

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

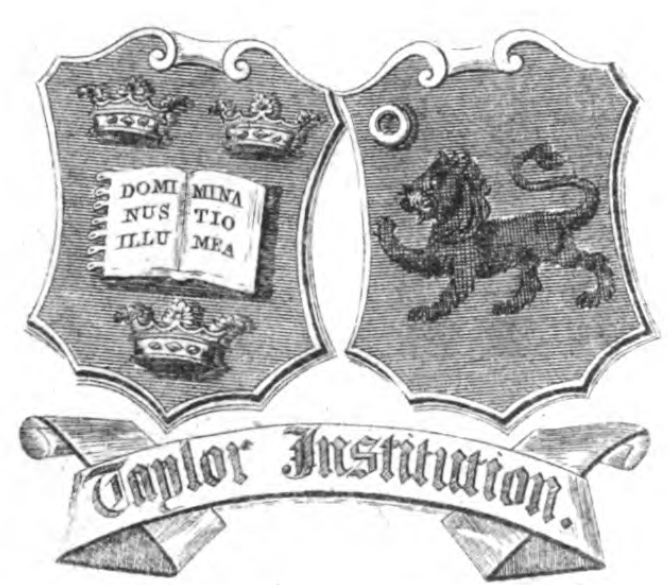
This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

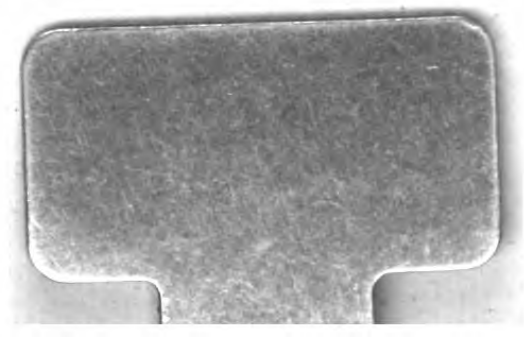
78. 20

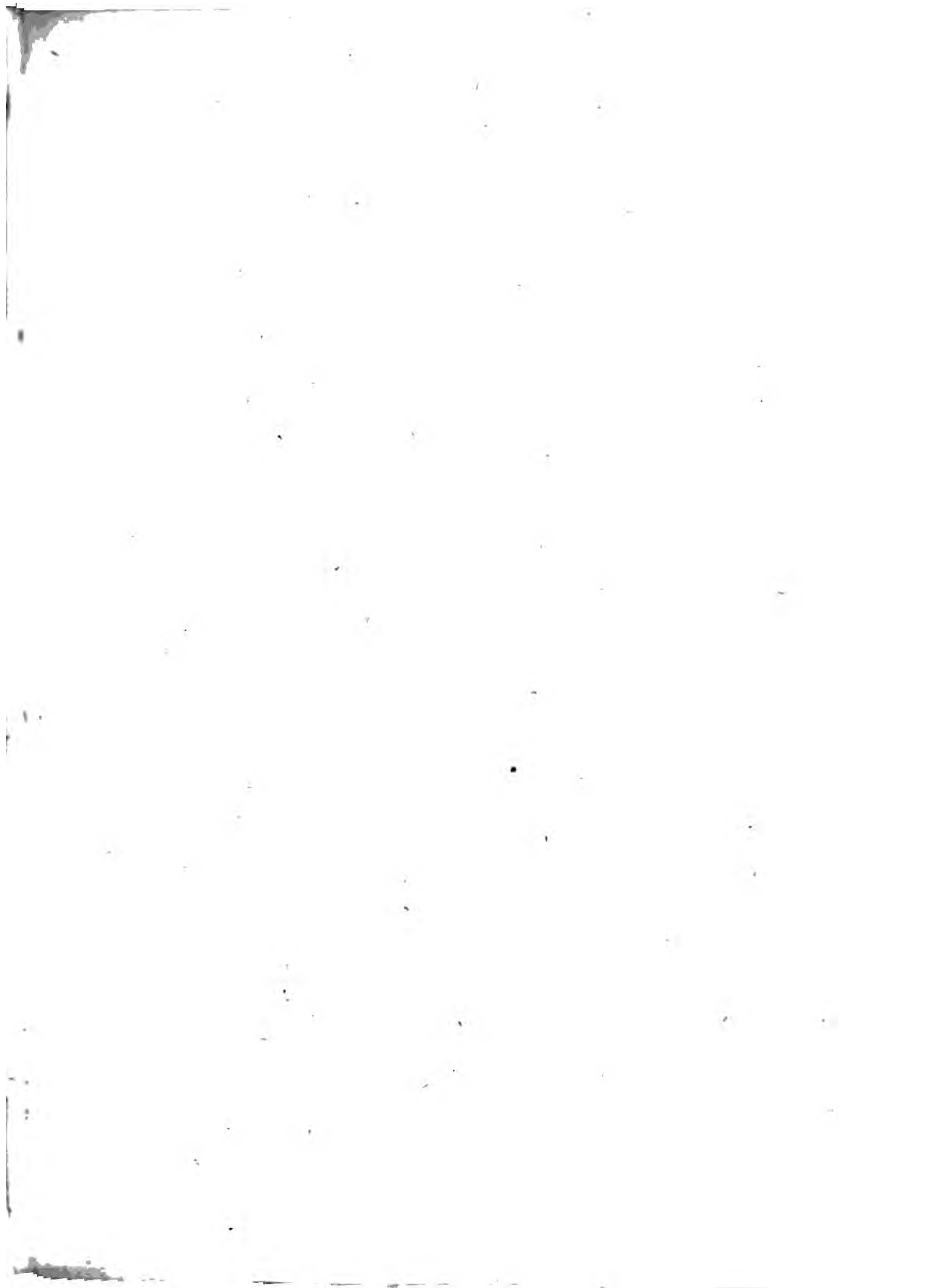
✓

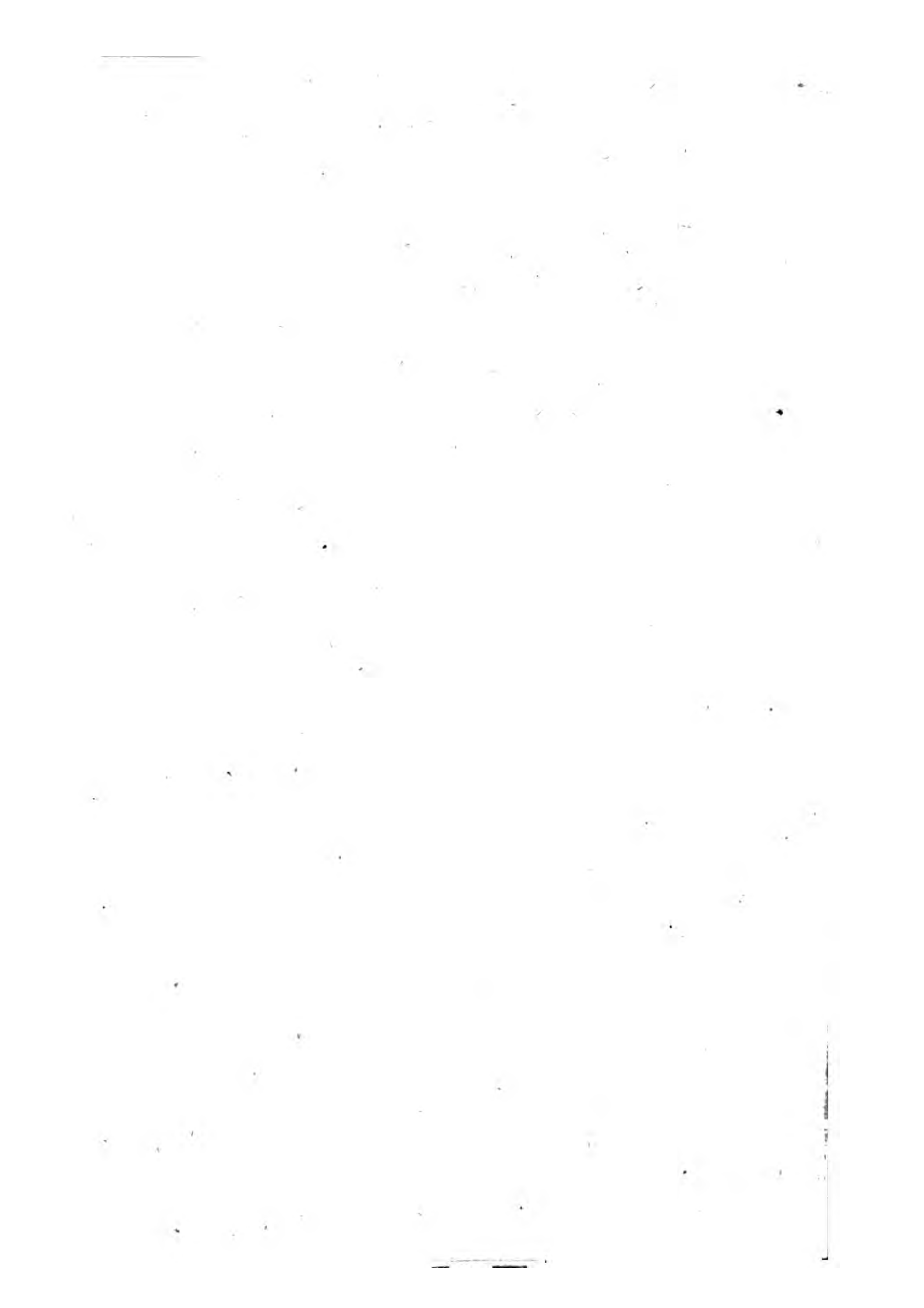
56. d. 15.

1875.

Jens Baggesens
Danske Bærfæ.

Anden Udgave.

Bed

August Baggesen.

Første Bind.

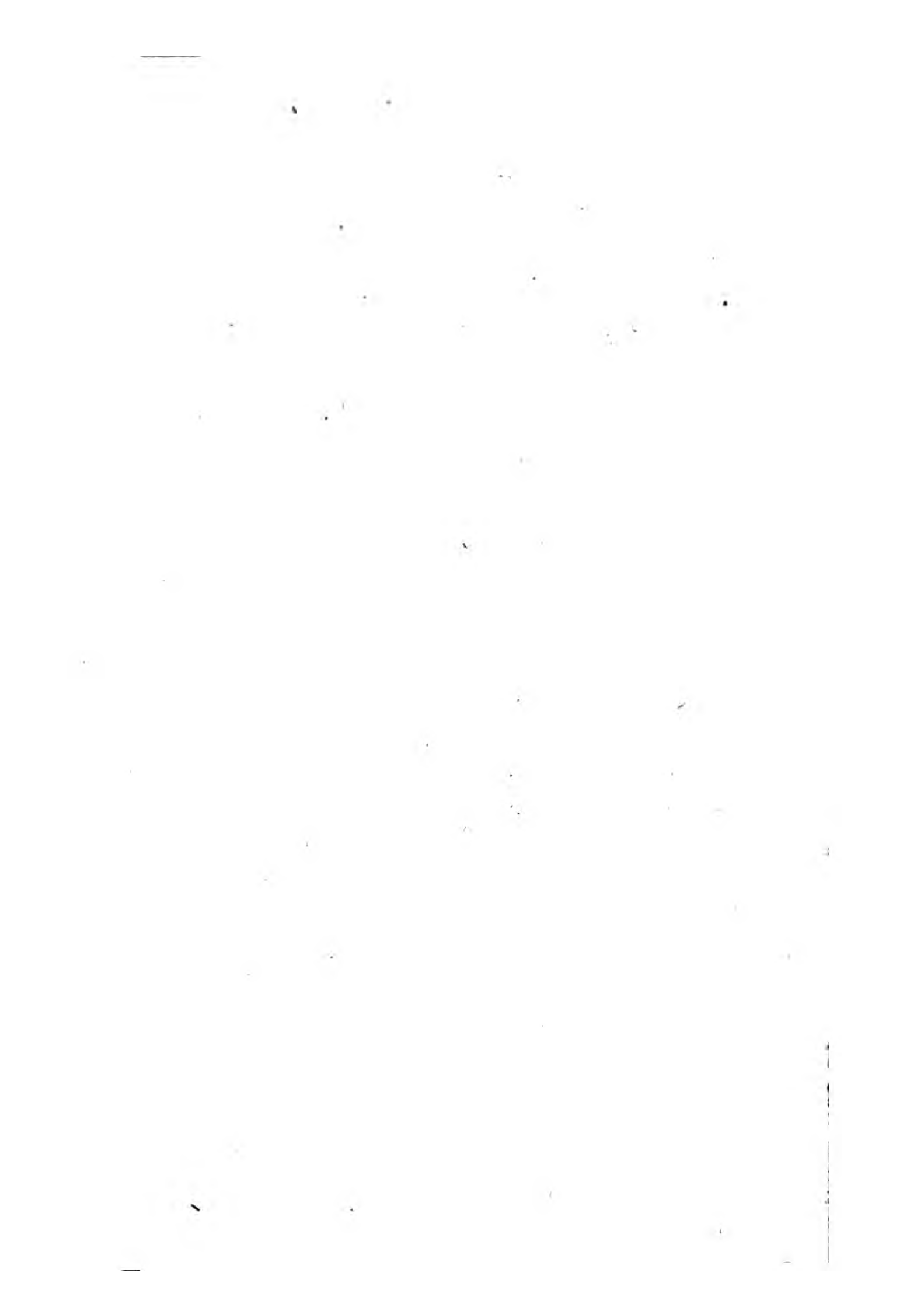

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitets-Boghandler C. A. Reigel.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1845.

Forord.

Det litteraire Publicum modtager hermed en ny Udgave af Digteren Jens Baggesens danske Værker, efter at den ældre Udgave fra 1827—1832 er udsolgt, og Forlæggeren af nærværende Udgave har ønsket en ny foranstaltet.

I alt Væsentligt er denne Udgave aldeles lig den ældre, ved hvilken sammes Medudgiver, den i vor æsthetiske og ethiske Literatur hæderligt bekjendte Digter, E. J. Boye, havde den virksomste Andeel.

Men fordi der i denne Udgave ere optagne de samme poetiske og prosaiske Skrifter, i samme systematiske Orden og i det samme Antal Bind, som i den ældre Udgave, saa har dog nærværende Udgiver ikke undladt at foretage nogle smaa Forbedringer og Rettelser i samme, der skyldes et senere erhvervet nøiere Bekjendtskab til hans Faders Liv og litteraire Virksomhed. Saaledes ere enkelte Digte komne paa en mere rigtig Plads, især med Hensyn til Tiden, hvori de digtedes, og findes bag i hvert Bind enkelte oplysende Anmærkninger.

En yderligere Oplysning om Digterens betydeligere Arbejder, hvad enten disse ere optagne, eller ikke optagne i denne Udgave, findes i Digterens Biographie, der er at betragte ikke blot som et selvstændigt Værk, men tillige som et Supplement saavel til den nyere som ældre Udgave af disse hans danske Værker, samt til Udgaven af hans „poetische Werke in deutscher Sprache.“

Endeligen bemærkes, at, da de meddeelte Skrifter oprindeligen ere trykte til forskjellige Tider i den lange Periode fra 1783 til 1825, maatte man, for at følge en og samme Orthographie igjennem det hele Værk, stundom afvige fra den Orthographie, som Forsatteren, især i ældre Tid, har betjent sig af. I nærværende Udgave er den Orthographie taget til Følge, som formeentligen for Tiden bruges af de fleste bedste danske Stilister.

Kjøbenhavn, i Decbr. 1844.

Udgiveren.

Poetiske Skrifter.

Første Deel.

Poetiske Fortællinger.

I n d h o l d.

	Side
F orfatterens Liv og Levnet, af hans Fætter	1.
Voesiens Oprindelse	31.
Katten, eller Kjærligheds Triumph	60.
Jeppe. Et sjællandsk Eventyr	76.
Det fortvivlede Mord	141.
Constance, eller Amors Hevn	145.
Kirkegaarden i Sobradise	163.
Orpheus og Eurydice	168.
Drømmene	171.
Kallundborgs Krønike, eller Censurens Oprindelse ..	175.
Ja og Nei, eller den hurtige Frier	197.
Thomas Moore, eller Venfæbs Seier over Kjærlighed	217.
Døden og Doctoren, eller den sorte Pest	228.
Gemma. Et romantisk Eventyr	235.
Theateradministratoriaden	273.
Jordens Kjærlighedshistorie, eller Aarstiderne	289.

F Tegnet *, foran et Ord i Texten, henviser til en nærmere Oplysning, der findes i Anmærkningerne sidst i Bindet.

Forfatterens Liv og Levnet

af

hans Fætter.

— At eo quid magis ridiculum? —

Tanaqu. Fab. cap. IV, de futilitate Poeticæ.

Uf alle Tanker, som en Pen
Har af et Blæhorn henslængt paa Papiret,
Mig ingen synes saa bemærkelig som den,
Hvorned min Kallundborgske gode Ven
Sin Bog om salig Paars har ziret:
„Bort Levnet er kun fort! det er mod Eviighed
„Som liden Landsby mod en stor og mægtig Sted.“

Uf! at jeg med en Hammer denne Tanke
Dybt ind i Manges Pander kunde banke,
Som op og ned i Buegangen spanke,
Dg sommetider, hvor de burde gaae,
Til Andres Dval aldeles stille staae;
Som fra det ene til det andet vanke,
Smaa Glutter mellem Duffetoier liig,
For, som de kalde det, at more sig.
Dg faae, med Narreriers Drengesvøbe,

Den doovne Tidens Hest til i Galop at løbe!
 Ak! at jeg kunde banke den i Hver,
 Som finder Tidens Traad for lang ham er,
 Dg mo'isom stræber, den at lægge sammen
 I Gjestebud, Aviser og Tobak,
 Balletter, Kanefarter, Kort og Snak,
 Dg stive Søndags-Selskabs tvungne Gammen!
 Ak, at jeg kunde banke den i Hver,
 Som paa forvovne, nattegamle Ringer
 Sig feiendes mod Evigheden svinger;
 Som troer, paa gjennembidte Gaaseffær,
 At svæve Lysets høie Throne nær,
 Dg mellem Sole med fortryllet Dre
 Pleiadernes Musik til Engles Sang at høre;
 Som hisset, i Begeistnings Maffepi
 Med hine tidt prostitueerte Ni,
 Forglemmer hvad paa Jorden er at gjøre,
 Dg drukner Tidens Muus i Sværmeri
 Med Laurer, Lotter, Minner, Marianer,
 Dg i den himmelrene Sympathie,
 Som smitter Sjæl og Krop med Raseri,
 Suk, Selvfud, Hængsel, Afmagt, Agonie,
 Dg tusind andre jammerlige Baner!

Ak! at jeg kunde banke den i dem,
 Der Nat og Dag studere, gruble, svæde,
 Dg mo'isomt efter det i Bøger lede,
 Som, naar de vilde bruge deres Fem,
 Er hos hver Klokker Nat og Dag tilstede,
 Den sande, salige Philosophie,
 Al Wiisdom, Dyd, og Lykke stikker i:
 At døse hen, fra Buggen og til Graven,
 Beständig efter Næsen, ligefrem,

Knap see paa Stjerner, siden tælle dem,
 Og i hver Kamp, den være nok saa slem,
 At sløise Hjernen og besætte Maven —
 Ak! at jeg havde kunnet banke den
 Ret dybt i Panden paa den gode Ven,
 Hvis Levnet her, til gyseligt Exempel,
 Jeg stiller frem i Eftertidens Tempel!*)

J Unge, som endnu har ei begyndt
 Paa gamle Fero, tuli, latum, ferre,
 Hvis Kundskabs Flødeskind endnu er tyndt!
 D hører mig, og gjører Dndt ei værre!
 Affkummer, mens J kunne, dette Skind,
 Studering paa Fornuftens Melk udbreder,
 Og troer, dens søde Melk jer Krop og Sind
 Langt bedre føder, end den sure fedder!
 Flyer al Philosophie som Gift og Pest,
 Betragtning, Grandsten, Pønsen og deslige;
 Og nøies tarvelig med hvad en Præst,
 Og høit en Provst om Dit og Dat kan sige.**)
 Betænk, Eders Lives Tid er kort!
 Og driver den ei hen i Taaget bort
 Med det Unyttigste paa hele Jorden;
 Dpvoxer! spiser! drikker! sover! leer!
 Og bliver, hvis J kunne, snart til fleer!

*) Læseren gjør vel i, bestandig at erindre sig, det er en gammel Skoleholder, som taler.

***) Det er virkelig bedrøveligt at see, hvor meget Studering tager Overhaand i vore Læber, især i disse nordiske Riger. Ved hvert Skridt i de smaa Kjøbstæder møder man en latinist Skoledreng, og hvor man seer hen i Kjøbenhavn, seer man en Student, hvis man ikke seer paa en Professor. Fremmede, som komme hertil, studsse ved de mange blege, mørke, søvnige Ansigter, og tænke kun lidt paa, at hele Nationen studerer. Folkets Hang i gamle Dage til Umaadelighed i Mjød og Al har forandret sig til Umaadelighed i Læsning og Grublen, saa at man virkelig kan sige med Seneca: Litterarum intemperantia hodie laboramus.

Og døer omsider i Naturens Orden!
 Og troer, at denne Klokker = Lethargie
 Er mere værd end alle lærde Møier,
 End al den dybeste Philosophie,
 Og hele Muschorets Trylleri,
 Hvorved kun slet man sover og fordsier!
 Med Andagt læser min Biographie!*)
 Der findes hist og her en Deel deri,
 Som i sit hele Lys min Sætning sætter.**)
 O! speiler Eder i min stakkels Fætter,
 Som, Himlen veed, dog ikke drev det vidt;
 Men lidt af denne Suurdeig, meget lidt,
 Er, om end nok saa lidt, for meget! hører:
 „Bort Levnet er kun kort, det er mod Evighed,
 „Som liden Landsby mod en stor og mægtig Sted!“
 Og denne Sandhed Jer til Nytte fører!
 Og spilder ei den Smule Tid, I har,
 Paa Ting, som ene Spot og Uro bringe,
 Og ængster ei jer Præst, og Moer, og Faer,
 Ifald I flige har,
 Med over Pøblen Jer at ville svinge!
 For Eders Sundhed sørger, drikker Viin,
 Og spiser godt, og sover, og fordsier!
 Med Riden, Dandsen, Kysen Jer fornøier!
 Og bruger aldrig anden Medicin!
 Forlader aldrig gode gamle Skikke,
 Og lader Verden rulle, som den kan!
 Mod egen sjældne Kummer holder Stand,

*) Jeg kalder den min Biographie, fordi jeg har skrevet den. Saaledes siger man: Plutarks Biographier, uagtet man deri finder slet ingen Efterretninger om Plutark. J.

***) „Sætning sætter.“ Det klinger noget baardt Herr Fætter! B.

Dg lader ingen Andens gaae Jer an!
 Dg, fremfor Alting, tænker, tænker ikke!
 Men det er nok; thi Tiden løber bort,
 Som Sophocles ret mærkeligen siger:*)
 Dg hvad du gjør i Verden, gjør det kort!
 Den Regel aldrig nogenfinde sviger.

Min Fætter Baggesen, med Fornavn Jens,
 Er født et Steds paa Jorden
 I Norden,
 I et Slags Søflet, om hvis Existens
 Frue Famas Dulcian har ingen Tone.
 Hans Fader var en Mand, hans Moder var en Kone,
 Den Sag er plat;
 Men Hvo der havde dem paa Jorden sat,
 Har Taushed skjult i Glemsels mørke Nat!
 Grundlærde Pennes Myriader
 Formode blot, at brave Lameks Søn,
 Der bjergede, blandt andet, og vort Kjon,**)
 Herr Captain Noah var hans Stammefader —
 Dg jeg — jeg finder Hypotesen skjon.
 Saasnart han kom til Lyset, blev han vranten;
 Han vrippede den Gang, han først blev svøbt;
 Han skreg forfækkelig, da han blev døbt,
 Dg var fra den Tid af bestandig sfranten.

*) *Αλλ' ἤδη γὰρ πολὺς ἐκτίταται χρόνος.*

Sophocl. Aj. siagr. in fine V. 1423.

***) Det er bekjendt nok, at Noah bjergede i sin Ark mange flere Dyr end Menne-
 sker. Herved falder mig en Dumbhed ind, som mange store Skribentere have gjort
 sig skyldige i, ved at paastaae, at der ingen Fiske var i Arken; ligesom om Kar-
 ver og Karneser kunde leve i salt Vand? J.

Man har fortalt, at efter Præstens Bud
 Den onde Aand kom ikke rigtig ud,
 Men at en Stump, til Barnets store Plage,
 Af den Urenes Næse blev tilbage;
 Og den Omstændighed var Aarsag i
 Den megen Synd, paa Prent han siden øved', *)
 Hvormed han Faer og Moer og Præst og Degn bedroved',
 For Folk at dysse hen, sig Sønnen selv berøved',
 Og med Seline, Cypris og de Ni
 Bedrev Afguder, i
 Altsammen under Navn af Poesie.

Det være, som det vil. Enhver i Kirken troede,
 At den urene Aand med Krop og Sjæl
 Var ganske jaget ud af sit Hotel;
 (At kalde Fornems Huus Hotel, er Mode,
 Og Satan fornem er, det veed man vel.)
 Jeg ei bedømme vil, hvorvidt den Snak er grundet;
 Kan være, den af Rid er blot opspundet;
 Endstjøndt det let kan træffe til engang,
 At den, som af en Abning la'r sig blæse,
 Især naar Abningen er trang,
 Kan miste lidt i Flugten af sin Næse.

Det lille Noer opvorte Dag fra Dag
 Paa Faders Knæ, paa Moders Stjød, saa rolig,
 Reed paa sin lille Kjøphest nok saa trolig,
 Og fandt i Hebernødder megen Smag,
 Og meente, fra sin Faders lille Bolig
 At kunne see bag Søen tydelig
 Det Plankeværk, som er ved Verdens Ende,
 Bag hvilket Sol og Maane skjule sig,

*) See alle de følgende Stykker i denne Samling.

Naar Engle Himlens mange Lamper tænde;
 Dg troede hele Verden var saa glad,
 Som han, naar han af Moders Haand fik Mad.

Men dette glade Liv kun varte kort —
 Ak! spæde Barndoms Dage snart henglide!
 De sorte Haar med Aldren blive hvide;
 Men Livets Hvidt med Aldren bliver sort.

Fem Aar var omme. Tanken i hans Hjerne
 Begyndte meer og meer at spire frem.

Nu gad han vidst, hvor langt den næste Stjerne
 Var fra hans Hjem?

Dg hvad der var bag Plankeværket,

Som han bag Søen havde mærket? —

Dg om man kunde did i fire Dage gaae? —

Hvor stor vel Jorden var? om fyrretyve Haver,

Enhver saa stor, som den, der tæt ved Huset laae,

Vel kunde til dens Størrelse forslaae? —

Om og Rhabarbra var Guds Gaver,

Dg Ingefær, som han i Sirup fik

For Hoste? — hvorhen Solen gik?

Hvorledes den kom op igjen? hvorlunde

Den, uden Been, saa hurtig rende kunde? —

Hvor Storken havde faaet fat

Den lille Søster, han saa længe vented',

Dg som den bragte ham forleden Nat?

Om alle Mennesker af Storkene blev hentet'? —

Den Grublen og den Spørgen satte tidt

Hans Moder i Forlegenhed for Svar;

Hans Moster fandt, den gik for vidt,

Dg frygted' det ei gode Tegn just var;

Hun leed ei denne Spørgen for sin Død,

Dg stoppede hans Mund med Sutterbrød.

Men Degnen derimod, Draklet der i Egnen,
 Saae heri Glimt af Philosophen, Degnen;
 „Jeg frit tør bande paa“, saa lod hans Ord,
 „At der i ham en Diaconus groer,
 „En Philosoph, hvis Gud vil holde ham i Live;
 „Det tidlig degne skal, der gode Degn skal blive.“
 Hans Fader skjenkede ved saadan Leilighed
 Nok et Aarus Vi — og Degnen saa blev ved:
 „Jeg selv, mens jeg var meget lille,
 „Til Alting Grunden vide vilde;
 „Nu spurgte jeg om Dit, nu Dat —
 „Eet Spørgsmaal kan jeg godt erindre:
 „Vi havde hjemme just en lille Kat,
 „Der var saa stor, som jeg, maaskee lidt mindre,
 „Den fangede, som andre Katte, Muus,
 „Der vrirmed' i min salig Faders Huus —
 „Strax grublede den lille Petrus paa,
 „Hvorledes det gif til, og spurgte saa:
 „Hvi fanger Katten Muus? hvi fanger Muus ei
 Katten?
 „Af flige Spørgsmaal gjorde jeg en Skof;
 „Men ene dette synes mig er nok;
 „Min Moder tænkte paa det hele Katten;
 „Med Graad hun har mig tidt fortalt,
 „Hvor vægtigt disse Ord paa hendes Hjerte faldt.
 „Fra den Tid af man lod mig strax studere;
 „Nu er jeg Degn, og kan med Tiden blive mere.
 „Sæt Pogen“, blev han ved, „saasnart I kan,
 „I den latinske Skole,
 „Dg seer kun til, om ikke ogsaa han
 „Med Tiden faaer engang den sorte Kjole!“

Man rigtignok fortæller, at vor Pøg
 Lod til at have Lyst til meer at vide,
 End der behøves til at blive Drog;
 Men paa Fortællinger man ikke stort kan lide.
 Jeg er hans Fætter, jeg, og jeg bevidne kan,
 At jeg hos Unglingen, hos Barnet, og hos Koret
 Har aldrig Tegn til noget andet sporet,
 End til særdeles tarvelig Forstand:

Men dermed har man ogsaa nok — o ja!
 Til Degn, til Præst, til Provst etcetera —
 Fra denne Kant jeg Degnen Net vil give;
 Thi hvad kan ikke Degn og Biskop blive?
 Og hvoraf gjør man ikke Provst og Præst?
 Til Rang og Rigdom, svøbt i Troens Kappe,
 Paa Kirkens brede, bolsterbløde Trappe
 Man stiger snarest, mageligst og bedst.

„Glaae dig i Herrens Navn til Bogen

„Paa Degnens Ord!“

Udbrod omsider bæde Faer og Moer —
 Og glad blev Pogen —
 Thi Hedninger maae sige hvad de vil,
 Studering er dog bare Børnespil,
 Og læse: Fero, tuli, latum, ferre —
 Hic, hæc, hoc, hujus, horum, harum, horum —
 Og alt det andet dumme Kaffelorum
 Er intet andet end unyttigt Fjas,
 (Der morer Børn, som anden Spas)
 Om ikke det, som end er værre.

Med samme Belyst derfor, som hver Anden,
 Der mennesselig Hjerne fik i Panden,
 (Og ikke tvungen bli'r dertil)
 Min Fætter gav sig af med dette Spil,

Dg, som man kaldte det, studeerte —
 Det er at sige: læste graadig Alt,
 Hvad prentet i hans Hænder falbt,
 En Smule Klogt og meget Galt,
 Dg — det forstaaer sig — over Alt
 Saa godt, han kunde, mediteerte.

Det gik i Forstningen ret godt,
 Saalænge han sig holdt til Prækner blot;
 Men siden fik han fat paa de fordømte Bøger,
 Hvori paa hedenst Viis man efter Sandhed søger,
 Dg, om ei finder, dog den kommer mere nær,
 End raadeligt i denne Verden er.

I disse Satans egne Hererier,
 Astronomier og Philosophier
 (Det Eilschov bøde for!) han grubled' Dag og Nat.
 Det nyttede kun lidt, at Degnen fik ham fat,
 Dg læste for ham — skjøndt, til Degnens Ære,
 Man paastod, at han kunde, naar han gad,
 Omvende hvem det skulde være —
 Men det Fragment af Mørkets Aand, som sad
 Fra Daaben af i Drengens Hals tilbage,
 Forspilte reent Omvenderens Umage.

Jeg ei fortælle tør det Rama = Skrig,
 Som i den hele By herover reiste sig;
 Thi Pogen lod sig offentlig forlyde,
 Naar han i Snak med Byens Lærde kom,
 Med Meninger om Jordens Dreien om,
 Om flere Verdener, om naadig Dom
 Selv over Djævlene, naar Enden kom —
 Om Salighed for Tyrk, saavel som Jyde,
 Dg meget andet sligt, som Gud forbyde!

Forgjeves Degn, forgjeves Præst
 Forsøgte hver paa sin Maneer, som bedst,
 Den unge Synder om at vende —
 Omsonst forbed de ham at lade Jorden rende,
 Omsonst de trued' ham med evig Soed,
 Ifald han havde noget derimod,
 At Zadigs Autor evig maatte brænde,
 Omsonst de trued' ham med evig Ild,
 Ifald han troede Bredens Gud saa mild,
 At han den mindste Djævel af den Gryde,
 Som evig lige stærkt skal evig syde,
 Tog op igjen — „nei!“ raabte begge: „nei!
 „Guds Bredes Flamme slukkes evig ei!“

Den arme Dreng forbausset og fortabt,
 Paa Djævlens og Voltaires Begne,
 I Taarer udbrod: „Har da Gud ei skabt
 „De mindste Djæve selv saavel som Degne?
 „Dg mon han ikke danned' til sin Ære,
 „Dg til Lyksalighed,
 „Af ingen Ting den syndige Voltaire
 „Saavel som Deres Velærværdighed?
 „Dg forudsaae han, at han skulde blive
 „Til evig Tid forskudt,
 „Hvi traf han ham af Intet frem til Live?
 „Hvad havde han, før han blev til, forbrudt?“

Man nu for sigbigen fandt ud,
 At det var Synd mod Mennesken og Gud,
 At lade sliig en Pøg studere
 Mere.

For end, om muligt, dog hans arme Sjæl
 At redde fra bekjendte Kløer af Satan,
 Der raged' til sig Cora, Biram, Dathan,

Kong Achab, Zambri, Dronning Jefabel,
 Pilatus, Judas, Mahomet, Voltaire,
 Og fleer, som man ei værdiger den Ære,
 At nævne, skjøndt man veed dem meget vel, *)
 Besluttet' man, med eet at sige Stop
 Til denne kjetterske Galop,
 Før han med Krop og Sjæl (som oventil citeerte)
 Midt ind i Djævelstalden galoppeerte.

Tolv Aar han havde fyldt i staffet Tid;
 (Man veed, at Tiden som en Hest kan rende)
 Da han Befaling fik Studeringen at ende,
 Før med desmeer Dymærksomhed og Flid
 En Amtsforvalters Steg at vende,
 Volere Fuldmagts Støvler, Krøller slaae
 Paa gamle, vrantne, stridige Parykker,
 Summere Tal — og Næsestyvne faae,
 Naar hist et Kul var Feil, og her en Kop i Stykker.
 Tungt gif en Tid paa denne Maade bort
 Medbøiet under Latris og Transport;
 End tungere min Fætter gif i Tiden —
 Og tungt han har bestandig gaaet siden.

Men, kjære Læser! jeg vil være kort —
 Og ikke Pen, Papir og Blæk forøde
 Med hvad en Skriverdreng kan møde;
 3 Vers, det veed vor Herre! klinger sligt
 Kun jammerligt —

Gud lad os aldrig i vort Heltedigt
 Saa stærkt til nationale Helte trænge,
 At maatte søge dem blandt Skriverdrenge!
 Jeg troer det Belansthændighed og Pligt,

*) J. Er. Socinus, Spinoza, og overhovedet alle Hedninger og alle Philosopher.

At springe dem forbi,
Naar man har mindste Væsen med de Ni.

Omtalte Fætter (hvis Biographie
Begynder nu mig selv at kjede,
Fordi der er saa lidt Besynderligt deri)
Fif Dag fra Dag til dette Massepi
Med Bukler, Støvler, Tal, Stegvenderi,
Dg Næsestyvne, meer og mere Ledde —
Dg samme gif saa vidt, at han — gif med,
Dg fandtes ikke meer paa det bencevnte Sted.

Man hørte Graad og Skraal og Skrig i Norden;
(Man husker han var født et Steds i Nord)
Man troede, han var ikke meer paa Jorden,
(O! hvad man ikke troer!)
Fordi man fandt ham ei paa tusind Skridts Distance —
Saa slutter Flox, at Alt, hvad her vi sandse,
Er blot Indbildning, lutter Drømmespil,
Dg troer, at ingen Ting er virkeligen til,
Fordi han Intet til sin Slutnings Hinder
I hurtig gjennemledte Hjerne finder —
Man fandt ham endelig; og Hver, som græd, nu loe,
Især de To,

Paa hvilke Himlen blid hans Velsærd lod beroe.

Han bad om Lov til meer at læse —
Thi Sjælen havde sultet, som en Hund,
Mens paa Comptoirets Skjær han stod paa Grund
I blot Fadaise.

Dg fik corporlig Straf, for hvergang i en Krog
Paa ferske Gjerning man ham fandt med mindste Bog,
Selv Hübners skjemtende Geographie,
Hvor Himlen veed dog lidt af Sundt og Sandt er i.
En Almanak, med Aftensang i Enden,

Og salig Søsrens Arithmetica
 Var al den Læsning, som han uden Skjenden
 Af Amts-Califen slap hecløret fra.
 Lykkelig den, hvis tarvelige Hjerne
 Kan af saa smaa Portioner blive mæt!
 Ak! i min stakkels Fætters sultne Stjerne
 Stod skrevet: Gaae Bekomsten ei saa let!
 I foie Tid han stopped' sig i Panden
 Fast hele Sognets Sort paa Hvidt,
 Og nød den ene Tome paa den anden
 Med idelig forstærket Appetit.
 Jeg een Anmærkning dog maa hertil lægge:
 En Slughals i et Fad, en Slughals i en Bog:
 De sluge begge,
 Den Ene sig for mæt, den Anden sig for klog —
 Det første Kroppen kun, det sidste Sjælen skader:
 Jeg derfor mindre hiint, og mere dette hader;
 Og meget heller her fortælle gad,
 Hvis Sandhed ikke bandt mig Munden:
 At Fætter stræbte meer i tilladt Fad
 Med Steen at randsage Bunden,
 End i forbudne Bog at vende sidste Blad.
 Den lærde Verden vil, til Fætters Ære,
 Det veed jeg nok, af modsat Mening være;
 Men ak! men o! Gud naade den,
 Som kun den lærde Verden har til Ven.
 Den, for det første, kun er meget lille,*)
 Den, for det andet, er gemeenlig svag,

*) Man maa ikke formænge den Lærde Verden med den studeerte Verden. Der er næsten ligesaa stor Afstand fra den Studeerte til den Lærde, som fra den Lærde til den Vise.

Den, for det tredie, sig gjerne holder stille,
Dg, for det fjerde, gi'er min Fætter en god Dag.

Men atter til Historien tilbage —
(De Parentheser har Sieur Satan skabt!
Med dem kom ind i Verden Langheds Plage,
Dg Kortheds skjønne Paradiis blev tabt.)

I Stabelstaden vare tvende Skoler,
Den ene lav, den anden høi;
I begge lærte man — at gjøre Støi,
Dg mellem allehaande Caprioler,
At bande, fives, bares, og lidt meer —
Paa gode danske Skolegangs Maneer.
Et hundred Born, som Bier i en Rue,*)
Dmmylred' i den Laves Stue,
Til riisbevæbnede Despot indtreen,
Dg med en Degne-majestætiff Mine,
Som spaaede Næsen Puf og Bagen Pine,
Jog paa sit Sted, som Lynet, Hver og En —
Hvorpaa fra Fibelbrættet til de Stykker,
Belsalige Pontoppidan
Som Troens Grændseffjel har streget an
Dg overladt til dem, Geniet trykker —
Religionens hele Theorie
I sammenblandet Skraal og Skrig og Knurren
Blev ramset uden ad og opædt inden i
Til sand Opbyggelse for Folk, som gik forbi
Dg hørte denne Christendommens Surren;
Indtil det høistforønskte Bortgangs Bud
Adspredte Sværmen, der for Glæde reent af Lave

*) I Hulsby og andre Landsbyer siger og skriver man Rue istedetfor Rube.

Paa Kirkegaarden, mellem Fædres Grave
Med brudne Been omhytted' Hovedbrud.

Aldeles anderledes var den Høie,
Hvor med den bare Tro man ikke lod sig nøie.
En halv Snees Drengbørn af Stand,
(Der i Korsøer er meget rare)
Hvis Modre Fruer og Madamer vare,
Blev oplært her i Alt, hvad tænkes kan.

Pontoppidan,

Der hisset var Peripherien,
Var Centrum her; med mindre Hovedbrud,
End hist man til ham gif, man her gif fra ham ud
Til Sprogene, Geographien,
Historien, og selv Philosophien.

Det var et saligt Syn om Vinteren, at see
Med hvilken Mængde Bøger, spændt i Belte,
Om Morgnen efter nattefaldne Sne
Hver af Eleverne saaes gjennem Gaden ælte.

Min arme Fætter ofte saae det an,
Dg allensund derved hans Tænder løb i Vand —
„Ak!“ tænkte han (og ak! jo meer de spanked'
Jo stærkere hans Hjerte banked')
„Ak! hvorfor er din Fader ikke rig,
„Hvorfor er dog din Moder ei Madamme,
„At denne Lod dig ogsaa kunde ramme?
„O Himmel! vilde du bønhøre mig,
„Dg mild i denne Skoles Himmelglæde
„Bed et Mirakel, eller saa omtrent,
„Mit blot en tolvte Part tilstede!“ —

Et slikt Mirakel var i Byen aldrig hændt;
Den Skole var, som hvert et Himmerige,
Tilgængelig alene for de Rige —

Naturligviis! for Intet Intet faaes.
 For tvende Skilling høit, per Dreng og Pige,
 Man i den Lave kunde slaaes;
 I denne derimod det kosted' vel en Daler,
 Foruden Bøger, Blæk, og Pen, og Linealer.

Til Lykke var den Skoles Precepteur
 (Saa kaldte man ham i Korsøer)
 En Mand af stort Genie og den Geniet egne
 Point d'honneur,
 Der ikke findes lettelig hos Degue;
 Han fandt det under sig og sit Genie,
 At lære Børn at læse, skrive, regne —
 Som han for Resten var ei reent ukyndig i;
 Men derimod Latin, Geographie,
 Historie, Moral, Philosophie
 Han ikke havde holdet mod sin Ære
 Selv mindre vorne Børn at lære,
 Hvis ei en lille Hindring, nemlig den,
 At han det alt for længe siden
 Aldeles havde glemt, og ei gad spille Tiden,
 Med nu at lære om igjen,
 Ham havde nødt til den beqvemme Maade,
 At lade Skolen selv sig raade.

En delicat Samvittighed
 (Som Folk af Point d'honneur er gjerne plaget med)
 Forbød ham midlertid, endstjøndt med frelset Ære,
 Aldeles rolig i sin Mag at være;
 Hver Mand af stort Genie sig nemlig føler tidt
 Om just ei Patriot, saa dog Cosmopolit —
 „En Smule“, tænkte han, „var det og nok saa lidt,
 „En Smule burde Børnene dog lære,
 „At skrive for Exempel? jeg vil see

„Hvorledes jeg udfører den Idee“ —
 Tænk! sat i Bænk — en Anden havde nøiet
 Sig med den Selvbevidstheds søde Lyst,
 At have klækket ud i cosmopoliske Bryst
 En Plan, som har det Heles Vel for Diet,
 Og ladet det ved sit Desidero
 Beroe.

Men denne Statsmand*) var i dette, som i mere,
 Just skabt til at realisere.

Der om min Fætters Skrift gik Ry
 I begge Skolerne og i den hele By —
 Hvor underlig sig Lykken dog mon føie!
 Han pludselig blev hensat i den Høie.

Hvordan han loe, hvordan han sang,
 Og hvor han græd, og hvor han sprang,
 Og hvor han reent af overvættes Glæde
 Gik fra sig selv og sin Forstand
 Til dette de Korsværste Musers Sæde,
 Jeg ei beskribe vil, fordi jeg ikke kan.

Men derimod hvorledes han nu lærte,
 Hvad han begjerte:
 Den hele høiere Theologie,
 Historie, Geographie,
 Latin især, og hvad der hører til —
 Med sliig en Grundighed, at, før et Aar var omme,
 Han fandtes udlært efter Alles Domme —
 Jeg ei beskribe kan, fordi jeg ikke vil.

*) Min Fætter har Ret. En Skoleholder, og især en Skoleholder, som den her beskrevne, kan gjerne kaldes en Statsmand; med mindre man vil negte, at en Konge kan belægges med dette Navn. Jeg, for min Part, holder for, at det Ordsprog: Spørgsmaal om Kongen er Adels? særdeles passende kan paralleleres med det: Spørgsmaal om Kongen er Statsmand? B.

Men udlært i Korsøer ei vilde sige meget;
 En kritisk Theolog af vores Nørbyes Værd
 Man der endogsaa havde kaldet lærd
 I Fætters Tid. Dplysningen er steget
 Og, som man siger, dagligdags tiltager
 Mangfoldig der, som andensteds;
 Man Salomon fra Jørgen Hattemager
 Og Klogt fra Dumt at stille nu begynder,
 Og skal, som jeg har hørt, med mangen Arvesynder
 Ei længer være nær saa vel tilfreds,
 Som den Tid. — Jeg, for min Part, ei just ynder
 Den overalt nu gængse Lysen op,
 Men haaber med enhver gudfrygtig Synder,
 Naar jeg betragter dens vanhellige Galop,
 At man dertil i Tide siger Stop,
 For det for sildig er, som snart kan hænde,
 Og inden, for man rigtig seer sig om,
 Den hele Christendom,
 Med Moses, Arvesynd og andet Prent
 I vores gode gamle Testament,
 Pontoppidans og Augsburgs Confession,
 Og Universitetets Foundation,
 Samt al den øvrige Religion
 Til Harm for hver dens Bægter og Patron,
 I Bund og Grund bli'r løbet overende.
 Dplysning er ret brav til Tid og Sted,
 Naar der er Maade med;
 Men, naar den gaaer for vidt, som hos de Tydske,
 Naar Grublen, om det Sande selv er sandt,
 (Man har jo noget sligt af — denne, — Kant,
 Der ingen Ting skal see saa grandt?)
 Kort, naar Fornuft sig mænger deriblandt —

Saa skjælte bør hver Jydst — og vi er' alle jydste.
 Og sandelig det lader til
 I vore Dage, eller vore Nætter,
 Som om man efterhaanden glemme vil — —

Men hillemen! jeg glemmer reent min Fætter —
 Han nu var meer ulykkelig end før;
 Han havde smagt en Dryp af denne Kilde,
 Hvis Væld man udtømt ham forsikre vilde,
 Fordi dens Brønd her virkelig var tør —
 Men skjøndt han rigtignok i begge disse Skoler
 Ei kunde lære meer, end alt han havde lært,
 Fandt han det dog en Smule sært,
 Om ei et Steds imellem begge Poler
 Der skulde gives een endnu, hvor man
 Dog i det mindste vidste meer, end han.

„Der gives saadan een, der gives flere;
 „Men af! der hører Penge til;
 „Et fattigt Barn kan ikke strax studere,
 „Fordi det vil —
 „I Slagelse, min Kjære! for Exempel,
 „To Miil herfra, er slikt et Biisdoms Tempel;
 „Men Beien er dertil, som den til Grens, lang
 „Og trang.“*) —

„Den være, som den vil! man kan jo rende,
 „Naar man har Mod og Lyst, til Verdens Ende —“
 „Net saa! men det er ikke dermed gjort!
 „Betænk, min lille Ven! han har en Mave,
 „Der ogsaa vil en Smule Næring have —“
 „D! Vand og Brød dog koster ikke stort! —“
 „Net saa! Men for at finde, hvad han søger,

*) Den nye lige Landevei var dengang ikke anlagt.

„Behøver han, foruden dette, Bøger;
 „Hvor faaer man uden Penge disse fra? —“
 „Men der er dog Stipendier.“ . . . „D! ja!
 „Men deels man faaer dem ikke strax i Hænde,
 „Et Prøve=Ar maa først gaae halvt til Ende;
 „Deels gaae de fløiten til Logie, til Brænde,
 „Til Pen, Papir, og Lys, etcetera.
 „Lyd han mit Raad, og lad den Grille fare!
 „For sildig han fortryder den engang!
 „Den Tempel=Bei, som sagt, er alt for lang,
 „For knudret, tornet, og for fuld af Fare! —“

Men af! Exempler nok man har derpaa:
 Naar eengang skrevet staaer i Skiebnen „Gaae!“
 Saa byder al Fornuft omsonst os staae.

Forgjebes stræbte man, ved Faren at belyse,
 At faae min Fætter til for dette Tog at gysse,
 Anførte ham Exempler sidst og først*)
 Paa Lærde, som frepeerte var' af Gjæld,
 Poeter, som omkomne var' af Tørst,
 Og Andre, som var' sulted' reent ihjel;**)
 Og viste ham, som i et Perspectiv,
 Sit hele følgende Studenterliv —
 Omsonst! han trodsed' Alt; han havde lært at fryse,
 Var vant til Sult og Tørst, og lod sig ikke kysse.

I Slagelse var gængs den ægte danske Skik,
 (Jeg siger ægte dansk; thi alle danske Skikke
 Just er det ikke)
 At give fattig' Børn, som der Dplysning fik,

*) Det skulde egentligen hebbe først og sidst; men et Hysteron Proteron imellem
 gjør, efter mine Tanker, især i Poesie, en fortræffelig Virkning. F.

**) Historia Litteraria, saavel den nye, som den gamle, vrimler af flige Exempler. B.

Ved eget Bord at spise og at drikke —
 Og vee min Fætter, om det ham af Minde gif!
 Om ei hvert Smørrebrød, som gav hans Hunger Lise,
 Hos Stolpe, Clausen, Andersen, og Glise,
 End mindede ham tidt, naar Sjælland synes frem,
 At dog Godebædighed har der sit sande Hjem!
 O! vidste jeg, at det ham nogensinde,
 Selv i det næste Sekel, gif af Minde,
 Jeg slængte Pennen strax, og angred' hvert Minut,
 Jeg havde spildt paa her, med Rimets Lige,
 At salte hen til Verdens sidste Dage
 Et Levnetsløb, som burde gaae caput!*)

I Tillid til, at han og kunde nyde
 Sin Deel i denne gæstfrie Hjælpsomhed,
 Og stolende paa, hvad der kunde flyde
 For Resten af hans lærde Svæd,
 I Troen til det Forsyn, som fra Hunger
 Bestjerner hjælpløse Navneunger,
 Besluttede man endelig hans No
 Med, efter meget contra, meget pro,
 At stifte ham til denne sorte Skole,
 For paa Latin at lære der den Tro,
 Som hjalp faa Mangen i den sorte Kjole.

Man mærked' og, (imellem os!)
 At Fætter egentligen var i Grunden
 Langt mindre stærk i Næven end i Munden,
 Et Slags Rhinoceros,
 Som alskens Bøger kunde sluge,
 Men ellers var til ingen Ting at bruge.

*) Nei! kære Fætter! frygt ikke derfor. Altid skal mit Hjerte med Taknemmelighed erindre disse Velgjerninger.

Man læste af hans Physiognomie,
 At Klogskab ei var det, som han stak dybest i,
 Og at han neppe nogenfinde
 Paa Snildheds Vinge
 Sig til den mindste Lykke vilde svinge;
 Man læste af hans Handlinger og Ord,
 At han sit eget Navn stod Fare for at glemme,
 Og at han egentlig ei havde hjemme
 Paa denne Jord;
 Man læste af hans Helbred, at han ikke
 Til meget Slid og Slæb sig vilde stikke;
 Man slutted' af det Alt, tilsammenlagt,
 At han var — et Rhinoceros, som sagt.

Nu er, til Lykke, brugeligt paa Landet,
 At, naar et Drengbarn ei duer til andet,
 Og intet Hoved har, selv ikke til en Læst,
 Saa, for at danne det til Lærer eller Præst,
 Man slænger det i den latinste Skole hen.
 Hvad Jorden bruger ei, foræres Himmelen.
 Det synes underligt: men det er intet Under;
 Den Bedtægt sig paa gamle Støtter grunder:
 Erfaring har os lært, at Hver, som gaaer paa To,
 Selv den, som ei tilgavns kan vogte Sviin,
 Kan lære Troen paa Latin,
 Og vogte Kirkens Faar med samme Tro.

Hvorledes man nu rusted' ud min Fætter
 Med nye Støvler og med nyvendt Kjol,
 Med Kalvekryds og med Mansfjætter,
 Hvori han kunde skinne som en Sol
 Imellem hine Sole,
 (Jeg kalder Sol i aandelig Forstand
 Enhver, som lyser op et Land,

Dg a priori Hver, som gaaer i Skole)
 Hvordan han Afsted tog, hvormeget Vand
 Udgydet blev, med meer, jeg her fortæller ei —
 Hvordan han endelig den trange Bei
 Til Templets Port fik lagt tilbage,
 Dg ved dets blotte Syn forglemte al sin Plage,
 Hvordan i dette Syn han strar fornam
 Skinbarlig alle Muser hilse ham,
 Dg folte Phoebus selv, livagtig, op ad Dage
 Med al sin Guddoms Ild og Kraft og Lyft
 Beaande hans af Glæde spændte Bryst —
 Jeg det og meer endnu beretter ikke heller;
 Fortælle Hvo, der vil, deslige Bagateller.

Jeg springer Bei og Port til Templet reent forbi,
 Dg som Homer (den jeg i alle Stykker
 Gad fulgt) har gjort for mig, min Læser rykker
 Med Fætter i en Snup midt ind deri.
 Der staaer han. Lad ham staae! Imidlertid
 Vil Læseren og jeg ei tabe reent vor Tid,
 Men see os for i Beien noget om
 I dette Rectordom.

Latinske Skoler ere Monarchier,
 Dg deres sorte Hobe, som i meer,
 I Dragt, i Sværmen, og i den Maneer,
 De styres paa, fast Alt tilfælles har med Bier,
 Paa tvende Smaating nær:
 En Dronning,
 Dg Honning —
 En Rector have de for hiin,
 Dg Honningen er her Latin.

Dg denne Skole var et Despotie
 Med Adel og Aristokrater i,

Af alle Former, hvori Tyrannie
 Den arme Mennesk'hed fordanner og forqvæfker,
 Den værste! Selv aldeles Anarchie
 Udflækker ei saa mange Stafker,
 Kun Død er dennes Frugt; men hiins er Slaveri.

Regenten, som ved Konsten, trods Naturen,
 Bar bleven dens Tyran,
 Bar en Pisistratus — Censuren
 Gif ham ærbødigen forbi, som Mand,
 Som Rector, og som Lærd — men nødt til Sværdet
 Af tusind Misbrug, som hans Formand lod
 I Anarchiet fæste Rod,
 Af Iver for sin Pligt han havde hærdet
 Et Henri Quatre-Bryst
 Til Josephs Lyst, *)
 Og med en Strengthed uden Lige
 Holdt i bestandig Zittren Skolens Rige.

Regjerte Mennesker til Bederlag regjere,
 Og strengt Regjerede regjere strengt;
 Tyrannens Slaves Træl vil og tyrannifere,
 Trykt vil han trykke, dobbelt, trykke mere,
 Hængt Mand vil have hele Verden hængt.
 Man overalt sig kan til denne Svaghed stave:
 Den strengeste Despot er just den største Slave.
 Tyranniseer! tyranniseret vær!
 Det kommer ud paa eet — saasnart man selv vil byde,

*) Joseph den anden, som nu skal være bød, siger man.

Han er virkelig saa aldeles bød, som man kan ønske sig, for over et Aar siden;
 men i Gulby har man de udenlandske Esterretninger meget sildig.

R.

B.

Maa man til Bederlag en Anden lyde,
 Og den, som lyder hist, vil omvendt byde her.
 Jeg veed det med mig selv, med hvilken zevsist Truen
 Jeg ryster min forældede Paryk
 Og slynger Tordenriset rundt i Stuen,
 Naar Præsten over mig har gjort sig alt for tyk.
 Ham Provsten gav formodentlig en Snippe,
 Frettesat af Bispen, der,
 Høit over mig og Præst og Provst ophøiet, er
 Den første Høg i dette Høge-Knippe.
 Qvo jure nu den første Fyrste blev?
 Qvo jure den, som ei regjeres meer, regjerer?
 Der staae vi! Tusind Lærde strev
 Derover sig og tusind Gjæs ihjel
 For og imod med lige Skjæl,
 Og end, i Mangel af et Himmelbrev,
 Man lige klog derover disputerer.

Jeg ei vil øge den Dispyt —
 Jus pædagogicum — derover gad jeg skrive
 En Bog; men over Jus divinum Pyt!
 Det la'er jeg blive.

Det Skolarchie, som her jeg taler om,
 Hvis Ark med al den Ret, som dydig Iver,
 Retskaffenhed og Kundskab ene giver,
 Til Sceptret kom,
 Indvortes var i Bund og Grund fordærvet,
 Og Sobradise selv er ikke meer udnervet
 Af Politikens Utugt, end det var.
 Nu er det Smørrebød Pisisstratus at være,
 Naar man i et Athen kan styre, raade, lære,
 Og naar en Solon man til Formand har;

Men i en Hellig=Anders=Skoles Rige,*)
 Hvor salig Otto Rud i forudsaltig Slum
 Lod fem og syv bestandig være lige,
 Og Peer, som Poul, bestandig være dum,
 Man ei saa let i første Dieblif
 Realiserer Platos Republik.

Blandt hundred andre Slendrianer,
 Som der i Mørket havde fæstet Rod,
 Uroffet, endelig uroffeligen stod
 Den Primret, som en Mesterlectianer
 Gav Hals og Haand i Skolen over Hver
 I alle mindre Classer. Fjern og nær
 I vores, Paven's, og i Tyrkens Egne,
 I hele Herferrigets Allevegne,
 Hvis Negerhelvedet**) man gaaer forbi,
 (Og Hvo tør vove blot sit Blik deri?**)*)
 Omsonst man leder om dets Mage.
 I dette Dieblif, ffjøndt ikke saare fri,
 Jeg i mit hersoms Slaveri
 Dog tænker gysende derpaa tilbage.

*) Hellig Anders er Slagelses Patron. Han indreede alle Bøens vidtloftige Marker i een Nat paa et nattegammelt Jøl, og var saa hellig, at han kunde hænge sine Handsker paa Solens Straaler. Hans Begravelser Hoi er endnu at see paa høire Haand af Veien til Korsøer. B.

**) Vestindien. Min Fætter har Ret. Det vil falde vanskeligt, saa aldeles at realisere Himmerig nogensteds her paa Jorden, som man virkelig her har realiseret Helvede. B.

***) Min Fætter bliver altid heftig, og taber undertiden al Fatning, naar han kommer paa denne Materie. „Forbandede være de Forfattere, som misbruge deres dialectiske Vid under Navn af Philosophie til at forsvare denne bjævelske Handel og Behandling, som, naar alle Smaa:ing engang ere fæstede overbord i Lethe, og blot de større Masser blive bjergede i Historiens Daad, vil komme Efterverdenen til at gysse for de Aarhundreder, vi have kaldet de meest oplyste.“ Man maa ikke forbande Mennesker, høre Fætter, sagde jeg. „Jeg forbander ikke Mennesker“, raabte han, „jeg forbander disse Forfattere.“ B.

For Ræsten herstede deri
 Spil, Slagsmaal, Doblen, al Slags Blasphemie,
 Og selv en lille Smule Tyveri,
 Med meer, som man i alle Skoler hitter,
 Og som dog alle Muser og Chariter
 Gaae rødmende forbi.

Saa var Forfatningen, om ikke værre,
 Da den nysnævnte Rector kom,
 Og fandt, at Alting burde støbes om.
 Misbrugene var' allerede færre,
 Da Fætter kom derhen;
 Men der var fleer end nok igjen,
 Desværre!

Primretten stod især med dobbelt barske Miner
 Paa det nedbrudte Tyveries Ruiner.

Min Fætter, som vi lode staae,
 Blev strax ved Skolens Indgang lidt confuus,
 Da han fornam, at Hver var med ham duus;
 En efter Anden til ham sagde saa:

„Du er Notarius!“

Hans Hjerter stjalv af Glæde ved den Ære,
 Som forekom ham ufortjent —

„Jeg ikke værdig er, men stræbe skal, at lære . . .“

Begyndte han . . . „Der er en Styver! hent

„Mig strax en Spegesild!“ var Svaret —

„De spørger.“ — „Slyngel!“ sagde han,

Som rakte Styveren, „nu spørger man

„Med sliq en Slyngel? er du vel forvaret

„I Hovedet? gaae strax!“ — „Men om jeg strax ei gif?“ —

Et vældigt Drefsign i samme Dieblif,

Ledsaget af et Skrald af Strube-Torden,

Min arme Fætter lynede til Jorden.

Saa var hans Indtog. Jeg har blot fortalt
 Den første Hilsen, som et kort Exempel
 Paa Høfligheden i de Musers Tempel;
 Den i et enkelt Træk os maler Alt.
 Af denne Sort der gaves daglig mange;
 Men jeg dem ikke her opregne vil —
 Bær ikke bange!
 Der vilde gaae for mange Gjæs dertil. *)

* * * * *

Åar Syttenhundrede og to og firsindstyve
 Han endeligen ud af denne Skole slap
 Til Universitetet — — **)

• * * * *

— — — — Hip som Hap,
 Der efterlod sig en bestandig Slum,
 Hvori han tog (i Drømme, som det hedder)
 Med tredive Samvittigheder ***)
 Examen philosophicum.

*) Her følger i min Fætters Manuscript tolv Sider, som jeg, i det mindste ikke for denne Gang, vover at lade trykke. Ikke fordi der findes det mindste, som jo alle Rescripter, om de end stode ved Magt, vilde, rigtig forklarte, tillade; men fordi den Lov, som er mig, om ikke min Fætter, helligere end alle Politimester-Rjendelser, forbyder mig det. Det er nemlig det store Bud, som rigtignok ikke staaer paa nogen af de mosaiske Tavler, men som er indskrevet, eller i det mindste burde være indskrevet i alle kristne og hedenske Skribenters Hjerter: Kjæd ingen Læser til Døde. Jeg har frygtet, at dette kunde blive Tilfældet, hvis jeg længer underholdt mine Læsere med et Liv og Levnet, som begyndte skrækkeligen at kjæde mig selv. Har jeg taget Feil, skal det være mig inderlig kjært; thi, uagtet jeg ikke selv har skrevet det, er det dog skrevet af en Person, der staaer i nøie Forbindelse med mig, og Blødet, som man veed, er, ihvor tyndt det er, dog altid tykkere end Vand. B.

**) Atter en Hiatus — af samme Aarsag.

***) Den praktiske Philosophie antager tredive Samvittigheder (hvor Conferenceraad Obelitz's Coll. de XXX Conscientiis). Det er altid godt, og især hvad Sam-

Hvoraf han vaagned' op til alstens Dvide;
 Nu fik han først tilgavns hvad Verden var at vide,
 Dg blev, af Satan tilskyndt først,
 Af Hunger deels, og deels af Tørst,
 Af Graad, og stundom selv af Latter,
 Men først og sidst af Kjærlighed — Sorfatter.

Man af hans Liv og Levnet kan
 Udpine, hvis man vil, den Lære:
 At et og andet i vort Land
 Er ikke som det burde være,
 Mindst det, hvorpaa det Dvrige berøer:
 Opdragelsen. At, at jeg denne Tanke
 Med Sandheds egen Hammer kunde banke
 I alle Hoved=Hjerner i vort Nord:*)
 At den er overalt det Bigtigste paa Jorden
 Til Enkeltes og til det Heles Gavn!
 Dg hellig være hver den Edles Navn,
 Tre Gange hellig! hellig! hellig være
 Den Borgers, Statsmands eller Fyrstes Ære,
 Som virksom stræber at afhjælpe dette Gavn,
 Dg derved skabe Lys og Liv og Lyst i Norden!!!

vittighed angaaer, at have noget at løbe paa. Man har, foruden denne faste Stof, endnu adskillige andre, f. Ex. Jordbrot-Samvittighed, Recensent-Samvittighed, Capellan-Samvittighed, den gode Samvittighed, som et von, v. s. v. giver. Den, Horaz taler om: Nil conscire sibi, nulla paleocere culpa, ér, hvis den ellers nogeninde har været i Brug, for længe siden af Mode. J.

*) Det er reent omsonst at ville banke den i dem, som have Hjerne blot i Maren. B.

Poesiens Oprindelse.

Engang i denne Verdens unge Dage,
 En fem sex tusind Aar og fleer, ifald man vil,
 For du, min Læser eller jeg var til,
 Og meget meer, som jeg ei vil umage
 Dig eller mig med at opramse her,
 Var Noget til, som ikke længer er,
 Blandt andet Guder og Gudinder,
 Hvoraf man, sandt at sige, bredt og vidt,
 Kun overmaade Lidt,
 Og næsten Intet nu omstunder finder.

En Fyr, som jeg og du, kan ofte raget blive,
 For han et tusind Maaneder opnaaer;
 For Guder derimod er hele tusind Aar
 Knap nok, til Skjæg paa Hagen dem at give.
 Imidlertid, saa godt man vil forlange,
 Man i vort korte Liv kan stundom kjede sig;
 Bidtløstigt kunde jeg, ifald jeg ei var bange
 For at bevise det for tydelig,
 Den Sætning demonstrere dig —

Men enten du nu troer den, eller ikke,
 Saa slutter jeg deraf som saa,
 At Guderne i visse Dieblikke
 Sig græsfeligen kjede maae.

Maaffee i et af disse, kjære Læser!
 At Biin, Musik, og Piger bleve til,
 Og Bessels de velsignede Fadaiser,
 Og Holbergs Skuespil,
 Og alt hvad andet Morende du vil:
 Men dette, som du seer, jeg her afgjører ikke,
 Det kommer heller ei min Fabel ved —
 Nok at i et af disse Dieblikke
 Blev skabt en vis Person, som Dvaser hed.

Sandt nok, min Autor taler ei et Ord
 Om Kjedsomhed dengang paa Ddins Slot.
 Den Grund, hvorpaa jeg noget saadant troer,
 Er den, at han var gjort saa overmaade godt;
 Thi Guder, naar de andet har at gjøre,
 Saa jasse de Personer ud i Hast,
 Der kun som Biting til det andet Skabte høre:
 Som, for Exemplets Skyld, saa mangen Dvast,
 Hvis hele Bæsen overflødig er,
 Hvis rette Navn og derfor, uden Skade
 For Læseren af disse Blade,
 Aldeles udelades her.
 Paa dem, de gjøre, naar de have gode Stunder,
 De derimod anvende mere Tid;
 Blandt disse selv var Dvaser et Vidunder.
 Han røbede den allerstørste Flid.
 Blandt andre Gaver havde han den rare,

Som ingen Biis har høvt i Grækenland og Rom,
 Og ingen udenfor: Paa meer han kunde svare,
 End tusind Tosser kunde spørge om.
 Kort sagt: han havde alt det Bid i Panden,
 Som Claus har uden omkring sin,
 Og al den Kundskab, som (jeg nævner ikke Manden)
 Sig bilder ind.

Sligt kunde visse Puslinger ei lide,
 Hvis Pander ei saa vel møbleerte var:
 Af dem besluttede derfor et Par,
 At han herefter ei saa meget skulde vide;
 Og, for at gjøre Sagen kort,
 Tog de, jeg veed ei selv paa hvilken snedig Maade,
 Hans hele Hoved bort —
 Og Tingen gif og rigtig som de spaaede;
 Thi med hans Blod flød al hans Biisdom i et Kar,
 Saa Dvafer aldrig meer blev den, han var.

De tvende Dverge, som forstod,
 At det, der flød af Dvafer's Hals og Hjerne,
 Var ikke simpelt Blod,
 Men havde læst i en og anden Stjerne,
 Hvortil det kunde bruges — skyndte sig,
 Og, mens det end var varmt, saa snildelig
 En Mængde Honning deri tyllt fik.
 Af denne Blanding blev en saare herlig Drik,
 Hvis underlige Kraft bestod deri,
 At den, som drak deraf en Sopfen, blev med eet,
 Begeistret af dem alle Ni:
 Poet.

Kort Tid derefter sad en Morgenstund
 Gud Odin paa sit Lidskjalf (fra hvis Gal
 Han seer hvert Hav, og Flod, og Fjeld, og Dal,
 Som ingen Ting) med Piben i sin Mund —
 Og saae paa Jorden, hist og her omkring
 Fra Pol til Pol, saa mange Ting,
 At, Læser, du var reent urimelig,
 Ifald du vilde fordre her af mig,
 At sige dig Alt, hvad hans Syn faldt paa;
 Jeg vil kun sige dig, hvad Odin ikke saae.

Han sad i en udslagen Time der,
 Han sad i to, han sad i tre,
 Gned Glasfæt reent i femten Synsgevær,
 Saae langs og tværs, paa kryds og quær;
 Men saae dog ikke, hvad han vilde see,
 Sin kjære Dvaser. Asa=Lars maa vække
 De Andre, som i Dynerne sig strække;
 Men Ingen af dem kan saae Die paa
 Herr Dvaser. Freja selv, som ofte saae
 Med ubevæbnet Die meer,
 End alle Guderne med deres Brillestuen,
 For denne Gang ei mere seer.

Herved blev Odin heed i Huen;
 Tyr rev sig i sit Stjæg; Thor i sin Jorighed
 Slog Odins Pibe sønder med sin Hammer;
 Frey bandte; Valder sukked'; Frigga græd,
 Kort sagt, der blev iblandt dem sliig en Jammer,
 Da deres Jndling borte var,
 At siden Balders Død ei større været har.

„Jeg sværger“, udbrød Odin, (Alle tav)
 „Bed Frigges Sjæl og ved mit ene Die,
 „Bed Alt, hvad helligt er i Himmel, Jord og Hav,

„At før skal Døvre sig for Sydens Storme bøie,
 „Før jeg uhevnet taaler denne Streg —
 „Som ingen Anden, derpaa tør jeg sværge,
 „Har spillet mig, end de fordømte Dverge.“ —
 „— Ja! ved min Hammer!“ brølte Thor, „skal jeg“ —
 „Saa sagte, kjære Søn! du kan dig let forgribe!“
 Blev Ddin ved, „viid, hvem jeg er og du!
 „Nys slog din plumpe Tølper mig itu
 „Min allerlængste, bedste Reiserpibe!
 „Bær lidt forsigtig med din Hammer,
 „Dg see dig for herefter hvor den rammer!
 „For Pibens Skyld, det var en Bagatel;
 „Men lidt Respect! forstaaer du vel?“

„Min Ddin“, raabte Frigge, „spar din Thor!
 „Hvor let kan saadant skee! — Befaler du
 „En lille Koppe Chocolate nu?
 „Glem Piben! hør mit Raad! saavidt jeg troer,
 „Er Dvaser ikke død; men nedsend en Stafet
 „Til Jorden, for at lede efter ham,
 „Saa vedder jeg, man finder Menneftet.“
 Ved disse Frigges Ord blev Ddin ganske tam;
 Han kyssede hende, drak sin Chocolate,
 Dg Alt blev godt igjen.

Paa Jordens Overflade

Imidlertid Hermoder springer om,
 Dg søger Dvaser allevegne
 Omsonst. Til sidst et Steds i Heklas Egne
 Han til de tvende smaa Personer kom,
 Som havde spillet Pudset. Da de kjendte,
 Skjøndt godt forklædt, den himmelske Gesandt,
 Saa vidste de, hvad de nu kunde vente —
 Dg derfor i en Hast den Løgn opspandt:

„At Dvafer — efterat han havde søgt
 „Forgjeves mellem Dverge, Trolde, Jetter,
 „Dg Menneſker, i Byer, Bjerge, Sletter,
 „Dg Ingen fandt, ſom ſpurgte ham med Klogt
 „Saa meget, han jo kunde ſvare meer —
 „Tilſidſt, da ingen Mand hans ſtore Klogſkab vidſte,
 „At ſætte den nødvendige Klifteer,
 „Af Lia-Bittigheden maatte brifte.“

Hermoder kom igjen med den Beſked
 Til Aſgaard. „Paa min Ære!“ ſagde Frigge —
 „Bed Solen!“ udbød Frey — „Bed Mjølner!“ meldte
 Thor —

Dg Ddin negtede det ikke —
 „Den Sag har meget ſtor Sandsynlighed!
 „Vor Dvaſers Wiſdom var en Dødelig for ſtor!“
 Hvorpaa de ſloge ſig igjen til Kloghed.

Saa let endogsaa Guder Tillid fæſte
 Til det, ſom ſelv en Blind kan ſee, er Digt,
 Naar deres Stoltthed kildres kun ved ſligt —
 Hvad ſkulle vi da ſige, kjære Næſte?

Men Ddin ſvor alligevel en Eed
 Bed denne Leilighed,
 At ſiden vogte ſig af alle Kræfter
 Med Maalet paa Forſtand;
 Dg for en Biſheds Skyld — herafter
 At ſpæde Menneſkenes Blod med Vand —
 Samt, for at ſtandſe Kundſkab lidt behændig,
 Som aaben ſtod alligevel Enhver,
 Tillod han, at den reent blev unødvendig
 Til at erlange gode Dage her —
 Dg at man kunde blive ſyv Slags Raader,

Og Excellentser, som en Bagatel,
 Stiftamtmand, Erkebisper, høie Raader
 Og, kort sagt, hvad man vilde — meget vel,
 Naar man kun eiede saa megen Sjæl,
 Som var tilstræffelig til Kroppen at oplive,
 Og havde lært sit Navn (om ei med egen Haand
 Dog med en Secretairs) at skrive —
 Især, om man forsigtig lod sig gjøre
 Til Son af En, som bar et vist Slags Baand;
 Thi saa var det endogsaa overflødigt;
 Til Krig, til Dom, til Raad berømmelig at føre
 Man neppe havde det, end sigge Hoved, nødigt.
 Ved den Idee faldt D din paa en anden:
 Og skabte med det samme Adelfstanden.

De tvende Mordere, saa snart ei saae,
 At man paa Asgaard ikke just var kræsen
 Paa Grunde, men sig tage lod ved Ræsen
 Som ved hvert andet Hof, begyndte paa,
 Med Puds at gjøre sig saa glade,
 At det gif dem, som Gaasen, der saa tidt
 Til Gilde kom, at hun omsider kom for Skade,
 Og fik en Hals for lidt.

En Kjæmpe, som paa Spas sig meget lidt forstod,
 Traf dem, Gud veed i hvilket Puds engang,
 Og med en Arm tolv fjorten Allen lang
 Greb begge Fyrene saa vældig fast
 Ved Benene, at i en Hast
 Den hele Lyvekraft dem pludselig forlod —
 Hvorpaa Herr Suttung (thi saa hed den Mand),
 Dem slængte paa et Skjær midt i den store Strand,

Retop saa stort, at de derpaa
Tre Skridt fra Livet af hinanden staae.

Det arme Dvergepar kom her
Med denne Bopæl i en heel fortviolet Knibe;
Dg, for at slippe bort fra det fatale Skjær,
De maae til deres sidste Redning gribe,
Dg byde Suttung deres gjemte Drif
For Liv og Frihed. Middelet slog an,
Dg i en Hast Afforden kom i Stand:
Herr Suttung satte Dvergene paa Land,
Dg hjem med sin Mixtur fornøiet gif,
Som han nedsatte dybt i Norges største Fjeld.
Sin smukke Datter bød han, som en Drage
At passe paa den der med Liv og Sjæl,
At Ingen fik deraf den mindste Dryp at smage.

Endskjøndt nu Kjæmpen holdte Sagen tys,
Saa fik imidlertid dog Asgaards Hof
Bed Fimbulfamber, paa en Maade, Nys
Om denne rare Drif — og derved Stof
Til manganen Prat, Raadslagning, og deslige
Bed Bordet under Asten Ygdrasil,
Hvor de maae samle sig, naar Veiret er dertil,
Ja selv, naar det er slet, som Nogle sige.

Der sad man — gjorde Planer, og drak Thee —
Holdt Raad i Dage to, holdt Raad i tre —
Dg krolled' de guddommelige Næser,
Dg Suttung først og sidst misundte vred'
Hans gjemte Kostbarhed —
Dg jeg kan ikke negte, kjære Læser,
At jeg i denne Stund misunder ham den med.

Thor var saa reent forkyest i Ting, som angik Dvæser,
At han kun mumled' halvt i Skjægget om sin Hammer,

„Hvorledes Klipper revne, hvor den rammer,
 Og andet meer — kort sagt, det hele Raad af Afer
 Fandt Driften saare vanskelig at faae,
 Og taug, da Kampens Gud brød ud som saa:
 „Det koste hvad det vil! saa maa jeg Driften have,
 „Den ikke ligge skal, trods Suttungs Magt og Flid,
 „I Dovres Huler skjult til evig Tid!
 „Jeg vil mig selv til denne Reise lave,
 „Og see hvorvidt min Guddom strækker sig —
 „Det er dog, haaber jeg, et lille Stykke Bei!
 „Sadt Sleipner op! — dog nei!
 „Det ei gaaer an! saa kjender Suttung mig —
 „Sadt Sleipner ei!
 „Jeg vil til Fods! jeg sikkert mig skal staffe
 „Den ypperlige Drik! Min Frakke, Hat og Stok!
 „Mit Fyrstøi og min Pibe! — det er nok!
 „Lav mig nu først en stærk og god Kop Kaffe,
 „Min lille Frigge! skynd dig lidt min Tøs!“ —
 Gudinden tripped' ud, og han blev ved:
 „Jeg Reisen, saavidt muligt, skal forfarte;
 „Men hold lidt artig Huus, imens jer Fa'er er borte.
 „Og gjør mig Ingen af Jer Frigge vred;
 „Thi hør' jeg det, saa bliver Fanden løs —
 „Du, Thor, kan passe midlertid paa Huset!
 „Men gjør mig ei mit gamle Hoved kruset.“
 Og nu kom Randen frem paa Bordet, D din drak,
 Mens Freja fyldte Daasen med Tobak,
 Saa gav han Frigge tre, de Andre hver eet Rys,
 Dermed Adios.

Jeg ved hans Reise vil ei her opholde mig,
 Kun kort og godt min Læser sige dig,

Han underveis slet ikke morte sig
 Med smukke Koner eller smukke Piger,
 Som hans Collega, salig Zeus, saa tidt
 Paa sine Reiser bød, at bie lidt —
 Og sinkede saa meget, som man siger —
 Men satte een Fod frem, en anden foran den,
 Og kom paa den Maneer bestandig længer hen —
 Med sli­g en Fart, at, inden Sol gif ned,
 Befandt han sig, omtrent tre hundred' stive Mile
 Fra Hjemmet sit, paa et saa yndigt Sted,
 At det hans hele Krop og Sjæl indbød til Hvile;
 En Gud er let til Fods, som hver Mand veed —
 I Græsset her, ved Kilslet af en Kilde,
 Hvis Nymfhe ham i No maaskee betragte vilde,
 Han dysfedes i Slum og sødelig sov hen.

Naar man har sovet ud, opvaagner man igjen.
 Men, vaagnet, seer han paa den store Slette
 Ni Karle, tæt ved Stedet, hvor han laae,
 Med favnelange Segle, Korn at slaae,
 Hver af dem lang og soer og haandfast som en Jette.
 Ni sli­ge Dreng­e var just ei at spøge med —
 (Thi Nordens gamle Guder, notabene,
 Var' ei saa mægtige, som Mange mene:
 De havde himmelsk Kraft og himmelsk Salighed;
 Men begge Dele var der Maade med)
 Dog da de vogted' her et Sted,
 Han skulde just nødvendigen passere,
 Saa var ei andet for, ved denne Leilighed,
 End dem derfra med List at praktisere.

En Gud er færdig strax ved sli­g Omstændighed;
 Han snu tilbyder sig, at hvæsse deres Segle;
 De sige Tak; og Ddin een for een

Gjør i en Hast saa skarp, at, da paa deres Regle
 Dg siden Koruet de probeerte dem,
 Fik de saa stor en Lyst til Mandens Hvættesteen,
 At Alle klyngede sig til ham frem,
 Dg bød om Skap derpaa — da D din klyler
 Den i det samme op i Luften over dem.

Som naar paa gammel Torv den blinde Pøbel myler
 I Klynger om det lykkelige Nummer,
 Der bringer Femten Fryd, og femten Tusind Kummer,
 For den Rigsort, der til Belønning udsat er
 For den, som puffer bedst paa kryds og quær —
 Saaledes foer iblandt hinanden disse Ni;
 Med skarpe Segle de saalænge sammenrendte
 I Blinde, langs og tværs, at, inden Legen endte,
 De myrdede sig selv i deres Raseri.

Herpaa tog D din Fod i Haand igjen,
 Dg satte Reisen fort. Da han blev vaer
 Det Sted, hvor han sig agted' hen,
 Saa klædte han sig om, og laved' sig til Svar:
 For, om man spurgte ham: hvorfor? hvorfra han kom?
 Dg hvem han var? og sligt, som der kan spørges om,
 Han da ei skulde staae, som en Peer Eriksen.
 Saaledes vel betænkt paa hvad der kunde møde,
 Begav han sig, ved næste Morgenrøde,
 Med Navn af Bolverk til Hr. Suttungs Broder hen.

Galt gif det, og vel var det, som det pleier.
 Herr Bauge (saa hed Manden) netop var
 De ni til Helheim nylig Sendtes Eier;
 Dg dette Tab ham dybt i Hjertet skar.
 Det kunde have skaarret saa hver Anden —
 Han derfor ei saae meget venlig ud;

Men tog imod sin Gjest, den kjære Gud,
Som imod Fanden,
Med Skjeldsord, Trubsel, Straal og Strig og Banden.

Men heraf D din ei sig kysse lod:

„Retfærdig er (saa talte han) din Jver;
„Ehi vee den Mand, som ei opirret bliver,
„Naar man fornærmer den, som tjener ham med Sved!
„Men her, min Ven, har ei din Brede Sted;
„De selv, og ikke jeg, var Aarsag i,
„At de foer ned til Helheim alle Ni.
„De bad mig alle om min Hvættesteen;
„Jeg vovede mit Liv, ifald jeg gav den Een —
„Jeg gav den Alle, lod dem selv afgjøre,
„Hvem de blev enig om, den skulde reent tilhøre.
„Dog, da jeg, skjøndt uskyldig paa min Side,
„Er Aarsag i, dit Arbeid blev forsømt,
„Saa lover jeg dig her (at du maa vide
„Hvor falskt du om din Gjest har dømt)
„I meget mindre Tid, alene, at afmeie
„Hvad de forlød; og fordrer blot til Løn
„En Sopken af den Drik, din Broder har i Cie.“

Hr. Bauge syntes, den Afford var stjon.

At faae saa meget gjort blot for en Sopken Mjød,
Er godt Kjøb, tænkte han, den være nok saa sød. —
Den gode Mand var langt fra Sværmeri
Med nogen af de helikonste Ni,
Dg troede en Slurk Mjød og en Slurk Poesi
Var Hip som Hap.
Top! sagde han, afmei kun rap
Det Korn, du seer, til sidste Trave!
Dg Soppenen du sikkerlig skal have.

Herr Bolwerk meiede til, Høsten var forbi,
 Hvad der var levet af de Ni;
 Da Vintren kom, og Alting nu var færdig,
 Saa fordred' han den Løn, han havde gjort sig værdig,
 Dg Bauge loved' ham, da han fornøiet saae
 Sit Arbeid reent i Stand,
 En Dag med ham til Suttung hen at gaae,
 Dg skaffe Sopsnen som en ærlig Mand.

De gif, og kort fortalt, kom til Herr Suttung ind,
 Dg bød' god Dag, og satte sig paa Skind,
 Dg prated' først en Deel om Veir og Bind,
 Om man fik Frost i Morgen eller Lø,
 Dg endelig begyndte peu à peu
 Diskursen hen paa Sopsnenen at snoe —
 „Det gjør du nok, min Broder, vil jeg haabe?“
 Herr Suttung loe:
 „Ha!“ raabte han, „ha! ha! staf Tingen der?
 „Ja Pyt sa' Peer!
 „Jeg svær ved Ddin og den hele Gude-Hær,
 „J faaer i Evighed af den ei mindste Draabe.“

Der stod de i en Maade! aldrig har
 Man seet en Gud at hænge saa med Næsen,
 Som Ddin her. Det fast paa Nippet var
 Han glemte sit guddommelige Væsen,
 Dg græd af Uergrelse, som rigtig nok
 Han havde Aarsag til ved sliig en Bok!
 Der stod de begge med to lange Næser,
 Saa lange som de var'!
 Hvad var at gjøre her? Veed du det, Læser?
 „Farvel, min Fa'er!“

Dermed var den Besøgelse forbi,
 Som gjorde Ddin reent consuus i sin Paryk.
 Han udsvor i sit Kaseri
 En mægtig Eed med sliq en Eftertryk,
 (Skjøndt jeg begriber ei hvad sliqt ham kunde gavne)
 At hele Dovre skjaly, og Bauge trimmed' om
 Saa lang han var, og drat en tredsindstyve Favne,
 Før han igjen til Fodestæste kom:
 „At miste før sin Evighed, sin Frigge,
 „Sin Guddom og sit Alt, før han, trods Suttungs Magt,
 „Lod denne Drif urørt i Dovres Indvold ligge —
 „Hør Bauge!“ raabte han — men Bauge var, som sagt,
 Lidt for i Veien. Bolverk fandt omsider
 Den arme Kjæmpe, med forknuste Sider,
 At ligge saa dybsindig, at det lod,
 Som om paa første Bink han ikke strax opstod.
 Men han fik Fyren op, og smurte hist og her
 Med hvad han først fik fat (det fast utroligt er,
 Den Styrke Guder har i Medicinen!)
 Han neppe havde smuurt, før Bauge strax
 Var frisk og heel igjen, og vever som en Lar.
 „Hør!“ sagde Bolverk da, „det lønner ikke Pinen,
 „At gaae for langt herfra! vil, Bauge! du som jeg,
 „Saa skal vi faae ved List, hvad vi ved Bon fik ei!
 „Du veed dog vel det Sted, saa noget nær,
 „Hvor Suttung nedfat har den Drif, jeg søger her?“
 „Ja, Herre!“ sagde han, „men tør jeg spørge dig,
 „Du er, saavidt jeg troer, ei nogen Dødelig?
 „Din Eed, mit Puf, din Lægedom: kort sagt,
 „Alt siger mig, du har en meer end jordist Magt.“
 „Jeg være hvem jeg vil, en Anden eller Ingen“,
 Igjentog Bolverk, „det gjør Intet her til Tingen,

„Kun viis mig Stedet!“ — „Ja! det kan jeg let;
 „Men Sagen er at gjennembryde det!“ —
 Dg derpaa førte han igjennem mange Huler,
 Hvor Mattens Troldpaf sig for Dagens Konge skjuler,
 Herr Bolwerk til en Plads saa mørk og gyselig,
 At Miltons Helvede mod den er Himmerig.
 „Her“, sagde Bauge, „dersom du kan slippe
 „Halvanden Miil omtrent
 „Dybt ind i denne gamle Klippe,
 „Hvor Spor af Lys og Liv blev aldrig kjendt;
 „Kort, hvis Umulighed er mulig for din Tøne,
 „Saa findes Driften der.“ Istedetfor et Svar
 Bor Bolwerk midlertid en Jernstang frembragt har,
 Hvormed han stødte til, hvor Klippen hulest var;
 Umiddelbar derpaa man hørte Fjeldet revne,
 Dg hule Tordner over Toppen rullede
 I den forfærdeligste Storm,
 Dg i et Dieblif var Ddin Drm,
 Dg vips i Hullet.

Der kryber han en Tid omkring
 I mange underlige Sving;
 (Saa krøb engang for endnu længer siden
 Hans Onkel*), gylden, rund, og glat, og liden,
 Igjennem Sprækken af et Tag,
 Ei for, som han, at stjæle Mjød,
 Men for at glide ned i sin Tilbedtes Skjød)
 Han kryber varlig frem, og titter for og bag,
 Dg endelig en Smule Lys opdager;
 Han seer et Slags Gemaf i Klippen hulet ind,
 Dg midt deri sit Kar, ved Hjælp af Lampens Skin,

*) Jeg har megen Aarsag til at troe, at Ddin egentlig var en Søstersøn af Jupiter.

Dg strax sin forrige Gestalt paatager,
 Hvori han træder frem. Ved Lyden farer op
 Af korte Slum den deilige Gunløde;
 Bestyrtsset skuer hun en menneffeligg Krop
 Paa dette Sted at komme sig imøde,
 Dg Bolverk eller Ddin ligefrem,
 Var ikke heller reent ved sine Fem.

Hvad Grækenland og Rom saae forðum i de Tre,
 Som Haand i Haand omringed' Aphrodite,
 Sik Nordens Zeus fuldkommen her at see
 Forenet i en eneste Charite.

Forgjebes stræber svage Digter dig,
 Min Læser, hendes hele Glands at vise,
 Saa yndig, herlig, og guddommelig,
 Som den fuldkommen kun kan tænke sig,
 Der saae dit Smil, livsalige Louise!
 See Alt, hvad skjønt og blidt vor Jord frembar,
 Den rene Fryd, som ifkun Himlen har
 Forenet i Louises søde Mine!
 See himmelft Blisdoms, Godheds lyse Smil
 Dg alle Dyders Glands i hendes Dines Ild;
 Dg tænk dig saa vort Nordens Erycine.

To Kinder, paa hvis smilende Dvaler
 To Roser blomstre mellem Amoretter,
 En lille Mund, hvis rødmende Coraller
 I Indighed med Morgenrødens trætter,
 Et Diepar, hvis Ild gjør Mørket lyst,
 Hvis Smile skabe Dag i Dødens Grav;
 En Hals, hvis Lilier ombølges af
 To mørkebrune Lokker, og et Bryst,
 Imod hvis Sneeglands Alabast er sort,

To trinde, hvide Arme og et Liv,
 Hvor Alt er rundt og loffende — hvor, kort,
 Naturen tømte blid sit vellystfulde Bliv!
 Alt dette skjodesløst bedækket med
 En næsten gjennemfigtig Sølv=Moer=Sky
 Forblinder Odins Syn. Nat, Hule, Tensomhed,
 Umulighed i Hast at kunne flye!

Hvo af flig Fristelse sin Dyd kan redde ud,
 Er ikke Menneske og mindre hedensk Gud.

Han længe stille stod, som rørt af Lyn.
 Jeg troer, en Kampesteen ved sligt et Syn
 Blev selv, trods hele dens Ufølsomhed,
 Saa henrykt, at den ei sig rørte af sit Sted,
 End sige en Person, som var af Kjød og Blod;
 Hvad Under ham lidt Sands forlod?

En sød Forvirring, naar hans Dine hendes mødte,
 De friske Roser, som derved udsprede sig
 Paa hendes Kinders Snee, saa blussende, saa røde,
 Som om Ustyldighed i deres Purpur døde;
 En Zittren, denne fjælne Zittren liig,
 Som hiin i Flugten efterlader sig;
 Et ømt, halvbage, dybt fra Hjertet hentet Suk,
 Som hæver op og ned det halv bedækte Bryst;
 Et Skrig, kaldt frem af Skræk, og qvalt igjen af Lyst,
 Og hvad, som Skjønhed selv gjør altid dobbelt smuk,
 Den paradisiske Blufærdighed,
 Hvormed i zittrende Forlegenhed
 Det bange Blik mod Ynglingen fløi hen,
 Og mere bange fløi fra ham igjen
 Til Jorden. Dette tause Tryllespil
 Hver Dieblif ham Munden aabne vil,
 At sige smukke Ting, og atter binder;

Han leder efter Ord, men lutter Tanker finder;
 (Man efter Tanker maaskee leder her,
 Og finder Ord — desværre!
 Det sidste hænder mange Flere)
 Men Tankerne tilsidst gaae fløiten med;
 Han glemte reent sin skrækkelige Gød,
 Sin Drik, sin Frigge selv, og Himlen veed hvad mere
 En Gud kan glemme, naar han gaaer fra Bid.

Saaledes stod man der et Par Minuters Tid;
 Hvorpaa man buffed' sig, og gjorde to Trin frem,
 Og vips! kom Tanke, Sands og Ord og Alting hjem.
 Han kysser tækkelig Gunlodes Haand, og hun
 Begriber om en liden Stund,
 At, naar og hvor det ogsaa er, en Mand
 Er intet Andet end en Mand,
 Trods Alt, hvad derom siges kan
 I den og den Moral-Philosophie. —

Med Glædens Jil var Natten alt bortvejet —
 Hvordan det ellers gif deri
 Min Læserinde finder streget —
 Kort sagt; thi Korthed synes mig er smuk,
 Især hvor Dit og Dat kan møde:
 Ustydighedens sidste kjæle Suf
 I Bolverks Favn paa hendes Læber døde;
 Sødtslumrende, med slynget Arm i Arm,
 Laae Ddin ubekymret, tryk og varm,
 Ved Siden af den yndige Gunløde,
 Og i besneete Dovres dybe Skjød
 Den søde Søvn i qvægsom Hvile nød.

Forgjeves stræbte fra sin Rosentiind
 Den nys opstandne gyldne Morgenrøde,
 At liste sine første Straaler ind

Igjennem Dovres Rifter; brudte døde
 De glimrende paa Marmorkjæmpens Bryst,
 Som værged' Ddins og Gunlødes Lyst.
 Forgjeves brød igjennem Østens Himle
 Med usædvanlig Glands den kongelige Sol;
 Hans gyldne Dag-Herolder, Pol til Pol,
 For sovende Natur at vække, vrimle;
 Een af dem trænger sig i Dovres Huler ned,
 Seer knap vor Ddins Fryd, før han er alt afsted,
 Og derom Budskab sin Udsender bringer;
 Strax rustet sig den lyse Dagens Gud
 I al den Glands, hvormed han sprang af Chaos ud,
 Fra flammebygte Slot paa Diebliffets Binger,
 Titusind Trillioner sammenbringer,
 Og dækker Solefredsen fjern og nær
 Med sin til Kamp mod Mørket sendte Hær;
 Forgjeves stormer den i lynende Galop,
 Paa sin Befalers Bink, mod Dovres haarde Side;
 Thi millionviis fra dets ætherfronthe Top
 De lyse Helte ned med Sneen knuste glide;
 Usmeltet Dovre staaer, trods Ildens Konges Harm,
 Og Ddin ligger tryk i sin Gunlødes Arm.

For Stilens Hede lidt at svale
 Og mere dagligdags at tale:
 Den gyldne Sol var alt en Fjerdingvei spadseert
 Paa Himlen frem, før Ddin og Gunløde
 Hinanden kysfende God Morgen bøde,
 Og, efter lidt at have præludeert,
 Bad han med Fynd, som kunde rørt en Steen,
 Om blot at smage Mjøden — arme Pige!
 Hvad vil din grumme Fader sige? —

Han sigte hvad han vil, den Sag er reen,
 At sige en Underholdning man ei kjøber
 Paa dette Sted for en Drik Mjød;
 Hvorpaa hun D din Helligdommen røber.
 Han drak; men Driften smagte ham saa sød,
 At paa sit ene Knae han bad om nok en Sup,
 Og bønhørt drak den anden (arme Pige!
 Hvad vil din grumme Fader sige?),
 Paa begge Knae nedkastet Bolverk ligger,
 Med Læber, Dine, kort: med Alting tigger,
 Endog paa Niim, den tvivlende Gunløde
 Om nok af dette vellystfulde Søde
 En ganske lille bitte Sup
 Hans længselsfulde Læber at tilstede;
 (O Elskov! Elskov! arme Pige!
 Hvad vil din tigergrumme Fader sige?)
 Hun siger ja — og Bolverk drak den tredde,
 Og drak i den al Mjøden Rub og Stub.

Man har lagt Mærke til, og jeg vil ikke skjule
 Hvad Fædre til Advarsel skrev,
 At Amor næsten aldrig gammel blev
 I nogen Hule.
 Knap saae han Karret tomt, før omstabt til en Drn
 Han, som Aeneas fra sin Didos Barm,
 Fløi bort, af den Tilbedtes Arm —
 I søde, unge Pigeboern!
 Troer ingen Tid en Cavaleer,
 Som spiller Elsker paa min Helts Maneer!

Eroldkjæmpen Suttung har imidlertid
 Ved visse Fandens Konster lugtet Krudtet,
 Mens D din med hans Drik var ud af Fjeldet smuttet.

Paa Troldmaneer i Hast han ruster sig til Strid;
 Han lægger sine Arme bort,
 Og gjør sin milelange Krop saa kort,
 At i en Ornehud han magelig den skjuler;
 Bips! flyver han fra Dovres Huler,
 Og hurtig, som en Bind,
 Bor Ddin haler ind —
 „Stop!“ brølte han — og høit hver Egetop,
 Hver Klippetind fra Syden indtil Norden,
 Hvor fordem aldrig Echo svang sig op,
 Gjentog i Skrald, som rysted' hele Jorden,
 Hans buldrende forfærdelige Stop.

Som i et Tordenveir, naar fra de brustne Skyer
 Et Hav uventet styrter ned
 Paa Bondens Huus, med stor Gestsjæftighed
 Familien af Stuen flyer
 I Gaarden hist og her omkring,
 En med en Spand, en anden med en Saa,
 En med en Strip, og En med ingen Ting,
 For Alle Regnvand i en Hast at faae
 I alle Kar, endskjøndt de stundom Alle
 Med Rædsel høre Tordnens høie Knald
 I Luften mellem Lyn i Lyn at skralle,
 Hver ventende sin Død i næste Skrald;
 Saa vimse de dog Alle ud og ind,
 Og Haab om anden Dags velkogte Vrter
 Dpliver deres skrækopfyldte Sind
 Og skaber Mod i de forkyste Hjerter:
 Saaledes foer af Himmelporten ud
 Iblandt hinanden Asgaards bange Guder,
 Mens Suttungs Torden-Stop i Luften tuder,
 Og Slag i Slag af sorte Binger

Dem Bud om Odins Rube bringer,
 Sees en Gudinde her, og hist en Gud
 Omhyggelig af Asgaard ud at trippe,
 Dg bange for at Helten skulde slippe
 I Kampens Hidsighed sin vundne Drik,
 At sætte Tønder, Krukker, Baller ud
 Dg hvad de først i Hænder fik.

Det blev for langt, for kjedsomt og for stygt,
 Om jeg, min Læser, her fra Hoved indtil Hale
 Den Tvekamp vilde dig omstændeligen male,
 Som satte Nordens Guder selv i Frygt;
 I Hexametret sligt desuden kun kan klinge,
 Dg ei i Vers paa Riim, der trækkes ud og ind
 Alt efter Musens løierlige Sind,
 Som paa en Fjær af Klopstock's Binge
 Mig ingenlunde vil saa høit i Veiret bringe,
 At Læserne maaskee mig fandt igjen
 Redtumlet i en Sump, som mangen anden Ven.
 Kun kortelig jeg altsaa her vil sige,
 Hvad jeg om denne Tvekamp sige kan —
 Dg ei forfrække nogen frygtsom Mand,
 Dg mindre nogen frygtsom Pige.

End gjentog Ygdrasil og Asgaards Mure
 Troldkjæmpens tordenhøie Stop,
 Som vækked' alle Guder op,
 Dg hele Skabningen begyndte taus at lure;
 Da Suttungs Klo fik fat i Odins Krop.
 Svøbt i en Storm udsender Thor en Torden
 Mod Trolden; strar er hele Himlen sort,
 Dg høie Brag forfærde hele Jorden,

Sol, Maane, Stjerner, svinde bange hort;
 Kun Suttung strækkes ei ved al dens Bulder,
 Med tunge Vingeflag han døver den,
 Rundt om de Fægtende den langsom ruller,
 Og flyer tilsidst til Asgaard hjem igjen.
 Med Ræb mod Ræb og Klo mod Klo de kjæmpe
 Med lige Styrke; skrækkelige Slag
 Af Binger, Storm og Skrald, som kappes om at dæmpe
 Hinanden i forfærdelige Brag,
 Forkynde Jordens Børn den sidste Dag.
 Af Drn forvandler D din sig til Løve
 Med Binger paa,
 Og Suttung ligesaa;
 Med større Kraft i større Kløer
 Udrustede, de friske Kræfter prøve;
 Men Seieren er uvis nu som før.
 Nu seer man dem som to bevingte Drer
 Hinandens Hov'der stange Puf i Puf;
 Nye milelange Horn Enhver af Panden vorer,
 De stanges, Ingen vinder; i en Ruf
 Man seer dem gloende, som tvende Drager
 Med fjorten Hoveder, ethvert saa stort
 Som Hekkenfjeld, og saa fremdeles fort,
 I hvilke Skikkelser min Læser helst behager,
 Nu som to Slangar, nu som et Par Bjørne,
 Snart som to Katter, snart som Elephanter,
 Bestandig som to lærde Disputanter,
 Og endelig igjen som Drne.

Gud D din er tilsidst af denne Tvekamp kjed;
 Jeg troer min Læser er det med.
 Bidtloftig Snak om Huggen, Støden, Biden
 I Sjælens Mave, man forsikke vil,

Især naar den er ikke vant dertil,
 Skal ligge meget tungt, og forarsage Briden.
 For ingen lækker Sjæl at volde sig Colik,
 Jeg derfor, hvad jeg mere kunde skrive
 Om disse Puf og Stød og Stik,
 Man fik og gav, og gav og fik,
 Vil heller i mit Blæhorn lade blive.

Hvad Asgaard's Guder frygted' om vor Kriger
 Traf rigtig ind. I Stridens Hurlumhei
 Saae han sig tvungen til, paa en og anden Maade,
 For Næbbet des beqvemmere at raade,
 At lade Driften gaae sin vei.
 Han valgte, siger Fablen, to;
 Keent ud, o Muse! sig dem ikke!
 Sligt kan sig ei for pene Piger stifte.
 En Regel siger Nei, en anden siger Jo:
 Naar man er uvis om, af yderlige to
 Hvem man skal tro,
 Saa gjør man allerbedst, naar man seer dybt i Tingen,
 At troe slet Ingen.
 Kort sagt, jeg ikke ret fortælle gad,
 Hvordan i denne Sag Gud Odin bar sig ad.
 Nok, at han Driften lod i Karrene nedglide —
 Og den, som meer derom vil endeligen vide,
 Kan læse det ret net og peent paa Fransk,
 Naar han paa Siden, som i Noter*) staaer, vil kikke —
 Det klinger ikke nær saa smukt paa Dansk;
 Og, klang det og, jeg sagde det dog ikke.

*) See Monumens de la Mythologie & de la Poesie des Celtes, pag. 129.

I tvende Kar paa saadan Maade flød
 Den af hiin Bises Blod og liflig Honning
 Snildt blandede guddommelige Mjød,
 Som før bevogtet af Uskyldighedens Dronning
 Laae skjult i Dovres Marmor-Skjød.

Gud D din saae sig ei saa snart fra Byrden fri,
 Før krumme Næb beviser Suttungs Bryst,
 At al hans Styrke, Snildhed, Kogleri,
 Forgjeves er i Gudedyft;
 Han hakker det saa dybt i Troldens sorte Lever,
 At Blodet strømmer ud af lede Krop,
 Og Bravo-Raab fra Asgaard's Guder svæver
 Til den guddommelige Seirer op.
 Sol, Maane, Stjerner komme nu tilbage
 Med festlig Gratulats for seierfronte Helt.
 Forfulgt af Tordner flyer med tunge, svage,
 Forknuste Binger Trolden; huult og fælt,
 Svøbt i en giftig Sky, med rædsomt Bulder
 Han hylende bag Nordens Pol nedruller
 I Polen, som det Troldpaf mylrer i,
 Det Asgaard's Guder fordum ei gad lide,
 Og derfor slængte ned i hæslig Dvide.

See her Oprindelsen til al den Poesi
 I Besten, Østen, Syden, Norden,
 Som morer, kjeder, nytter, skader Jorden!
 I disse tvende Kar, det ene saare stort
 Og let at komme til, det andet meget lille,
 Laae nu Herr Suttungs Drif, deelt i forskjellig Sort,
 Alt efter den forunderlige Viis,
 Hvorpaa sig D din fra den maatte stille,
 For ei at give sig og den en Trold til Priis.

Den vise Dvafers Blod med Honning blandet lærer,
 At Sundt med Sød en Digter blande maa
 I Bægeret, hans Sangerste frembærer,
 Hvis han sit høie Kalds det store Maal vil naae,
 Det store Maal, at danne, mens han fryder,
 Det unge Hjertes Bøx i Musens varme Haand,
 Indmore Klogskab og fremfildre Dyder
 Umærkelig i den beruste Aand.

Til dette Kald blev Digter-Mjød en blandet,
 Og smagtes ingentid af den, der føler andet.
 De tvende Gratier, som vogted' denne Mjød
 Forened' i den yndige Gunløde,
 Hvis hulde Gunst vor Eventyrer nød,
 For denne søde Drik hans Læber nøde,
 Har vise Fædre malt som evig smukt Exempel
 Paa Veien, man skal gaae til Poesiens Tempel.

Bed Foden af et Bjerg, hvis Top til Himlen naaer,
 Det store Kar i lave Slette staaer,
 Den Drik, som fylder det, kun deri ligner Mjød,
 At den for hvem, som drikker den, er sød,
 Forresten er den smudsig, sort og vandet —
 Kort: saa modbydelig, at den, som sit
 Kun mindste Dryp af den modsatte Drik,
 Ei nævne kan, hvormed dens Gift er blandet;
 I Taagen, som uddunster af dens Værme,
 Sees daglig Millioner Gjester sværme.

Men høit paa Fjeldets stjernefronste Top,
 Hvor kun Natur og Kunst med Flid kan flavre op,
 Staaer i et lille Kar den ægte Digter-Mjød,
 Klar, reen som Wether, ikke altfor sød:
 En liflig, qvægsom Duft den rundt omkring sig spreder,
 Som skaber Mod i unge Krigsmænds Bryst,

Dg Dyd i Pigens Barm, og allevegne Lyst,
 Keen, ubesmattet Lyst, som Wiisdom selv tilsteder.
 Men lang og steil og tornefuld og haard
 Er Veien til den høie, lyse Throne,
 Hvorpaa dens glimrende Erobrer staaer,
 Dg famler efter Evighedens Krone.
 Uagtet Lamper glimre hist og her,
 For Vandrerens paa rette Veie at lede,
 Saa kommer han dog tidt en Klippefant for nær,
 Dg, bumps, saa ligger han igjen dernede;
 Hist strækker ham den lange Veie, som bringer
 Ham til en ny, naar reent han troer den endt,
 Hist Synet af hans Formands knuste Vinger,
 Dg hist og her en bister Recensent.

Af et af disse Poesiens Kar
 Har alle de Poeter, kjære Læser,
 Som ere til, som komme, og som var,
 Dst Godt og Dndt, Moraler og Fadaiser;
 En drak af dette, En af hiint,
 Dg En og Anden af dem begge to,
 Adskillige drak saare fiint,
 Dg somme drak prestissimo.

See Grunden her til Forskjel paa Poeter,
 Hvi sande store sees saa sjelden som Cometer,
 Men sande flettes Navn er altid Legio;
 Thi til det store Kar kan Alle komme,
 Som veed paa en og anden Wiis
 At trodse Folks, Fornufts og Smagens Domme
 Dg Frue Kritikens Riis.
 Af dette Kar har for og bag i Tiden
 Bestandig druffet Millioner Mænd,

Hvis Navne, Bærker frøb for længe siden
 Ind i det Mul, som fødte dem, igjen;
 Og Musen gyser ved dem Dag fra Dag at skue
 Formered' i en rædsom Proportion
 Det skjælvende Parnas med Undergang at true,
 Hver stormende dertil paa sin Façon.

Faa, men des større, seer man deres Navne,
 Som drak og drikke af det ægte Kar,
 Som naae det store Maal, fornøiende at gavne;
 Men iblandt dem, - som deraf druffet har
 Fra første Gang til nu, drak Ingen meer
 End Evighedens straalende Homer;
 Ham fulgte Grækenlands og Latiums de store,
 Udbødelige Mænd, hvis Bærker nytte, more,
 Hvis Læsning drager Fleer i samme Fjed
 Paa Veien til den lyse Evighed.

Ei Musen vil i chronologisk Orden
 Opregne Hver, som drak deraf især,
 Hvis ærefulde Navnes lyse Hær
 Fra Syden straaler mod vort Norden —
 Kun Eder Tre, som drak af denne Mjød
 Alene meer, end alle hine nød,
 Hvis Minde Jorden evig hellig være:
 Dig store Shakspear'! Britterlandets Tre,
 Hvis mageløse Skaber-Phantastie
 En digtet Verden fremgaae bød, hvori
 Den virkelige Himmel-Helveds-Syner
 Med kildrende, med ængstende Magie,
 Om Hjertet smiler og om Hjertet lyner;
 Dig, Klopstock! som den tunge Støvet's Træl
 Til Lysets Throne laaner Engles Vinger,
 Og lænkøst den himmelrykte Sjæl

I Selvfab med Ubdelige bringer;
 Og *Göthe! dig, som den beruste Aand
 Til Stjønheds Helligdom paa Roser leder
 I Gratiernes Dands ved Amors Haand —
 Kun Eder, Digterfjeldets Fyrster! Eder,
 Hvis Navne mørkne selv den glimrende Homer,
 Saae Musen mellem nye Trylleries
 Dmtonet af uhorste Harmonier
 Deraf saa vældig drikke, at til Fleer
 Der Intet skulde blevet nu tilbage,
 Hvis ei den Egenstabs var givet denne Drif,
 At, liig et Hoved paa Alcidents Drage,
 Ny Mjød sprang frem i samme Dieblif.

Og havde Stjebnen blot forundet mig
 Det Halve af den Mjød, den gavmild skjenkte dig,
 Min ædle Pram, de Danske Musers Ære!
 Hvor vilde jeg da vis paa Digter-Krandsen være!

Ratten

eller

Kjærligheds Triumph.

Endstjøndt der intet Land i Verden er
 Saa ganske koldt og haardt, at hist og her
 Jo en og anden nyttig Urt frempipper
 Blandt giftigt Ukrud — selv blandt Grønlands Klipper,
 Ifald os siger sandt den gode Herr Bomare,
 Skal vore deilig Kofleare —
 Stjøndt intet Folk paa Jorden er saa dumt,
 At jo en Enkelt man i samme hitter,
 Der veed at skjelne mellem Ret og Krunt —
 Endogsaa blandt de fordums Abderiter
 Var En, der, hvis man skal Herr Wieland troe,
 I visse Maader kunde gaae for To —
 Epaminondas var en født Bæster;
 Og Anacharsis Gether eller Gother —
 Zamolx, stjøndt gammel Scyther, var ret klog,
 Og Peter, stjøndt en ny, var intet Fjog.
 I Helved selv, hvor dog kun Dndt skal være,
 Man finde kan Beviis for denne Lære;
 Thi, naar i Tingen noget dybt man seer,

Saa findes selv i Miltons fule Brævel
 Bel en og anden ganske dydig Djævel;
 Blandt Klopstocks een saa godt som Engel er —
 Blandt Munke var en Luther, og blandt Bonzer,
 For Resten Bonzer, glimrer en Konfuz,
 Dog troer jeg aldrig, at man mellem Monser
 Vil finde nogen god og dydig Puus.

Jeg troer dem ei. Og skal jeg sige sanden,
 Endstjøndt jeg i de Rødes og de Blaaes
 Land- eller Sø-Slag stod, som der skal staaes,
 Maaaskee saa stiv, som nogen Anden,
 I Slag mod dem jeg sikkert løb min Raas;
 Og Slag mod Slag, hvis endelig skal slaaes,
 Jeg sloges hellere med selve Fanden.

Kort: disse lumste Dyr er ikke mine Folk.
 Jeg flyer dem meer end Mørkets Ildkrabater,
 End Østers, usiet Melk, og Mæcenater,
 Og Bers af salig Agent Volk.

Tidt foretog jeg mig for denne Lede,
 Som jeg i Grunden fandt en dum Antipathie,
 Alvorligen mig at helbrede,
 Bed Hjælp af Epiktets Philosophie;
 Og sagde til mig selv: den Vise stræmmes
 Af ingen Ting; om Himlen selv faldt ned,
 Saa staaer han, som en Væl, paa samme Sted,
 Hans Mod af ingen Fiende tæmmes,
 Hans lige Gang af ingen Skjebne hemmes —
 Naturen raadner, Livets Dpholdssted
 Forvandler sig til Dødens; Uhumsthed
 Og al optænkelig Affhyelighed
 Dmgiver ham i blodig Damp, han væmmes
 Dog ei derved! —

Belan! vær viis, min Sjæl! og trods Naturen!

Gjør dig mod Alt og mod dig selv til Knud!

Som sagt, saa gjort: jeg trak mig Tænder ud —

Dg læste Brægers Bers — og holdt det sjette Bud —

Dg holdt hver Søndag selv Herr Brølers Præken ud —

Blot for at øve mig i Curen:

Dmsønst! — Jeg klistrede, med Hvidt af Æg,

Udskaarne forte Ratte paa min Bæg,

For mig, lidt efter lidt, at vænne til Figuren:

Dmsønst! — Jeg skrev paa Pullen af min Hat,

Som hængte lige for min Næse: „Kat“;

Dg læste dagligen Artiflen i Bomare,

Til udenad jeg kunde den — Tarare!

Den første virkelige Kat, jeg saae,

Rev ned, med hvad saa megen Sved og Svien

Mig havde bygt Moralphilosophien;

Dg modløs lod jeg ligge, hvad der laae.

Run, Elfv! du kan Alting overvinde,

Din Tryllekraft gjør en Orlando gal;

For Dymphale maa selv Alciden spinde;

En Dalila kan ene Samson binde;

Du tæmmer Kjæmpe, Løve, Grib og Hval,

Ja Guder selv. Saturnion nedstiger

Fra pigeløse Himmel hist og her

Paa Jorden, for at kysse skjøne Piger,

Til Spot og Spee for al Olympens Hær,

Foruden Hat, Paryk og Tordenspiger,

Snart som en Svane, snart som en Dukat,

Nu som en Stud, nu som en Abekat.

Lyksalig den, som Amor! du beskytter!

Han kan Alt, hvad han vil, og rundt omkring

Han Slotte, Bjerger, hele Verd'ner flytter

Paa Diebliffet, og som ingen Ting.
 Den, du bestjermer, frygter ingen Fare;
 Ham skrækker ingen Morder eller Tyr;
 Han Penge til en Raarde frit kan spare;
 Ham Bester, Mennecker og Djævole flyer.

Men da min Muses Børn er' hidtil faa,
 Kun lidt bekendte, mindre deres Fader,
 Saa, at min Læser mig desbedre kan forstaae,
 Vil jeg oprigtig her tilstaae,
 At jeg af Kjærlighed er ingen Hader;
 Men i al Erbarhed og Tugt
 Saamænd endogsaa har en lille Pige,
 Der ei fortryder paa den Smule Smukt,
 Jeg hende kan imellemstunder sige;
 Skjøndt det er ei saa smukt, som det Catull
 Sin Lesbia tilhynned', og Tibull
 Sin Delia, ved fjælentstemte Liræ —
 (Men dem hun kjender ei, og mig hun er lidt hulb)
 Og denne Pige, som for al Mongolens Gulb
 Jeg ikke bytted' bort, hun hedder her Semire.
 Nu veed Enhver, som engang elsket har —
 Og Andre veed det af Romaner
 Og Skuespil — at mellem andre Baner,
 Der hænge ved den arme Elskovs Træl,
 Som, for Exempel, tidt at slaae sig selv ihjel,
 (For hvilken, Cypris, du mig allenstund bevare!)
 Er i Besynderlighed den:
 At hoppe, helst i Dvæl, til den Tilbedte hen,
 Endogsaa med den allerstørste Fare.
 En Elsker er bestandig Helt.
 Cupido har, som Fader Raso siger,
 Trods Generalen Mars sin Leir og Telt;

Og den, som løber efter kjønne Piger,
 Er i bestandig Strid og Felt,
 Saa godt som nogen anden Kriger.
 De spionere Hver, paa Mark og Val,
 Hiin Fiendens Hær, og denne sin Rival —
 Naar Navors Søn en Fæstning hist beleirer,
 Og throner paa nedbrudte Taarnes Gruus;
 Saa denne bryder Bindver op, og seirer,
 Og raast slaaer Lygter ind i lystig Ruus —
 Hiin trygge Fienders Søvn er vel tilpas,
 Med Slummer har en Elsker og sin Spas —
 Kort disse tvende ligne saa hinanden
 I alle Ting, som man kan see
 Hos Naso nok saa godt, som hos en Anden.
 Han gaaer i slikt ei blot for Lo, men Tre.
 Jeg just saa ganske nøie veed det ikke;
 Men han forstod den Sag til Punkt og Prikke —
 Desuden Alt at sige, hvad man veed,
 Med alt for stor Omstændighed,
 Det er saa hvad det er. Paa mange Steder
 Den gode Naso dette selv begræder.
 Men, til Materien igjen at komme,
 Jeg mangler, mærker jeg, en Smule Bly,
 Og svinker noget meget. Maaskee Somme,
 Der ikke vide, Pegasus er sty,
 Vil finde min Maneer for ny;
 Endskjøndt de selv dog, med Forlov at sige,
 Saavidt man undertiden kan forstaae,
 I Ting af større Vægt saa ganske lige
 Just ikke altid gaae;
 Men det er egentligen deres Sager,
 Som mig i Grunden her aldeles ikke rager —

Dg, for at komme til mig selv igjen,
 Saa, da jeg har beviist, at Amors Ben
 Er Helt, og sagt, at jeg har selv en Pige,
 Saa følger deraf overmaade lige:
 At jeg er ogsaa Helt. — Men Helt og Helt er To;
 Gemene Heltes Navn er Legio.
 At Efterverdnen mig bør blandt de sjeldne prise,
 Vil, haaber jeg, mit Eventyr bevise.

For her at undgaae slem Logomachie,
 Saa sættes: (Forord volder ingen Trætte)
 At Heltemod især bestaaer deri,
 At leve, naar man kan — og døe som Mette,
 Som Grethe, Jesper eller Skrædderen:
 Det er at sige: smukt staae op igjen;
 Thi døe er ingen Sag — det kan jo paa min Vre
 Hvem det skal være;
 At leve derimod, see, det er Tingen!
 Det kan i vore Tider næsten Ingen —
 At sige, naar det gjaaldt; jeg regner ikke den,
 Som kan gaae i sin Seng, og kan staae op igjen,
 Foruden Farlighed, og ei alene leve,
 Men blive til To, Tre; og være tyf og feed,
 Og tankeløs og ubekymret svæve,
 Som Herremand, Bormester eller Greve,
 I rolig Clauscomplexist Salighed —
 Det kommer ikke Sagen ved;
 Men midt i Nattens Mørk, omlynet allevegne
 Af blege Rædsler, og dog ikke blegne,
 Hvor Diet vendes, mødt af Helveds hele Magt,
 See Djævel, Mørk, og Stræk med ligestor Foragt;
 Med Dre, dirrende ved Zahras Lovers Brøl,
 Kun høre: Rjæmp og vind! imellem hvert et Brøl;

Med Næse, lugtende kun Damp af Nadseltuler,
 Som den, der stiger op af gamle Dragere's Huler,
 At snyse kjæk, og selv naar Jordens Axel knak,
 At tage sindigen sin vante Priis Tobak —
 See det er Heltemod. Endskjøndt den hele Scene
 Er, trods Anstrengelsen af min Camene,
 Kun skildret mat —

Som Læseren nok selv vil finde, naar jeg siger,
 At den skal forestille mig som Kriger
 I Tvekamp med en Roland af en Kat.

Hver Elskovs=Atheist i sig en Scene
 Bist havde spilt sin Rolle meget slet;
 Kun Elfteren, kun Elfteren alene,
 Skjøndt bunden, fanges ikke her saa let.
 Hver Anden tabte Modet, som jeg tænker:
 Kun Amors Slave kjender ingen Frygt.
 Min Sjæl er kjæk i min Semires Lænker,
 I hendes Slaveri jeg lever trygt.
 Ei tyngte disse Kjæder; men de lette
 Med Lynildstraalens susende Galop
 Min glade Aand høit over Jorden op,
 Og den ved Siden af Kronion sætte.
 Stolt skuer jeg paa Jordens Farer ned
 Igjennem Glandsen af Semires Smile,
 Og frygter ei den nære Tordenfile,
 Om end min Sidemand var nok saa vred;
 Fryg, om end alle Himlene nedtordned',
 Jeg flytter ei en Fod, men bliver paa mit Sted,
 Om for mit Die alle Sole fortned'
 Og alle Kloder under mig bortgled.
 Saa mægtig er din Trolddom, Erycine!
 Den, du fortryller, ingen Fare skyer,

For ham er Spøg, hvad Andre synes Pine,
 For ham, skjøndt ubevæbnet, Ulve flyer.

Herpaa er jeg just ei det eneste Exempel.
 Horaz stadfæster det: han kjendte Elskovs Magt
 Saavel som jeg, var Helt, Poet, og uforsagt;
 Og suurigt nok, vi to (Alt vel tilsammenlagt)
 Har overalt saa godt som samme Stempel:
 Han i Venusium var født, jeg i Korsøer;
 Han levede paa Landet, jeg i Byen;
 Han lofted' Cæsar og Mæcen til Skyen;
 For jeg gjør slikt, af Sult jeg heller døer;
 Han kyfte tidt tre, fire, fem, sex Piger;
 Jeg een — og neppe det, som Somme siger;
 Han slukkede sin Tørst med god Falerner-Viin;
 Med Peblingsøens Vand jeg slukker min;
 Han var en stor Poet — og jeg en lille:
 Kort sagt, naar, uden Frygt for Aristark,
 Jeg sammenligner os à la Plutark,
 Saa kan man os knap fra hinanden skille.
 Og Elskov gav os Mod, at trodse begge To,
 Han den sabinske Uls, jeg Sjællands-Rattens Klo.

For nogle Dage, hvilken dog saa lige
 Jeg ikke turde just med Bished sige;
 Nok er det, at det var engang en Dag,
 Jeg tog mig for, at komme, see, og vinde
 Min hidtil demanthærde Gubinde,
 Som ikke var saa ganske let en Sag.
 Man mærke vel, at jeg aldeles ikke
 Er nogen Paris eller Ganymed,
 Og ikke synderlig kan Fruentimmer stikke
 I Dinene, saa vidt jeg veed;
 Thi Alt, hvormed man Damerne behager,

Alt hvad det smukke Kjon især indtager,
 Smaaabitte Fødder, og en smuk Frisur,
 En smidig, let og ledeløs Figur,
 Der i forunderlige Caprioler
 Har Centrum Gravitatis hist og her,
 Snart i sin Hat, og snart i sine Saaler;
 En Vittighed, som, naar og hvor det er,
 Kan ene, hele Timer, tæffelig,
 Trods sund Fornuft, for hele Kredsens Næser.
 Frembringe Myriader af Fadaiser —
 Alt slikt har umild Skjebne negtet mig.
 Dg derfor er det ei at undre over,
 Om jeg maa gjøre mig en Smule Flid;
 Kun Hofmænd, Prindsen, Guder Alting vover,
 For første Gang — jeg bruger mere Tid.
 Jeg er ei Mars, om hvem Dvid fortæller:
 Han kom, og saae, og vandt sin Sylvia:
 Hans Maade var desuden ikke heller
 Heroist, naar man regner Alting fra.

Men, i min Rad igjen! Man saae mig for
 Tæt udenfor min Hersterindes Dør.
 Dg, assagt Hader af de spanske Skikke,
 Der blev jeg ikke —
 Jeg smukt gif ind, som andre Mennesker,
 Dg hilste, satte mig — og saa var det ei meer.
 Thi om jeg nu engang med Foden sagte stødte,
 Bist uden Forsæt, paa den Skjønnes Fod —
 Om mine Dine stundom hendes mødte,
 Dg hendes mine — om en Smule Blod,
 Uvist hvorfor, ved slige Leiligheder
 Dp i de rosenhvide Kinder foer —
 Dg om der banked' noget, visse Steder,

Dg hæved' noget vist, jeg veed ei hvor —
 Om et og andet gennem Sjælen foer —
 Dg om jeg svømmed' i et Hav af Glæder,
 Dg undertiden næsten drukned' heel

I Elskovs underlige Saligheder —
 Det gjetter i det mindste for en Deel

Enhver forelsket Povel og Peder.

Men, een Ting gjetter Læseren dog ei:

At nemlig midt i denne Hurlumhei

Af Fryllerier, midt i dette Glædens Eden,

Var, som i hvert et Paradiis herveden,

En Slange skjult. Hvor findes varig Lyst,

Naar ikke selv ved min Semires Bryst?

Jeg sad i Himlen selv — jeg saae kun dig Semire!

Dg saae kun Guders Syner i hvert Blik —

Jeg aanded' Ambra — hørte Solens Lire,

Dg Sphærerens Musik —

Jeg holdt din Haand, og følte Ewalds søde,

Henrykkende jeg veed ei hvad —

Jeg kyste den, jeg smeltede, jeg døde

Paa Stolen, som jeg sad,

I meer end Engles Salighed — jeg rørte

De høie Himles Himle med mit Haar —

Kort sagt: jeg aanded', følte, saae, og hørte

Alt, hvad en lykkelig Poet formaaer.

Jeg voved' selv et Kys — og nu svandt Jord og Himle —

Jeg Verden saae som lillebitte Nød,

Som Erter saae jeg Menneffene vrimle;

Dg Skibe smaa, som Fingerboller, flød

Paa Havet, der mig syntes ikke større

End en Kop Kaffe — men hvor godt jeg saae

Paa disse Ting, saae jeg dog ei, desværre!

En Kat, som tæt ved mine Fødder laae.
 I Muser, som de høie Dvad indgive,
 Du, Sult! og du, som burde nævnes først,
 Poeters egentlige Moder, Tørst!
 D hjælper mig pindarist at beskrive
 Dens Dine, Hale, Skjæg og fæle Klo!
 Nu gjælder det! o! hjælper begge To,
 At det en Smule høit og frygteligt kan blive!
 Skjøndt alle Lignelser er' vist nok her for matte —
 Med Ratte kan kun sammenlignes Ratte.

Som blodig Himmelriis, den flammende Comet
 I Nattens Svælg — som Hvalen, naar den snyser,
 Dg gennem hæffenfjeldste Næse nyser
 En Flod, saa stor som Styr, mod Himlen op,
 Dg Gallioten med sin Rumppe slænger,
 Som liden Slyngesteen, fra Dybet af med eet
 Dp paa det svimle Teneriffas Top —
 Som Ceilons Elephant, naar den ei længer
 Vil leve, river Skovens Ege ned,
 Som det var Kjeppes i et Erte-Bed —
 Som afrikanske Løve, naar den brøler,
 Dg døver over tusind Tordners Knurr,
 At Dret deres Skrald ei mere føler
 End, naar det tordner, Sværme-Biers Surr —
 Som naar Orlando furioso raser
 I en Ballet — som salig Don Quixot',
 Naar han forbitret over Sanchos Phraser
 Troer Hyre-Huus, og Kro er hver et Slot,
 La'er Møller an for Kjemper, splitter, sprætter
 Hver Binge; dræber Geder, Faar og Sviin;
 Dg ynkeligen myrder alle Jetter,
 Selv dem, hvis Liv er Lær, hvis Blod er Viin —

Som Loke sees med Tordentrin at trampe,
 Svøbt i en tifold høi zemblaißt Storm,
 I Udgaards Hulers edderfulde Dampe,
 Imellem Fenris, Hel, og Midgaards=Orm —
 Som Miltons Satan, naar han tungt fremtriner
 Paa Tydft, i Zachariæ tunge Bers,
 Blandt Himmelmagters brændende Ruiner,
 Hvis Echo tordner, brøler, hylar, hviner
 I hele Helvede paa langs og tværs —
 Som Døden — som den Sveizerste, der sidder
 Ved Porten af det fandske Hotel,
 Den stygge Frue Peccatum, der saa vel
 Er dannet oven til; men gjæer og bider
 Med Hundegab i begge sine Sider;
 (Den stygiste treslabbede Bulbider
 Er ei saa slem) hun har et heelt Dofin
 Af Hov'der til at skrue ud og ind,
 Hvormed hun holder Vagt til alle Tider
 Ved Demants=Porten. Siger Milton sandt —
 (Dg jeg veed ikke, hvad han vandt
 Ved her at lyve) Satan selv en Smule
 Perplex og heed om Dret blev den Gang,
 Han hørte denne Helved=Scylla sang,
 Dg havde Møie med sin Stræf at skjule,
 Da hun sig reiste fra det Sted, hvor hun er sat,
 Dg med et Brøl, som alle Helved=Gruber
 Igjentog, spyede Ild og Gift af alle Struber —
 Ei anderledes var at skue denne Rat.

Men jeg, som sagt, var Helt. Dg skjøndt jeg vel, som
 Fanden,

Forfippet blev, saa tumled' jeg dog ei,
 Som ofte før, paa Gulvet; men, som Manden,

Som Helten sad jeg fjæf, og gif ei meer min Bei.
 See! det var Kraften af dit Smil, Semire!
 At jeg vel blev en lille Smule bleg,
 Dg glemte Lyden reent af Solens Vire,
 Dg Sphærerens Concert, og Guders Bliffe,
 Dg al den hele Himmel-Leg;
 Dg at jeg i de første Diebliffe
 Saae ikke meget synderligt
 Til Erter, Fingerbøller, eller sligt —
 Det negter jeg aldeles ikke.
 Mig syntes tvertimod, at Alt blev ganske fort —
 Semire saa jeg som en Sol i Natten;
 For Resten saa jeg ikke stort;
 Thi alt det Dyrige var rullet bort,
 Saa nær som — Ratten.
 Jeg var desuden allerede før,
 Som man har seet, i Hovedet lidt or.
 Imidlertid saa længe dette varte,
 Semires Omsorg ingen Noie sparte
 For at saa jaget Peis paa Dør;
 Men denne Periander iblandt Peiser
 Sig op paa begge sine Bagbeen reiser,
 Dg mod Semire selv udstrækker sine Kløer;
 Med meer end djævelsk Grusomhed han ridser
 Et blodigt: Dp til Kamp! i kjælne Fingerspidser.
 Mon Pyramus, da han sin Thibes Blod
 Indbildte sig at see — mon Lybiens Lovinde,
 Naar hun saa stjaalne bort de Unger, hun forlod,
 Saa rasede, som jeg i dette Dieblif,
 Da jeg, Semire! saa dit Blod at rinde?
 Titusind Lovers Mod umiddelbar jeg fik,
 Dg folte Styrie til at knuse Millioner

Langhalede, langviede Neroner.

Med Lynets Fart jeg op af Stolen foer,
Som den opbragte Hval fra Zemblas Klippers Redder,
Naar man Harpunen i hans Nakke stoder —
Dg Tanken i min Sjæl var lutter Mord.

At skue var jeg vist forfærdelig;
Thi min forkyeste blødende Gudinde
Blev mere ræd for mig end for min Fiende,
Dg flygted' i en Krog at skjule sig.
Forfækket fløi Forræderen omkring
Paa Borde, Bænke, Stole, rundt i Salen,
I mange skræffelige Spring,
Indtil jeg endelig fik Fyren fat i Halen.

Af Stentor ingentid man hørte saadant Strig;
Ei trufne Krigs-Guds Brøl i den Trojanske Krig —
Ei Gunilds Rats, dengang Jens Blot paa ham fik fat —
Ei alle Tordners Skrald — ei alle Stormes Larme,
Var meer end Ane's Strig i Mester Jespers Arme,
Imod det Strig, som foer af Struben paa min Rat.

Fortvivlet snoer hans myrdevante Fodder
Omkring min Arm med rædsomt Mjau i Mjau;
Den nøgne Finger i hans Strube bløder;
Men tvinger, trods den Gift, hans Bid indgyder,
Trods Strømmen af det Blod, som uophørlig flyder,
Af Helten ei engang Fragmentet af et Au!

Staalhandsker havde dog Prinds Jørgen paa,
Dengang han kæmped' mod Lindormens Tænder;
Han ei med mig i Vigning her kan staae,
Som nogen var paa begge mine Hænder.

Drigenes holdt engang Haand i Ild;
Men deels er Ild kun Spøg mod Ratte-Tænger —

Desuden holdt han Haanden ikke længer,
 End til den blev for varm, som Nogle sige vil.

Matrosen, der med nys afhugne Hænder,
 Holdt Svenske=Skibet fast med sine Tænder,
 Trods alle Næsepus, mig ligner heller ei;
 Thi, reent ud sagt, han gjorde meer end jeg.

Omtalte Herr Jens Blok som jeg ei heller stod;
 Thi Bogen siger, at han stod aldeles ikke;
 Hans Tvekamp ellers min er liig til Punkt og Prikke,
 Undtagen for saa vidt jeg flytted' ei en Fod.

Kun Samson — ja! kun Samson (notabene!)
 Som han i Kongens Have staaer
 Med blottet Arm i Løvens Gab) alene
 At ligne mig i denne Post formaaer.

Som Samson altsaa — dog, naar rigtig Tingen
 Jeg overveier, stod jeg ei som han —
 Som Herkules — ei heller det gaaer an —
 Som, jeg veed ikke hvem — jeg stod, som Ingen —
 Jeg stod, som Ingen havde staaet før
 Af alle Verdens staaende Personer,
 Trods alle Heraklider og Samsoner,
 Med Ratten i min Haand tæt ved Semires Dør.

Min fromme Læser alt begynder
 At ynkes over, at jeg der saa længe staaer,
 Og undrer sig, hvi jeg mig ikke skynder
 Og Ratten ud af Døren faaer?

Men, sandt at sige, stod jeg der ei længe;
 Thi hvad er Mod foruden Sindighed?
 Zeus selv sig stammed' ikke ved at slænge
 Engang, da han blev stødt, Vulcanus ned.
 Endskjøndt i mange Slags Omstændigheder
 Jeg ikke skjotted' om at være Zeus for liig,

Jeg fulgte hans Exempel; det, som klæder
 En Gud, saa tænkte jeg, kan ogsaa sømme mig;
 Jeg derfor tog min Kat, som Zeus tog Smed og Krykken,
 Og hvirvlede ham ud af Stuen i en Ruf,
 Endogsaa deri stor, at Fienden faldt paa Ryggen,
 Og til min store Fryd, frepeerte af sit Puf.

See! det var Virkningen af Amors Pile!
 O Elskov! hvad kan ligned ved din Magt!
 O! hvad kan ligned ved Semires Smile!
 De skabe Sjælen stor, og stolt, og uforsagt.

Ja, Elskov, det var dig, som skabte disse Helte,
 Prinds Jørgen, Samson, Herkules, og mig,
 Som Drager, Lover, Hydrer, Ratte fældte!
 Du gav os Mod; vi fældte dem ved dig.
 Og evig derfor skal fra Harpens Strænge lyde,
 O Elskov! din udødelige Priis,
 Og Hymner om din Tryllemagt skal fryde
 Zaharas Heder og Ramschatkas Gis;
 Og Digt're skulle deres Penne spise
 For at udfinde Ord, som rime sig paa umph,
 Naar de dig vil i al din Høihed prise,
 Og synge Eventyr om Amor i Triumph.

J e p p e.

Et sjællandsk Eventyr.

I ti Sange.

Første Sang.

Indhold.

Da følgende Fortælling er saa lang,
 Har man afdelet den i smaa Capitler,
 Hvoraf ethvert af Spøg betitles Sang,
 Alene for at gjøre Nar af Titler;
 For Læseren sin Nøie lidt at lette
 Med Gjennemlæsningen, blev disse til;
 Af samme Grund man ogsaa sætte vil
 Et Indhold foran hvert, som foran dette.

Seg, som tilforn, med Piben i min Mund,
 Om Vinterast'ner i den mørke Stue,
 Med Purken paa mit Knæ, saa mangelund
 Sad i en huuslig Kreds for Kaffelovnens Lue,
 Og lyttende Mama, Papa, og Purr
 Fortalte gamle Spøgelse-Mirakler
 Om Trolden Find, og om de tolv Spektakler

I Borreveile=Stov, og Ridder Rød, den Skurk —
 Jeg om en stakkels Bonde her fortæller
 Et pudsigt Eventyr, saa snurrigt som jeg kan,
 I Vers, hvori min jordiske Forstand
 Beleirer ingen af de himmelske Casteller,
 Ved paa gigantisk Viis, i tydske Constructioner,
 At dyngte Døsa=Drø paa Udtryks=Pelioner.
 Forstaaelig for mig selv og for Enhver,
 Jeg stræber, mig og Næsten, at fordrive
 Et kjedsomt Dieblit, om ikke fleer,
 Ved i ti, tolv Capitler at beskrive
 Min Jeppe (det er Heltens hele Navn)
 Hans Hest, hans Biv, hans Hund og Tog til Kjøbenhavn.

Apollo! Pegasus! Camene! Sanggubinde!
 Pimplea! Muse! Pieride! kom —
 Nei! kommer mig ei nær! — jeg ene dennefinde
 Kan, uden Eders Hjælp, hvad jeg fortæller om,
 Begynde, gjennemgaae, fuldende.
 Jeg ei bønfalder denne Gang
 Den mindste Gud, Gubinde, Nymfhe, Pige;
 Selv ikke Tørst og Hunger, disse tvende,
 Som ellers tidt, trods andre Muser, tvang
 Poeter til, vor Verden at berige
 Med Fidibusser, og deslige.
 I fordum Tid, da Dannemark var danst;
 Da Dyden agtet blev, endogsaa hos en Staader,
 Og Laster skjultes ei bag Slør af høie Raader;
 Man leved' ei paa Tydsk, og ei sov hen paa Franssk;
 Da man i Kirke gif for Prækenen at høre,
 Og ikke for Erobringer at gjøre;
 Just Ingen Jrus reent, og Ingen Krøsus var;

Da man ved Alchymie saa let ei kunde skabe
 En Doctor af en Kat, en Raadmand af en Ube;
 Da Hesten kaldtes Hest, og Junker Fix en Nar;
 Da Liberi var ei den bedste Bei til Brød,
 Og Mangel paa Patron just ei den visse Død —
 I denne Fabel-Tid, som Holberg har beskrevet
 Saa smukt i Paarses Bog — maaskee lidt overdrevet —
 Lang Tid før Kalmar-Krig — om tusind' Nar, om tre?
 En lille Feil deri man gunstig oversee!
 I Peking og hos mig, Chronologie om Tingen
 Staaer fast paa samme Fod og næsten paa slet ingen —
 Jeg knap med Visshed veed, hvor længe før min Død
 Jeg selv blev fød
 End sige meer — jeg gaaer mit Skud til Nød
 I Tiden frem; men saare slet tilbage —
 Kort: i den gode Tid, i Gubbens Ungkarls Dage,
 Der var engang en Mand, og Jeppe Manden hed,
 Som dog, uagtet de saa gyldne Tider,
 Han leved' i, sig ønskte sommetider
 Did, hvor man ønsker sig, naar man ei bedre veed.
 Han Bonde var; og skjøndt han spared' ingen Møie,
 Med i sit Ansigts Sved sin liden Jord at pløie,
 Saa maatte han dog al den Nød og Trængsel døie,
 Som Bonden sukker ved den Dag i Dag,
 Og som er ei saa ganske skjon en Sag.
 Misvært slog ind; han selv, hans Børn, hans Heste
 Blev syge; Skatterne blev ei betalt;
 Den Smule, som han havde før til Bedste,
 For Laaneforn til Herremanden faldt;
 Og endelig — saa gaaer det — arme Manden
 Blev i sin Sved og Graad fra Gaarden slængt.
 Sligt Knæk har tidt forvoldt, at En og Anden

Sig selv tilsidst i tomme Lo har hængt.
 Og mellem os, om jeg skal Sandhed sige,
 Saa seer man vel vor kjære Pebling-Sø
 Besøges tidt af mangen Karl og Pige,
 Der ei har nær saa god en Aarsag til at døe.
 Langt fra jeg noget Selvmord Bifald giver,
 Endog det bedste var, og er, og bliver
 En hedensff Heltedaad, meer Skam end Ære værd;
 Men i sin hele Glands min Helt fremstinned' her.
 Han stoiff bar, foruden Hjælp af Strikke,
 Sin Herremands og Skjebnens Grusomhed
 Med en forunderlig Bestandighed,
 Hvis Lige Helten selv fra Uz fremviser ikke.

For heelt at fylde Mandens Modgangs Staal,
 Ham Skjebnen havde, som bencevnte Helt, en Dvinde
 Bestaaet, ret en ægte Djævelinde,
 Der paa den arme Mand bestandig gjorde Raal
 I Belmagts Tid, men nu ham trak for Skjæver
 I Modgang, ikke blot med Ord, men Næver.

Den Smule Haar, jeg har paa Hov'det, reiser sig
 Ved at fortælle hvor meduselig
 Mo'er Birte mod den arme Jeppe foer,
 Da Fogden borte var, hvis sidste Torden=Ord
 I Stuen lød endnu: „Herud I Kjeltringtøi!“
 De bange Børn omkring den arme Fader fløi,
 Og spurgte grædende: hvorfor mon Fa'er dog græder?
 „D! gid jeg kunde græde Jer
 „Lidt Brød, lidt Brænde, Huusly, Klæder!
 „Trost dem, Mo'erkille, gid dem hvad her er!“ —

Som fultne Bindehund fremspringer mod en Staader,
 Mo'er Birte nu sprang frem, og tog til Ords,
 Forfærdelig som Avind i Peer Paars,
 Ei ulig Fandens kjødelige Moder:

„Nu har du det saa godt, dit dovne Drog!“

(I det et vældigt Drefsign Mandens Dre
 Saa drevd', at han knap det Halve fik at høre)

„Hvad sagde jeg? du altid var saa klog!

„Nu har du det saa godt, din Dosmer, — gjorde jeg

„Din Ret, saa fløi dig nu en Træsto i hvert Die,

„For mig du har holdt Huus! — nu kan du gaae din Bei —

„Det skal en stakkels Kone døie —

„En saadan Slyngels Dovenskab og Sviir!

„Og tænker du, jeg længer hos dig bli'er —

„Nei! du skal suurt og dyrt betale!

„Nu sidder du en kjon! din Hanrei! og saa sandt

„Jeg hedder Birte!“ — længer i sin Tale

Hun dog ei kom: thi, Hoved indtil Hale,

Saa drøi han var, nu Konen Manden fandt.

Hvad enten Bægten af de mange Puf,

Der fulgte paa hinanden i en Ruf

Af hendes Haand i Heltens Næsebore —

Hvad heller Ordet Hanrei for vor Helt

Af egen Kones Mund klang alt for fælt;

Kof sagt, for første Gang hans Næver fore

Saa rask mod hendes Haand og Mundgevær,

At hun ei svared' eet til Tusind meer.

Paa Gulvet tumled' om den hidfige Matrone,

For første Gang nedstødt fra kongelige Throne.

Men af! der skrevet staaer i Skjebnens Bog:

Uhevet ingen Mand sin Kone slog,

Især naar hun slog først! Man siden vil erfare
 Hvor dyrt vor Helt den Seier kom at staae.
 Hver Egtemand sig derfor tage vare,
 Hvis ham hans Kone slaaer, igjen at slaae!

Jeg haaber, den Moral mig vorde vil paaskjønnet
 Af hele dyrebare, smukke Kjønnenet.

Anden Sang.

Indhold.

Lidt meer om Heltens Tilstand. Et Par Ord
 Om Venskab, og en Pythias blandt Heste;
 Som nyt Belys paa hvad Herr Pope troer,
 At denne Verden er den allerbedste.
 En Skov-Tildragelse. Vor Helts Maaener
 At fælde Grene paa. Man seer Drakler;
 Spaadomme, sorte Konster, og Mirakler
 Forkynde stemme Ting, og volde fleer.

Saaledes endedes med en Rondó
 Vor Egteskabsduet. Sligt tidt desværre hænder.
 Er Krybben tom, saa bid's endog firbeente Benner —
 End sige Benner, som kun gaae paa To.
 Kan Dyr i visse Fald sig ikke godt forlige,
 Der i en evig Dumheds No
 Dog endnu stedse leve, bygge, boe,
 Hvad skal da Menneffene sige,
 Der engang have spist af Kundskabs Træ,

Dg derfor ikke leve meer som Fæ
 I Fred; men overalt philosophere —
 Det er at sige: disputere?

Hvert Dieblif var næveblandet Riv
 Imellem fromme Jeppe og hans Riv.
 Imidlertid den Rjæveln bragte Manden
 Lidt efter lidt
 (Som al Philosophie, der gaaer for vidt)
 En lille Smule fra Forstanden.

Hans hele Herlighed bestod
 I en elendig, lille, straataft Hytte;
 Hans Kone, som med philosophiff Blod
 Han for den mindste Bogn-Hest vilde bytte;
 Hans Born, hvis Nytte heel var negativ,
 Da han ei havde Jord, de pløie kunde,
 Men derimod de Stakler havde Munde,
 Som kunde spise meget positiv.
 Hans Hest, der paa sin Viis med ham sin Skjebne bandte,
 En soleklar Copie af Rosinante;
 En Bogn, en Dre, lidt Taalmodighed —
 Det var, som sagt, hans hele Herlighed.

At Ingen er til alletider,
 Naar man betragter Alt fra alle Sider,
 Fuldkommen lykkelig paa denne Jord —
 Den Sætnings Rigtighed jeg troer
 Enhver med begge sine Hænder
 Kan tage paa, skjøndt han just ei er overflog;
 Skjøndt Flaccus, Solon, Sirachs Bog,
 Dg Egteffabets Skole han ei kjender;
 Men, at der Ingen er saa reent ulykkelig,
 At Lykken ham et Kys jo stundom giver —

Den Sandhed er lidt meer utydelig,
Endstjendt den, hvor det gaaer, dog evig Sandhed bliver.

Den velbemeldte Hest beviser her min Sats,
Hvad Jeppe's Tilstand angaaer. Al den Dvide,
Han maatte hos sin vrantne Kone lide,
Forsødede Peer Afsen ham. Horaz
Ei elskte høiere de Smukke,
Mæcenat, eller sin Falerner-Krukke,
End Jeppe dette kjære Krik,
Som i sin Velstand han paa Eegskovs Marked fik
For rene tyve Daler. Ikke kjender
Historien to slige Benner;
Alt, hvad Poeter os om Pylades, Drest,
Om Nisus og Euryalus fortæller,
Om Damon, Pythias, og kort, hvad Fablen melder
Om Benner — spaadomsviis forklares bedst
Om vor forfulgte Helt, og om hans Hest.
Paa slig Bestandighed hos Benner
Jeg eet Exempel i Historien kun kjender,
Hiin Sanchø nemlig og hans Rucio —
I fald man ellers kan den Moor, Hamete, troe.

Hvad enten nu 'Peer Afsens sædelige,
Sagtmødige Gemyt, som, sandt at sige,
For ret at skildre det i Hast,
Med Birtes dannede den sandeste Contrast;
Hvad heller det, at Ingen deelste mere
Med Jeppe hans Gjenvordighed,
End dette fromme Dyr, til denne Kjærlighed
Bar Aarsag, vil jeg ikke decidere.
Om, muligt og, en Art af Harmonie
Imellem Sjælene, den Sympathie,
Der tales om af somme Pythagorer:

Som, for Exempels Skyld, om Jeppe's Faders Sjæl,
 Da den foer ud, foer ind i Føllets Næseborer —
 Alt det kan passe sig til Tingen saare vel;
 Men hvilket det nu var, jeg her randsager ikke,
 Slig Grandstken kan sig kun for Philosopher stikke.

I Nøden føler man først Nyttten af en Ven;
 Hvis han ei hjælpe kan, saa kan han dog forsøde
 Vor Sorg; hans Hjerte kan med vore Hjerter bløde;
 Dg fælles Lidelse bestandig lindrer den.
 To bære meer end Een; derfor blev Egtestanden:
 Er Vennen ikke der, saa søger man en Anden.

Saa gif det Helten her. Af hver en Moders Sjæl
 Forladt, behandlet af hans Kone som en Træl,
 Af Stuen jaget ud ved hendes Tunges Råsen,
 Han klagede sin Nød med Taarer for Peer Afsen;
 Dg, mens han klapped' ham, og gav ham mavre Fo'er,
 Vel stundom og et Kys, brød ud i disse Ord:

„D! du, min eneste, min sidste, bedste Ven!
 „Peer Afsen! hvordan lever du, min Broder?
 „Du seer saa mavre ud! din Staffel svinder hen
 „Af Sult og Sorg for mig! nu er jeg kun en Staader!
 „Dg ikke nok med det; men Dvinden — vidste du
 „Hvordan hun holder Huus med mig Ulykkelige!
 „Hun uophørlig skjelder, smælder nu
 „Mig arme Mand; ei hör jeg hende sige
 „Det allermindste trøstelige Ord;
 „Kun Dosmer, Hanrei, Slyngel, og deslige —
 „Jeg gaaer, Peer Afsen, reent i sorten Jord.
 „Du græder, kjære Beest! — o! gid du var min Dvinde,
 „Dg Birte Hest som du! o! gid det kunde skee!
 „Som Dug for Solen seer jeg dig forsvinde,
 „Dg kan ei redde dig! o! vee os begge! vee!“

Saa flaged' han sin Nød i Stalben meget ofte,
 Dg tørred' Dinene med haarde Badmels Kofte
 Paa sig og Hesten, som han troede: græd.
 Dg rigtig nok Peer Afsen stod og talte,
 Medlidende, ved saadan Leilighed
 Ei mindste Ord, som om hans Taarer Stemmen qualte.

Det hændte sig, vor Jeppe var en Dag
 I Skoven med sin Bogn og med sit Afsen,
 Dg hugged' Brændsel i Bustasen.
 Men hvordan det nu gik med denne Sag,
 Saa kom han op tilsidst i en anseelig Bøg,
 Dg satte skrævs sig paa en Green af samme,
 For at afhugge den tæt inde ved dens Stamme.
 Nu var just Grenen tyk og drøi,
 Saa han, for des beqvemmere at raade
 Sin Arm og Dre, satte sig
 Just som en Anden aldrig satte sig
 I lige Fald, paa meest forkeerte Maade.
 Han bar sig derved underligen ad;
 Kort: for at være sikker paa sin Kammen,
 Han huggede just imellem sig og Stammen.

Til at faae Grenen af han altsaa havde sat
 Sig ret beqvemt; men Folgen, at
 Han vilde dumpe ned, naar denne drat,
 Derom han drømte ingenlunde;
 Men hugged' raff og ubekymret til
 Paa Grenen Hug i Hug af Hjertens Grunde. —
 Sligt var jo gal Mands Værk; det jeg ei negte vil;
 Jeg langt fra ei hans nye Maneer berømmer;
 Men kjære Læser, førend du fordømmer
 Min Jeppe reent, saa tænk dig lidet om,
 Dg spørg dig selv, om du har aldrig hugget over

Den Green, du sidder paa? — Dog dette lader som
Moral, og af! Moral man gjerne lover,
Dg sover. —

Saa tænk om Helten Jeppe hvad du vil!
Nok, at han sidder der, og hugger trøstigt til.

Imidlertid i samme Dieblif

Tre sorte Mesterlectianer,

(Forslagne Klipperter, Slaglostaner)

Spadserede forbi, og Die paa ham fik;

Men rolig han blev ved at hugge paa sin Bog.

Uagtet Hjertet altid gjerne hopper

I Musers Sønnen ved Spektakler og Spilopper,

Saa syntes disse tre det dog for slem en Spøg,

Om Manden dratted' ned og slog sig reent i Stykker;

De raabte derfor Alle: „Gale Mand!

Dg Echo selv dem hjalp og gjentog: „Gale Mand!

„Skynd, skynd dig hurtig ned, før Grenen rykker

„Dig ned med sig — den knager alt — et Hug!

„Saa dumper den, og du vil ligge der en smuk!“

„Hvad,“ raabte Helten ned fra Træet, „Sludder Sladder!

„J vil nok narre mig, saavidt jeg seer;

„Pas J jer Bog, og lad mig være den jeg er!

„J er nok af de Sorte, som det lader!

„Men vil J lyde mig, det bedre var

„J gif paa Skolen, end at holde Folk for Nar.“

Dg han hug til igjen. — „Ja, ja! pas paa!

„At vi har spaaet dig sandt, du snart at see vil faae!“ —

Hyp! hyp! — nu kommer den — hyp! hyp! — og kraf!

Der laae vor Jeppe — Grenen knak.

Tredie Sang.

Indhold.

Stjælv altid, usle, svage Dødelige
 For i de Ting, den vise Himmel bød,
 At ligge skjult i Nattens sorte Skjød,
 Til Held for dig, nysgjerrigen at tige!
 Læs det Capitel i din Stjebnes Bog,
 Som Wiisdom selv at læse dig tillader,
 Dit førte Liv. At læse frem ad skader
 Din Nolighed; og Døden kommer dog.

Salvøb af Puf og Stræk han laae et Par Minuter.
 De Sorte fik ham endeligen op
 Paa Benene. — „Det var et Pokkers Hop!
 „J sagde mig det nok, J kjære Substituter,
 „Apostler, hvad jeg maa Jer titulere for —
 „Jeg seer, at J tilgavns den sorte Konst forstaer;
 „Dg J er sikkert alle tre Magister,
 „Propheter, eller, naar jeg seer mig til,
 „Hvis Fanden ikke har dermed sit Spil,
 „Tre Fjerdedeel Evangelister.“
 „Ja, rigtig nok; men ikke vores Ord;
 „Vi kan en Smule meer end netop Fader vor.“ —
 „Ja, det har jeg havt Prover paa, som svier!
 „Jer Spaadom gav mig her et Pokkers Sting.
 „Men gode Herrer! bier lidt, o bier!
 „Da J dog veed desuden alle Ting,

„Saa kan I mig vel ogsaa sagtens sige,
„Naar jeg skal bort herfra til Himmerige?“

„Det er dog ei saa let,“ gjentog de Tre,
„Det koster Hovedbrud; men vi vil see.“ —
Tre Skridt tilbage de sig hummed',
Dg toge Hver sin Bog af Kommen frem,
Slog Kreds med lærde Fagter, rømmed' dem,
Dg endeligen huult og langsomt brummed'
Den Første Reglerne for Verbum Lamed=He;
Den Anden sang det fine Titemi;

Den Tredie tordned' ud Accentus Domini.

For Jeppe syntes alt at fele ganske bange

En Smule Død omkrybe hist og her

I Kroppen — Midlertid Draklet færdigt er:

„Viid, Jeppe, paa den Dag, da Hesten trende
Gange

„Paa Veien sukker, skal du sikkert døe!

„Giv Agt! Din Hest er Kjød! dit Kjød er Hø!“

Dg borte var de Tre. — Forstenet Helten stod,

Som rørt af Lyn; det angestfyldte Blod

Løb løbst fra Puls til Puls i Stenens Aarer.

Dmsider brød hans Angest ud i Ord

Heel philosophiske; saavidt jeg troer,

Endog et Slags Moral for mange Daarer,

Der ønske sig, at see de Ting, dem forestaae.

Han, kortelig, brød ud som saa:

„O Jeppe! fand din Kones Spaadom var:

„Du altid var, og er, og bli'er en Nar!

„Jeg Dosmer tænkte, det var godt i Tide,

„For mangen Aarsags Skyld, at faae sin Død at vide;

„Nu seer jeg først for sildig, dumme Claus,

„At tvertimod det er det pære Snaus.

„Slig Bidesyge kommer vist fra Fanden,
 „Det tør jeg bande paa, fra ingen Anden,
 „End fra den fule Aand, der, som vor Præst har sagt,
 „Fik just Mo'er Eva derved i sin Magt.
 „Nu fik han ogsaa mig; — o de fordømte Sorte!
 „Ret som Gespenster kom, og stod, og blev de borte —
 „Det hans Apostler var; det mærker jeg desværre'
 „For silbig nu, da jeg forheret er.
 „Jeg var ei plaget nok, jeg vilde selv mig plage!
 „D! gid jeg var igjen i hine gode Dage!
 „D! gid jeg var igjen i min Uvidenhed!
 „Hvor lykkelig er den, som Lidt, som Intet veed!
 „Før gif jeg ligefrem; jeg tænkte, Døden kommer,
 „Den kommer vist engang; men hvorfor just i Sommer?
 „Hvorfor i Dag! hvorfor just Klokken halvgaa'n Et?
 „Saa tænkte jeg den Gang, og tænkte meget ret.
 „Sligt veed ei Provsten selv, sligt bør man ikke vide;
 „Den lider lykkelig, som kan med Haabet lide,
 „Og den har altid Haab, som ingen Bished har
 „Om hvad der forestaaer, den Sag er soleklar.
 „Hvis slige Ting for os at vide kunde være
 „Til Nytte, havde nok, det troer jeg vist, vor Herre
 „Sagt Præsten det, at han fra Prækestol igjen
 „Os kunde sige smukt: du døer i Dag, min Ven!
 „Nei! det er aldrig godt!... Her staaer jeg, skjælver bange
 „Før, som saa let kan skee, Peer Afsen trende Gange
 „Skal sukke — mindste Lyd, det allermindste Muk,
 „I hvor det kommer fra, mig synes som et Suk.
 „At døe dog altid er af alle Ting det sidste,
 „Man gjøre bør. Tilforn, før jeg det forud vidste,
 „Jeg tænkte sommetid, det var en herlig Sag,
 „Naar Dvinden drilled' mig, om Døden kom i Dag;

„Men den Gang vidste jeg kun hvad det var at leve,
 „Ei hvad det var at døe. Man begge Dele maa
 „Forsøge, før man ret kan Liv og Død forstaae.
 „At døe vel bittert er, at leve saa som saa;
 „Men mellem Liv og Død, som jeg nu gjør, at spørre,
 „Det er det værste, thi det er at lide
 „Paa eengang begge Deles Dval og Dvide!“

I denne Monolog blev Helten ved;
 Og midlertid var kommet op at age.
 (En lille Parenthes ved denne Leilighed
 Jeg ikke holde kan tilbage:
 Det synes nemlig, at en saa enfoldig Mand,
 Som hidindtil vor Helt os er beskrevet,
 Hvis sidste Handling imod sund Forstand
 Endogsaa turde synes overdrevet,
 Umulig var istand, at føre slikt et Sprog?
 Jeg studsed' selv derved i Forstningen; og dog
 Er Tingen rigtig. Ventelig har Puffet,
 Da han af Træet styrted' ned,
 Saa lykkelig hans Hjerne truffet,
 At den Forvredne kom igjen i Led.
 Man meer end eet Exempel veed
 Paa lærde Mænd, som visse Stød i Panden
 Har skilt aldeles ved Forstanden;
 Og Tosser derimod, som ved et Puf,
 Er bleven Professorer i en Ruf. —
 Man med Forflaringen til Takke tage,
 Da i en Hast jeg ingen bedre veed).

Men ulyksaligste blandt alle Jeypes Dage!
 Peer Afsen gav et Suk. Den kolde Svød,
 Den vaade Døds Herold, sprang ud af alle Kanter
 Paa Helten, hele hans Peripherie

Blev overstænkt med zittrende Demanter.
 Dog, tænkte han, velan! snart bli'er du fri
 For Foged, Herremand og Dvinde!
 Frisk Mod! Kom kun, o Død! din Mand du her skal finde;
 Kom med din Lee, du lange Rad! kom! hug . . .

„Ja! brølte Døden i Peer Asens andet Suf —
 Det var det næste Bud — Nu rokked' alt i Sædet
 Bor Helt, hans hele Krop, af Angestduggen vædet,
 Blev Fis; han Krampe, Sting og Hovedpine fik,
 Klababbelser, Dpstigelser, Kolik,
 Koldfeber, Dvalme, Snue, Podagra,
 Gigt, Drepine, Hoste — fort at sige,
 Hver Sygdom, som er til, og ei er til. tillige
 I vor Nosologia danica.
 Knap stønnede hans Suf: „D! Død, hvor er du haard!“
 (Thi det er tungt at døe, hvordan det gaaer!)
 „D Død! ifald du tør, saa spar mig dennesinde!
 „Lad tredie Peer Asens Suf forsvinde!
 „Tag heller, tag, o Død! med Glæde, tag min Dvinde!“ —
 — Nei! tordnede hans blege Majestæt
 I tredie Peer Asens Suf. Med eet
 I det forfærdeligste Bulder
 Den hele Verden bort for Heltens Die ruller;
 Han tumled' om: „Farvel, Peer Asen! Ak! jeg døer!
 „Lev lykkelig, min Hest! meer lykkelig end før!“
 Det var hans sidste Ord,
 I det han ned
 Af Sadlen gled,
 Og neppe laae han paa Guds grønne Jord,
 For Sjælen ham af Kroppen foer —
 Hvorhen skal Læseren herefter faae at vide.

Men først en Parenthes af det mig egne Slags,
 For om den sande Storhed nutildags
 Min Mening at fortælle ham i Tide:

At døe er ingen Kunst. Claus Dumriæl,
 (I Graven hviler alt forlængst hans Sjæl)
 Som aad og drak og sov, og paa det Sidste
 Ei kunde det tilgavns engang,
 Han tog sig for, da Tiden blev ham lang,
 At redde sin Forstands og Kundskabs Ære:
 Og vise Folk saa klart, som to og tre er fem,
 De havde skammelig bedraget dem,
 Ifald de troede, han ei kunde meer;
 Og Manden døer saa pludselig, saa ganske,
 At, trods hans allerværste Fienders Spot,
 Hver tilstod, at han døede meget godt.
 Kort, uden metaphysisk just at grandstke,
 Og uden Hjælp af logisk: Est quod est,
 Man kan bevise, at den største Hest,
 Endstjændt for Næsten den forstaaer ei mindste Smule,
 Kan dog paa egen Haand, i Blinde, finde Bei
 Til hans kjedløse Høiheds Hule.
 Men at staae op igjen, det er den store Ting,
 Hvorpaa man har kun faa Exempler;
 Og de, man har, bær næsten alle Stempler
 Af Dvertroens Salomonste Ring.
 Det er en større Kunst end æde, sove, drikke,
 Og blive fleer, og blive Støv af Kul:
 Og denne Kunst kan Clauser ikke,
 Om og de kunde gjøre Guld af Kul.
 Hvor stor min Helt seer ud fra denne Side
 Saaer Læseren i næste Sang at vide.

Fjerde Sang.

Indhold.

En Herremand og Rudst fremvise sig;
 Nu Heltens Dval for Alvor først begynder:
 I Helvede hans Sjæl befunder sig,
 Og Kroppen prygles paa den arme Synder.
 Omfider gjør han et saa vældigt Spring,
 At *Nachtigall det knap vil eftergjøre;
 Og mange fleer besynderlige Ting,
 Som Læseren ret strax vil faae at høre.

Paa Beien udstrakt følesløs han laae.
 Peer Afsen længe stod og paa ham saae;
 Men endeligen, da han fandt med Smerte
 Sin Husbond ganske død, saa tænkte han:
 Hvad nytter, at jeg staaer her ved den døde Mand?
 Og gif sin Bei med høitbedrøvet Hjerte.
 Dog gif han ikke hjem, han kjendte Birtemo'er —
 For Nesten veed jeg ei, om Syd, om Nord
 Han Flugten tog, om Østen eller Vesten?
 Jeg veed kun det, at bort løb Hesten.
 I en Karreet umiddelbar derpaa
 Selvherstere paa Godset der fremfører;
 Og da han ud af Bindvet saae
 Bor Jeppe ligge der, som Intet hører,
 Han raaber til sin Rudst: „hold! og gaae hen at see
 „Hvad det er for et Sviin der ligger!“ —

„D! det er en fordruffen Tigger,
 „Som vaagner nok, naar vi kjør' nærmere. —“
 „Jeg siger: hold!“ var Herremandens Svar,
 „Hvem veed, om han er død!“ Og ned fløi Rudffen.
 En Anden havde først forsøgt med Rusfen;
 Men den Tyran saa mild ei var.
 At bruge Pidsfen var hans Liv-Methode,
 Kun Smæk i Smæk, og Intet med det Gode:
 „Vaagn op, dit Beest!“ — et Smæk — „hvor tør du ligge
 „I Beien for din Herremand, din Stud?“
 — Et Smæk — „jo jeg skal lære dig at drikke,
 „Og ligge her og snørke Rusfen ud!“
 Saa, under Smæk i Smæk paa arme Jeppe,
 Hvis Sjæl var alt et dygtigt Stykke Bei
 Fra Jorden, bliver Rudffen ved at skræppe:
 Vaagn op, vaagn op! men Jeppe hører ei.
 Med Slag i Slag han uophørlig banker
 Den Armes næsten møre Krop —
 Men Jeppe ligger der i andre Tanker,
 Og giver ikke Tegn til mindste Hop.
 Nu vender Rudffen til den tykke Ende,
 Mens Herremanden blæser i sit Horn
 En Jagt-Marsch; men urokket som tilforn
 Vor Helt er død, og vil sig neppe vende.
 Omfider under uafbrudte Slag,
 Og Stød i Hornet han med Suk udbryder:
 „Jeg mærker nok, at det er Dommens Dag;
 „Jeg maa herop! Basunen lyder.“
 Skjøndt mør af Strup, hans Krop er ikke seen,
 Men reiser sig og staaer paa begge Been!
 „D! Døden den er haard; men Dommen den er værre!
 „Saa bli'er jeg da fordømt, jeg arme Mand?

„D! sig mig, hvem af Eder er vor Herre?
 „Dg hvem den fule And? —
 „Jeg er din Herre,“ svarte Herremanden;
 „Men denne Gang jeg vil tilgive dig,
 „Gaae hjem!“ og derpaa atter han og Fanden
 Med Latter bort begave sig.

Forundret stod min Helt igjen tilbage.

Forundringen brød ud i disse Ord:

„D! aldrig havde jeg i mine Dage
 „Tænkt meer at komme her paa denne Jord;
 „Men, hvor det gaaer, jeg vil dog heller være
 „Her, end i Helvede; det, som jeg saae,
 „Fornam, og hørte, kan mig noksom lære,
 „Det ganske djævelst være maa.
 „Mig synes end at høre Satan brole,
 „Dengang jeg vaagned' op i Dødens Grav;
 „Mig synes end livagtigen at føle
 „De jammerlige Hug, han der mig gav.
 „Jeg seer endnu hans røde Dine gløde:
 „Jeg kommer det, desværre! vel ihu;
 „Thi nær han havde pryglet mig til døde,
 „Min Krop deraf er ganske mør endnu.
 „Jeg knap kan gaae; dog midt i denne Nød
 „Er jeg dog glad, at jeg slap fra den Slemme,
 „Fær om, som jeg haaber, Dvinden hjemme
 „Imidlertid er død.“

En Smule var min Helt fra Biddet før;
 (Thi den Forstand, ham Puffet havde givet,
 Forlod ham i Peer Afsens Sul med Livet)
 Men denne Hændelse forstumled' reent hans Fem.
 Imidlertid han havde slæbt sig hjem,
 Dg stod og banked' paa sin gamle Dør.

„Luf op derinde,“ raabte han: „forbandet!
 „Er alle maaskee døde her?
 „J kan jo høre hvem jeg er!
 „Mig hør dog Hytten til, om intet Andet —
 „Luf op! jeg ellers reent omkommer her
 „J denne Kuld' og Regn; et Par Minuter neppe
 „Jeg kan udholde længer her at staae —
 „Luf op! Nu veed jeg dog, J høre maae!
 „Jeg er ei Tyv, ei Røver; jeg er Jeppe.
 „Jeg kommer ei som Fiende, men som Ven;
 „Vel er jeg død, men gaaer dog ei igjen.
 „Jeg er ei noget Spøgelse, desværre!
 „Jeg aldrig spøget har, det veed vor Herre!“

Ei Kudskens Pidsk, ei Herremandens Horn
 Forstrækkede vor Jeppe saa tilforn,
 Som dette Svar af Birtes Mund:
 „Bliv staaende til evig Tid din Hund!“
 Ved denne Lyd hans møre Krop blev stiv,
 Han som en Støtte stod foruden Liv,
 Den fæle Tanke: End din Dvinde lever!
 Mørk som en Tordenstyk om Sjælen svæver:
 „D! vee mig uheldbrekelige Nar,
 „Som ikke heller blev i Graven, hvor jeg var!
 „Som ikke drukned' mig i en af Helveds Floder!
 „Hvad nytter det at flye fra Satan til hans Moder?
 „Hvi stod jeg op igjen? Hvi lod jeg Fanden
 „Ei heller slaae mig reent ihjel?
 „Gid Døden vilde nok engang min Sjæl
 „Forsøge, ret at slaae for Panden,
 „Saa skulde jeg ei være saadan Nar
 „At reise mig igjen, men blive hvor jeg var!
 „Jeg skulde ei staae op, før jeg skinbarlig saae,

„At Stjernerne faldt ned, og Solen ovenpaa,
 „Dg alle fire Elementer tændte
 „Vor Jord, saa den i begge Ender brændte!
 „Thi hvorfor har min usle Krop
 „Vel nødig, fremfor Andres, at staae op,
 „Før Tiden kommer? Hvi skal jeg tilbage
 „Alene? Sligt kan Fanden ene mage.
 „D! gid Peer Ufen var her kun igjen,
 „Dg vilde bare tvende Gange sukke!
 „Saa skulde jeg, som sagt, nok see paa den,
 „Der kunde Gravens Dør igjen for mig oplukke,
 „Før jeg paa Alting saae det var den sidste Dag;
 „Thi saa, forstaaer sig selv, det var en anden Sag.“

Saa talte Helten, og af alle Kræfter
 Gjengjældte Døren rigelig de Nap,
 Han fik af Rudstien, at den Arme knap
 Sig kom i Aar og Dag igjen derefter;
 Thi, sandt at sige, var det halvt hans Hu,
 At slaae den reent itu.

Kjød af tilsidst at høre denne Trommen,
 Frue Birte vælted' endelig sin Krop
 Af Sengen, og for Jeppe luffed' op,
 Som neppe før i Stuen ind var kommen,
 Før han med ganske Sjæl og Krop
 Sov hen som En, der sove vil til Dømmen.

Gud glæde den Mands Sjæl, ihvem det ogsaa var,
 Som Sønnen allerførst opfundet har!
 For min Part, jeg og han er meget gode Venner.
 Bed hans Medicament, til Maade brugt,
 Jeg trodser alle Jordens Avicenner,
 Dg skaaner baade Pung, og Smag, og Lugt.
 Dg, Hvo du er, som sove kan, min Ven!

Stjøn paa din Lykke, og erkjendtlig pruis
 Den store Mand, hvis Godhed gav dig den,
 Da han dig skabte Søvnens Paradiis!

Ja! Søvn! de Bises Steen, modtag min svage Lov!
 Din Balmduft min Sjæl i salig Fryd hendsyser!
 Naar i din bløde Arm jeg min Semire kysser,
 Jeg bytter knap med Zeus, som styrer Stjebnens Plov.
 Velgjørende din Balsam mig helbreder;
 Den læger Sjælens Saar, og mild udbreder
 Nye Kræfter i den Krop, som nys var Febrens Rov.
 Bliv hos mig, til din gamle Broder kommer
 Og vinker mig, til i en evig Sommer
 At grønnes i Udødeligheds Skov!

Maaskee jeg Sønnen her saa kraftig lover,
 At du, min Læser, allerede sover?
 Jeg stopper altsaa. Jeppe sov.
 „Hvor er Peer Afsen? hvor er Bognen, Snøter?“
 Men Jeppe hører ei et Ord:
 „Hvad? svar mig! hvor er Brændet? hvor?
 „Hvor har du været henne, Røter?“ —
 Saa blev hun ved i fulde tre Dvarteer,
 Og endelig sov hen, da hun ei kunde meer.

Femte Sang.

Indhold.

Auroras Ankomst gjør en Hoben Bind,
 Som man anstændig nok ei kunde fige
 I Linier, som trækkes ud og ind,
 Og derfor gjorde dem lidt mere lige.
 Men siden gaae de deres skjæve Gang,
 Og bringe Læseren til Heltens Hytte,
 Hvor Birte gjør hans Kjæver Tiden lang
 Med en Beleiring uden mindste Nytte.

Uf østlige Sovegemak fra dunedede Leie nu sprang,
 I flagrende Purpur kun hyllet, Gudinden Aurora;
 De vaagnende Blomster sig neie, mens Fuglenes yndige Sang,
 Ledfaget af Echoer, hilser den Skjønne med tusinde Chore.
 Omstraalet af Glands hun fremiler, og Stjernerne flye —
 Undseeligen skjule de sig for den halv kun beslorte Gudinde;
 Mens Phoebus, i hidsig Galop forfølgende, stræber at finde
 Hvad Cephalus fandt—men omsonst; thi nu hun forsvandt i en Sky.
 Alene staaer Dagens Monark; den i Flamme opluende Krop
 Forkynder hans stufede Plan, og at — Solen i Sjælland stod op.

Paa Jorden igjen jeg med Læserens Gunst vil nedstige,
 Og springe forbi den lovsyngende Skov,
 Ei lytte til Lærernes Dirren og Plovmandens Hov!
 Men ile til Hytten, hvor Jeppe saa sødelig sov,
 At ingen Klokker i Verden før eller siden
 Meer rolig har snorket sin Bas; skjøndt til Klokkeres Roes

Jeg tilstaaer — og Koesen er virkelig ikke saa liden —
At Klokker paa Snorke-Hoboer er stor Virtuøs.

Mo'er Birte, som Hader af al Slags Musik,
Fandt ei i vor Jeppe's udholdende Toner
Det ringeste Smukt. Liig andre huuslige Koner,
Med Solen af Seng og i Seng hun bestandigen gif;
Vor Helt havde hidindtil havt den samme velsignede Skif.
Men Alt er foranderligt. En, som er død,
Har andre Manerer, end den, som nylig er fød —
Det indseer Enhver; men det indsaae Birte dog ikke;
Kun dette begreb hun til Punkt og til Prikke:
At sove som Klokker sig ei for en Bonde kan stikke.

Hun derfor, efter først en Times Tid,
At have rustet Helten hid og did,
Dg streget: „Dp!“ til hun blev ganske hæs,
Samt smaaskærmydslet med hans Næse, Kinder,
Dg hvad man ellers paa et Ansigt finder:
Beslutter, Klokken tre Dvarteer til Ni,
At løbe Storm imod hans hele Fjæs.

Til Uheld for vor Jeppe's Kjæver,
Spadseerte just en Drøm hans Sjæl forbi,
Som stat, man slutter let hvori,
Netop paa samme Tid, som hendes Næver
Løb Storm imod hans Ansigt, Smæk i Smæk —
Men den fordømte Drøm, som, gid jeg havde her...
Tilhvister ham: „D Jeppe! hold dig kjæk!
Hold fast ved dit Princip! lad dig ei narre meer!
Taal nogle Puf; hvis ei, da skjælv for mange fleer
Af Birte siden!“ — D! Standhaftighed!
D! meer end menneskelig Tapperhed!
Min Helt udholder Stormen; Jeppe strækker
Ei mindste Been — istedetfor Gevær;

Paa ingen Maade Virte ham opvækker;
Haardnaffet ligger han og tier qvær.

Præl ikke meer, Julin, med al din Stoisisme!
Skjul dig, Leonidas, undseelig, du gjør vel!
Og Frederikshald, din Sol, Patriotisme!
Selv Kjøbenhavn! — og Cato — Bagatel!
Du, min Matros, som holder svenske Skibe
Med dine Tænder der! og du, Cosak,
Som Been- og Arme-løs hift trækker af din Pibe,
Blandt Lyn, og Brag, og Liig, et sindigt Drag Tobak!
Du, Regner! Regulus! Stærkoddet! Jordens Helte,
Fra Veire stilled' op i Rad til Cambalu,
Hvis Mod ei Himlens knuste Hvælving fældte —
Jeg seer Jer ei: jeg seer kun Jeppe nu.

Bestjæmmet Virte maa tilsidst ophæve
Beleiringen med stor Forliis.

Fem tappre Helte bløde paa hver Næve
Med sønderknuste Hjelme; kappeviis
De flye tilbage til det matte Bryst,
Liig Svensken i den fredrikshaldske Dyst,
Fra den uovervindelige Kjæve.

Dens Sjæl er tung som Bly, hvis Stiil ei flyver
Bed slikt et Syn, saa hurtig som en Pül,
Op over Himlen et Par tydske Miil.
For en Fortælling her i simpel jordiff Stiil
Om denne Storm jeg ikke gav en Styver.
Min hele Sjæl bli'er Damp ved saadan Veilighed,
Min Stiil bli'er i en Snup en Lust-Fregat —
Liig en Montgolfier jeg seiler blandt Pleiader,
Og tager Jorden for min faldne Hat.
Naar Dampen er forbi, jeg atter synker ned. —
Deslige Digtersving paa rette Sted

Jeg haaber, Læseren mig ikke blot forlader,
 Men skjønksom taffer for; thi stille staae,
 Paa Fire krybe, slentre, spanke, gaae,
 Roe, seile, kjøre, svømme, kravle, klyve,
 Ja hoppe, dansse, løbe selv — det kan
 Hveranden jordist Nar; deslige gaaer vel an
 For simple Menneſter og Fæe — men flyve
 Der hører noget mere til,
 Det kan ei hver en Gaasfjær, som vil —
 Det er et jordist ei, det er et himmelt Spil,
 Der blev, med andre skjønne Kariteter,
 Kun Fugle forbeholdt, og Guder, og Poeter.

Sjette Sang.

Indhold.

Et Billede paa Seirens stolte Fryd;
 Et Sideblik paa det, man kalder Lykke;
 Et ſemt Problem om døde Strubers Lyd;
 Af Birtes Oration et lille Stykke;
 Lidt meer om Søvn; en lille Monolog —
 Alt det vil den i mit Capitel finde,
 Som ſkulde gunſtig faae den Ting i Sinde,
 At læse meer end Titler i min Bog.

Tre ſtibe Timer nød min Helt med Sjæl og Krop
 Den hele Fryd, han pilled' af den Tanke:
 Nu ſkal til evig Tid dig ingen Birte banke,
 Og ingen Djævel nøde at ſtaaе op.

Paa dette søde Haab, fuldkommen lykkelig,
 Hans feierstolte Sjæl sig op til Himlen hæver —
 Han glemmer Rudskens Pidsk, og Konens Næver,
 Og føler ei, hvor mør hans Ryg end er,
 Det mindste Spor af disses Haandgevær.
 Han troer sig ganske død i Gravens Seng at ligge
 Saa godt, som ligges kan — og meer han ønsked' ikke.
 Skjøndt alle Sandser sammenflynge sig,
 Og hviste til ham: du bedrager dig!
 Saa troer han, hvad han troer; desuden Ordsprog sige,
 At Sandser ere heel bedragelige.

Men hvad er Støvets Fryd og jordisk Salighed
 I al sin Glæde? Din hele Herlighed,
 Hvor varig du den troer, min lykkelige Mand!
 Er liig den Berden af Kryстал, hvis Bæsen
 Udspringer af chaotisk Sæbe-Band
 Fra Pibeovedet ved Purkens Blæsen.
 Selv, naar du favner os i al din Tryllekraft,
 Hvad er dit blinde Rys, vildtflyvende Gudinde?
 Saa ubestændig som September Maanedes Binde,
 Saa kort som den Moral: Min Læser, stjæl ei Taft! —
 Jeg for din hele Gunst dig ikke gi'er en Daler,
 Med mindre du igjen mig høflig to betaler —
 Du borger Solens Lys; men, Sæbe-Solen liig,
 Du svinder bort, mens man betragter dig!
 Et Dieblit, og al din Flitterglæde forgaaer,
 Og er hvad Dvæders Bers er om en halv Snees Aar.

Man mærker her, at jeg og Lykken ei er Venner,
 Endskjøndt jeg virkelig ei ret Personen kjender —
 Den sande Grund dertil er Patriotiskhed:
 Jeg aldrig komme kan, kort sagt, tilrette med
 Et Bæsen, hvem, og hvor det ogsaa var,

Som daglig holder brave Folk for Nar;
 Og hvem i Verden gjør det meer end Lykken?
 Desværre! Exempler nok man herpaa har.
 Enhver for Næsten efter eget Lykken
 Kan troe den, troe den ei — kun dette veed jeg vist,
 At jeg bestandig bli'er dens Atheist.
 Jeg dog for Spøg engang den ogsaa roste:
 Paa Bordet for min Nøes, den næste Dag derpaa,
 En uqvitteret Skrædderregning laae —
 Og siden den Tid — stop!

En umaneerlig Hofte

Var for min Helt hvad Regningen var mig:
 En Vækker af den Fryd, hvori han drømte sig.
 Kan man i andet Liv og hofte? Det var Knuden! —
 Ulykkelige Tviol! „Hvem veed, om her sit Spil
 „En Djævel atter har, at naar jeg seer mig til,
 „Er Død til evig Tid mig maaskee reent forbuden?“
 Saa stønner stedse hofte min Mand —
 I denne grumme Tviol hans Sjæl sig hængte:
 At der kan hoftes i de Dødes Land,
 Han ei i Hjernen bringe kan,
 Skjøndt der var Rum deri for Næsten til en Mængde.
 Og rigtignok er Tingen problematist —
 Man veed nok om en Fyr, som, nylig død,
 (Historien er ganske sand)
 Ei hofte' blot saa høit, som hoftes kan,
 Men det, som værre var, sin Næse snød —
 Dog denne samme Fyr, han døde paa Dramatist. —
 Og slikt var ei, desværre! Faldet her;
 For Jeppes Tviol derfor vel havde qvælt Enhver.
 Ulykken aldrig er kun een, men to.
 Den Ting, at Birte mulig kunde tænke,

At Helten just ei laae i Dødens værste Lænke,
 Gjør Hosten endnu meer mal à propos;
 Sligt gad han selv ei vide, meget mindre
 Han hende gad derom erindre.

 Hvad var at gjøre her? Du vise Mand,
 Hvis Snedighed Homer i Snesse Bøger roste,
 Giv her et Raad, ifald du kan!

At skjule Hoste gaaer umulig an —

Her standses selv Ulysses — Helten ei.

Han seer den eneste, den rette Bei.

Han fatter en Beslutning: stands, min Pen!

Dg spørg, min Mand, om du tør skrive den?

Stand's Læser! Spænd din hele Tænkraft

Dg gjet den vise Plan, min Jeypes Sjæl har havt!

Saa viid da, hele Jord! at — han blev ved at hoste —

Med sli'g Utvungenhed, at Birte hørte det,

Trods Ertegrydens pidskende Kullader.

Dg Sertendeles Brum i Stegerset.

Dg pludselig, i Ertegrydens Takt,

Bevise hendes stormende Tirader

Min Mand tilfulde, hvad ham Hosten alt har sagt:

At med hans Død det var ei ganske Fod i Hose.

Dog til hans store Lykke brugte hun,

Til at bevise det, kun denne Gang sin Mund;

Men deraf fløi og Ord med samme Høflighed,

Som en Travat-Complot af Wols klemte Pose.

 Mit Bryst er ei af Steen, min Sjæl er ikke Staal —

Med ingen Slags Drkan jeg godt kan sove Raal —

Min Læser elsker jeg; vil derfor ikke byde

Ham noget, som jeg selv ei stjotter om at nyde;

Dg springer derfor løst den Storm forbi,

Som foer af Birtes Mund — og Himlen veed hvori;

Thi meget lidt deraf slap ind i Heltens Dre,
 Som ei for lutter Lyd det mindste kunde høre.
 Pindarist rullede hun Ord, som Stene ned,
 Dg hendes Tunge løb, i Stormes Vingeslag,
 Med intet mindre end med lette Torden=Fjed.
 Man skulde sværge paa, det var den sidste Dag,
 Naar Elementerne hinanden faaer i Haaret.

Som Nubiens Lovinde nylig faaret —
 Det vil kun lidt forslaae — som Millioners Brøl
 Blandt Myriader vrede Tordners Bragen,
 I et vedholdende Lis'bonist Jordstøds Knagen,
 Samt alle fire Hjørne-Stormes Brøl,
 Med Echo fra tolv, fjorten Dovre=Fjelde,
 Dg Drøn af alle Niagarers Bælde:
 Ei anderledes løb Mo'er Birtes Dration.
 Men til at male slikt er jeg en stor Rujon.
 En Anden vilde Leiligheden gribe,
 Dg klopstockst svinge sig blandt Drioner op,
 Dg tænde Geistens nylig stopte Pibe
 Bed Solens egen nøgne Krop,
 Dg stjæle Takt fra Ring-Planetens Pole,
 Dg en Distant fra *Miras Stormes Strig,
 Dg Bas fra Tordners Brag i fjerne Sole,
 For at udtrykke ret guddommelig,
 Med alle Consonanternes Alarm,
 I Bers saa lange som min Arm,
 Den Solo, Birte spillede for Jeppe.
 Men slikt er altfor høit for mig:
 Jeg er ei stor Poet — og bli'er det neppe;
 Min svage Røst er ikke Stentors liig.
 Dog, vil min Læser endeligen have
 Copien af den Lyd, som foer mod Jeppe hen,

Saa læs — ei Milton, Klopstock, Ewald — men
En Miltons, Klopstocks, Ewalds usle Slave!

Om Lyden altsaa nok. Og Meningen veri,
De Skjeldsord, Dgenavne, Stoser, Eder,
Den vrimled' af — jeg springer ei forbi,
Men over reent; thi lave Smudsigheder
Saa lidt, som svinet Svulst, behage mig;
En gaaer til Hovedet, og En til Halen,
Jeg Midten ene holder lykkelig
I alle Ting, og fremfor Alt, i Talen.

Paa Torden følger Pladskregn, og paa den
Omsider Solskin, kjære Ven!

Mo'er Birtes Bryst blev endeligen mattet;
Hun endte Præknens Kloffen Gæt!

Og Jeppe, som deraf kun lidet havde fattet,
Forlod hun triumpherende, men træt.

Knap var hun borte, før, saa hurtig som en Muus
I Flugten for den nære Kat,

For Helt er atter ude af sit Huus,

Og een, to, tre har Skoven fat.

Der sætter han sig, op til Stubben af en Teg,

Dybt i dens skyggesfulde Midte,

Hvis Vagt af Bøge til Dryaders Leeg

Forbyder Phoebus selv at titte,

Tre, fire Stridt derfra blandt Blomster rasler ned

Et Rildevæld, og Zephyr hist forfølger

En Sommerfugl paa smaa, men nette Bølger.

Hvem glemmer ei sin Sorg paa et saa yndigt Sted?

De muntre Binded Dans i Toppens Grene,

Bed glade Fugles Sang — de grønne Skyggers Leeg —

Og Bækkens Raslen mellem spidse Stene

Hendysker Helten sødt ved Roden af hans Teg.

Sex Timer flye forbi hans Sjæl som Dieblit;
 Han drømmer ei om Død og Jutets gode Dage,
 For, vaagnet, mere tung at føle Livets Plage;
 Men nyder al den Ro, en ærlig Mand kan smage
 Og som til Skurken aldrig Afgang fik.

Søvn, som jeg før har sagt, er, naar og hvor det var,
 Paa Brix, og Sopha, med og uden Magen
 I Seng, i Stol, ret brav; men, hvor man Træer har
 Til Omhæng, Græs til Pude, Duft til Lagen,
 Med ubesværet Samvittighed og Mave,
 Og ene — Himlens allerbedste Gave.
 Ved denne Balsam Heltens hele Krop
 Blev lægt igjen; Hamadryader hele
 Hans Pande, Næse, Mund med Kys; og Philomete
 Omfider med sin Sang ham styrket vækker op.

„D!“ brod han ud, imens en hvøiet Finger
 Af Diet jog, hvad Morpheus havde glemt,
 „Den Søvn var god! og ved min Side springer
 „Retop et Bæld, hvorved jeg ganske nemt
 „Kan slukke Tørsten, jeg opvaagued' til!
 „Nu er jeg glad igjen. Man sig, hvad man vil,
 „Vor Jord er ei saa slem, som Somme sig;
 „Paa Alting kan vor Herre raade Bød;
 „Om det just altid ikke gaaer saa lige,
 „Saa kan en Blind dog see, at Gud er god.“
 Og derpaa gif han munter hen til Vækken,
 Og øfte med sin Hat, og drak,
 Og satte sig igjen paa Ege-Stolen,
 Og hørte paa Peer Dres Froers Dvækken,
 Og Rattergalens Sang, og saae paa Solen,
 Som gif i Seng; og vedblev med sin Snak:

„Her er saa smukt, saa smukt, at jeg tør sige,
 „Sig Intet blidere kan tee,
 „Deroppe selv i høie Himmerige —
 „Og dette har jeg Usle Lov at see!
 „Hør Fuglen flaae! see Solen hist nedsynke,
 „Ei meer for Herremanden end for mig!
 „Den hele Skov er glad, selv Ormen fryder sig;
 „Og det var Synd, om jeg alene vilde flynke.
 „Hvad mangler mig? min Tørst er nylig slukt,
 „Jeg hungrer ei, og Sønnen var mig sød;
 „Jeg er jo frisk, og føler ingen Nød,
 „Og, hvor jeg vender mig, er Alting smukt.
 „Sandt nok, jeg veed ei, hvor det siden gaaer,
 „Ei hvor Peer Afsen er, see, det er hele Sorgen!
 „Men Gud skee Lov for nu; thi det, som forestaaer,
 „Mig kommer ikke ved; han raader for i Morgen!
 „Jeg veed ei selv hvordan, hvorfor, jeg veed ei hvad,
 „Her er saa smukt, saa smukt, og jeg er ganske glad.“

Saa blev han munter ved. Det Heltens Bane var,
 At snakke med sig selv. Den har saa mange Helte.
 Man seer deraf, han var ei ganske Nar;
 Men kunde raisonnere, naar det gjældte.

Syvende Sang.

Indhold.

Et nyt Epilog, hvoraf man seer med Sorg,
 Hvorledes Satan førte sin Snarer
 I gammel Tid omkring ved Kallundborg,
 Og villed' Helten ind i tusind Farer.
 Men Jeppe narrer Fanden dog tilsidst,
 Og trodser alle Dævlens Cabaler:
 Den gamle Ven, han nylig havde mist,
 Aftvinger han med Grimmen tyve Daler.

Nu det var godt og vel; dog ei Altsammen godt;
 Thi Fanden, som man veed, fast aldrig slumrer,
 (Om ikke just han selv, vist En af hans Complot)
 Bor Jeppe's Fryd igjen endeel forplumrer,
 Bed netop til det samme Sted at stifte
 De trende Sorte, som var Marsag i
 Hans Død, og alt hans sære Maseri —
 Hvorfor de og om Morg'nen alle Tre
 Køg af med Sommerfeldts Geographie,
 Og fik der' rene Skrup i Næverne,
 Som, sandt at sige, skadte dem slet ikke.

Min Helt fik ei saasnart et Die paa dem slængt,
 Før han af Hjertens Grund et mægtigt Brøl lod slippe:
 „Hør! I tre Spaamænd, som jeg alle hængt
 „Gad seet i disse Træer vippe!
 „Hvor er Peer Afsen?“ —

„Kjære Fa'er! Naa, Naa!“

Gjentog de, „vær ikke slet saa kjæk!

„Med Lempe faaer man Weg i Hummelskæt,

„Og med det Gode kan man Alting faae;

„Peer Afsen siger J! Hvad han?“ —

„Har Fanden taget.“ —

„For meget lidt, saamænd, han sig da har umaget!“ —

„Og hvis J ei paa Stand mig siger, hvor han er —

„Jeg veed J kan! Jer Prophesie, desværre’,

„Opfyldtes sidste Gang til Punkt og Prikke,

„Stjondt, som J seer, i Graven blev jeg ikke.

„Sligt var ei Jeres Skyld; men spaaer paa Diebliffet,

„Og siger tydelig, hvor jeg kan finde Krikket!“ —

„Ja tæm jer Brede lidt, saa vil vi see vi hitte

„Den kjære Hest igjen et Steds paa denne Jord;

„Men J maa give Tid en lille bitte,

• „Og ingen knubbed' Ord!“

Saa svarte ham de Tre. Ved saadan Leilighed

Det kommer vel tilpas, en Smule Græsk at vide;

Og (Laf skee Goliusses første Side)

Græsk hjalp dem ogsaa her af den Forlegenhed,

Hvori min Helt indvifled' deres Hjerner,

Som, Himlen veed paa hvilken Maade, drog

Saa tydeligt et Svar af denne lille Bog,

Som om det skrevet stod med læselige Stjerner

Paa Firmamentets Median-Papir.

Men Mage til de Tre var heller ei i Skolen,

Hvad enten det gif ud paa Læsning, eller Sviir —

Den Anders, som man veed, sin Handske hang paa Solen,

Var Een af dem, og netop den,

Som førte Ordet for dem alle Tre.

„Hør,“ sagde han til Jeppe, „kjære Ven!

„Din Hest er i Behold, saavidt vi see:
 „Dg, hvis du Tro til vores Spaadom fæster,
 „Saa vær for Eftertiden uden Sorg!
 „Ehi viid: Peer Afsen blevet er Bormester
 „I Kallundborg.“ —

Endskjøndt nu Jeppe meer, end nogen Anden,
 Var overtudet om Peer Afsens store Hund
 Til Dit og Dat, hvortil en Hest kan bruge Panden,
 Dg havde loddet tidt hans Viisdoms dybe Grund,
 Hvorved han ofte fandt, at denne bedste
 Blandt alle Heste,
 Var en firbenet Seneka;
 Saa drømte han dog aldrig om,
 At han var stærk i Lov og Dom,
 I Fas et Nefas, og Politika;
 Dg derfor blev han heel forundret ved at høre
 Peer Afsens Spring til Consul-Værdighed —
 Dg hvem, min Læser, maa vel ikke stude ved
 De store Spring, et Beest kan undertiden gjøre?
 „Ei!“ sagde han, „Ei! Ei!“ — og intet meer end „Ei!“
 Fik Tungen Stunder til i Tankens Hurlumhei.
 „Peer Afsen Borgemester! Ei! Ei! Ei! —

Som Konen i et Huus, naar Nabo-Væggen brænder,
 Bims flyver om fra et til andet Sted,
 I Røg og Brand-Alarm, og snfter sexten Hænder,
 Dg glemmer dem, hun har, i hendes Jorighed,
 Dg leder efter Alt, og efter Alting tiger,
 Dg famler efter Alt, og famler altid feil,
 Indtil hun endelig (som *Brandens Autor siger)
 Jaaer paa en Alen fat i Stedet for et Speil:
 Saaledes, naar en Ild af tragiske Affecter
 Har stuffet Hjernens Huus for hiin Poet i Brand,

Flyer Sjælen hist og her blandt Hovedets Effecter,
 Dg griber efter Alt, hvorefter gribes kan;
 Dg naar den længe nok har løbet til og fra
 De Tanker, som møblere dens Gemakker,
 Saa redder den omsider et Par Akker
 Et Dusin D-er og en halv Snees Ha! —
 Saa gaaer det hiin i hans Tridrams Tirader;
 Saa gaaer det Hymne-Manden hist og her;
 Saa gif det ham, som skrev de skottiske Ballader —
 Dg netop saa det gif vor Jeppe her.

De Sorte mærkte nok, at Manden havde Trang
 Til Sporer paa sin Tro, som her stod noget stille,
 Saavel som Tungen. Da de gjerne vilde
 Dem begge see, igjen at faae i Gang,
 Saa spørge de ham, om han ønsked' Audienz
 Hos Herr Borgmesteren, saa vilde de ham sige
 Hvad Bei han skulde gaae til sammes Residents?
 Hvor langt? paa hvilken Tid? hvorledes? og deslige?
 Thi, som Herr Holt har sagt, skal man de Store søge,
 Den Bei er værre snart end Beien ned til Rjøge.

„Ja,“ svarte Helten, „skaf mig ham herhid,
 „Hvis ei, saa bring mig hen til ham paa Diebliffet!
 „Thi Borgemester hid, og Borgemester did,
 „Tilbage vil jeg have Kriffet.“

„Maaskee,“ gjentog de, „kan det i Aften see.
 „Tag Fod i Haand, og spild ei mindste Dryp af Tiden!
 „Gaae een Miil ligefrem, og een til Høire siden,
 „Saalænge til J Kallundborg kan see;
 „Men inden Kloffen Ti maa J ved Porten være!
 „Giv Bægteren den Pjes, vi Eder her forære,
 „Saa viser han Jer strax tjenstagtig, hvor
 „Borgmesteren i Byen boer.

„Farvel! vi maac nu hen i Skoven at studere.“ —
Dg borte var' de spaadomsfulde Tre.

Min Læser barer sig med Møie for at lee;
Men Helten var fast færdig at krepere.
Af Skræk, Forundring, Uergrelse, forgit
Ham Beiret i det første Dieblif.

„Peer Afsen løbet bort! Peer Afsen en Bormester!
„Nu staaer vel ikke længe meer vor Jord!“

Dg dog til hine Sortes Ord
Han meer end til sit Skjønne Tillid fæster.
Han endelig forjager Skræk og Sorg,
Beslutter, Skjebnens Bud at lyde,
Dg iler gjennem Skov, og Mark, og Gyde,
Med stærke Skridt til Kallundborg.

Dmsider (for at gjøre Reisen kort)
Han finder sig, veiledet af en Vægter,
Fuldkommen sund og frisk, om ei ved alle Hægter,
Tæt ved den ærlige Bormesters Port.

(Min Læser vilde gunstigen behage
At husse paa, det var i gamle Dage!)

Han banker paa. Bormester kommer op
I bare Skjorten: „Hvem er der?“ — „Luf op!“ —
„Hvem er der?“ — „jeg!“ — „Hvad for en jeg?“ —
„jeg, Jeppe!“ —
„Hvad vil J?“ — „Luf mig op!“ — Han lukker op, og
neppe,

Er Døren aabnet, før i største Hast
Vor Jeppe har hans Hals i Grimen fast:
„Peer Afsen! hvor du dig forandret har!
„Hvor du er deilig feed og fyldig blevet!
„Man seer, at du har meget bedre levet
„End jeg, fra den Tid sidst vi sammen var!

„Siig, er du virkelig Bormester her i Gaden?

„Hvad? eller er det Løgn? Peer Afsen! svar!“ —

— „Borgmester er jeg,“ streg den Anden, „her i Staden;

„Men du? er du en Tyv, en Morder, eller Nar?“ —

— „Din Husbond er jeg! kjender du ei mere

„Din gamle Jeppe? gode Ven!

„Du saae mig rigtignok for nogen Tid krepere;

„Men seer du, jeg stod op igjen.

„Peer Afsen! kom! du vil dog ei forlade

„Din Husbond og din Ven i hans Gjenvordighed?“ —

Bedblev han, mens den Andens Dverflade

Frøs fast til Skjorten i den kolde Sved.

„Kom, kom, Peer Afsen! følg mig med det Gode!

„Du aldrig fik af Svøben noget Slag!“ —

Den Anden stille stod, heel underlig tilmode,

Det hver Bormester blev i sliig en kritisk Sag:

„Min kjære Ven, jeg er vor Byes Bormester;

„For Himlens Skyld! hvad har jeg gjort?

„J maa gaae feil. Led efter Jere Bester

„Et andet Sted, og ikke i min Port!

„Forklar Jer tydelig! Er det en Hest, J søger?“ —

„Netop,“ igjentog Jeppe, „netop dig!“ —

„Min kjære Mand! det er for slemt J spørger!

„Er jeg en Hest?“ — „Saa let du ikke slipper mig,“

Han svarte Jeppe vred i Huen, „kjære Peer!

„Bormester hid, Bormester did,

„Følg med mig, eller tyve Daler her!“ —

Ledsaget med et dygtigt Ryk i Grimen

Faldt denne Grund saa eftertryffeligg

Paa den uskyldige Bormester, at paa Timen

Han for sin Modstand kjønt undskyldte sig;

Gik hen til sit Chatol; og, for at frelse Livet,

Ham tyve Daler talte rigtig til.

„Godt,“ sagde Jeppe, „gaae nu hvor du vil!

„Nu har du mig igjen, hvad du mig kosted’, givet.“

Saa tog han Grimen af, gav ham et Afsteds-Smæk,

Dg dermed gif han glad fra sin Bormester væk.

Ttende Sang.

Indhold.

Bor Helt, trods alle sine tyve Daler,
 Fra Kallundborg bekymret reiser væk.
 En Djevlehær hans Angest ham afmalder
 I Skoven, og han tumler om af Skræk;
 Dg ligger der til Morgenrødens Komme,
 Dg reiser sig med den, og gaaer sin Bei.
 „Lykkelig er den Rige!“ siger Somme —
 Moralen af Capitlet siger: „Nei.“

Nu laae ved Konens Bryst i liflig Varme,
 Hver ærlig Bonde tryk i Sønens Skjød;
 Mens ufordøiet Mad, Projecter, Frygt, og Harme
 Fra Statsministeren den flygte bød.
 Nu gjenlød Skoven af dens Sapphos Elegier;
 Nu snorked’ Klokker Claus sin tordenhøie Bas:
 Nu svædte Mads for Niim til Kloders Harmonier,
 Dg svædte reent omsonst; ulykkelige Mads!
 I Stedet for eet Niim, kom Creditorer femten
 I Tanken (af! saa gaaer det Fleer, min Ven!
 Hvor mangt et herligt Niim fløi bort fra Den og Den,

Formedelst sliges græsselige Klemten!)
 Nu drømte Elskeren sig i sin Elstes Arm,
 Mens hans Rival sig blot ei drømte det —
 Og kort og godt, foruden meer Alarm,
 Det Midnat var, og Klokken gif til Get;
 Da Jeppe tankesuld, bekymret, bange,
 Forvildet i en tyk, uveisom Skov,
 Af Frygt for Skjelmers, Dyrø og Djævels Lyst til Rov,
 Forsøgte svedende til næste By at lange.
 See! det er Frugten af at være rig!
 Hver Daler i hans Pung hans Hjerter tynger,
 Hver Daler Skrækkens Arm omkring ham slynger,
 Hver Daler ængster ham, en Djævel liig.

O! Penge! Penge! raaber alle Mand,
 O! hvis man bare havde Penge!
 Saa havde man strax Hæder og Forstand,
 Og stod ei mere til at trænge! —
 Det Dnske jeg Enhver tilgiver let;
 Jeg selv har mangen Gang tilladt mig det;
 Og tilstaaer rigtignok, at Væ, Vid, Forstand,
 Meer end fornøden er, for Penge kjøbes kan.
 Men ikke destomindre, fordi Tingen
 Er heel tilgivelig, er den just ikke ret;
 Thi, sæt endog du estergiver Ingen
 I Rang, Forstand, og Vid, og Mynt; hvad nytter det,
 Ifald paa samme Tid din Liigtorn falder paa,
 Trods alle disse Ting, om daarligt Veir at spaae
 Med sliig en Eftertryk, at du derover glemmer
 Alt, hvad dit Hoved og din Kiste gjemmer?
 Fei Creditorer væk med dine gyldne Roste;
 Jag Fienders hele Hær med Specier paa Flugt;
 Forjag hver Piges Høvisshed og Tugt;

Men prøv med alt dit Guld at jage bort en Hoste!
 Kjøb Navn af stor og god; kjøb Sceptret over Jorden
 Dg send en Mongolfier, at kjøbe Maanen med;
 Kjøb Plads i Paradiis, naar i anstændig Orden
 Du flytter bort engang fra Jordens Herlighed;
 Kjøb alle Verdner op, og profiteer paa Kjøbet;
 Dg gjennemtænk, og nyd dit Gulds Almægtighed;
 O! men din Rolighed gaaer usformærkt i Løbet!
 En Verden af Dukater sammenstøbet
 Dig kjøber ei een Dags Lyksalighed.
 Til Huusbehov er Alting godt: og Penge
 Man allermindst af Alt undvære kan;
 Men disse blive plagende, saalænge
 De ikke netop passe til vor Stand;
 Hvad der er over, bort man burde slænge,
 Som salig Sæbesyderen Johan.

Dog fra Johan igjen og til vor Jeppe:
 (Jeg kom, som han, en Smule af min Sti,
 Der let kan stee i Skov og Poesie.)
 Nat, Mørke, Stræk og Død omgav min Helt
 I Krattet, hvor han gik, saa gyselig og sælt,
 Alt den, som slikt ei selv erfarte, troer det neppe.
 Men hvad gjør ikke Frygt for tyve Dalers Tab,
 Naar den, som eier dem, er neppe vant til fire?
 I slikt en Riffert see vi Dødens spillet Gab,
 Hvor vi tilforn saae Livets Grøde spire —
 Da bli'er os Ronens Skjød, endog ved Lys, usikkert;
 Dg Helten Alting saae just gennem denne Riffert.

Hist stod et hvidt Gespenst, saa høit som Frue Spiir,
 Ja! hvis jeg sagde dobbelt, løi jeg ikke;
 Hist gik en hov'løs Præst med gyselige Blikke,
 Dg læste hvidt Latin paa sort Papir;

Bag ham gif langsom frem en hornet Skare
 I Kræmmer-Vignelser, som lutter Djævole vare;
 Foran en Herremand, saa sort som Kul;
 Men i sig selv var det Beelzebul.
 Hift kom et rødt Geled af Folk med Hestehov'der.
 Hift syntes ham, Mo'er Birte selv at see;
 Men mærkte strax, at det var Fandens Moder,
 Som sad og syede paa hans Fordeblee.
 Nu hift, nu her han seer en blodig Røver
 Med Morder-Dren halvskjult i sin Barm.
 Omkring ham brøle Bjørne, Drager, Løver;
 Og Snoge, vel saa tykke som hans Arm,
 Sig hvislende blandt Baselisser mænge —
 Og Alle hyle de med huul Alarm:

„Kom hid, kom hid, kom hid med dine Penge!“

Udmale Jappes Angst, det kan og vil jeg ikke.
 Fra skrøbeligste Kant sin Helt at sætte blot,
 Imellem os, min Læser, ikke godt
 Sig for en Heltedigter monne skikke.
 Men gjøre slikt, hvor man det ei har nødigt,
 Er altfor stor en Skam og Spot:
 Og her er Maleriet overflødigt.
 Jeg derfor melder kun med et Par Ord,
 Om over Heltens og min egen Ære:
 Han laae saa lang, som En paa hans Statur kan være,
 Laalmodig udstrakt paa Guds grønne Jord;
 Og da han havde ligget der saalænge,
 Til Nat, og Mørk, og Brøl, og Spøgeri,
 Og Angesten derover, var forbi,
 Saa reiste han sig op, og talte sine Penge;
 Fandt dem i Pungen rigtig, een for een,
 Og gif sin Bei igjen paa begge sine Been.

„Saa slap jeg dog fra den besatte Skov,
 „Som vrimlede af lutter Helyed=Drenge,
 „Heeløret og med alle mine Penge,
 „Trods deres velbekjendte Lyst til Rov!
 „Nu lystig, Jeppe! heisa! frist tilmode!
 „Hvad skader dig? hvorfor dog skjælver du?
 „Nu kan du jo paa al din Mangel bøde!
 „Du kan jo være ubefymret nu!
 „Betænk, du eier rene tyve Daler!
 „Frisk, Jeppe! syng din gamle Vise! hei!“ —
 Saaledes han sig selv opmuntrende tiltaler;
 Men Stemmen slaaer ham feil, og synge kan han ei.
 „Gid jeg nu vidste, hvad jeg skulde gjøre
 „Med disse Penge? hvad der var mig bedst?
 „Maaskee, ifald jeg kjøbte mig en Hest,
 „At ride paa til Byes i daarligt For? —
 „Dog nei! hvem veed om, som Peer Ufen for,
 „Det ham og kunde gaae, at, før jeg saae mig om,
 „Han fik sig et Bormesterdom
 „I Næstved eller i Korsøer?
 „Nei! jeg vil aldrig meer befatte mig med Heste! —
 „Men, om jeg kjøbte mig en kjon Karreet?
 „Det, troer jeg, var det allerbedste! —
 „Dog nei! saa blev jeg kun beleet;
 „Thi man har næsten aldrig Noget seet
 „At kjøre i Karreter uden Heste;
 „Og det desuden altfor meget praler.
 „Jeg troer, jeg kjøber mig en Herregaard? —
 „Nei, Jeppe, stop! for tyve Daler
 „Man ingen Herregaarde faaer. —
 „Saa er det ogsaa reent forbandet!
 „Kan jeg ei finde da paa noget andet,

„Som disse Penge kunde bruges til?
 „Thi ligge her i Kommen skal de ikke;
 „Dg reent dem slænge bort, jeg ikke heller vil!
 „Men vie kun et Par Dieblikke —
 „Tid maa der til!
 „Forhastet Spekulering duer ikke.“ —

„Saaledes Heltens Tale lød.

Et trofast Næveslag
 Fortsættelsen afbrød
 Med et „God Dag!“
 Han vender sig, og seer
 Bag ved sig To:
 Sin Nabo, Jydske Peer,
 Dg sammes sorte Ko.

Bemeldte Nabo lumskelig har hørt
 Samtalen, Helten med sig selv har ført.
 Den samme gode Mand hed ikke Jydske Peer
 Omsonst, som snart min Læser siden seer.
 Han tænkte, som en ærlig Jyde,
 Her kan du nogle Daler snyde;
 Dg gav sig med vor Helt i Snak
 Om Veiret, om den nye Almanak,
 Om Præstens Kirsten, Borby-Bro,
 Dg fremfor Alting om sin sorte Ko —
 Kort sagt, tilsidst han dreied' om,
 Jeg veed ei selv hvordan, det gif og kom,
 Dg kom og gif,
 Saalænge til, før Helten saae sig om,
 Han for sin Ko — de tyve Daler fik.

Niende Sang.

Indhold.

Man høster ikke altid, hvor man saaede.
 Forfatteren opvarter ydmygst her
 Sin fromme Læser med en Pustemaade,
 Og ønsker, den maa vel bekomme Hver.
 Bist Ingen, han maa være nok saa klog,
 Hvori den Pusten stikker, vil formode —
 Hvem gjetter netop paa en Episode,
 Som Supplement til Saxo's første Bog?

Jeg seer saa nødig, Læser, at du sover.
 Hvordan min Helt kom hjem, hvordan han hilset blev
 Af Birtemo'er, og slikt, jeg derfor ikke skrev,
 Men sprang forsigtig over.
 Tænk dig et Mellemrum af fire Dage,
 Som han nu lykkelig har lagt tilbage,
 Og gjet engang, hvor han besinder sig?
 Ifald jeg ei bedrager mig,
 Din Gjettekraft saa langt vist neppe naaer:
 I Kongens Kjøbenhavn paa Gammeltorv han staaer.
 Hvorledes kom han der? — Om du saa vil behage,
 Saa gaae vi nu saa sagte lidt tilbage!
 Saasnart han fik det før omtalte Nød,
 Beslutted' han, at gjøre det til Kjøb,
 Og, for det med desmeer Profit at sælge,
 Bort Kjøbenhavn til Markedsplads at vælge.

Mo'er Birte græd, og alle Bymænd loe;
 Men han har engang fast besluttet det.
 Besluttet, sat i Bærk, er vel for Mange To;
 Men for en Helt og Galning er det Tret.
 Han trilled' derfor ud af Byen med sin Ko,
 Som, deelt i fire blodige Capitler,
 (Dog uden Dverstrifter eller Titler)
 Laae paa en gammel Hjulbør ganske net.

Nu kan vi gaae lidt frem igjen,
 Om dig saa synes, kjære Ven!

Han længe stod paa Torvet med sit Læs,
 Og raabte: „her er Kjød!“ til han blev hæst.

Men ingen Kjøber meldte sig. Dmsider

En Slagterhund to Kammerater bød

Vensfabelig til Gjest paa dette Kjød.

(Man mærkte her, at i de gamle Tider

Var' Dyrene særdeles øved' i

Den skjønne Konst, man kalder Pantomime;

De gode Folk, som Fabler sammenrime,

Forsikre, Ord endog tidt blandte sig deri.

Dvid endeel om denne Tid os melder,

Som meer til Usandsynligheden helder;

Æsopus la'er dem præke, hvor det gjælder.

Men det gaaer uden Tvivl for vidt;

Jeg holder for, det var kun mimiske Grimaser,

Æsop, Dvid, og Fleer har taget an for Phraser.

Forud for Dyrene vi dog maae have lidt.)

„Det lader til“, lød Heltens Ord til Hunden,

„Du har særdeles Lyst til Kjødet her;

„Du bli'er saa spids i Næsen, lang om Munden!

„Nig er det ligemeget, hvem det er,

„Som kjøber, kan jeg troe, naar han betaler

„Mit Kjød med rene sex og tyve Daler.
 „For mindre sælger jeg det ei.
 „Har du saa mange?“ — Hunden svarte: Nei! —
 „Slet ingen?“ — Nei! — „Ja du kan faae Credit,
 „Dog, notabene, kun paa fjorten Dage —
 „Men hvis du ikke saa gjør kant og qvit,
 „Saa snart jeg kommer her tilbage,
 „Saa tager jeg dig selv med Hale, Sjæl og Krop!
 „Paa disse Bilkaar kan du tage Nødet;
 „Indgaaer du dem?“ — Top, sagde Hunden, Top!
 Dg gav sig strax ifærd med Kjødet,
 I Spidsen af de Andre, som han bad,
 Med al den Artighed, man kan forlange
 Paa Torvet, tage Deel i dette Maaltid Mad;
 Dg Alle spiste som de kunde bedst.

„Ja! Ja!“ brød Helten ud, „byd du kun frit saa Mange,
 „Dig synes, paa dit Kjød til Gjest!
 „Jeg holder mig til dig om Penge:
 „Farvel saalænge!“

Jeg nu vel ikke længer delge kan,
 At stakkels Manden
 En Skrue havde løs i Panden;
 Dg dog — men nei! som sagt, det ei gaaer an,
 At redde ham, i Hensigt til Forstanden.

De fjorten Dage gif; men hvor det gif i dem;
 Hvad han sig foretog, da han kom hjem;
 Hvordan for Kjødets Salg No'er Birte skjendte;
 Kort, Alt hvad Helten i de fjorten Dage hændte,
 Derom Historien er taus;
 Jeg ligesaa. Jeg aldrig lyve gider
 Af Angest for, at lyve snavs;
 Paa Sandhed, ei paa Pegasus, jeg rider —

Jeg trækker sjelden fra, og lægger aldrig til.
 Min Læser fylde selv det Hul, hvordan han vil.

Imidlertid det er en gammel Skik,
 Som ikke synes mig saa dum:
 At give Læseren lidt Pusterum,
 Hvor Eventyret Huller fik;
 Thi dermed er Enhver just ikke tjent,
 At tænke paa, hvad der kan være hændt,
 Særdeles Folk, som ingen Tænken lider.
 Et saadant Pusterum bestaaer som oftest i
 En Interims-Ansøgning til de Ni,
 Hvis græsse Navne jeg ei nævne gider,
 Hvorved man sødeligen slumrer hen,
 Og vaagner siden styrket op igjen.
 Men Mange, for Exempels Skyld, Horaz,
 Paaftaae, den Pustemaade reent er Fjas,
 Og raader til at fylde flige Huller,
 Med Ting, som siges bør, men ikke før er sagt,
 Og siden ikke godt foruden hæsligt Bulder
 I Eventyret kunde blive bragt.
 At læse noget nyt, man ikke kjedes over,
 Det er den sande Pusten, kjære Ven!
 Jeg den saa regelret just ikke lover;
 Men dog, velan! vi vil forsøge den.

I gammel Tid var det i visse Maader
 Meer tungt end nu at være kronet Mand,
 (Med flig jeg mener En, som over Land
 Og hvad der er i Landet raader)
 Især mig synes een Gjenvordighed,
 Som Kongerne var fordum plaget med,
 Hvis man skal troe de skjønne Traditioner,
 Der os i Livets Vaar tidt gjorde Sønnen fød

Paa Ammens eller Barnepigens Skjød,
 At være nok til ei at ønske Kroner:
 Den, at Hans Majestæt var sjelden fri
 For en og anden himmelyndig Datter,
 Der, altid vaad af sort Melancholie,
 Paa ingen Maade tørredes ved Latter,
 Fordi, forheret af en Troldmand eller Fee,
 Blandt alle mulige Fuldkommenheder,
 Hvorefter man omsonst i vore Tider leder,
 Hun ene mangled' den, at kunne lee.

Kong Dan var netop sli­g en høitbedrovet Fader.
 (Man heraf tydeligen seer,
 Fortællingen er ældre, end den lader;
 Saa gaaer det ventelig med fleer)
 Kong Dan var Fader til en Datter,
 Saa s­kjon, for Resten, som en Datter være kan
 Imellem os og Severambenland,
 Men som det plat ud ei gif an
 For nogen Ridder eller Ridderson,
 Om han var nok saa bold og s­kjon,
 At bringe til det mindste Stin af Latter.
 Hun græd bestandig, hvor hun gif og stod,
 Skjøndt Siegwart dengang ei endnu var trykt;
 Saa mangel veilig Prinds af fransk og engelsk Blod,
 Forgjeves gjorde sig for hendes Skyld forrykt.
 Man læste for den grædende Prindsesse
 Saa mangel vittig gallisk Petitesse;
 Man læste om hver gammel Biis og Nar,
 Som Aristophanes og Plautus skildret har.
 Jeg troer, man havde paa den kongelige Datter
 Forsøgt omsonst mit eget Antidot
 Mod Graad: den salig Herr Cervantes Latter,

Hvis og man havde høvt hans Donqvirot',
Som rysted' selv en Carl den Femtes Mave,
Der ikke letteligen kom af Lave.

Man havde Bisen om Peer Paars,
Som tog en Reise for fra Kallundborg til Mars,
Dg Paarses Sangers syv Bind Stuespil
Dg kunnet læst omsonst. Til al Ulykke
Var Besfel dengang heller ikke til;
Det hjære strømpeløse Sørgeespil
Maaskee dog havde kunnet gjort hans Lykke.

Om sider, som man let formode kan,
Da, rørt af ingen Spøg, af ingen Glæde,
Prindsessen blev bestandig ved at græde,
Flød hele Hoffet hen i bare Vand.
Hvad Kongen saarer, hele Folket saarer;
Hver ærlig Undersaat forgik i Taarer,
Dg Glæden flygted' fra det hele Land.
Kort, Danmarks Tilstand var en sand Contrast
Af den nærværende; thi Velstand groede
Om næsten hvert et Huus; men Glædens Himmel brast,
Dg Drkner skabtes der, hvor Paradiser stode,
Da Kongen og Prindsessen græd.
Nu tvertimod, skjøndt Hver har sin Fortræd,
Skjøndt Penia man allevegne sporer,
I Spidsen af de grumme Creditorer,
At blande Splid i Giftes Kjærlighed,
Dg Blod i den udtrælte Bondes Sved —
Dg Streger i mit Bers snart paa hvert andet Sted —
Man Glæden overalt dog bygge seer
Sit Tempel mellem Skjebnens Tordenfiser,
Dg Bonden, jeg, og hele Landet leer,

Fordi vor elskte Fredrik virksom iler
 At bryde Lænker, skabe Mod og Lyst,
 Og Frihed i hver flittig Landsmands Bryst,
 Og fordi Du, Louise! smiler.

Man brugte al sin Bittighed og Konst,
 Og meer end sin, som sagt; men Alt omsonst.
 Kong Dan tilsidst til en Beslutning skrider,
 Der tvinger underlig i vore Tider:

(Til Gjengjæld mangan, som os synes ligefrem
 I vort Aarhundredes oplyste Dage,
 De Gamle, hvis man havde budt den dem,
 Endnu langt mere havde turdet vrage.)

Han lader, kort sagt, gjøre vitterlig:

At den, som blev saa lykkelig,
 At liste af hans melancholske Datter
 En Datter,

Fik til Belønning, hvem han ogsaa var,
 (Vel meget! — men hvad skal man sige?)
 Prindsessen og det halve Kongerige.

Den hele Verden gjorde sig til Nar.

Prindsessen, og den halve Krone,
 Stak alle Hjerner overalt i Brand:

Den første ønskte sig hver rørig Mand;

Den sidste ønskte sig hver rørig Kone.

Fra Vest til Ost, fra Syden indtil Norden

Lød Dag og Nat, og Nat og Dag,

Et samlet Bulder, som en blandet Torden

Af Pandeslag.

Man efter Indfald allevegne ledte;

Al Jordens smaa og store Hov'der svædte;

Matroser, Prindsen, Paver meldte sig —

Men Ingen af dem blev saa lykkelig,

At faae det mindste Smil, end siige Latter,
 For deres jammerlige Hovedbrud,
 Af Kongens reent i Sorg nedsjunkne Datter.

Saaledes faae det nu ved Hoffet ud,
 Da Jeppe kom igjen til Staden,
 Og traved' rundt omkring paa Gaden,
 For at faae fat paa den omtalte Hund.
 Nu puster man igjen en liden Stund.

Tiende Sang.

Indhold.

Den Læser, som har fulgt mig hidindtil,
 Vil, haaber jeg, taalmodigen forsøge,
 At følge mig til Enden; altsaa vil
 Jeg ikke her Biddløftigheden øge,
 Ved ham at give nøiere Bessed
 Om hvor det Helten gaaer i mit Capitel.
 Tak, Læser, Tak! for din Taalmodighed!
 Tak! ogsaa du, som læste kun min Titel!

Med Grimen i sin Haand og Piben i sin Mund,
 Fra Torv til Torv, igjennem Gader, Stræder,
 Løb Helten hist og her, og ledte om sin Hund
 Omsonst paa alle offentlige Steder.
 Han mange høie, lange Hunde faae,
 Hvoraf den mindste var i gammel gothist Smag
 Saa stor som den, der mødte Frijs ved Haag;
 Nu seer man rigtignok, som oftest, smaa.

Men Hundene var' større paa de Tider
 End nu; det saa med alle Danske gaaer:
 Nationen bliver mindre Aar for Aar,
 Jo høiere den bygger sine Tage:
 Med større Pidske Folket mindre Haar,
 Med større Hatte mindre Hov'der faaer;
 Vor Efterslægt man kan med Grund beklage —
 Endskjøndt den Grund har ikke megen Vægt,
 Naar man, til Trøst for kjære Efterslægt,
 Seer her og der lidt mere dybt i Tingen,
 Saa spaaer Adskilligt os — aldeles ingen.
 Men det vil vi nu lade staae!
 Som sagt, han mange store Hunde saaer,
 Kun ei den rette. Creditorist Svøb
 Begyndte slemt at fugte ham om Næsen —
 Da han blev vaer et rødt firbenet Bæsen
 I Vimmelstastet at spadserer ned.
 Fast ingen Ting paa denne Jord
 Man kan saa godt igjen erindre sig og kjende,
 Som Iberdelen af sin Creditor,
 Paa hvilken Kant han sig mon vende.
 Et Glimt af saadan En i Gadens anden Ende,
 Et af hans Støvlehæles Spor,
 Kan give ham, Gud veed hvordan, tilkjende.
 En Hunds og Debtors Hufommelse er stor;
 Og er man baade Hund og Debitor tillige,
 Saa mærker man paa Timen, hvad og hvor,
 Endog i en Distanz fra Creditor
 Saa lang som den, hvori man tryk sit Bæ kan sige.
 Saa gif det med vor Slagterhund;
 Ned i en Kjelderhals han hurtig smutter,

Sig i en Sæf, der laae, forsigtig putter,
Dg lurder der en liden Stund.

Men Helten, som har seet en lodden Knegt,
Dg mærket, at han frygtsom, langs med Muren,
Til Kjelderhalsen satte Turen,
Fandt Fyren strax suspect.

Tys! her er Ugler, tænkte han, i Mosen;
Dg listede sig hen til sammes Tilflugtssted,
Hvor han blev Fyren vaer at røre sig i Posen;

„Kom frem, Krabat! kom frem, ihvo du er!

„Hvad har du for i Posen der?

„Kom frem!“ Men Hunden ganske stille laae.

Skrup, tænkte Helten, jeg forsøge maa;

Dg satte Tanken strax i Værk med Grimen

Paa Posen, og saa eftertryffeligg,

At Hunden Hovedet stak ud paa Timen;

Hvorpaa vor Seierherre skyndte sig,

Dg fik ham surret fast: „Nu har jeg dig!

„Har du nu Penge?“ — Nei! — „Ja! saa følg med Krabat!

„Du veed Alforden! kom, følg med, og bliv Soldat.“

Herr Hunden gjorde mange slemme Fagter

Bed denne Tidende. Paa natlig Sti

En Tyv med mindre Skræk betragter

Den hornede Person, som tramper ham forbi,

End Hunden Jeppe, som trods alle Noder,

Trods al hans Gjæn, Springen og Alarm,

Brød sig om ingen fjære Noder;

Men bandt ham fast med Grimen til sin Arm,

Dg derpaa trak affted med Knegten

Til Slottet.

Midt paa Holmens Bro

En stjæget Mand af Jakob Slægten

Sig bukked' ydmygst for dem begge To,
 Dg spurgte Helten: hvor han vilde hen?
 Om Hunden der var hans? og andet mere,
 Som jeg ei skjætter om at repetere;
 Dg fik af Jeppe det til Svar igjen,
 Som man har læst i forrige Capitler,
 Dg derfor ikke finder her.

Den Læser, som er kommen under Veir
 Med meer end netop med de blotte Titler
 I vor Historie, vil nok erindre sig
 Beslutningen, Kong Dan lod gjøre vitterlig.

Den velbemeldte Jøde, da han hørte
 Vor Helts pudseerlige Biographie,
 Fik strax Idee paa Fiskeri
 I Jeppe's Bænde, som ham syntes deilig rorte;
 Han tænkte, som en god Israelit,
 Profit! Profit! Profit!
 Dg fik omsider Helten til at gjøre
 En edelig Afford: at, naar han kom igjen
 Fra Slottet, af Belønningen
 Den fjerde Part ham skulde heel tilhøre,
 Imod et deiligt Spanstrør, og en Ring
 Besat med skjønne Stene rundt omkring.

Med denne Ring paa Fing'ren, Stof i Haanden,
 Dg Hund ved Siden, ganske glad i Manden
 Forlod nu Helten Jøden, og gif hen
 Til Slottets Port, hvor han og Hund,
 Hver sagde paa sin Viis: God Dag! til Sveitseren.
 Den samme gode cerberiske Herre
 Var just den eneste blandt Hoffets Folk, desværre,
 Som ei var fin og sød og punisk i sin Mund.
 (For dem, som ikke veed hvad Puniskhed vil sige,

Det gjøres vitterlig her in parenthesi,
 At med en punist Mund jeg mener sliq,
 Hvori man ikke holder Tungen lige.)
 Han Helten Jeppe's og hans Fanges Buf
 Gjengjældte paa en Biis, som ei var nær saa smuk:
 Med hævet Stav han skreg i vrede tydske Sprog
 Saa stygge Ting, at jeg min danske Bog
 Med dem vil ingenlunde plette,
 Men Meningen deraf blot oversætte;
 Og denne var saaledes ungefær:
 „Bæk, Dre, med din Hund! hvor tør du komme her?“

„Nu! hvi saa bister, kjære Herre,“
 Igjentog Helten, „hør mig ud!
 „Jeg er ei nogen Stud, desværre!
 „Min Fader gif paa To, min Moder ligesaa,
 „Og til min Dødedag, vil Gud,
 „Skal jeg deri dem ogsaa slægte paa;
 „Jeg stanger ingen Mand; jeg tygger aldrig Drøv;
 „Jeg er en Bonde, født i Bemmelo;v;
 „Mit Navn er Jeppe; denne snu Krabat,
 „Som staaer paa Fire ved min Side,
 „Har snydt mig, og skal sælges til Soldat;
 „Han synes ikke Standen just at lide;
 „Men Kongen ganske vist vil selv bifalde Dommen:
 „Ham vil jeg tale med, og derfor er jeg kommen.“

„Tys!“ tænkte Sveitseren, „jeg lugter Lunten nu —
 „Du med din Hund vil op til Kongen, siger du?
 „Godt! men den fjerde Part, af hvad dig bydes der,
 „Skal være min; hvis ikke, bliv kun her,“

For Jeppe gav sin Haand og Eed derpaa;
 Og Sveitseren lod ham og Hunden gaae.

De gik af Trapper op, de gik af trende der.
 En Kammerjunker (det var dengang Mode;
 Men Alt forandres paa vor løierlige Klode!)
 Stod ved Monarkens Dør, og skildred' i Gevær.
 Med ham kom Jeppe ligerviis,
 Som før med Sveitseren, tilrette;
 Og fik Tilladelse for den bevidste Priis
 Sex Been i Forgemalet ind at sætte.

Der stod han med sin Hund, og saae
 Paa Billeder, og Støtter, og deslige,
 Som i det Forgemalet har kunnet staae;
 Men stod der neppe, sandt at sige.

Omsider blev han af den Skuen kjed,
 Og Hunden med.

Den voved' et Boy! Boy! og han et Hem!
 Paa hvilken Lyd en Stjernemand sprang frem,
 Og spurgte ham: hvorfor, hvorfra han kom?
 Hvem han og Hunden var? med hvem han vilde tale?
 Til Spørgestuffen blev omsider tom.

Ham Jeppe ramfed' op fra Hoved indtil Hale
 Paa sin enfoldige bekjendte Skif,
 Som før de Andre, hele Levnetsløbet,
 Det Læseren har alt af min Fortælling søbet.
 Den samme Forbring samme Løfte fik:
 For Summens Fjerdepart han og hans Hund
 Blev meldt af Ridderen i samme Stund,
 Og ind i Riddersalen gik.

Den kongelige Thrones Guld,
 Hvorpaa med mørk og majestætisk Mine
 De Danstes Styrer sad — den Grycine,
 Som ved hans Side græd, og forrigsuld
 Udbredte Nattens frygtelige Stille

I hele Salen — hist den frumme Rab
 Af Fruer, som ved Thronens Fødder sad —
 Og hist en væbnet Helt ved hver en Marmorpille —
 Og overalt den rædsomskjønne Glands,
 Som straaede fra alle Kanter —
 Især Prindsessens Taarers Diamanter,
 Betog vor Jeppe ganske Sind og Sands.

Han stiv blev staaende paa samme Sted,
 Og stirred' taus med Gysen tre Minuter
 Paa denne Herlighed;

Omsider han dog modigen beslutter,
 At faae sin Studsen og sin Standsen endt,
 Og gjøre hvad man kalder Compliment.

Med Armene paa Brystet forsviis lagte,
 Han i anstændig Høvisshed,
 Saa lang Naturen ham frembragte,
 Paa Gulvet næsgruus styrter ned.

Han allerunderdanigst længe laae. —
 Den, som jeg hørte først Historien fortælle,
 Var sparsom paa det Ceremonielle;
 Jeg ligesaa. —

Hvad Hofmarschallen, eller nogen Anden,
 Ved denne Leilighed sig foretog med Manden,
 Derom han ei har underrettet mig;
 Og jeg, min Læser, har det virkelig
 Ei meer med Fanden,
 End nogen Anden.

De Mure, som til Ewighedens Trods
 Semiramis om Babylon opførte —
 Det Taarn, hvis Spids, om ikke Himlen rørte,
 Dog havde skullet rørt — den rhodiske Kolos —
 Palmyra — Thebe — Hecatompulos —

Det Sprog, hvis Tonefald i Mæonidens Viser
 Endnu henriver, smelter, tryller os,
 Hvis blotte Ton d'apomeibomenos
 Har selv for Jyders Drer mere Klang
 End Ewalds allerbedste Seraph-Sang,
 Og Klopstocks Hymners høie Torden-Gang
 Og Miltons Himmellyd i tvende Paradiser —
 Methusalems, Stærkodders, Nestors Aar —
 Den Tid fra Skabnings-Dagen til i Gaar —
 Glyceres Dyd, skjøndt sytten Vintre lang —
 Den Kjol', Herr Drgon fjerde Gang lod vende —
 Ja selv — (o! hvad kan Tiden holde Stang!) —
 Herr Jespers Præken sidste Aftensang
 Fik Ende.

Saa gif det og med Jeppe's Compliment —
 Og hvad maaskee forlængst De gjerne saae,
 Høistærede Herr Recensent!

Saa skal det og ret snart med min Fortælling gaac.

Paa begge Been reist op med Artighed
 Bor Helt mod Thronen bukker sig, og taler:

„Her skuer Deres Belærværdighed

„Den Karl, der, som de selv nok veed,

„Mig nylig snød for sex og tyve Daler.

„Jeg beder, da det er en lang Krabat,

„Saa sund og frisk som jeg i alle Maader,

„Han allernaadigst blive maa Soldat,

„Hvis ikke bliver jeg til evig Tid en Staader.

„Mit Navn er ellers Jeppe, kan jeg troe“

Paa denne Viis vedblev han fast en Time

At sige, hvad jeg har forsøgt at rime. —

Prindsessen smilte, smilte meer — og loe.

Maaskee har jeg for al min Glid,
 For den fra Fibelbrættet stjaalne Tid,
 Hvori jeg maatte mig til Et og Andet vænne,
 Som smager endnu mindre Kjød og Blod:
 Gigt, Baagen, Lysedamp og Nysferød —
 Maaskee har jeg for hele denne Noie
 Aldeles ikke naaet mit Diemed,
 Den Fryd, den kildrende Lyksalighed,
 Fra nogen sorgfuld Læserindes Die
 Det mindste Smil at have loffet frem,
 End sige nogen Læfers fulde Latter.
 Maaskee min hele Trøst sig deri indbefatter:
 Aldeles ei at have skadet dem.

Men derfor er det ingen afgjort Sag,
 At det gif ligerviis med Kongens Datter.
 Det netop var vor Eventyrers Fag,
 At bringe Hver, som saae ham blot, til Latter.
 Saae du ham selv, du skulde snarlig troe,
 Hvad du nu tvivler paa, fordi du seer kun mig,
 At hans Fortælling var fuldkommen loierlig,
 Og at Prindsessen, ved at høre samme, loe.

Som naar ved Solens Straalers Gjennembrud
 De sorte Tordenstyer spredte svinde,
 Saaledes svandt fra Jordens danske Gud
 Den mørke Majestæt, ved Glædens lyse Bud
 Fra den mildtsmilende Gudinde.

Prindsessen græd — den hele Sal var sort —
 Prindsessen loe — og strax svandt Mørket bort.

Monarken i sin frelste Datters Arme;
 De Glædesraab, som udfoer af hans Mund;
 De Længe leve Kongen og Prindsessen!
 Og Længe leve Kongen og Prindsessen!

Som stoffeviis fløi ud fra Hjertens Grund
 Fra alle Hoffets Læber dennestund,
 Jeg burde male her med Fynd og Barme;
 Men jeg har lovet Enden snart,
 Og derfor løbe maa med større Fart.
 Desuden, hvad de sagde, veed jeg ikke,
 Og det for sildig er til Muser Bud at stifte;
 Jeg ene, for at gjøre Alting klart,
 Mig selv maa hjælpe her, trods Synge og trods Piben:
 Henrykkelsen og Glæden var saa stor,
 At den brød ud i Lyd, for overhaands til Ord;
 Paa den Maneer man slipper bedst af Kniben.

Kong Dan omsider denne Taushed brød,
 „Begjer“, saa mildelig hans Tale lod,
 „Begjer, min Søn, begjer Alt, hvad du vil,
 „Og, indtil Halvedelen af mit Rige,
 „Skal, hvad du beder om, dig høre til!
 „Min Datter bliver det vel ei saa lige?“ —
 Ham svarte Jeppe: „Fader! hør min Bøn:
 „Prindsessen er for mig for yndig og for stjern,
 „Om ikke for den bedste Kongesøn;
 „Det halve Rige kan jeg ei regjere;
 „Mig selv jeg ikke kan regjere ret —
 „Det Eneste, jeg naadigst vil begjere
 „Er firehundrede

„Dufater? — Paa et Bræt

„Lidobbelt“ —

„Nei! men firehundrede

„Beltalte Stoffeprygl“

Saa var dog Manden
 Ei blot for Spøg, men Alvor fra Forstanden!
 „Velan! du har mit Ord, og følgel'g — det skee!“

Til dets Udførelse kom Alting strax island.
 Enhver bejamrede den arme Mand;
 Kun han alene stod med roligt Blik,
 Og endelig brød ud: „Jeg lovet har
 „En Jøde Fjerdepart af hvad jeg fik,
 „Hvad det endogsaa var;
 „Den Regning saae jeg gjerne qvittet først;
 „Man Jøder aldrig hastig nok betaler;
 „Jeg kjender overalt ei større Dvaler,
 „End Gjæld og Tørst.“

Flux Jøden Ephraim blev hentet op;
 Af Glæde færdig at krepere
 Sprang Sjælen rundt i Midten af hans Krop,
 Og vidste neppe hvor den vilde være.
 Men hundred' Stokkeprygl kan paa min Vre
 Slig Springskthed reent fra Grunden af kurere;
 Trods Millioner „wai mir“ fik han dem
 Saa drægtige, som man kan ønske sig,
 Imod Dwittering. — Kortelig
 Een efter Anden hver blev kaldet frem
 Af dem, som havde Part i Capitalen,
 Og efter Ordenen fik hver Person
 I hele Hoffets Paasyn mit i Salen
 Sin rigtige Portion.

Hans Majestæt, Prindsessen, Alle bleve,
 Fuldkommen morede ved dette Skuespil;
 Til Løn for al den Spas blev Jeppe gjort til Greve,
 Med Grevskab, Equipage, Penge til;
 Og, hvad ham endnu meer end dette glædte,
 Fik Lov at stille sig ved Birtemo'er,

Imod at han en Capital udstedte,
Som hun anstændig kunde leve for.

Saaledes vendtes om til Velstand Jeppe's Nød.
Saa gaaer det, Læser, overalt paa Jorden.
Meer herlig Solen smiler efter Torden,
Og Rosen efter Regn fremblomstrer dobbelt rød.

Det fortviede Mord.

Hvad Dndt kan Spil dog ikke foraarsage!
 Nys har man et Exempel seet;
 I London, eller her, det kommer ud paa Tet;
 Thi Tingen kan desværre sig tildrage
 Saavel i Daumark som i Engelland,
 Paa alle Steder, kort, hvor Polstpas spilles kan.
 Jeg uden Omjvøb altsaa vil
 Fortælle det til Stræk for Hver, som elsker Spil.

I Selskab med en Deel anstændige Personer
 Af Fader Adams og af Moder Evas Kjon
 Befandt sig en Minervas Søn,
 Hvis Sjæl og Krop med Kjolen og med Besten
 Etcetera, hvad han nu havde paa,
 Var netop Dverfud til fyrrethve Kroner,
 En smuk, elskværdig, ung Person for Resten,
 Men Polstpassist fra Top til Taa.

Theebordet bort. Man Spillebordet henter.
 Hans Majestæt Kong Caro, Dronning Coeur,
 Prinds Picq, og allermeeft Træf Serviteur
 Han venlig hilser, og af Glæde straalor

Hans Die, som en Drankers, naar det seer
Citronsaft, Sukker, Rom og Vand i store Skaaler
At blandes, liig vor Verdens Elementer,
Naar Tiden er ei meer.

Han spiller, det gaaer godt, og endnu vældig
Er Glæden i hans Bryst; men af! med Et
Beet paa sin bedste Ven, paa Træf Balet!
Han spiller atter, er uheldig.

Hvo med de Første taber, siden rinder:
Dymuntreer Haab; men snart og det forsvinder.
O grumme Skjebne er det ret?
Endnu engang perdu paa Træf Balet.

En efter anden Kronerne borttrille;
Fortvivlet bli'er han ved ulykkelig at spille!
„Forbandet!“ — atter tabt — „Que Diable!“ — intet andet;
Han taber — „Teufel!“ — intet hjælper det,
Paa Dansk, paa Fransk, paa Tydsk, og altid reent forbandet —
Endnu engang, „fordømt!“ en Beet paa Træf Balet.
Ulykken voxer, Raseriet stiger
Med den — hvert Kort, hans bedste Kort=Ven sviger;
Dybt synker Modet under Tabets Vægt —
De tyve Kroner gaae, trods Klover=Knekt.
Halvparten af hans Bærd, hans hele Sjæl
Er der, hvor Haabet selv sig ikke tør formaste
De runde flygtende Personer at antaste.
Ulykkelige Kortspils Træl!

Fortvivlet Rolighed sig paa hans Kinder maler,
Ei mindste „Diable“ han udstøder meer,
Mørk som hans Sjæl er Diet; men hans Dvaler
Man bedre nu end forhen seer.
„Hvad fattes Dem? — hvor staaer det sig, Bro'erlille?“
Man spørger. — „Herligt!“ svarer han og leer.

„D! vi vil gjerne holde op at spille!
 „Spil, Søster! spil et Stykke paa Claveer!“
 Mal a propos, Adagio! dens Toner
 Forstemme reent hans alt forspændte Sjæl —
 Perdu! hans Alt! hans fyrrethve Kroner!
 Perdu hans hele timelige Vel!
 Bildt stirrer Diet; tre til fire Gange
 Spadserer han paa Gulvet op og ned,
 Som En, der grunder dybt, med gyselige, lange,
 Uregelrette, tunge Fjed.

Nu holdt man op at spille; men desværre
 For sildig! alt udrustet er hans Sjæl
 Til Mord. „Hvorledes er det fat, min Herre?
 „Maaskee befinder De Dem ikke vel?“
 „Lidt Hovedpine,“ svarer han, „kan være
 „At den forgaaer i Kjølningen;
 „Jeg gaaer et Dieblit, og strax skal ha'e den Vre
 „At være her igjen.“

Dg dermed gif han ovenpaa. Man troede,
 Han vil vel kjøle sig paa Kammeret;
 Dg man imidlertid Distursen snoede
 Til noget Andet — længe var'de det;
 Men Ingen kom igjen. Dg nu man mumled'
 Om hvor fortoivlet han gif ud,
 Dg man blev heed om Dreene, og tumled'
 Paa Gulvet om ved — Knaldet af et Skud.
 Selskabet stormer op iblandt hinanden
 Til Salen, hvorfra Knaldet lød;
 De see Geværret slængt paa Gulvet, tæt ved Manden
 Med brustne Dine, bleg og stum og død.
 Man føler Puls, man kniber Næse, Hage:
 Omsonst! en Smule Liv paa et og andet Sted

Tilfaldst de bange Damer dog opdage.
 Men der er altid Liv i hvad de røre ved.
 Af Fjæs-Forældre den maa være fød,
 Som ei, berørt af dem, lidt Tegn til Livet giver,
 Med mindre han er overmaade død.
 Omsider det ham og et Dieblif opliver;
 Men af! han aabner kun sin Mund,
 Og siger stammende: „jeg traf dig dog din Hund!“
 Imidlertid han stirred' hen et Sted
 Paa Bæggen ligefor; det hele Selskab vender
 Sig om, og tænker: hvad betyder det?
 Igjennemskudt man der omsider kjender
 Den ulyksalige — Herr Træf Balet.

Forsag alt Spil og Mord; men, om du det ei kan,
 Min Læser! da gaae bort — og gjør som han.

Constance

eller

Amors Devn.

Paa Jberdelen bør man Ingen troe.
 Lidt bærer Wiisdom Dumbheds Stempel,
 Lidt, hvad man leder om i Folio,
 Staaer i en Duodez. Cupido, for Exempel,
 Hvis man kan lide paa de Kroniker, vi have
 Om hans Spilopper, Rænker, Strikker, Stud,
 Saa, skjøndt Personen paa Charlottenborg seer ud
 Som En, der nylig har begyndt at stave,
 Beviser han, trods hver langstjægget Gud,
 Med tusinde Mirakler Almagts-Eyner,
 Hvoraf hans Belærværdighed
 Boccaccio særdeles mange nævner.
 Hos ingen Gud, saavidt jeg veed,
 Man finder mere Skaber-Styrke,
 Og det er derfor ei at undre paa,
 Skjøndt Ti, som han, paa hver en anden Gud kan gaae,
 At næsten alle kloge Folk ham dyrke.
 Men Storrelsen gjør meget lidt til Sagen;

En Dberon, en Boulemann: Sang-Hir,
 Har tydeligen lagt for Dagen,
 Man ei behøver i Statur at være Magen
 Til Frue Spiir,
 For i en Bogn, med Lover for, at kjøre,
 Dg ved Mirakler sig bekjendt at gjøre.
 Cupido har, saa lille, som han er,
 Omdannet flere Dyr til Menneſter,
 End alle Stræddere paa hele Jorderige;
 Dg flere Menneſter ſkabt om til Dyr,
 End den forfærdelige Fyr,
 Som opſandt Adel, Punsch, og Biſkop og deſlige.
 I gammel Tid det ofte var hans Bane,
 At ſkabe Zeus endog nu til en Svane,
 Nu til en Tyr, nu til en græſk Dufat,
 Nu til, jeg veed ei hvad. Ungkarle, Koner,
 Mænd, Piger ſætter han, den konſtige Krabat,
 I hvad han vil for Situationer;
 Af ſtive, Sæder heglende Cationer
 Han hvielige Pudderduffer gjør;
 Han ſnapper Hjerter fra de modigſte Perſoner,
 Dg giver det til dem, ſom intet havde før;
 Jorddrotter ſelv, naar diſſe ſkrive noget,
 Som ſtundom ſkeer, i Veir og Bind,
 Faſt holde bedre Huus med Loven og med Sproget,
 End han med Dødeliges Sind;
 Han ſkjuler ſig i Pompadourers Haar,
 Dg vender op og ned paa hele Stater;
 Ved ham omdannes Clauſer til Sokrater,
 Ved ham omdaunes Ulven til et Faar;
 Med Kjæmper ſelv han tidt gjør kort Procès,
 Som mangel Alderdommens Helt bevifer,

Exempla Gratia, den store Herkules,
 Og Polyphemus, den berømte Folkespiser:
 Den ene sidder paa en Klippetind,
 Som Theokrit opbyggeligt fortæller,
 Og klager ynkeligt for Veir og Vind,
 Hvorlunde han er brændt af Elskovs Næller.
 For Gluttens Spøg, hvis underlige Sind
 Slaaer paa den tappre Næse mangan Krølle,
 Den Anden til en Bindepind
 Forandrer sin forfærdelige Rølle.
 Af den Slags Anecdoter har man nok;
 Jeg kan, for min Part ene, fast en Stok.
 Nysmeldte salig Herr Boccaccio
 Fortæller' en, som kunde gaae for to,
 Den handler om Herr Simon; sandt at sige,
 Jeg kjender saa saa mærkelige:
 En ung, ubannet Fyr, og smuk, som Elskovs Gud,
 En Ganymed i Krop, men i Forstand en Stud,
 Cupido faaer engang i Være,
 Og i et Dieblit
 Paa Knegten sætter Skif,
 Bips! er han saa galant, som En kan være.
 Hvad gjorde det? to smukke Dine, Kjære!
 Bed dem at have seet et Dieblit,
 Herr Simon, hvad han før ei havde, fik,
 Den Aand, det Bid, som Elskov ene giver;
 Men, skjøndt det falder rigtig i mit Fag,
 Er det dog ikke denne Gang min Sag,
 Jeg til en anden Casus mig begiver.

S Rom, en By, som, hvis jeg havde Penge,
 Jeg reiste til i Morgen, ei fordi
 De mange gamle, vi'e, tappre Dreng,
 De store Kjæledægger af de Ni,
 De Paver, Reisere, hvis Cleresie
 Man for det meste burde hænge,
 Har boet deri; —
 Ei heller for til Nordens Spot og Spee,
 Det skjøne Syds Ruiner at besee —
 Dg allermindst for Stykker af vor Frue,
 Dg Jacobs Himmelfrige at beskue;
 Men for de smukke Nonners Skyld, som der
 I større Mængde falde skal end her —
 I dette Rom opholdt sig en saa yndig,
 Saa velkabt, og beleven Glut engang,
 At al Bestrivelse paa hende blev for lang,
 Om ikke det, som end er værre, syndig;
 Hvis, kort sagt, Nogen har Frue Venus seet,
 Kan han sig tænke hendes Skjønheds Lige,
 Det er, med andre Ord at sige,
 Den kun er fattelig for en Poet.
 Een Feil alligevel hun havde med alt dette,
 Som Mange syntes om, men Fleer ei lide gad,
 Hun var i næsten meer end tilladt Grad
 Coquette;
 Men stolt som Juno selv, og lidt urimelig,
 Kort: ganske Fruentimmer i det Hele.
 Den fjerde Part af Rom var lykkelig;
 De øvrige tre Fjerdedele
 Fast efterhaanden alle hængte sig.
 Ministre, Cardinaler, og Baronier,

De mægtigste, de rigeste Personer
 For hendes Fodder daglig laae;
 Tre hele Sider vilde knap forslaae
 Til alle hendes Slavers mange Navne;
 Jeg holder altsaa, Læser, for som saa,
 Du maa dem meget heller savne.
 Hof sagt, den Ringeste, hun viste Gunst imod,
 En Smule maatte være i Conclave,
 Selv Helligheden, som var dengang Pave,
 Hun ikke holdt for god.

Som man kan slutte, var vor Aphrodite,
 Hvis Scepter hele Rom var underlagt,
 Som Byens meest tilbedede Charite,
 Den første blandt dens Damer og i Pragt.
 Klædt med den meest udsøgte Smag,
 Hvor hun fremviste sig, de glimrende Brillanter
 Omskabte Nat til Dag,
 Og Decans og Golcondas Diamanter
 Med hendes Dine kappedes at blende
 Den Sol, som i sin Middagsglands,
 Mens Alle tabte baade Sind og Sands,
 Misundelig bestraalte hende.

Cupido, som bemærkte den Alarm,
 Hun grusomt voldt i manges Ynglings Barm,
 Og saae, hvor høit hun satte Næsen,
 Leed ei det Bæsen:
 Men svoer ved Bue, Piiil og Binge,
 Den Skjønnes Stolthed reent at undertvinge;
 Og holdt som ærlig Gud sin Tied.
 En velstabt ung Person med alle Dyder,
 Som velopdragen Ungdom pryder,
 Han brugte til sit Diemed.

Camillus, saa var Heltens Navn, engang
 Constance, vor Heltinde, fik at skue,
 Og vips! hans Hjerter stod i lyse Lue;
 Camillus sukked', græd, og peb, og sang;
 Som Elskere naturligviis maae gjøre;
 Men Dviden er for stor, Beskrivelsen for lang,
 Constance lod sig endeligen røre;
 Men stilte sig dog som sædvanlig an,
 Og skjøndt hun brændte nok saa stærkt som han,
 Hun skjulte dog i dobbelt spodske Miner
 Sin Kjærlighed! —

Hvorfor? Spørg Damer! slikt jeg ikke veed.

Camillus blev omsider kjed
 Af ubelønnet Elskovs lange Piner.
 Lidt Grumhed skader ei; men dog, alvorlig talt,
 For meget og for lidt fordærver Alt.
 Troer mig, forunderlige Piger! Ingen
 Udeles ubelønnet bliver ved
 Beständig over Eders Grusomhed
 At sukke. Maade, Maade, det er Tingen!
 D! troer mig! men hvis ikke, troer mig ei,
 Mig er det ligemeget, sandt at sige,
 Med Tyrannie befæster Eders Rige,
 Saa længe som I kan, men huffer paa tillige,
 I komme siden til at gaae Constances Vei.

Saa snart var Elskov ei i hendes Hjerter
 Een Maaned gammel, før dens hele Hær
 Af Frygt, og Tvivl, og Haab, og Suk, og Smerte
 Desligeste sig indkvarteerte der,
 Og, hvad hos hende mindst man havde ventet,
 Bar Frygten den især, som førte Regimentet.
 Den Stolte, som tilforn en Tigerinde liig

Lod hver unaticansff og unconclaviff Herre,
 Hvoraf der var endeel alligevel desværre,
 Gaae hen og hænge sig
 Af Elskovs Dvide, Kloffen sex, syv, otte,
 I Halsklud, Strømpebaand, ved hendes Dør,
 I Peking, Philadelphia, Korsøer,
 Kort: naar, hvordan, og hvor det ham befalde maatte,
 Blev nu med Gæt saa ydmyg, from, og tam,
 Tak stee dig, o Cupido! som et Lam.

Den hele By det saae; Camillus ene
 Dertil ei lagde mindste Notabene;
 Endstjøndt Constance nu forsøgte paa,
 At lade hendes Blikke sige,
 Hvad hun ei vilde selv saa lige,
 Lod han, som han slet Intet saar.
 Da det ei hjalp, begyndte hun at sukke —
 Nu mærker han det dog: men nei!
 En Taarestrøm hans Hjerte skal oplukke —
 Omsonst! han seer den; men forstaaer den ei.
 Saaledes hengif mange Dage
 Med Graad, og Hovedpine fulgte den;
 Naar den gif over, Graaden kom igjen.
 Saa mange Smile spildtes i den Plage,
 At næsten ingen fleer hun har tilbage,
 Og hendes Skjønhed, om ei tabte sig,
 Blev dog alt meer og meer bestuelig,
 Da Glædens Sol forsvandt, hvis Aftenrøde
 Paa hendes taarevædte Kinder døde.

En Aften Selskab hos Camillus var
 Af begge Rjøn, blandt andet ogsaa Kronen
 For det saakaldte smukke, nemlig den
 Jeg nævnte før, og nævner snart igjen;

Alt'ing var muntert; thi det muntre Par,
 Frue Venus og Herr Bacchus stemte Tonen,
 Og ingen af de gode Damer der
 Var synderlig beløbet i Moralen,
 Og i Philosophien, som, desværre!
 Mangfoldigen hos os fordærver Talen;
 Men Anecdoter, Borgere, Bonmots,
 Og Biin, og Drifteviser faldt i Mængde,
 Og Alt'ing drak, og spøgte, sang, og loe,
 Og Ingen i det hele Selskab tænkte —
 Constance kun var taus, og talte meget lidt;
 Men tænkte destomeer. For ingen Ting saa tidt
 Jeg bandet har, og bander, og vil bande
 Cupido, som fordi han Dag og Nat
 Sig morer med at bringe Dit og Dat
 I godt Folks Pande,
 Og fylder Pladsen, som var tom tilforn,
 Med Tanker eller Horn,
 Ting, som i vore Tider, paa min Ære,
 Man meget gjerne kan undvære,
 Især at tænke, som til ingen Ting er godt;
 Det andet dog, i hvad man og vil sige,
 Til Embed, Rigdom, Titel, og deslige,
 Forfremmer undertiden mangen Sot,
 Skjøndt jeg, for min Part, underdanigst takker,
 Og siger i en lang Distance Bæ!
 Til den Slags Cornu Copiæ;
 Jeg uden Horn vil heller være Prækker.
 Men til min Text igjen! Constance sad
 Nedslagen, tankesuld, med Sorgens mørke Mine,
 Og lod de Andre synge, spøge, grine,
 Og være vittige saa meget, som de gad.

Tilfidsst slog Klokken tolv, og gjorde Streg i Taler,
 Selskabet efterhaanden skiltes ad,
 Enhver tog hjem til Sit, og tom blev Salen.
 Constance smutted' bort imellem dem;
 Men ikke, som man tænkte, til sit Hjem;
 En anden Bei hun lumskeligen tog,
 Og skjulte sig i en affides Krog.

Imidlertid befaler strax derpaa
 Camillus sine Folk til Sengs at gaae,
 Og ene bliver i sit Cabinet tilbage,
 For med een Muse eller to
 Den Velbehag en Times Tid at smage,
 Som følger med Forfatteri;
 Alt som han skriver, nynner han, og toner:
 „Hvad? skuffer mig en henrykt Phantasie?
 „Hvad? eller stuer jeg fra lyse Throner
 „Den Himmelste, hvis søde Melodie
 „Gjenlyder mellem Mattens Drioner?“

Saa vidt han alt var kommen i sin Sang.
 Hvad enten nu Constance skinsyg blev
 Paa Musen, han anraabte, mens han skrev;
 Hvad heller hende Tiden blev for lang;
 Om hun maaskee ham vilde kyse;
 Om hun maaskee for Tidsfordriv sig tog
 En Priis, det veed jeg ei, men i sin Krog
 Begyndte hun forstrækkelig at nyse.
 At høre Musen gjøre slikt
 Er næsten uhørt. At vor Helt blev bange,
 Jeg derfor ikke finder underligt;
 Jeg blev i hans Sted saa; saa blev vist Mange.
 Tilfidsst, da lidt han havde seet sig om,
 Han sagde ved sig selv: jeg maa forsøge,

Om i min Sal de ni Gudinder spøge!
 Man tænke sig hans Studsen, da han kom
 Til Krogen hen, hvorfra den skjælvende Heltinde
 (Et confundeert i Hast med en Gudinde,
 Som før er sagt) kom frem!

Han løb tilbage, løb fra alle sine Fem,
 Løb til igjen, og megen Irring
 Umage, Stræf, og Pusten, og Forvirring
 Fik endelig til Verden bragt et: Hem!

„Jh! men bevar os! De, Madame, her!

„Saa sildig, Klokken Gæt!

„Altsaa har De bestandig staaet der?

„Hvo kunde drømme det?

„Hvo viste Dem den Krog,“ saa blev han ved,

„Hvordan? hvorfor? hvad drev Dem?“ —

— „Kjærlighed“ —

I det hun sagde dette, stod

Den hele Venus for hans Die,

Saa rød som Blod.

Camillus kjendte just ei meget nøie

Den hele Konst, som salig Herr Dvid

Var Doctor i for meget længe siden,

Det Himlen lønne ham! Imidlertid

Hans Kundskab var deri dog ei saa ganske liden,

At han jo gjettede sig til,

Den Skjønnes Hjerter ganske ham tilhørte,

Dg at ei Hov'det blot i Krogen hende førte.

For længer at fortsætte dette Spil,

Dg sig fuldkommen om Gevinsten at forviise,

(Forsigtighed kun sjelden er for stor)

Lod han, som han aldeles ikke mærkte disse,

Dg lod ei see det allermindste Spor

Af Glæde ved de mange kjæle Smile,
 Hun spildte sukkende ved denne Leilighed;
 Men tvertimod forsikrede sig kjed
 Af denne Scene, trængende til Hvile.
 Constance leed i dette Dieblif
 Foraget Elskovs hele bittre Pine;
 Hans ligegyldige, fortrædelige Mine
 Tiig Lynet hvergang mødte hendes Blik.
 Jeg ei vil male hendes hele Smerte;
 I Graad jeg ganske vist omsider faldt;
 Hver yndig Dame, som har Hjerte,
 Desuden græder alt.

O! gid Constances Tilstand maatte lære
 Hver skjon, men stolt og egensindig Slut,
 En Smule mere medynksfuld at være,
 En Smule mindre mut:
 Fordi jeg elsker, som mig selv, min Næste,
 Som hver retsindig Christen bør,
 Ei for min egen Skyld jeg dette Dnske gjør,
 I Skjønne! nei! men blot for Eders eget Bedste.
 Til sidst blev Dvalen hendes Sjæl for lang,
 Og følgende fra hendes Læber tvang:
 „Jeg veed, det maa forundre Dem, at skue
 „Constance her, saa usformodentlig,
 „For at opdage Dem sin Elskovs Lue,
 „For at fortælle Dem, hvor lykkelig
 „Et venligt Blik af Dem mig vilde gjøre,
 „Hvis denne Nødme, dette Raseri,
 „Den Lyst, den Angst, den Dval, jeg krænder i,
 „Dem til Medlidenhed maa røre;
 „Tilgiv min Dristighed! jeg maa, jeg kan,
 „Jeg vil ei længer bære det; mit Hjerte

„Maa røbe sig; fortræffelige Mand!
 „De først Constances Bryst at elske lærte;
 „Jeg elsker Dem; jeg veed De spotter mig;
 „Men jeg tilbeder Dig; min hele Sjæl er Flamme;
 „O! spot mig! spot mig ei! det er det samme,
 „Jeg brænder, og jeg er uløffelig;
 „Foragt mig, had mig, straf mig, knuus mit Hjerte,
 „Gjør ved mig, hvad Du vil!
 „Gjør mig til Offer for bestandig Smerte!
 „Dig hører jeg for evig ganske til,
 „Camillus!“ — Med en Tone, med en Mine,
 Hvori den hele Sjæl ham frygtfom fløi imod,
 Udstødte hun hans Navn. Omsonst! han stod
 Urørt ved hendes kjendelige Pine,
 Og svarte koldt: „Madame! Spot og slegt
 „Er ei min Sag; den Tale, De nu førte,
 „Jeg med Forundring, sandt at sige, hørte,
 „Og finder det heel ubegribeligt,
 „At De, som Dame, sætte kan tilside
 „Saa ganske den Tilbageholdenhed,
 „Som Deres Rjon er ellers prydet med,
 „Og som tidt ene gjør, vi det maae lide;
 „Men, ogsaa den tilfidesat,
 „Hvortil den Hestighed? Paa denne Maade
 „Man ikke lettelig faaer Hjertet fat;
 „Bælg Dem en Anden, hvis jeg Dem maa raade!
 „For min Part maa jeg sige Dem,
 „Der bliver aldrig Roner af Constancer,
 „Hvis alle gjøre, som nu De — Avancer,
 „Forlad! jeg, som De seer, er ligefrem.“

Som rørt af Lyn den arme Pige stod,
 Stum, rødmende, forvirret og beskjæmmet;

Men Elfvog styrkede det faldne Mod:

Da lidt igjen sin Graad hun havde hemmet,

Udbrod hun atter: „Ja! jeg har fortjent

„Den Blusel, som paa mine Kinder gløder;

„Men af! hvis ei min Skjønheds Vaar var endt,

„Forgjebes laae jeg ei for disse Fodder;

„Min Munterhed, mit Dies Ild,

„Min raske Gang, mit skjelmste Smil,

„Og Roserne paa mine Kinder

„Er ikke meer. O! var jeg skjøn endnu,

„Den Taare, som nu spottet rinder,

„Da skulde kyskes bort; men af! jeg skrækker nu;

„De hæsliq mig Ulykkelige finder;

„Maaskee er jeg det ogsaa; men den Ild,

„Den længselfulde, trostesløse Smerte,

„Som brænder, som fortærer dette Hjerte,

„Har dræbt Constances muntre Smil,

„Udslettet hvert et Spor af fordums Indigheder,

„Forgiftet mine Dages Rolighed.

„Af! jeg begriber det! jeg veed,

„Den er ei længer smuk, som sukkende tilbeder;

„Den har ei længer Bid, som ei er smuk,

„Derfor foragter De min Bøn, min Graad, mit Suk!“ —

„Derom, Madame! kan vi snakke siden!

„Det er saa sildig! Klokken gaaer til To;

„Jeg ønsker nu, det er paa Tiden,

„En Smule No.“ —

„Men,“ brød han atter ud: „Jeg ikke kan

„Aflæde mig alene.“ — „Skal jeg falde?“

Gjentog Constance. — „Af! hvor kan De falde

„Paa den Idée? Det gaaer umulig an;

„Jeg i det mindste nødig vilde,

„At mine Folk Dem her, Madame, skulde see
„Saa silde.

„Det, seer De selv, kan ingenlunde see.“ —

„For den Ueilighed at undgaae,“ Svaret lod,

„Jeg kunde skjule mig i Krogen —

„Dog heller — lad os ikke kalde Nogen —

„Jeg smutter i min Krog igjen.“ —

Dg nu hun skyndte sig derhen,

Men kunde i sin Angst ei finde Krogen. —

Tyrannen gaaer i Seng; men Himlen veed,

Hvordan han bar sig ad ved denne Leilighed.

Jeg vil til Tre for Anstændigheden mene,

Han slutte Lyset først i denne Scene.

Den arme Pige taus sig sætter ned —

„Ak!“ siger hun tilsidst, og gyser,

„Hvor det i Nat forstræffeligen fryser!

„Hvor skal jeg lægge mig?“

Camillus taug,

Dg lod som han betalte Søvnens Raad,

Dg snorkede — jeg siger det med Smerte —

Gud veed, hvor Nogen være kan saa grim.

Den yderligste Skræk ved den forstulte Slum

Betog Constances elskovsfulde Hjerte,

Dg havde hun nu havt en Dolk — bevar' os Gud!

Det vilde ganske vist seet tragisk ud.

Tre Gange ledte hun i alle sine Kommer,

Men heldigviis omsonst, som ellers sjelden er;

Thi af sig selv en Dolk gemeenlig kommer,

Naar man vil stikke sig, desværre'!

Hun ingen fandt; og slaae sig selv ihjel

Med bare Hænder kan man ikke;

Sligt saae man hidtil ingen Moders Sjæl

At gjøre; mindst det sig for Damer vilde stikke.
 Hun blev saa bleg af Angest som et Liig,
 Og græd, og zittrede forstrækkelig;
 Saae lutter Furier for sine Dine svæve;
 Men blev alligevel bestandig ved at leve.
 Hvi blev hun der, hvi gif hun ei? — jo, jo!
 Gaae hjem i Mørke, midt om Natten, Klokken To,
 Naar ingen Djævel, eller Fanden,
 Endnu tilgavns har slaaet sig til No,
 Men lurur overalt med Horn i Panden —
 Desuden, hvordan slippe sikker ud,
 Og ikke vække Nogen? Elskovs Gud
 Kan vel imellem gjennem lukte Døre
 Indbringe sine Folk; men ud igjen
 Man næsten aldrig saa ham Nogen føre
 Paa den Maneer. Og sæt, den gode Ven
 Fik hende bragt paa Gaden; ak! derinde
 I Pavedommet, og i Rom især,
 Er Politiet ikke nær
 Saa høfligt, mine Læsere, som her!
 Alt dette løb omkring hos vor Heltinde,
 Og derfor blev hun der;
 Alt Haab var overalt ei flyet af hendes Sjæl;
 Hun kjendte sin Tyrann for vel;
 „Han vil forsøge dig, hans Hjerte bløder
 „Saavel som dit?“ saa smigrede hun sig,
 Gif hen, og satte sig saa lempelig
 Paa Sengen ved den Lykkeliges Fodder.
 Man tænke sig Cupidos hele Seier!
 Mon nogen Cæsar, Ziska, Tamerlan,
 Mon nogen Alexander prale kan
 Med en Triumph, som hans opveier?

Til dette Skridt at have bragt
 Den Stolteste blandt alle Roms Coqvetter,
 Hvis Skjonhed det ei stod i Wielands Magt
 I fjorten Dage, fjorten vaagne Nætter,
 Med al sin Konst, med alt sit Bid,
 Trods uophørlig Sved og Flid,
 At copiere andet af end Pletter!
 Her seer man denne Gud i al sin Glands;
 Mon alle Himmelens nedslængte Tordeufiler,
 For at forstyrre glade Kloders Dands,
 Naar halve Skabningen igjen til Chaos iler,
 En Hevn saa kildrende kan bringe Jupiter,
 Som den hans lille Søn nu smagte her?

Men glæder Jer igjen, I omme Slutter!
 Camillus, efter nogle faa Minuter
 Sig sovende at have stillet an,
 Den Tvang ei meer udholde kan.
 Den Skjønnes Taarer, som i Strømme flød,
 Med alle hendes Brøder ham forsoe.
 „Constance!“ raaber han omsider med en Tone,
 Som kunde vække Livet i en Død,
 „Constance! det er nok! jeg ikke længer
 „Med Dem at lide holder ud;
 „Min længe hemte Dval til Vindring trænger;
 „Kom, kom, min Sjæls udvalgte Brud!
 „Kom, lær mig nu ved Deres Smil at glemme
 „Den Dval, jeg dobbelt leed
 „Bed mine Følelser at hemme,
 „Da Deres Ord og Handling sagde mig,
 „Jeg elsket var og lykkelig —
 „D! har De kunnet troe, mit elskovsfulde Hjerte
 (Blev han med megen Barme ved)

„Var følesløst ved Deres Graad og Smerte,
 „Dg ikke tusind' Gange mere leed?
 „Ak! i det Dieblit, da jeg asmalte
 „Dem kold min Studsen ved at høre Dem,
 „Da brændte jeg, Tilbedte, mens jeg talte,
 „Dg piinte voldsom hvert et Udtryk frem.
 „Men nu jeg kjender Dem; men nu jeg kjender
 „Constances ømme, milde, gode Sjæl,
 „Bæd, at for mig Lyksalige den brænder!
 „Fra nu af er Camillus Deres Træl;
 „Fra nu af ønsker jeg mig glad at binde
 „Til Dem med alle tænkelige Bænd;
 „Hos Dem alene jeg Lyksalighed vil finde,
 „Dg ene stjenkes Fryd af deres Haand;
 „Til Dem mit Hjerte nu for evig brænder;
 „Eist, had mig, dræb mig, gjør mig lykkelig!
 „Mit Liv, mit Haab, mit Alt er nu i Deres Hænder,
 „Som Elsker, Ven og Mand De nu besidder mig.“ —

Med Rys besvarede Constance denne Tale.

Man siger og at Amor nu kom frem
 Af Krogen, hvor han skjult fra Hoved' indtil Hale
 Alt havde mærket, som gif for sig imellem dem,
 Dg i Herr Hymens Sted, foruden Præst og Amen,
 I al Ufskyldighed, med megen Fryd og Gammen,
 Dem viete sammen.

Det være som det vil! jeg blev for lang
 I min Fortælling, hvis til Punkt og Prikke
 Jeg ramsed' Alting op; det vil jeg ikke;
 Mit Eventyr er ude denne Gang.

Tilbedede! saa mange som I ere
 Paa hele denne loierlige Jord,

(Det er at sige, paa den Plet i Nord,
 Hvor min Fortælling har den Ære,
 Høit af en Snees, at blive læst maaskee:)
 D! holder ei saa grusomt Huus med Somme,
 Der har den Feil, Jer Indighed at see!
 Den Tid kan saare letteligen komme,
 Naar En og Anden sig har hængt,
 Og Andre sig i Peblingsøen slængt,
 At En tilsidst den megen Grumhed kjeder,
 Og, om han just ei gjør det virkelig,
 Dog lader, som han kold foragter Eder,
 D! troer mig! troer Jer ivrigste Tilbeder:
 Bli'er Amor vred engang, han grusomt hevner sig.

Kirkegaarden i Sobradise.

Den hele Verden kjender Sobradise:
 I dette Land var og en Hovedstad,
 Og i den Hovedstad var til andægtig Lise
 En Kirke, hvor man sang, og sov, og sad,
 Og undertiden vel endogsaa bad —
 Og ved den Kirke var en Kirkegaard,
 Hvori man putted' alle Kirkens Faar,
 At sige, efterhaanden som de døde —
 Og over hver af sammes Grave laae
 En mindre eller større Steen, hvorpaa
 Man læste Faarets Navn, som her var Ormes Føde.
 Jeg engang gik, som jeg saa ofte gaaer,
 I Tanke over denne Kirkegaard —
 Jeg faldt, og paa en Steen slog halv itu min Næse;
 Og holdt det for et Bink ei længer bort at gaae,
 Men stille staae;
 Jeg stod — og gav mig til at læse:

†

Her ligger Kammerherren! Gaae den Skam,
 Der veed den mindste Smule meer om ham —
 Han skrev en Bog, saavidt jeg kan erindre,
 Men om den samme veed man endnu mindre.

Den Gravskrift syntes mig original,
 Og dog ei ganske gal —
 Jeg gik til næste Steen, nysgjerrig efter mere,
 Og læste hvad jeg her vil copiere:

†

Bor Stads fornemste Digter Killevalle,
 Som gjorde Epopeer,
 Tragedier og meer
 Paa fransk og tydsk Mancer,
 Er bleven jordet her;
 Bli'er han udødelig, saa blive vi det Alle!

Jeg tænkte ved mig selv, det var Umagen værd,
 At gaae fra Steen til Steen, og undersøge hver.
 Paa næste stod:

†

Stat stille Vandringsmand!
 Og om du er til Hest, da hold den, om du kan!
 Her ligger Byens hele Borgemester,
 Mod Øster hans Paryk og Moven imod Vester.

Jeg sluttede mig til af denne Steen,
 At der Bormestere kan gives
 Ei uden Hoved blot, men ogsaa uden Been.
 Jeg dreiede mig om til venstre Side,
 Og fik ved næste Blik det Følgende at vide.

†

Forvandlet ligger her Magister Krog,
 Som var en Bogorm før, og nu en Ormebog.

Jeg Ordspil lider ei, og til en anden
Jeg vendte mig og saae:

†

Her er da Manden,
Som alle Poster fik, een efter anden,
Men ingen fandt, som passede ham ret,
Dg derfor alle, fra Karreetbag=Standen
Til den, hvori han lod sin egen Bogn forgylde,
Forvalted' slet,
Her er han da, som Staten vnskte det,
Dmsider paa sin rette Hylde!

Vel langt! men videre:

†

Staae stille! læs og skjælv!
Den Helt, som ligger her! var stor i mange Krige,
Dg det, som mere er, i Fredstid stor tillige,
En Ære for vor Jord, en Belyst for sit Rige,
Kort sagt, i Eet og Alt aldeles uden Lige —
Som alle Tidender og dette dig kan sige —
Thi han har dem og dette skrevet selv.

Jeg studsed', gjettede, hvem kan dog dette være!
Af Fyrster kjender jeg kun Een,
Som skriver rigtig nok af Dmsorg for sin Ære
Aviser selv — men han har ingen Steen —
Det maa dog være saadan En —
Men, hvem det ogsaa være eller ikke,
Slig Gravskrift maa nødvendig støde Hver,
Som føler hvad Respect man Fyrster skyldig er —
Saa tænkte jeg, og vendte mine Blikke

Med en Fortrydelse, som den begriber ei,
 Der ikke har en Vrefrygt som jeg
 For Alt hvad helligt er) fra denne Pasquinade,
 Som aldrig skulde smittet disse Blade,
 Hvis den ei havde givet mig saa god
 En Leilighed, at ivre derimod —
 I det jeg vilde gaae, det just sig hændte,
 At Diet, i det samme jeg det vendte,
 Faldt paa en Steen in Folio,
 Der gjerne kunde gaae for to;
 Jeg fandt den gif for fleer, og vilde neppe troe
 Mit eget Syn i det jeg læste:

†

Kjære!

Her ligge tre og tyve Konger her,
 Den fir' og tyvende er end i Bente,
 For at faae udgjort een, som heel fortjente,
 En Gravskrift, der det sjette Rium var værd.

Nei, raabte jeg, det lønner, paa min Vre!
 Umagen ei at læse fleer
 Af disse Stenes Inscriptioner;
 Der skaanes Ingen fra Cathedrer indtil Throner!
 Den Uforskammenhed gaaer alt for vidt —
 Istedetfor af dette Krimskrams mere
 At copiere,
 Jeg af min Lomme tog et Stykke Kridt,
 Og, for at hegne mig med bitter Latter
 Paa disse Epitaphiers Forfatter,
 Skrev paa en Steen, hvor ellers Intet stod
 Hans egen Gravskrift:

†

Rejser! vær saa god,
At læse dette strax, før Regnen det udsletter:
Her ligger endelig, trods alt sit Overmod,
I dette Selskab, for at gjøre Bod,
Min Fætter.

Orpheus og Eurydice.

Herr Orpheus var en Spillemand,
 (Som hele vide Verden veed),
 Der, naar han paa Fiolen gned,
 Fik Træer i Skov, og Fisk i Strand
 Til ingen anden Ting at sandse,
 End Norste, Polste, Springe=Dandse.
 Men ingen Ting paa Jorden her
 (Som ogsaa hele Verden veed)
 Er af bestandig Barighed.
 Musik, hvor mægtig end den er,
 Kan ham med Leen ikke standse;
 Med ham Herr Orpheus maatte dandse.
 Bor Virtuos var Enkemand;
 (Som ogsaa hele Verden veed),
 Han fulgte derfor villig med;
 Du træffer hende, tænkte han,
 Som kyfte Dig, og bandt dig Krandsse!
 Saa kan du der med hende dandse.
 Ved Tartarus han traf Apoll
 (Som Jaa, maastee slet Ingen veed).
 „Min Søn! kom ikke længer ned!

„Du maa gaae fri for Syndens Sold,
 „Dg faaer en Plads i Zeuses Rige!
 „Som Gud du did med mig opstige.“
 Ja! svared' Dryheus henrykt, ja!
 (Hvo sagde Nei til Himmerig?)
 Hvis min Eurydice med mig
 Maa komme der; hvis ei, Papa!
 Jeg bliver heller i det Lave,
 Hvor jeg kan hende hos mig have.
 „Nei!“ gjentog Phoebus, „Ingen kan
 „I Himlen sætte mindste Fod,
 „Hvis Puls ei slaaer af Gunders Blod.
 „Min Søn! det gaaer umulig an!
 „Før Bindingen af sliq en Throne,
 „Du maa forlade reent din Kone.“
 Forlade hende! brød han ud,
 (Sliq Egtemand er rar at see)
 Forlade min Eurydice!
 Forlade hende! gode Gud!
 Før tolv Dlymper jeg forlader!
 O! du var aldrig gift, min Fader!
 Af! uden dig, Eurydice!
 Som Gud jeg blev ulykkelig!
 Jeg heller dele vil med dig
 Et Paradiis i Helvede.
 Kun, hvor du smiler, er min Himmel,
 Selv midt i Eumeniders Brimmel.

Dg vips — han flei ad Trappen ned;
 (Farvel, o! Zeus! Farvel, Papa!
 Farvel Dlymp, etcetera!)
 Dg kom i Hast til Styres Bred;

Dg seilte saa til hine Enge,
 Hvor hun ham kjærlig vented' længe.
 „D! hvor den Spillemand var gal!“
 (Saa griner hist en giftet Skof,
 Dg hist en Pebersvende-Flof)
 „Han havde vist en Perial!
 „Tilfidesætte Guddom, Throne —
 „Den Nar! — og Alt det for en Kone —
 „En Kone, som, hvor smuk hun var,
 „Var dog et Fruentimmer kun,
 „Hvoraf der gives fleer end hun —
 „Var det saa meget værdt? — den Nar!“ —

De Stakler Narsag har at grine;
 De fandt dem aldrig en Palmine.

D r ø m m e n e.

Fortviølelse! dig helliges min Sang,
 Og den, som hænger sig, og den, som hang,
 Og den, sig hænge vil, om han har Dre,
 Han høre!

For nogle Dage siden drømte jeg —
 Om paa Collegium, om ved Dispyt for Graden,
 I Stuen, Kirken, eller midt paa Gaden,
 Det huffer jeg just ei —
 Og, om det var om Natten, eller Dagen,
 Gjør ogsaa meget lidt til Sagen —
 Jeg drømte kort: jeg eiede en Pung
 Af store Kobberpenge ganske tung —
 Hvorfor just Kobber? Nu, min smukke Frue,
 En Drøm møbleres ikke som en Stue,
 Sligt falder som det kan, og ikke som man vil —
 Dog gjetter jeg en Grund dertil:
 Man drømmer, som De veed,
 Mæst om de Ting, man jævnligst omgaaes med,
 Og Sølvmynt er nu fast saa sjelden her,
 Som En af deres Kjon, der ei nysgjerrig er.

Det altsaa Kobber var — men een Bessaffenhed
 Ved Pungen, som desværre kun kan drømmes,
 Gav dog min Drøm en lovlig Bigtighed,
 Den nemlig: at den aldrig kunde tømmes.
 Jeg vaagned' — greb i Kommen strax, og fandt,
 Alt den var tom, som før — og Drømmen Tant.
 Jeg ærgred' mig en Smule, som de Rige;
 Men slog det hen,
 Og blev i føie Tid saa glad igjen,
 Som mine Rige.

Den næste Gang jeg drømte mig Poet,
 Skjald, Barde, Digter, hvad man kalder det.
 Som Alt skal komme ud paa Eet;
 Men af den rette Sort — ei som saa mange Skjaldre,
 Hvis Hymner høit som tusind Tordner knaldre,
 Hvis Sangeølge sig uvist hvordan,
 Som Oceanet eller Ossian,
 Saa længe til de blive Fidibusser —
 Nei jeg var sand Poet: *exempli gratia*,
 Som han, der sang om Rolf, og Balders Død;
 Som han, der sang den Ambolts Bærf, hvorfra
 Kom idelig Tata, Tata!
 Som han, hvis Luth om Arels Elskov led;
 Og han, som sang Emilia —
 Som een af Roms de tvende Publiusser.
 Jeg vaagned' i en yndig Elegi —
 Og gjorde Oder i mit Raseri;
 Men slængte Pennen bort — og strax var det forbi.
 Den tredie Gang jeg drømte mig til Biis —
 Ei blot for Rimets Skyld, jeg her en Priis
 Med Læserens Tilladelse maa tage;
 Thi rigtig nok i vore Dage

Det lader, som om Lyffens Paradiis
 (Hvorom saa jammerligen friges)
 Stod mere aaben for et Drog end for en Biis —
 Og det er vist, til Lyffens Tempel siges
 Indgangen trang — hvo intet Hoved har
 Han smutter lettest ind; den Sag er soleklar.
 Man altsaa let formoder, at jeg ikke
 Ved denne Leilighed fandt største Trang til Strikke,
 I det jeg vaagned' op og felta mig
 Om ikke ganske hov'dløs, dog, som Andre,
 Lidt meer beqvem til Lyffens Bei at vandre —
 Der hører Wiisdom til at hænge sig.
 Naar kjedtes Tossen vel ved Livet? eller
 Naar saae man vel en Claus ulykkelig?
 Dog — ganske Claus er jeg just ikke heller.
 Jeg siden drømte mig i Himmerig —
 Og fandt mig der saa vel og à mon aise,
 At jeg til evig Tid
 Fast havde kunnet blive der, og blæse
 Ud hele Verdens Kobber, Konst og Bid —
 Sær slog Musiken mig — en Seraph sang
 Ledfaget af Cherubers Harmonier
 Den skjønneste blandt Schulzes Melodier
 Til Davids egen Harpes Klang,
 Fast bedre, end du synger den, Dorine!
 Men da jeg saae mig om (hør Under stor!)
 Opdaged' jeg i dette Himmelchor,
 At denne søde Sanger var — Dorine,
 Dorine selv! — hvad Støvets Ord
 Kan male min Henrykkelse — jeg foer
 Som Lynet hen i hendes aabne Arme —
 „D Belyst!“ raabte jeg — men af! hvor stor

Blev min Fortvivlelse, da, vaagnet, for Dorine
 Jeg vinede en gammel Proserpine —
 For Chor af Engle en Flok Balby-Gjæs —
 For Schulzes Lovsang en affkyelig hæd
 Staccato-Skraalen: Flækkesild og Reier —
 Kort sagt, da fra Olymp, som fordum Herr Vulcan,
 Jeg pludselig faldt ned ved Gammelstrand.

Som sagt, og som beviist, for Bagatel jeg pleier
 Just ei at hænge mig —
 Pung, Poesie, Prudenz — og selv et Himmerig,
 Hvor ei Dorine smiler — kan jeg miste
 Og staae som Egen mellem faldne Dviste;
 Men Himmerig med hende! dette var
 For meget. Kjære Læser, om du har,
 Og kan undvære den, og selv den bruger ikke,
 Saa laan Forfatteren en Strikke.

Kallundborgs Krønike

eller

Censurens Oprindelse.

Den hele vide Verden veed —
 (Bed hele Verden, notabene!
 Poeter i Særdeleshed
 Syv, otte gode Venner mene;
 Jeg traver i Poeters Fjed,
 Og altsaa:) hele Verden veed,
 At for umaadeligen længe siden,
 Da Kronprinds Humble selv var ganske liden,
 En Hest i Kallundborg Borgmester blev,
 Som Peer sig kaldte, Peer sig skrev;
 Sit Tilnavn kunde han aldeles ikke lide,
 Og Fornavn var paa den Tid ingen Skam —
 Hvad om den hele Verden fit at vide
 Lidt meer om ham?

Det gaaer Skribenten, der gjør Verden Cour,
 Naar Verden tier stille som en Muur,
 Aldeles som en anden Frier:
 Han troer, at man samtykker, naar man tier.

Den sidste feiler gjerne lidt;
Den første tidt.

Maaskee jeg og mig her for meget lover —
Men hvad? den vinder ei, som ikke vover.

Saa hør da min Fortælling, lille Jord,
Dg ryst, og bæb med alle dine Throner,
Dg alle disse Hof-Cameleoner,
Som vrimle rundt derom, fra Syd til Nord!
Thi stor er Tingen, som jeg taler om,
Dg større Manden, fra hvis Bug den kom,
Da Kundskabs-Straaler i dens Skygge døde —
Jeg siger Bug; thi ingen Hjerne var
Bidtloftig nok, den Sag er soleklar,
Til dig, o Kjæmpe! dig, Censur! at føde!

Frygt ikke, Læser, denne Hestighed
Skal vare hele Tiden ved!
Det var et lille Glimt af Pieriden —
Bed en og anden Leilighed
Jeg bliver vel i Hovedet lidt heed;
Men kjølnes efterhaanden siden.

S Konning Dans for længst henfarne Dage
Var Kallundborg en ganske anden Stad;
Der var en mægtig Hob, jeg veed ei hvad,
Hvoraf nu meget lidet er tilbage:
Der gaves Folk, som kunde færdig Jydsk,
Lybsk, Holsteenst, Hollandst, Flamsk, og Svensk og Tydsk;
Ja Kræmmere, som havde Been i Panden,
Dg blot ei Horn — som kunde tviste med
Achill og Don Quixott' i Tapperhed,
Dg gave Lybets sorte Table Fanden;

Pastorer, som holdt Troen reen og puur,
 Dg jeg, ved Hjælp af Aandens Naade-Gave,
 Hvert Kjættersviin af Helligdommens Have,
 Som, for dens Peberrodde at opgrave,
 Sig sneg deri saa lumst omkring paa Luur;
 Studenter, som for nogle saa Rosiner
 Forflarte hele Curtius paa Jydsk;
 Dg Skriverkarle, som med lærde Miner
 Endog Aviser tolked' ud af Tydsk;
 For hvilke Læsning, selv i velste Bøger,
 Var ingen Konst —
 Ak! slige Folk man der vel nu omstunder søger
 Omsonst.

Blandt mange flere Herligheder,
 Som jeg vil springe reent forbi,
 Var og i Kallundborg et Trykkeri,
 Som den Tid fandtes næsten ingen Steder;
 Ja, Somme holde for (og rimeligt det er),
 Den skadelige Konst at trykke Bøger
 Er egentligen først opfunden der
 Af en fordømt Knapmager Løger,
 Som Fanden tog engang paa Veien til Korsøer,
 Liig Doctor Faust en Tid derefter —
 Dg som ved slige Folk han altid gjør!
 Beviis herfor er over mine Kræfter;
 Jeg hader al Slags Klammeri —
 Nok, at der den Gang var, som sagt, et Trykkeri.

Men Trykkeri er Gøt, og Trykkeri er Lø!
 I det Fald Kallundborg var et Geneve:
 Man tænkte hvad man vilde, skrev i Ro,
 Dg Skrifter ubedømte trykte bleve.
 Man dersfor og fornam, at meer og meer

De gamle Here svandt med deres Herre;
 At Haandværksfolk blev efterhaanden fleer,
 Og Tiggere hver Løverdag blev færre;
 Thi Konster, Videnskaber vorte frem,
 Og Klogskab i hver Næringsvei med dem;
 Man boede mageligt i nette Huse,
 Som, for det meste, stod i lige Mad;
 Man spiste god, og vel tillavet Mad,
 Og drak sin Mjød af skjønt glasseerte Kruse.
 Aar efter Aar den meer oplyste Stad
 Blev smukkere. Rundt om dens venstre Side
 En Skov af Skibe saaes, opfyldte med
 De fjerne Jordens Egnes Herlighed.
 End skjønnere man saae, mod Østerlide
 Det velopdyrkte, rigdomsfrangre Land
 At prange, ligt et Strøg af lutter Haver,
 Med alle Jordens moderlige Gaver.

Saaledes overalt paa Mark og Band
 I Husene, paa Torvet, og paa Gaden
 Var nyttig Flid; og Ploven, Aaren, Spaden,
 Knibtangen, Øren, Naalen — Alt blev brugt
 Med mærkeligen meer og mere Frugt.
 Meer ordentlig gif Sagerne til Thinge;
 Meer ordentlig i Kirken Sangen gif;
 Man hørte bedre Byens Klokker ringe;
 Kort Alt — endog de Halte bedre gif.
 Men rigtignok man stundom fik at læse
 En lille Bise, trykt i dette Aar,
 Som rynked' hist og her er fornem Næse,
 Vor Herre veed hvorfor —
 Og rigtignok (thi lyve vil jeg ikke)
 Kom ud engang en atheistisk Bog,

Hvori Forfatteren til Punkt og Prikke
 Beviste, den var ikke rigtig klog,
 Som troede, Jorden sad og Himlen rendte —
 „Saa stor en Høflighed“ (Gud frie os! hvilke Ord!
 En Gysen gennem Præst og Præstedeien foer)
 „Man ikke,“ sagde han, „af Himmelen maa vente.“

Klog over det, som skrevet staaer,
 Bør ingen from, retsindig Christen være!
 Dg trykke Bøger, hvor det gaaer,
 Er egentlig dog intet Andet, Kjære! —
 Saaledes raisonneerte Den og Den,
 Som var i Troen nogenlunde kræsen:
 Særdeles Præsten og Borgmesteren
 Leed ingenlunde dette Trykkevæsen,
 Som (sagde de) var Marsag i,
 At Bantro, Sviir, og Horeri,
 Dg Kjættermeniinger og Poesie,
 Logomaihie, Astronomie,
 Dg, fremfor Alting, Atheisterie
 Fik Overhaand i alle Byens Gader,
 Ja selv i Herrens Huus, skjendt det utroligt lader,
 Saa stærkt, at Folk henstumred' mangen Gang,
 Naar Prækenen var blot tilbørlig lang,
 Endogsaa paa de lave Stolestader.

Imidlertid gif Pressen lige fuldt.
 „Lad dem kun smøre, de profane Hunde!
 Saa længe vi, trods deres tappre Sult,
 I vore Kanapcer rolig blunde!“
 Saa tænkte Byens Fædre — men, o Bee!
 Bee! vee dig Kallundborg! din lærde Hæder
 Skal snart fordunkles! Dumbhed snart skal lee
 Paa den Ruin, hvor alt Minerva græder!

En Dag (saavidt jeg veed, en Hundebag)
 Borgmesteren sad i sin Stol, hvis Arme,
 Hvis magelige Sædes lumre Barme
 Min skrøbelige Geist er alt for svag
 Til at beskrive ret. Elastisk hæved
 Den kjælnø Duun dens sillebløde Barm;
 En Duft, som slutte strax hver Glimt af Harm,
 Omkring dens tause Damask dofsig svæved —
 Kort: dypped' jeg i Lethe Dvæders Pen,
 Og skrev paa Balmu Dag og Nat med den,
 Jeg kunde den ei søvrig nok afmale —
 Desuden var maaskee min Stræben her
 Reent overflødig; thi desværre!
 Maaskee min Læser ligger alt i Dvale.
 O! skyd, i saa Fald, Skylden ei paa mig,
 Men blot paa Stolen!

Med den dybe Mine,
 Som for en saadan Mand kan stikke sig,
 Hvis rummelige Mave faderlig
 Maa gemme hele Byens Fryd og Pine, !
 Sad den Belviseste. Den Rolighed,
 Den philosophiske Dybtænkksomhed,
 Og overvættes store Sjælesfred,
 Man seer paa Dalens fede Konges Pande,
 Naar han i Græsset sagnetlig slængt ned
 I Skyggen af et Træ, ved Kildens Bred,
 I Dysen af de musikalske Bænder,
 Med vigtig Læshed tygger Drøv,
 Sad paa hans store purpurrode Næse,
 Hvor man med liden Nøie kunde læse:
 Sjæl! hold dig klogeligen i dit Støv!

Som Solen, naar den kobberrod fremstifter
 Imellem tykke Skyer i taaget Ruff,
 Saa fremstat af Parykkens Buffel-Buff
 Hans Ansigt i en Damp af Portoriffer.

I sliig Forsatning havde han for Skik,
 At smøge sig i Slummer alle Dage;
 Men hvordan det nu gif og ikke gif,
 Saa vilde Sønnen ei i Dag behage
 Paa Pibens Bink at nærme sig som før;
 Han røg, og røg igjen, og røg sig ør;
 Men intet Blund han fik, end sigte Slummer —
 At! ingen Dodelig er fri for Kummer!

Liig Kong Asverus lod han hente da
 Den gamle store Stadens Chronika,
 (En Bog, fem Gange tyve Vintre gammel,
 Der ellers brugtes for hans Søn til Skammel,
 Og for ham selv, at løfte til Motion)
 Hvoraf hans Kone pleied' i sliig Knibe
 Mod Søvnløsheden Antidot at gribe,
 Og forelæste ham saa stor Portion,
 Som til forønskete Birkning at frembringe
 Var nok. Som oftest var den Dosis ringe;
 Thi deels Borgmesteren, for sin Person,
 Til snart at slumre var utrolig nem,
 Og deels var Bogen til at aasouperere
 Fast ligesaa beqvem;
 Men denne Gang hun maatte læse mere:
 Hvad Ord for Ord, aldeles paa et Haar,
 Som det i samme gamle Krønik staaer,
 Jeg her min Læser trolig vil levere.

*

*

*

„Den femte hujus døde Christen Smed,
 Den hele By til stor Fortræd;
 Han var en brav og nyttig Mand,
 Beslog en Hest med stor Forstand,
 Paa Laase gjorde mange Sving,
 Slog Dine ud for ingen Ting.
 Gid hisset han ei saa maa svede,
 Som han har altid gjort hervede!“

* * *

„Endnu du sover ei, min lille Mand?“
 Udbrød den standsende Borgmesterinde —
 „Nei! læs kun meer,“ igjentog han,
 „Det vil sig, haaber jeg, paa Timen finde;
 „Jeg ei begriber denne Søvnløshed;
 „Nu vel! læs meer! bliv ved!“ — og hun blev ved:

* * *

„Vor Præst, som nylig var lidt svag,
 Bli'er feed og fyldig Dag for Dag.
 Han kan lidt meer end Fadervor,
 Og maner stærkt, som Ordet gaaer;
 Alligevel for Tyveri
 Den stakkels Mand er ikke fri.
 Forleden misted' han sin Hest —
 Vor Herre skaane kun vor Præst!“

* * *

Borgmesterinden standsed' her igjen:
 „Du slumrer ei endnu?“ — „D nei! vist ikke!
 „Jeg slumrer ei saa snart i Dag, min Fikke!
 (Saa hed til daglig Brug Borgmestersten)
 „Du nok kan mærke, naar jeg sover hen;
 „Jeg snorker, som du veed; bliv ved at læse,
 „Saa længe til du hør' Signalet af min Næse.“ —

Borgmesterſſen begyndte da igjen;
 Men ſprang tre fire Blade reent forbi,
 Som der var alt for meget morſomt i;
 Man derfor ene hende Skylden give,
 Om Følgende lidt kjedsomt ſkulde blive:

*

*

*

„Den Tyv, ſom ſtjal Herr Nielses Hest,
 Blev greben ſidſte Mortensfeſt,
 Og bragt paa Stand for Magiſtraten,
 Som arreſterede Krabaten.
 Man kneb ham med ſaa megen Fynd,
 At han tilſidſt tilſtod ſin Synd,
 Blev foreſjunget, forelæſt,
 Af den ſagtmodige Niels Præſt,
 Og ſiden paa en Sluffe flængt,
 Kjørt ud, vendt om, berettet, hængt;
 Men, ſom man ſnart vil mærke det,
 Altsammen overmaade ſlet.

Det henved Midnatstide var,
 Og Maanen ſkinte ganſke klar,
 Og mange Stjerner blinkte ned
 Paa Marken, og paa Tyven med;
 (Thi Maanen ſeer paa ſlig Perſon
 Saavel ſom paa Endymion)
 Da kom paa Heften trap, trap, trap,
 Jens Skovfog'd ridende ſaa rap,
 Forbi det gyselige Sted,
 Hvor Djævle vogte, ſom man veed,
 Trophæen for Retfærdighed.
 Ret, ſom han rider bedſt, og ſeer
 Ud Galgebakken til — hvad ſkeer?
 En Roſt, liig den af Belzebul,

Saa rædsom, underlig og huul,
 Han brøler ud fra Galgen: „Stop!“
 Og vips! foer Kolden i hans Krop;
 Han skjælv, som Esp, og i sin Skræk
 Forglemte han at spore væk,
 For i Galop at komme bort,
 Som jeg i hans Sted havde gjort.

Han saae, og lytted' nok engang —
 Og nok et „Stop“! fra den, som hang;
 Han slog et Kors, slog to, slog tre;
 Men ligemeget hjulpe de.
 Han takked' i en Bøn for Mad;
 Men i hvor inderlig han bad,
 Kom dog den samme Lyd igjen
 Fra Fandens nylig hængte Ben.

Jens var forresten ei Poltron,
 Og hidtil aldrig kaldt Kujon;
 Han tog paa sin Samvittighed
 Det allerstørste Bangeleed,
 Og slog med det engang en Tyv,
 Og kyste hele flige syv,
 Som vilde plyndre lumst hans Hjem;
 Men der var ogsaa Liv i dem!
 I denne Djævel derimod
 Var Intet uden bare Blod,
 Og ingen, ingen Moders Sjæl
 Kan slaae tilgavns en Død ihjel;
 Selv naar han Græsset maatte bide,
 Al Fordeel var paa Tyvens Side.

Imens han raisonneerte saa,
 Lod Tyven atter fra sig gaae
 Endnu et Straal, som vores Helt

Jandt mere liveligt end fælt;
 Dg som, hvordan det ogsaa var,
 Den Ting ham gjorde soleklar,
 At der var Liv, et cetera,
 Hvor dette sidste Straal kom fra.

Liv altid var Jens Skovfog'd nok —
 En levende Banditerflof
 Han meget heller Spidsen bød,
 End En, som, nok saa tam, var død;
 Dg derfor reed han, hop sa sa!
 Did, hvor den Lyd af Liv kom fra.

„Hvordan,“ udbrod han, „er det fat?
 „Er du i Live Kammerat?“ —

„Ja, skjær mig ned, o christen Sjæl!
 „Jeg ellers hænger reent ihjel!“ —

„Band paa, du lever, først, hvis ei,
 „Jeg løber strax igjen min Bei!“ —

„Ja vist! i Djævels Skind og Peen,
 „Jeg lever! ja! den Sag er reen;
 „Men lever bandsat, som du seer,
 „Dg døer, hvis — o! jeg kan ei meer“ —

Jens Skovfog'd tænkte lidt sig om,
 Dg snart til sin Beslutning kom;
 (Thi det er dog særdeles sødt,
 At bringe Liv igjen i Dødt.

Jeg troer, ved saadan Veilighed
 Jeg og en stakkels Lyv skar ned.)

Jens Skovfog'd tog sin Tællekniv,
 Dg raabte: „Løb og frels dit Liv!“ —
 Dg ned sprang Lyven, liig en Rat,
 Der lang Tid har i Tønden sat,

Naar Dragøes Helt med vældigt Drag
Den redder i et Seierslag. —

Liig en forrykt, bestjernet Mand,
Som Glæden jager fra Forstand,
Han takked' ham, som gav ham Liv
Bed Mod, og Kjærlighed, og Kniv —
Dg Glæden af at gjøre vel

Betog vor Jenses hele Sjæl;
„Løb,“ sagde han, „af alle Kræfter!
„Dg stjæl nu aldrig meer herefter!“

„Du gav mig Livet, gjentog han,
„Kun for at døe paa ny, min Mand!
„Hvor skal i Nat jeg Arme hen?
„Klyng mig i Galgen op igjen!
„Forvildet, saaret, bange, mat,
„Man faaer mig letteligen fat,
„Hvis jeg til Morgen ei hos dig
„Maa lidet vederqvæge mig.
„Troe mig, det er en egen Sag
„At have hængt den ganske Dag!
„Lad mig udsove denne Skræk,
„Dg pille mig i Morgen væk!
„Hvis ei, saa heller, kjære Ven!
„Klyng mig i Galgen op igjen.“

Jens fandt den Sag ret rimelig,
Dg sagde: „Kom da hjem til mig!“

Dg tog ham bag paa Hesten rap,
Dg reed til Huset, trap! trap! trap!

„Min Kone sover,“ sagde han;
(En Helt er altid kjærlig Mand)
„Gjør derfor, Landsmand! ingen Larm;
„Men læg dig her, og sov dig varm!“

Dg viste ham en opredt Seng;
 „Sov vel! og ei i Drømme hæng!
 „God Nat!“ og derpaa begge To
 Sig sloge meget snart til Ro.

Jens havde med fra Marked hjem
 To nye Støvler, hængte dem
 Paa Sengestolpen, hvor han laae,
 Dg faldt i Slummer strax derpaa.

Der hængte med sin lange Hals
 Bar Sønnen ei saa let tilfals.
 De Støvler fik han Die paa,
 Dg meer og meer paa samme saae;
 Han saae saa længe, saae saa tidt,
 At han til dem fik Appetit;
 Han vel tilluffed' Diet; men
 De Støvler luffed' op igjen.
 Dg hvor han vendte Synet mod,
 De nye Støvler for ham stod;
 De blanke var', og uden Meen;
 Dg syntes gjorde til hans Been —
 Som Fyrs, hans eget gamle Par
 I jammerlig Forfatning var;
 Thi hvor kan Retten tænke paa
 En Fyrs Forlegenhed som saa?
 Man troer, gemeenlig, En, som hænger,
 Af Alting mindst til Støvler trænger —
 Han stirred' atter paa dem hen,
 Dg Kapse-Nyffen kom igjen:
 Naturam furca pellas ex,
 Hun kommer dog igjen, den Her,
 Han saae paa dem, han saae paa sine,
 Dg tænkte: De skal være mine!

Som tænkt saa gjort! han listet' sig
 Til Sengestolpen lumskelig,
 Fik Støvlerne fra Knagen ned
 Med al en Hængts Behændighed,
 Og traf dem hurtig begge paa,
 Og vilde netop til, at gaae —
 Da Jens, som vaagned' ved den Larm,
 Fik i ham fat med vældig Arm:
 „Fordsømte Tyv! som nylig hængt,
 „Er end med Tyveri befængt!
 „Kom du fra Galgen før i Live,
 „Du nu for Alvor hængt skal blive!“

Saa sagde han, og traf ham med
 Paa Marken ud: „afsted! afsted!“
 Og puffede ham Puf i Puf,
 Og puffed' af ham mangt et Uf!
 Det gik saa tyft den hele Bei;
 Thi strige høit, han voved' ei,
 Indtil de kom til Galgen hen —
 Ved atter at beskue den,
 Blev han, der Hest og Støvler stjal,
 Som han var ganske bindegal,
 Og slog omkring sig vildt og fælt —
 Men Jens, som før er sagt, var Helt,
 Gjengjældte Fyrens blinde Puf
 Med sikke Slag, og i en Ruf
 Han styrted' ham paa Jorden ned,
 Og bandt ham med Behændighed,
 Og klynged' ham i Galgen op
 Tilgavns med ganske Sjæl og Krop:
 „Naab nu, saa tidt du gider, Stop!

„Forsøg, hver Lyd fra dig at give!
 „Du tredde Gang ei hængt skal blive!“

Det meget over Midnat var,
 Og Maanen stinte ganske klar,
 Og alle Stjerner blinkte ned
 Paa Marken og paa Tyven med,
 Som hastig gav det sidste Suk,
 Og muffed' siden ei et Muf.

Jens Skovfog'd gif sin Bei igjen,
 Kom hjem, gif i sin Seng, sov hen,
 Stod op, og Morgenen derpaa
 Sig lod med ingen Ting forstaae.

Aurora mellem Ostens Høie
 Kom i sit røde Skjort og Troie
 Med Gyldenstykkets-Hue paa,
 Og ligerviis paa Tyven saae.
 Ved samme Tid en sort Krabat,
 Som fuldt sig havde foresat
 3 Dag at ville staae sig brav,
 Fordi han slemt i Gaar røg af,
 Kom, henrykt i Dvintilian,
 Og rendte paa Herr Urian.
 Han standsed', studsed', da han saae
 Ham med to nye Støvler paa.
 Og tænkte stirrende: mon Fanden
 End efter Døden rider Manden,
 At selv i Galgen han ei kan
 Afholde sig fra Ratteran?
 Gud frie os! „Stjæle Støvler hængt
 „Er før ei seet, ja neppe tænkt!“ —

Med disse Ord han rendte hjem,
 Og raabte høit, hvor han kom frem:

„Den Tyv, som hængt i Aftes var,
„Et nyt Par Støvler stjaalet har!“

Det hele Kallundborg kom ud,
Dg saae det Syn; bevar' os Gud!
De gamle Støvler borte var!

I deres Sted han nye bar.

Man stirrede paa ham, som hang;
Man loe, man græd, man peeb, man sang;

Man gjennemgik Physik, Moral,

Dg Hypotheser uden Tal;

Kort sagt: den hele By blev gal —

Men Ingen kunde dog udgrunde

Hvor hængt Mand Støvler stjæle kunde?

Man efter Præsten Nielses Raad,

Som selv begreb ei denne Daad,

Om sider Haabet reent opgav,

Om den at fatte nogen Tid,

„Før,“ som han sagde, „bag sin Grav

Man kom til noget mere Bid.“

Borgmester Ebbe derimod,

Som nok saa lidt deraf forstod,

Var ei saa rolig i sit Fag

Bed denne paradore Sag.

Han paastod fast med Mund og Pen,

At Tyven nok engang igjen

For dette Ran affraffes skulde;

Thi Tyveri er Tyveri

Dg Tyv bør ei gaae Ram forbi,

Fordi han ligger under Mulde.

I mangel Act in Folio

Man twisted' contra, twisted' pro;

Men kom med Sagen ei til Ende.

Man veed endnu med Visshed ei
 (Thi saare lang er Rettens Vej)
 Til hvilken Kant den vil sig vende. —

*

*

*

„Hvad!“ raabte vor Borgmester vild,
 Og slog sin Pibe reent itu paa Kanten
 Af Folianten,
 „Hvad!“ brølte han, „er det for en Pasqvil?
 „Det mig skal ramme, som jeg hører —
 „At lugte sligt, er ingen Konst!
 „Nu, ved min Mave! den fordomte Smører
 „Skal ikke have smuurt omsonst!“ —

„O Himmel!“ raabte hun, og slængte Bogen,
 Saa langt hun kunde, hen i Krogen;
 „Du drømmer slemt min lille Mand!
 „Vaagn op, og kom igjen til din Forstand!
 „Og lad den Fule, Smør, og Silb, og Lugt,
 „Og alt det Andet fare! vaagn nu smukt!“ —

„Hvad drømmer! drømmer! drømmer! nei desværre
 „Jeg ikke fik et Blund, det veed vor Herre!
 „For al den Skumlen, som du læste der —
 „Det Frugten af den Hunde-Frihed er,
 „Alt, hvad man vil, at kunne trykke!
 „Fornam du ei, din Gaas! det hele Stykke
 „Du læste der, var Skamskrift over mig?
 „Men det skal hevenes! troe mig sikkerlig!“ —

„Men, lille Mand!“ gjentog med Smil Madammen,
 „Betænk, det er en grumme gammel Bog!
 „Og det er trykt og skrevet Alt tilsammen,
 „Før jeg og du blev født; betænk dig dog!
 „Du har jo Støvler aldrig stjaalet!
 „Du er jo hidtil ikke hængt, min Peer!“ —

„Ja gammel hid, og gammel her,
 „Den skal,“ saa bandte han, „paa Baalet!
 „Du dig kun lidt forstaaer paa slige Ting;
 „Jeg seer en Smule dybere; jeg ved
 „Som Dommer, som Jurist, om sligt Beskeed:
 „Han mener mig med hele Magistraten;
 „Jeg rigtignok engang har hængt en Tyv —
 „Trods ham, og al hans skammelige Praten,
 „Jeg kunde hænge slige Syv;
 „Og, hvis jeg havde ham saa sandt i Fælde,
 „Ham selv i Midten, om det skulde gjælde.
 „Hvem Anden mener han vel med den Mær,
 „Som kom imellem nogle Høie
 „Med gulrødt, eller bruunrødt Skjørt og Trøie,
 „Og Gyldenstyffes-Hue noget nær,
 „Hvem Anden vel end dig? Til Punkt og Prikke
 „Han dig har malt, min lille Fikke!
 „Hvem gaaer med Gyldenstyffes-Huer nu,
 „Med røde Damast-Trøier, uden du?
 „Og, troe mig! med den Sorte, det er reent,
 „Som han beskriver saa confuus,
 „Han har vor ældste Søn, vor Petrus meent,
 „Som røg forgangen af med Nucleus.“ —
 „Ja,“ sagde hun, „nu synes mig, min Peder!
 „At jeg begriber, du har Ret.
 „I Mænd dog Alting fatte kan saa let;
 „Hvor er vi Koner dog kun Faar mod Eder!“ —
 „Desuden“, blev han ved, „jeg længe har
 „Mig ærgret over det fordømte Væsen,
 „At kunne trykke frit i hvad det var —
 „Hvad kommer der vel ud af al den Læsen?
 „En Skrædder kan jo blive nok saa klog,

„Som jeg; kan mønstre mig og hele Staten;
 „Kan trodse mig og hele Magistraten,
 „Bed Hjælp af en og anden Bog?
 „Spørg kun Herr Morten! han med mig vil sande!
 „Jeg tidt har hørt ham Bogen at forbande:
 „Han siger: det er lutter Satans Kram!
 „Studeringer er blot for Folk, som ham,
 „Der kan sin Hjerne styre selv og raade,
 „Dg veed med Pønsningen at holde Maade —
 „Dg overalt — hvad Kroniken især
 „Betræffer, sliq en Bog er ikke værd,
 „At være mere til, om ei for andet,
 „Fordi den mig har skilt i Dag
 „Bed Middagsføvnea — blot for denne Sag
 „Den være skal til evig Tid forbandet!“

Endnu før Solens Nedgang blev sendt Bud
 Til Præsten, som var stærk Zelot i Sagen;
 Dg under megen Ræsen, Knittren, Bragen,
 Blev Kroniken opoffret Ildens Gud.
 Med al Høitidelighed dette Bæsen
 I Borgemeister=Gaarden foregik:
 De tvende Byens Fædre stod' og saae
 Med megen patriotisk Fryd derpaa,
 Mens Regen af den brændende Kronik,
 Satyrisk selv i Dødens Dieblif
 Dem begge To stak ondskabsfuld i Næsen.

Den næste Dag kom en Forordning ud:
 „At alle Exemplarerne af samme
 Opoffres skulde Hevnes vrede Flamme,
 Som lige skyldige“ — med nok et Bud:

„Alt Ingen, hvo det var, herefter mere
 Til Trykken maatte nogen Ting levere,
 Det være hvad det vilde, Klogt og Galt,
 Philosophier, Eventyr, Moraler,
 Ordbøger, Dder, Elegier, Taler,
 Satirer, Fabler, Kroniker, Annaler,
 Og andet Sligt — med eller uden Salt —
 Paa Tydsk, paa Tydsk, paa Holsteensk, eller Flamisk,
 Ja Græsk, Sverinsk, Franzøsk, Mesopotamisk,
 For det af Byes Borgmester eller Præst
 Var noie gjennembladet, gjennemblæst,
 Og dømt, hvorvidt det Statens Taro og Ære,
 Og deres Bedste kunde tjenligt være.“

Saaledes for een Mand's afbrudte Slum
 Dpoffredes for evig hele Staden —
 Man hørte i et sammentrænget Brum
 Af Jammerstrig, hvorhen man kom paa Gaden:
 „Alt! vi har mistet vort Palladium!“

Borgmestren var, som han er nys bestreven;
 Som Censur kjender man hans Dygtighed.
 Med Præsten Morten man, saavidt jeg veed,
 Saa noie hidtil ei bekjendt er bleven.
 Jeg derfor af hans trufne Maleri
 Vil give her, saa godt jeg kan, Copie —
 (Originalen hænger i Peer Paars)
 Han stærk og syldig var, og lidt til Mars,
 Særdeles kjender, fremfor Alt, af Heste;
 Men af sig selv, som Folk er flest.
 Donat, og sligt, han engang havde læst,
 Og glemt igjen; for Resten, som den Bedste,

Han brægede for Altret; præfed' blot
 Et maadeligt Dvarteer, og dog saa godt,
 Som Noget, fik sin Menighed i Slummer.
 I Skriftestolen var han meget sfrap,
 Især mod dem, hvis Dffring var lidt knap.
 „Den rette Wei til Himmelen er Kummer!“
 Hans Mundheld var — og, som en Sjæle=Ben,
 Han derfor rundelig uddeelte den
 Med Lovens Straf, og Prophetiens Barsler;
 Og sfruppede de Døende med Klem,
 Til Lægen for hans Torden frelste dem —
 Jovrigt: aad for Fire, drak for Fem
 Ved alle Bryllupper, Begravelser og Barsler.

Med disse Censor=Evner rustet ud
 Han hjalp Borgmestren i at censurere
 De sidste, svage litteraire Stud,
 Som Rectoren, Conrectoren, og Flere,
 Hvis Navne jeg ei her opregne vil,
 (Tildeels dog Calvinister) af og til
 Bad skjælvende Borgmesters Pige, Nikke,
 Igjennem Borgermestersten, Frue Fikke,
 At presentere Borgemester Peer
 Til naadig Dom.

Om sider meer og meer
 Man kjedtes ved, tidt uden Frugt, at tigge
 Til Trykken saadant Privilegium.
 Man tabte Bid med Modet, og blev dum;
 Og endelig man sfred aldeles ikke.

Bestandig meer og meer svandt Staden hen,
 Thi Muserne Censurens Sæde sfyede,
 Og Handel, Konster og Fabrikker slyede

Med dem i Hast til andre Kyster hen,
Hvor Fred og Frihed trygt de kunde nyde.

Den hele By blev fyldt med Graad og Sorg,
Ja! græd, ulykkelige Kallundborg!
Wee! Wee! dig, arme Stad! din lærde Hæder
Er nu fordunklet! Mættet Dumbhed leer
Paa den Ruin, hvor Kundskab hungrig græder!

Ja og Nei

eller

Den hurtige Friier.

Man synger næstendeels om Alt paa Jorden
 I denne gyldne Tid,
 Da Digtergave her i Norden
 Fast ligesaa almindelig er vorden,
 Som Frihed, Velstand, Smag og Flid.
 Trods Abbeden Du Bos, den Anti-Tyde,
 Som uden ringeste Medlidenhed
 Kom Folk bag Rhin og Fæe i samme Gryde,
 Vi stakkels Danske kom dog ogsaa med
 I Digtekonsten, som i alt det Andet;
 Thi nu, hvorhen man lytter her i Landet,
 Er luter Harpeklang og Citharlyd,
 Og hvor man vender Diet hen, man skuer
 Poeter overalt (o! søde Fryd!)
 Som Fluier.

Man synger Kongens Priis, man synger om sin Pige,
 Om Frihed, om Dplysning, og deslige,
 Om Mod i Krig, og flittig Konst i Fred.

Om Vaaren, Borgerdyd og Ærlighed,
 Og kort, om ikke syndig sagt saa lige:
 Man synger, hvad man ikke gider sige,
 Alt hvad man ikke har, og hvad man ikke veed.
 Hvor er vel noget Nytt uqvædet for?
 Hvorom har ikke Hiin og Den gjort Oder?
 Hvad Tænkeligt fra Sirius til Smør,
 Er ikke rimet, eller sat paa Roder,
 I alle Byens Urteboder?
 Og synge noget, som er reent forslidt,
 Jeg ikke gider, og har aldrig gidt.

Min Muse har gestjæftig, stakkels Pige!
 Fra Klokken Fem i Morges løbet om
 I hele Mulighedens Rige,
 For at faae fat paa noget, som
 Var værdt at svede for i Niim at binde.
 Det Splinternye staaer ikke strax paa Pinde.
 Omfider i Kong Jørgens Herredom
 Hun fandt, hvad dennessinde
 Min Læser, om han vil, kan ogsaa finde.

Fra Bisen om Kong Edward, god og from,
 Hvis Søner tre, for Fuglen at begjære,
 Mod hvilke andre kun Canailler ere,
 Til Tronningen af Saba kom,
 Og til den Bog, hvori Tom Jones søger
 Sin yndige Sophie hist og her,
 Mod hvilken alle Verdens flige Bøger,
 Hvad andre Fugle, mod Fugl Phoenix, er —
 Har, siden jeg kun stak halvanden Allen
 I Luften, ingen Eventyrer saa
 Fortryllet mig som de, vi faae
 Fra høire Haand ved Siden af Canalen.

I intet Land saa meget skeer.

Sandt nok, paa tusind andre Steder
 Man snakker, synger, gifter sig, og leer,
 Forelsker sig, er Pebersvend og græder,
 Frembringer snart en Bog, et Barn, og saadant meer,
 Dyr nu til Folk, og Folk til Dyr forvandler,
 Bli'er, spiser, drikker, sover, drømmer, døer;
 Sligt Ruff og Dansk og Tydsk, og Flere gjør,
 Som ingen Ting — men Engelskmanden handler.

Han gjør, som vi, desværre! meget galt;

Men gjør det galt tilgavns, originalt:

Han gjør, som vi, adskilligt viseligt,

Elfværdigt, godt, men og guddommeligt:

Han Altting gjør, som vi; men Alt med mere Fynd —

 En skyder sig — o! ja! det kan man gjøre,

Naar Lykken bliver stundom alt for tynd;

Men, just fordi man Alt har paa det Torre,

Alt skyde sig — det er en engelsk Synd.

 Man stundom hænger sig og Halsen knækker,

Naar Ynksohmhed for vidt Ens Kone strækker,

Dg Panden derved bli'er for liig en Skov;

Men gjøre slikt, fordi hun ikke vilde

Hvad Hver med Besssel tilstaaer dog er ilde —

Dertil har Engelskmanden ene Lov.

 For Elfsøvs Magt man allevegne bukker;

Man bliver heed om Hjertet, klager, sukker,

Man kommer efterhaanden reent i Brand,

Man hører lidt af Sphærens Harmonier,

Man brøler Dder, piber Elegier,

Dg mister stundom hele sin Forstand,

En Bagatel, som oftest. Gaaer det længer,

Den Skjønne siger uophørlig Nei,

Saa bliver man vel og (at sige,
 Naar det forresten er en velstabt Pige)
 Til sidst saa vred, at man sig hænger;
 Man mister dog kun Livet i den Leeg,
 Tidt og en Bagatel. Har man for store Fodder,
 Og troer, det Tyranindens Die støder,
 Saa heit en Taa paa hver for Amor veg;
 Men — kappe hele Benet, for at vinde
 En umaneerlig stiv, træbenet Dvinde —
 Det seer man strax, det er en engelsk Streg.

Sex Cinquer uophørlig, intet Andet!

Er, som Enhver maa tilstaae, reent forbandet;
 Man fløiter, man skjær Tænder, bliver gal,
 Og løber rasende rundt i den hele Sal,
 For ei at pines af sin Modparts Patter,
 Man bander Pine deux, trois, quatre,
 Ja! tant que vous voulez! — men stille staae
 Med Haanden skjult i Varmen hele Tiden,
 Og pille langsomt Hjertet ud af Siden,
 Saa stærkt kan Tab — en Engelskmand kun slaae.

Til mange Kneb kan Pengetrang forlede.

Af Frygt for grumme Creditorers Brede
 Een lyver Bid og Dyd paa sin Patron,
 Og Een gi'er Sniksnak ud paa Subscription,
 Og i en Sang, som tidt blev bedre hjemme,
 La'er godt Folk høre paa sin hæse Stemme:
 Ting, rigtig nok, som koste Hovedbrud
 For een og anden ærlig Jyde —
 Men bitte paa, at spille Skaf med Gud,
 For Erkebispens lempelig at snyde —
 Det, tør jeg vedde To mod Een, ja Tre,
 Bar blot en sulten Engelskmands Idee.

Jeg kunde blive ved paa den Maneer
 At ramse op fra nu og til i Morgen
 Af Engellands Mirakler mange fleer,
 Som for den Menings Grund, at der det meste fleer,
 Tilstrækkeligen kunde være Borgen.
 Men tag nu blot til Prøve disse fem,
 Min Læser; man maa tænke længer frem,
 Og holde varlig Huus med Tiden.

S London var for ikke længe siden,
 Iblandt en Hoben andre Ting,
 En Kjøbmand, som i Hast maa hedde King,
 For ei med nye Klum at spille Tiden.

Naar jeg faaer sagt lidt meer om Manden,
 Man snart vil mærke, hvad han hed
 Er af den mindste Bigtighed:
 Navn er en Bagatel, det har hver Anden;
 Men noget, som man kalder Bid, i Panden,
 Og noget, meer end Bid, en Hoben Muld,
 Som Andre kaldte fire Tønder Guld,
 Var mere mærkeligt hos Manden;
 Forresten var han virksom i sin Bod,
 Var munter, vittig, artig, smuk og god;
 Men hurtig i sin Dont, som bare Fanden.

Madam! for Himlens Skyld bliv ikke vred!
 Da Korthed er min store Kjæledægge,
 Jeg havde nær forglemt hertil at lægge
 En vis Omstændighed:
 Endskjøndt i femten Aar multiplicceert med to
 Han havde vaaget, druffet, spiist og sovet,
 Var han dog ikke gift, og ei engang forlovet.

„Det var en Skam!“

Ja, hvis han Piger saae, som ligte Dem, Madam!

Man ingenlunde kan undskyldte ham.

En Philosoph, hvis Navn jeg ikke lider,

Har ikke meget ziirlig sagt:

„Hver, som fornøiet leve gider,

„Maa slye, som Pest, Herr Hymens Pagt,“

Han siger endnu meget mere,

For at bevise det,

Som jeg vil ingenlunde repetere.

En anden Philosoph er meer honet;

Hans Ord om denne Sag saaledes lyde:

„Gift, eller gift dig ei, det kommer ud paa Eet,

„Du begge Dele vil fortryde!“

Vor Herre veed, om han har Ret.

Den Tredie meest Levemaade viser:

„Det være langt fra mig,“ saa taler han,

„At raade Nogen fra den gifte Stand!

„Nei, tværtimod, jeg dette Forsæt priser;

„Men det er altid dog et vigtigt Spring,

„Man gjorde derfor uden Tvivl ei ilde,

„Om man sin Livstid derpaa tænke vilde,

„Betænkksomhed er en velsignet Ting!“

Om een af disse Misogyners Tanker,

Og Frygt for noget, som han havde hørt,

Gemeenligen med Egtestanden vanker,

Til Hebersvendom havde ham forført,

Hvad heller, som jeg snarere vil mene,

Han mellem Bexler, Actier og slygt,

Forglemte reent, at han var ene,

Det veed jeg ei, og det er ei min Pligt,

At vide slygt.

Hans Slægt og Benner uophørligt plagte
Ham med Erindring om at gifte sig —

Dog sagte! sagte!

Der har jeg uden Tvivl forsnakket mig!

Til Ære for hans Slægt jeg den maa lade,
At Ingen af den samme derom bade!

• Slig Commandeur af fire Tønder Guld
Bad ingen Slægtning om at fylde Jorden,
Med mindre Slægtningen var gal og fuld!
Det strider mod Naturens Orden.

Vend, hvo som lyster, op og ned paa den;
Jeg snakker meget heller om igjen:

Kun Benner bade ham, og neppe disse,

Thi hvis de alle havde bedt min Mand,

Saa havde han Anmodninger tilvisse

Casferet ind fra halve Engelland;

Da rundt omkring Enhver, der havde Mave,
(Som næsten alle Britter have)

Ustridigen var hans hengivne Ven —

Den rene Sandhed er, at et Dusin af flige

Bad ham bestandig, Fleer at gjøre lykkelige,

Dg i en lille Slægt, naar han var sovnet hen,

At leve paa en Maade op igjen

Bed Hjælp af en elskværdig, lille Pige.

„Top!“ raabte han engang, „jeg vil forsøge det!

„Men Sagen er, hvor i en Hast saa lige

„Jeg træffe skal en vakker lille Pige?“ —

„Den kan du træffe meget let;“

Gjentog hans Ven, „sadt op i Morgen, Broder!

„Dg rid tre, fire Mil herfra

„Til næste Herregaard, hvor en Papa

„Til tre ret vakre vel opdragne Pøder

„Af Evakjønnet boer. Hver af de Tre,
 „Rød som en Rose, hvid som Sne,
 „Ustyldig, munter, fjælen, vil henrive
 „Din hele Sjæl, saasnart du faaer at see,
 „Hvad jeg omsonst forsøger at beskrive,
 „I Hver Modellen til en Gratie.
 „Medgift jeg ei kan love dig i Penge;
 „Men ellers Alt.“ — „Top!“ raabte han igjen,
 „I Morgen galoperer jeg derhen!“ —
 „Det er et Ord?“ — „Et Ord! Farvel saa længe.“

Om Morgenen derpaa Herr King staaer op;
 Sig munter i en Hast paa Hesten svinger;
 Den floi saa let som om den havde Binger,
 I susende, høitbelgende Galop
 Til Herregaardens Port — og dermed: Stop!
 Smaadrenge tager mod den, Herren danser
 Saa net, saa let ad Rjøfkenirappen til;
 En lille Landsbyterne der ham standser
 I Farten — thi man er som uden Sandser,
 Naar man sig gifte vil,
 Saavel som naar man hænger sig, desværre! —
 „Nei! hist er Stuedøren, gode Herre!
 „Behag at gaae til den!“ — og han gif ind.

Hans Dine fem Gestalter der opdage,
 Hvoraf de tre
 Undseeligen, i Landsby-Meglige,
 Sig neiede, løb bort og rødmede;
 Huusherren og hans Frue blev' tilbage:
 „God Morgen!“ sagde han, — „Velkommen!“ sagde de.
 „Min Herre,“ blev han ved, „jeg ikke har den Ære
 „At kjende Dem, men ønsker, det at lære;
 „Mig syntes ganske herligt om den Sag,

„At spise Frokost her i Dag;
 „Dg uden Hensigt syntes det mig ikke;
 „De neppe denne gjette kan —
 „Jeg altsaa Dem vil sige den; velan! —
 „Dog! strax at sige den, kan sig vel ikke stikke;
 „Lidt Frokost først! der gives Dit og Dat,
 „Som uden Frokost ei fra Læben glider glat.“

Frokosten knap var endt, før Talen gled
 Fra Frierlæberne paa denne Maade:

„Af Jordens Rigdom, Ære, Herlighed,
 „Jeg har saa meget, som jeg vel kan raade;
 „Saa meget, som jeg skjøtter om,
 „Af Himlens Gaver er min Eiendom;
 „Tre, fire Tønder Guld jeg eier, for det Første,
 „Min Alders Kraft og Styrke, Nummer To,
 „Dg, for at fylde Tallet, Sindets No —
 „En Skat mig mangler kun, og det den allerstørste,
 „En Kone, som i kjærlig Sympathie
 „Vil dele med mig, til det er forbi,
 „Det Tredie, det Andet og det Første.
 „De trende Døttre har, og mellem disse tre
 „Er een, som dette gjøre vil, maastee;
 „Vil De, saa lad mig faae dem strax at see
 „I Negligee!
 „Thi jeg har andet at bestille,
 „End spille Tiden, hvis de ikke ville.“ —
 „Med Glæde! strax! i dette Dieblik!“
 Igjentog smukke gamle Mand og Kone;
 Ud smuttede den huuslige Matrone,
 Dg ind igjen med sine Døttre gif.

I landlig Dragt, med hvide Linn om Panden,
 Hvorunder Haaret sneg sig bølgende

I brune Loffer ned paa Skuldrene;
 Hver med halvdækket Barm, hvorpaa en Rosenknop
 Forsøgte, skinsyg paa sin modne Ben,
 Den lille røde Mund at lukke op,
 For og, trods Sløifen, ret at kysse den;
 Med korte Trøier, af hvis Ermer stak
 Et Armeapar, hvis Monster du, Seline!
 (Thi hvad er rundt og hvidt og nydeligt som dine!)
 Din Elsker følger alt for tidt i Frak;
 Med Skjorter, som i lette Folder glød,
 Liig Sommerstyer forbi Maanen, ned
 Forbi de runde Knæe til Fodderne,
 Stod' rødmende, blufærdig smilende,
 Og, som jeg ei kan sige det, de Tre,
 Jeg glemte Rimet for — ved Siden af hinanden.
 Herr King, vor Frier, henrykt stod og saac,
 Og saae, og gjorde Intet meer, end saae,
 Og saae sig fast ihjel; thi Sjælen flyver
 Ved saadan Keilighed igjennem Diet hen
 Til det, der blendende fortryller den.
 Spørg Pastor Paris, om jeg lyver?
 Han længe stille stod og saae,
 Og vustte hemmelig hans hele Krop var Die
 Fra Top til Taa,
 For ret med dette Syn at kunne sig fornoie.
 „Ja! saadan kunde jeg nok længe staae,“
 Udbød han endelig, „men her er meer at gjøre!
 „Jeg Een maa vælge; thi dem Alle maa
 „Jeg venteligen ikke saae,
 „Skjøndt det var nemt?
 „Hvad mener De? Jeg Loven ei erindrer;

„Thi jeg har den og Alting glemt
 „I denne Glands, som for mit Die tindrer —“

I Engelland saa lidt, som her,
 Man bruger den herkuliste Maneer,
 At skabe Hustruer af trende Piger
 I en og samme Bryllups-Nat;
 Der, som i næsten alle Riger,
 For sliq en Heltestreg har Loven Punctum sat.
 Herr King sig altsaa maatte lade nøie
 Med Een;
 Der gives stakkels Mænd, som nok maae døie
 Med den;
 Skjøndt samme stakkels Mænd jeg ei beklager,
 Det deres egen Skyld gemeenlig er;
 Thi Koner ere, som man Koner tager,
 Det seer Enhver.

Men mellem disse Tre var Balget ikke let
 For stakkels Manden,
 Særdeles nu, han saae saa slet,
 Og havde seet sig halvveis fra Forstanden,
 Og Ting, som saare let kan see
 Bed Een at see,
 Ja stundom blot en Halv, end sige Tre.
 Hans Tanker dansede Rehraus i Panden,
 Som unge Russer med en lille Perial,
 Paa et Examenastens Bal,
 Indtil de bleve ganske trætte.
 „Gid Pokker tænke meer!“ saa tænkte han,
 „Mig alle Tre de lige vel staaer an,
 „Og den, jeg faaer, er ventelig den Rette.“

Med dette kloge Forsæt, blev han ved
 Paa denne Viis: „Min Herre og Madame!

„Hvem af de Tre, jeg faaer, er mig det samme;
 „Dg derfor, uden meer Omstændighed,
 „Lad den iblandt dem Konelodden raamme,
 „Dg faae mit Hjerte, Haand, etcetera,
 Som først — hør efter, Smukke! — siger: Ja!“

Papa, Mama samtykte denne Maade,
 Som Jupiter, ved Nif;
 „Hør Piger!“ sagde han, „I nu Jer selv maae raade!“
 „Betænker,“ sagde han, „Jer egen Vaade!“
 Men et tredobbelst taust undseeligt Blik
 Bar alt det Svar, de fik.
 Vor Frier stod og stirred' tre Minuter,
 Dg lytted' efter, hvor den første Lyd kom fra;
 Men fra de tause purpurrode Putter
 Kom intet Ja.

„Saa vil De,“ brød han ud, „Dem endelig betænke?
 „Nu, Herre Gud! den Ældste vil
 „Jeg et Dvarteer dertil,
 „Men heller ikke meer, taalmodig skjænke.“

„Det er for lidt Herr Ring!“ gjentog Mama —
 „Ja! jeg kan ingenlunde længer bie;
 „Nu Kloffen alt er over Ti!“ — „Ja, ja,
 „Vi faaer at see!“ Følg med, Marie!
 (Saa hed den Ældste, og som virkelig,
 Imellem os, Herr Ring helst ønskte sig,
 Dg, som jeg har min egen Grund at mene,
 Han overalt i Grunden ønsked' ene;
 Thi selv uvidende, hvordan det gif
 I nysbemeldte Stirre-Lytte-Scene,
 Hans længselfulde lange Blik
 Sneg' sig saa lumskelig til hendes Barm alene,

Hvorpaa med synderlig Urolighed
Bouquetten hævede sig op og ned.) —

Men, man er, frygter jeg, en Smule fjed
Af min langvarige Fortællemaade;
Tilgiv, o, Kæser! o tilgiv i Naade,
Om hidintil det faldt dig lidt vel suurt!
Nu skal det gaae, som det var smuurt.

Dvarteret gik; og, vips! af Cabinettet
Mama kom ud igjen, og, som en Bind,
Fløi Frieren i hendes Sted derind,
At see hvad Tanker havde der udrettet:

„Nu! vil De have mig? saa skynd Dem!“ — „Nei!“ —
„Alvorlig?“ — „Birkelig!“ — „De vil det ei?“ —
Min Herre! — „Hvad?“ — „Min Herre!“ — „Vil De?“
— „Nei!“ —

„Ja, ja! saa rider jeg min Bei.“
Dg dermed gik han hurtig ind i Stuen
Dg bød Farvel til Herren og til Fruen.

De maatte lide denne Svigersøn,
Dg bade ham indstændigen at bie:
„See! Beiret er jo smukt, og Beien skøn!
„Bov et Dvarteer endnu!“ — Gaf ind Sophie!
(Saa hed den anden Datter) — „Ja! lad gaae!
„Jeg denne Gang endnu forsøge maa!“ —
Dvarteret gik, som forrige, til Ende,
Dg hurtig Frieren fløi ind til hende,
Det samme Spørgsmaal: „Vil De, eller ei?“
Fik trende Gange repeteret: „Nei!“

Bor Helt tilbage gik igjen i Stuen,
Dg, sandt at sige, var lidt vred i Huen —
En Kury har mangen En i Hov'det Fluer sat;
Men to — Gud frie mig! jeg blev desperat —

Det blev alligevel Herr King dog ikke,
 Han vidste sig i Kurve godt at stifte;
 Det, som forvoldt ham stærkest Hjernevrid,
 Var den uigjenkaldelige Tid,
 Og derfor bandte han, med disse Kurvepiger
 Slet Intet meer at foretage sig,
 Endstjøndt Forældrene bad inderlig
 Om et Dvarteer endnu. Men af! som Bessiel siger:
 (Gud glæde ham for Alt, hvad han har sagt!)
 „D! Christen Sjæl! hvad nytter al din Bunden
 „Mod Kjærlighed, mod Skjebnen og mod Fanden?“
 At trodse dem, især den første og den anden,
 Bist ikke staaer i vores Magt;
 Herr King nu skulde gistes, og — giv Agt!

Den yngste Datter var endnu tilbage,
 Som Henriette hed,
 Og efter megen Beden og Umage
 Vor Frier nok engang paa Krogen bed,
 Og et Dvarteer endnu for hendes Skyld spendeerte,
 Som ei saasnart var endt, før han igjen
 Sprang ind, og kjæf den tredje Kuv risqueerte.

Han syntes næsten alt at have den,
 Og spurgte derfor i en rolig Tone:
 „De vil vel heller ikke være Kone? —
 „D! skynd Dem, at jeg komme kan herfra
 „Med alle mine Kurve! Vil De?“ —

„Ja!“ —

„Min Kone være?“ —

„Deres Kone! Ja!“ —

„Det er for Alvor Deres Hjertes Mening?“

„Nu! Gud velsigne Dem og mig og vor Forening,

„Etcetera!“

Dg dermed Arm i Arm de hopped' ind i Stuen.

Fornøiet Herren blev, og glad blev Fruen,
Som sluttede, hvad Læseren nu veed.

„Ja Sagen mellem os er i sin Rigtighed,“
Udbrod Herr King, „nu mangler os kun Præsten

„Dg Kongebrev, som snart skal være gjort;

„Jeg svinger mig i største Hast paa Hesten,

„Dg trap, trap, trap, igjen til Byen fort;

„I Morgen skal jeg have strax den Ære

„Med begge Dele her igjen at være.

„Jeg elsker ikke megen Snaf:

„For Frokost Tak!

„De tvende Kurve vil jeg lade hænge;

„Farvel saa længe!“

Dermed vor Frier hurtig Afsted tog,

Dg som en Piiil afsted mod Byen jog.

Papa, Mama, Sophie, Henriette,

I Porten noget stod og saae derpaa,

Til Synet ham ei mere kunde naae.

Marie derimod — Kan Læseren vel gjette,

Hvor hun imidlertid er smuttet hen?

Nu, Kjære! kommer først Historien.

Ei langt fra Gaarden, tæt ved Landeveien,

Laae mellem nogle Træer en lille Hei.

I Afsted's Hurlumheiens Stoi

Med Bukken, Skraben, Haandtryk, Ryssen, Reien,

Hun sneg sig bort, og hen til denne fløi —

Af hvilken Aarsag, veed jeg ikke;

Hvad kan ei stundom unge Piger stifte?

Nok sagt, hun sad usæet paa sammes Top,

Dg kunde derfra mageligen skue

Herr King i sin ustandsede Galop,
 Saa længe til han blev saa lille, som en Flue;
 Og da hun ikke meer ham vante noget Sted,
 Steg hun paa Hældingen mod Veien ned,
 Og satte sig i Græsset der, og græd.

Ulykkelige Kjærlighed!

Hvor kan du Hjernen ei paa Folk forskrue!
 En Elsker sandser, husker ingen Ting,
 Imens du tumler ham omkring
 I Frygtens Sneefog, eller Haabets Lue.

Saaledes gif det denne Gang Herr King;
 To Fjerdingvei han alt var galopperet,
 Før han, med Eet, besindte sig,
 At Brudens Fornavn var ham reent uvitterlig,
 Som dog til Kongebrev blev requireret.

Han derfor vendte sig og Hesten om,
 For hendes Navn i største Hast at hente,
 Som havde sagt ham Ja. Men da han kom
 Til Høien, hvilken Fryd! i det han kjendte
 Den ældste Datter, som spadseerte der!

„Det sparte mig, ved Gud, et heelt Dvarteer,

„At De, min Smukke! just er her tilstede;

„Jeg glemte hendes Navn, som gav mig Ja dernede —

„Vil De behage her at sige mig,

„Hvordan det lyder egentlig;

„Thi jeg kan ingenlunde længer bie?“ —

„Min Herre! hendes Navn, som vilde gifte sig

„Med Dem? som elsker Dem?“ —

„Ja vist!“

„Marie.“ —

‘Saa hedder hun? det kan jeg lide paa? —’

„Som saa!“ ...

„Marie? — jeg skal rigtig Navnet gemme.“

„Marie, ja! ... Marie! — Hils der hjemme!“

Dg bort han fløi;

Men mumled', uden et Minut at tie,

„Marie —

Marie — !y! Marie — hop! — Marie!“

Taf stee dig, lykkelige lille Høi!

Der hjemme var en Praten om den Frier,

Om hans forunderlige Hurtighed,

Hans Skabning, Midler, Bæsen, Narrerier,

Dg mange flere Snurrepiberier,

Hvoraf jeg knap det Halve veed:

Papa holdt for, hans Hest var at beklage;

(Deri han havde megen Ret)

Mama fandt ud, at i hans unge Dage

Han havde været nok saa net;

Sophie paastod, han var altfor lille,

Dg Henriette, han for gammel var;

De begge holdt den Ting for soleklar,

Han var en lille Smule Nar —

Marie blot taug ganske stille,

Dg lod dem prate sammen, hvad de vilde.

Da Dagen var forbi, det blev omsider Nat;

Dg Søstrene, som nu blev ene,

Fortsatte deres Snak — „Nien hvordan er det fat,

Marie? hvi saa bleg? — jeg skulde mene,“

Bar Henriettes Ord, „at det kun tilkom mig

At blegne her; thi, sandt at sige,

Dengang jeg sagde Ja, jeg arme Pige

Tog fejl.“ — „Saa gif det netop dig,

Som det gif mig;

Dengang jeg sagde Nei, jeg egentligen vilde“ ...

„Sagt Ja! —

„Ah! ha!“

Sophie stemmed' i, som tænkes kan: „Ha! ha!“

„Men hør engang, det end er ei for silde!

Bliv rød igjen!

Gaae du for mig til Brudeskamlen hen

I Morgen!“ sagde Henriette —

„Kun Navnet! — hvis han kun ei havde dette?“

„Hvad Navnet angaaer,“ blev Marie ved,

„Det har sin Rigtighed.“

„Nu det er løierligt“, udbød Sophie —

„Saa, Henriette, veed du hvad,

I Morgen vil vi pynte Søster Nic,

Hvordan vi bær os ad,“

„Ja! ja!“ — det blev i Hast afhandlet og besluttet,

Dg alle Tre

Med hi! hi! hi! — ha! ha! — he! he! —

Sig ned i Dynerne (sov sødt, I Søde!) putted'.

Den næste Dag derpaa kom Ring igjen

Med Præst og Kongebrev. Til Bryllupsfesten

Var Altting færdigt, uden netop den,

Som skulde krone hele Resten.

Det varte to Dvarteer, det varte tre:

„Hvor længe kan dog ogsaa Bruden vie?“

Da man tilsidst fik pludselig at see

Imellem Henriette og Sophie

I hvide Bryllupsdragt den rødmende Marie.

Forældrene, som ei begreb

De trende Søstres overlagte Kneb,

Dg alle Gjester studsede ved dette.

Men Ring, som troede, Bruden var den Rette,

Sig nærmede til den, som festlig pyntet var,

Dg vilde have Sagen klar.

„Min Herre, det er ikke Henriette.“ —

„Nei det forstaaer sig selv.“ — „Nu det er underligt,

„Hvordan han meer end vi begriber slikt;

„Min Herre! det er virkelig Marie.“ —

„Ja hvem vel ellers.“ — „Hun, som sagde Ja,

„De vil jo have?“ — „Just! Men hedder da

„Hun, Bruden her, ei virkelig Marie?“

„Jo rigtig nok, men“ —

„Hvad skal dette Men

„Da sige? skal jeg nu frie om igjen?

„Hvorefter skal vi længer vie.

„Naar Bruden færdig er og Præsten, som skal vie?“ —

Man Kongebrevet saae, og see! der stod Marie.

Man studsede forstrækkelig derved.

Min Frier blev af al den Studsen kjed,

Til sidst han blev endog en Smule vred.

Men endelig forklarede Sophie

Den hele Sag,

Til Kings, Pappas, Mamas og Hvers Behag:

„Eh,“ sagde Henriette, „jeg kan vie.“ —

„Det haster heller ikke just med mig;

„Men det sig passer allerbedst for dig,

„Min Søster!“ lagde til den skjelmste Miss Sophie.

Historien de, kort sagt, Alle leed,

(Gid Læseren det vilde med!)

Dg King blev viet og gift, og glad med sin Marie.

Moralen, som heraf kan pilles ud

Med overmaade lidet Hovedbrud,

Er meer end een; jeg kjender, sandt at sige

Kun saa Historier i Riim saa rige

Paa reen og fyndig, sand og sund Moral,
Som denne. — Føst af hver en Periode
Man lære kan Alt, hvad man lære skal,
Naar man har Takt for det moralske Gode.
Det vigtigste deraf for Brudgom og for Brud
Vil sikkerlig min Læser selv udfinde,
Naar han og hun engang faaer slygt i Sinde,
Hvortil dem skjente Held den unge, blinde,
Bevingede, bekjendte lille Gud!

Thomas Moore

eller

Benſkabs Seier over Kjærlighed.

Wee! tretten Gange vee det Dieblif,
 Hvori jeg første Gang det Indfald fik,
 At rime!

Wee! tretten Gange vee den Thyge Brabes Dag,
 Da Noget (ganske viſt en Djævel) lumſkelig
 I Dret hviffed' mig:

„At gjøre Vers er ingen Sag!“

Jeg ſiden ei har havt en rolig Time.

Jeg, ſom har robet nys paa langs og tværs
 Min unge Muses Bildſkab, ſnart i lange,
 Snart korte, ſnart i vide, ſnart i trange,
 Og overalt i lovlig ſlette Vers,
 Paa ſamme Farvand atter mig begiver.
 En Sømand tidt i Havsnød ſværger paa,
 I Haſtighed ei meer ombord at gaae,
 Og næſte Dag fra Landet atter driver.
 Liig ham jeg krydſer, driver, lægger bi;
 Min Fabel er det Skib, jeg ſidder i;

Mit Bildskab er den Vind, som blæser stik imod,
 Og, om jeg paa mit Hoved stod,
 Kan jeg dog ei til Skuden sige:
 Gaae Skude! gaae mod Binden ganske lige!
 Hvi vil jeg seile da? Spørg, Skjebnen, kjære Ven!
 Man staaer mod alle Ting, kun ei mod den.
 Igaar jeg ganske fast mig foresatte,
 At byde Skjebnen Trods, og svor, til evig Tid
 At aldrig ville mindste Vers forfatte,
 Knap Epigram engang, trods al den Flid
 Hver Nar sig gjør, der gaaer forbi mit Kammer,
 For mig at narre til at gjøre, Epigrammer.
 I Dag, jeg veed ei selv hvordan, min Pen
 Gaaer paa Papiret alt sin skjæve Gang igjen.

Der var en Mand i Engelland et Sted,
 Jeg huster ikke hvad han hed,
 Naturligviis han hed vel sagtens noget —
 Dog, da jeg holder det for baade Synd og Skam,
 At snakke om en Mand, og ikke nævne ham,
 Saa sætter jeg, at han hed Lovingham,
 For ei at snakke ganske hen i Taaget.
 Den samme gode Mand var fri
 For Bryderi
 Med ellefte December, og Patroner,
 Og Verter, som Herr Pips, der vil betales strax,
 Og slige strækindjagende Personer,
 Som, for Exempel, de, hvis Vaaben er en Sax,
 Som skabe Mennesker, men dræbe dem igjen
 Med Regninger paa Skabelsen,
 Og de, som springe rundt omkring paa Luur,

For reent, som oftest, at annihilere
 Den sidste Stump af Skræddrens Creatur;
 Han reent var fri for dem og mange Flere,
 Der med og uden Skjæg
 Saa mange Sjæle dividere —
 Og levede som Blommen i et Æg.

Jeg ønsker meget hjertelig,
 At det gik ligesaa med mig —
 Nu, Herre Gud! det gaaer nu, som det kan!
 Igjen til vores lykkelige Mand.

Maaskee man tænker, dette skulde være
 Det hele Maleri paa hans Lyksalighed?
 Man tænker feil; thi Penge ere
 Aldeles ikke nok til Sindets Rolighed,
 Og uden den — Farvel! Lyksalighed.
 For Guld man kjøber galoneerte Klæder,
 Og Hofmænds Buk, og knibste Pigers Skjerts,
 Og Bittighed, og Dyd, og fine Sæder,
 Og Himlen selv i sultne Skjaldes Bers;
 Men, troe mig, aldrig, aldrig — rene Glæder.

For ei ham selv, (som tidt, desværre! skeer)
 Men for hans Lykke her at frone,
 Gav Himlen ham en meget deilig Rone.
 Mærk vel, jeg mener her ved deilig meer
 End alle Træk af Venus Erycine,
 Det Deilige, som ikke taber sig,
 Og ene gjør en Mage lykkelig,
 Den omme, gode Sjæl, som møder mig
 I hvert et Blik af min Palmine.
 Nu, som den Ene veed, den Anden slutte kan,
 En Pebersvend af Guld bær ikke Band,
 Var han endog St. Pavens Trippel-Krone,

Imod en Mand af simpel Jord, som kan,
 Fra Sol gaaer op, til Sol gaaer ned,
 I uafbrudt lykkelig Kjærlighed
 Omfavnes af saa elskelig en Kone;
 Men af! fra den Tid af, da vores første Fader
 Bar sig i Paradiis netop saa daarlig ad,
 Som Hver iblandt hans Afkoms Myriader
 Fra Sem og til den Søn, jeg ønsker dig, Palmine!
 Sig havde baaret ad,
 Fra den Tid Roser groe blandt Torne, Fryd hos Pine,
 Og nu, da Noisomhed er reent fra Jordens veget,
 Forjaget af de nye Nødvendigheders Hær,
 Til ret at være lykkelig, desværre!
 Udfordres meget, overmaade meget.
 Vær æret, viis og riig! tryk til dit Bryst
 Den yndigste blandt alle Jordens Koner,
 See hende lide, du er uden Trost,
 Viis, æret, elsket, Mand paa Millioner!
 Døm aldrig nogensinde Den og Den
 At være ganske lykkelig, min Ven!
 Den rige Claus har selv imellem Hovedbrud;
 Ei skue vi det Kryb i vore Haver,
 Som volder, Planter, Blomster, Træer gaae ud,
 Og Ingen seer den skjulte Drm, som guaver
 Dens Sjæl, hvis Klædebon med Diamanters Lyn
 I Dandsens lette Sving forblinder Poblens Syn.
 Hvor mange tunge Suf i skjulte Braaer lød!
 O! mange Taarer blot i Maanens Paasyn flød
 Fra deres Dine, som med konstig muntert Smil
 I Selstabs skjule maae, blandt tankeløse Daarer,
 Den giftige, den dødelige Piiil,
 Som Hjertet uophørlig saarer,

Dg saarer tidt saa dybt, at konstig Munterhed
 I dyb Fortvivlelse for evig sænkes ned;
 Vor Lod det engang blev paa denne Jord, at græbe,
 At blande Smil med Suk, og verle Sorg med Glæde —

Sandt nok, hvad før jeg troede, nu jeg veed:
 Lykkelig Elskov blev fra Himlen sendt herved,
 Som Stovets allerstørste Herlighed;
 Men Himlen gav det naadig een endnu,
 Som kappes om med hiin, hvem Prisen skal tilhøre,
 Som, for min Mand ret lykkelig at gjøre,
 Jeg her maa lægge til endnu:
 Han havde det, omsonst saa Mange søge
 Fra Kallundborg til Rjøge,
 Dg altsaa haaber jeg, til Sjællands Ære,
 Hvor det skal være,
 Det, som man næsten aldrig har paa Thronen,
 Som Manden ikke altid faaer med Konen,
 Den Skat, som alles Tab erstatter os igjen,
 Kort: en fornuftig, dydig, trofast Ven.

Hans Navn er glimrende blandt mange store,
 Dg til vor Tid endnu bevar't;
 Herr Bayle siger tydeligt og klart,
 At denne Ven hed *Thomas Moore.

Herr Lovingham var Fader til to Piger:
 Den yngste var saa smuk, at det, som Naso siger,
 Var en formastelig Forvovenhed
 At prøve paa, fuldkommen at afridse
 Blot hendes allermindste Fingerspidse,
 End sige hendes hele Deilighed.
 Den ældste, Fanny, derimod —
 Jeg siger ikke meer; jeg nødig vil umage

Mig med at male sligt,
 Som, udført nok saa mesterligt,
 Dog ingen Moders Sjæl i Verden kan behage —
 Nok sagt, at Fanny ei var nær saa smuk, som god,
 Og contrasterede med Spøgelse især
 Deri, at hine meest i Mørke styes,
 Som farlige at komme nær,
 Hun derimod var skrækkeligst ved Lys —
 For Resten manglede hun ikke Vid,
 Og man paa hendes Dyd ei noget kunde sige:
 Kun, at hun ei fra Arilds Tid
 I Grimhed havde havt sin Lige,
 Og fik den heller ei, før Tydsklands Poetinde *)
 Til Sommes Lyst og Andres Skræk blev til,
 Der, hvis man ellers kan og vil
 Til somme Kobberstykker fæste Tro,
 I Grimhed gjerne kunde gaae for To.

Forældrene var' ei ved denne Forstjæl blinde;
 Vel knurrede de ei mod Himlen for een Torn
 Blandt tusind Roser! men, skjøndt deres Dyd
 Forbød dem Knurr, tillod den dem at græde;
 Det Huus, som et Par Aar tilforn,
 Før Kopper kom derind, et Tempel var for Fryd,
 Blev nu Melancholiens Sæde.

Herr Moore kom saa tidt, som Ven, i Huset,
 At han omsider gif, som Elsker ud.
 Den yngste Datter gjorde Hov'det kruset
 Paa Manden, og den kjære Elskovs Gud
 Saa vældigen bestjød ham Stud i Stud,

*) Madame Karschin.

Til han omsider blev saa reent beruset,
 At ønske: Gid den Pige var din Brud!

Mens Timerne — den første Kjærlighed
 Gjør Maaneder til Timer, som man veed —
 I Elskovs Sukke sødt for Moore sig bortliste,
 Han i sin Tummel dog sin Ven bestandig seer,
 Og seer ham med Forundring meer og meer
 Sin fordums Munterhed at miste.

„Min Ven!“ udbryder han engang
 Spadserende med Lovingham alene,
 Mens Bestenvindens Dands i Bøgens Grene
 Til Bækkenes Musik og Rattergalens Sang,
 I Aftenens høitidelige Scene,
 Dem begge To til Følelser indbød;
 Men, som sædvanlig, hver til sine —
 „Min Ven! hvor smiler Aft'nen yndig rød!
 „Men denne mørke, kummerfulde Mine
 „Forraader, at den smiler ei for dig —
 „Dg taus du nærer denne skjulte Smerte;
 „Udøs for mig, min Ven, dit hele Hjerte!
 „Hvo veed, maaskee jeg var saa lykkelig,
 „Om ei at hæve, dog at lindre
 „Din Sorg; o Ven! den halv tilhører mig,
 „Dg lad mig dele den, o! negt mig ei den Lyst!
 „Udeelt forstorres Sorgen i vort Bryst;
 „Men deelt i Bennesavn den altid bliver mindre.“ —

Den Form, i hvilken alle Andre svare,
 Naar de bli'er spurgt om Ting, de ei vil svare paa,
 Blev brugt af Lovingham; for Tid at spare,
 Jeg altsaa videre vil gaae.

En Maaned eller to gif hen som saa.
 Kjød af tilsidst sin Ven at plage
 Vor Moore taug; men blev, som før, hans Ven;
 En gammel Mode, som er nu af Brug igjen
 I vore Dage.

„Tag, Himmel, tag igjen den Rigdom, du mig gav!
 „Giv mig for dette Slot en ussel Hytte,
 „Dg Plads ved samme til en Grav!
 „Jeg ønsker Intet meer; mig Intet meer kan nytte.
 „Den Engel, du mig gav til Livets Lyst,
 „De To, jeg faderlig saa tidt har kyst,
 „Den Ven, jeg trykker tidt fortrolig til mit Bryst,
 „Vist vilde glade med mig alle flytte;
 „Tag, gode Himmel, tag alt Andet, hvad du vil;
 „Men giv min Datter, giv min elste Mage,
 „Giv mig den Ro, den tabte Ro tilbage,
 „Som døde med min Fannys skjønne Smil!“
 Saa led blandt Skovens melancholske Bøge,
 Paa Steder, som man pleied' ei at søge,
 Den ømme Faders Suk; ofte nød
 Han Lindring i, at bittre Taarer flød;
 Tidt blandtes der hans Suk med Philomeles Klager,
 Tidt gif han der, og sine Hænder vred.

Engang det Hændelsen behager,
 At sende Moore hen til samme Sted.
 Skjult hører han hvert Ord fra Lunden næst derved:
 Tungt falder hvert paa hans venskabelige Hjerte;
 Usset erfarer han nu Grunden til hans Smerte,
 Dg ubemærkt sig atter lister bort.

Men, da den ædle Tid sig lister ogsaa med,
 Saa vil jeg nu for Alvor være fort.

Den næste Dag man Thomas Moore saae
 Med splinternye Silkestrømper paa,
 Med Chapeaubas, med Raarde og deslige,
 I Frierstilling for Herr Lovingham at staae:
 „Min Ven! jeg kommer — og jeg har den Ære,
 „At komme, saasom — efter som — og“ —

„Kjære!

Hvortil de Complimenter? Hvi saa peen?
 Dog, ha! jeg gjetter alt, hvad du vil sige —
 Om her i Stuen var nok Een,
 Min Datter, skadede vel ei saa lige —
 Maaskee da Tungen bedre kom i Gang,
 Og din Prolog blev noget mindre lang?
 Jeg veed det alt; tænk ei at dine Blikke
 Blev' ubemærkte! tænk og heller ikke
 At dine Suk for hende ind i eet,
 Og atter ud af andet Dre føere!“

„Min Ven, udbrod den ædle Thomas Moore,
 „Det glæder mig, at du har seet,
 „Hvad falsk Undseelse forbød mig før at sige;
 „Jeg derved altsaa spare kan
 „En Hoben Sving, og gaae lidt mere lige;
 „Din ældste Datter har, jeg veed ei selv hvordan,
 „Saaledes meer og meer mig rykket hen til sig,
 „At jeg i Dag maa sige dig:
 „Jeg kun ved Fannys Ja kan blive lykkelig.“ —

Man let kan tænke sig ved denne Leilighed
 Herr Lovinghams Forundring, Studsen, Glæde;
 Men ei saa let den Guddoms Fryd, hvormed
 Bor Moore saae sit Bærf. Saa fra sit Himmelsæde

Nedsmilte fordum Kjæmpernes Betvinger
 Til Baucis og Philemons Fryd.
 Kun den, hvis Sjæl sig op til Himlen svinger
 Med stadig Flugt, og stolt og seierrig
 Seer Mængdens Spot og Fordom under sig,
 Kan tænke Datteren af dig,
 Guddommelige Dyd!

Den himmelrene Lyst, at skue Brødres Glæde
 Kjøbt med sin egen Dval. Kun Dydens Ven,
 Hvis ædle Bryst var aldrig Lastens Sæde,
 Kan tænke den.

Den sande Dyd til intet Fremmed trænger,
 Den er, som Elskov, selv sin egen Løn
 Til den Termin, da Had og Spot ei længer
 Skal følge den miskjendte Søn.

Lad Dyds og Elskovs Følelser regjere,
 Selv ubelønnede, bestandig i dit Bryst!
 At elske, troe mig, altid sødt vil være;
 At gjøre vel, vil stedse blive Lyst.

Men, af! kun En og Anden Tillid fæster
 Til denne Sætning. Tag Belønning bort,
 Saa mister snarlig Dyden sine Gjester,
 Dens Tempels Tillob bliver ikke stort —
 Den Mening har desværre mange Fleer.
 For altsaa Mængden at faae tilfredsstillet
 Ved min Historie, jeg burde vistnok her
 See til at faae en lille Fee i Spillet,
 Hvis een slog ikke til, den hele Hær;
 Og saa ved sammes Hjælp, i sidste Scene,
 Naar Helten med sin Brud fra Brudeskamlen gif,
 Faae Englands Karschinn i et Dieblif
 Forvandlet om til Albions Helene.

Men det maa være nok for denne Gang;
Der gaaer for megen Tid til de Spectakler.
Tilfreds med blot at have viist, i Sang
Jeg ogsaa kunde hitte paa Mirakler,
Jeg ender med at sige kortelig:
Frue Moore blev sig selv bestandig liig;
Men hendes milde Dyd, forenet med Forstand,
Den omme Følelse, den takkefulde Barme,
Hvormed hun sølte sig i sin Tilbedtes Arme,
Den Omsorg for ham idelig at fryde,
De hede Taarer, som i Strømme flyde,
Naar han er ikke glad, den Fryd, som hviler
Paa hendes hele Sjæl, saasnart han smiler,
Tid, Bane, disse sande Feer ene
Vor Fanny gjorde snart til en Helene,
Og Moore til den lykkeligste Mand.

Døden og Doctoren

eller

den sorte Best.

Engang laae Døden (som sædvanlig bleg)
 Matgispende ved Roden af en Teg,
 Hvorhen paa tynde Been, vor store *Thessen liig,
 Den fra en Balplads havde slæbet sig,
 Dg færdig var at puste ud sin Sjæl,
 (Figurligt sagt i Vers, forstaae mig vel!
 I Prosa klang det alt for galt;
 Thi Døden, egentlig og philosophisk talt,
 Skal ikke være stærk i Sjæl)
 Kort sagt: Hans Majestæt ei kunde mere,
 Træt af at slaae ihjel,
 Dg laae paa Jorden færdig at frepere.

En Doctor gik forbi,
 Dg saae den ligge der, og tænkte: ved den Ni!

(Saa kalder man for Kortheds Skyld den Syge,
Hvorfor Tobias maatte ryge)

Det var en herlig Sag, o Himmelen skee Lov!
Om jeg nu snappede fra Herr Patronens Side
(Han troede Herr Patronen sov)

Den Lee, for hvilken Alt i Græsset strax maa bide,
Hvor vilde kjøre da min Plov!

Hvad er mod den al Verdens Larativ,
Salt, China, Rottetrud, Recepter, Piller, Draaber,
Ja selv den Elixir, hvorpaa jeg ellers haaber —
Dg alt det andet Antidot mod Liv?

En Bagatel! — Sandt nok lidt Lyveri
Der stikker is

Men stjæle Medicin — og stjæle fra en Død —
Dg naar man føler sig til Livets Meier fød —
Dg overalt — langt heller eengang stjæle,
End uophørlig hæle —

Saa resonneerte han af Jver for sin Kunst,
Dg listede sig til at nappe —

Men Dødens Knokler blev paa eengang rappe:
„Herr Doctor,“ skreg den, „det er reent omsonst,
At prøve paa min Lee at snappe!

Thi, reent ud sagt, at stjæle den,
Dg Køllen fra den gamle Jomfru-Værger,
Dg Livets Balsam fra min Fiende *Berger,
Er lige muligt kjære Ven!

Jeg raader derfor venligst, lad den ligge!“

Den Doctor blev om Næsen ganske bleg,
Dg skjald og gyste, hommed' sig, og skreg,
Som En, der vil af Døden Livet tigge:

„Af allernaadigste Herr Mors!

Filgiv mig, at det syntes som jeg vilde —

Nei Himlen frie mig! Fra Ring=Pe til Mars
 Er ingen Dødelig, som tidligen og silde
 Med saadan Iver dyrker Dem, som jeg!
 Jeg stjæle fra Dem! — at tilgiv mig, nei!
 Jeg Leen blot en Smule hvæsse vilde,
 Den syntes mig lidt sløv.“ — „Nu er jeg død
 I tredsindstyve Secler!“ hiin udbrod,
 „Men i min hele Dødstid aldrig Mage
 Jeg fundet har til denne Nidkjærhed!
 Blandt alle mine Svende, det jeg veed,
 I nye Nætter og i gamle Dage
 Har Ingen havt en halv saa mesterlig Idee!
 Hvad siger jeg? jeg selv bekjender det med Spee,
 Jeg selv har end ei havt den — Hør, min Herre!
 Jeg hader Complimenter,“ blev den ved,
 „Men denne ganste nye Dymærksomhed
 Fortjener en Belønning — De begjere
 Af Alt hvad Døden eier, hvad De vil,
 Og, ved min Lee! det Dem skal høre til!“

For Doctor brugte næsten to Minuter
 Til at betænke sig,
 Og endelig brød ud: „Det græmmer mig,
 At forefinde Deres Majestæt
 Saa skrøbelig og træt,
 At udaf Stand til Leen selv at bruge
 De Deres Arbeid reent maa see forsømt
 I næste Uge —
 De allernaadigst mig en Gave har tildømt,
 Lør jeg mig underdanigst blot udbede,
 De denne Lee mig vil tilstede,
 Saalænge til De kommer Dem igjen?

Jeg vist skal gjøre mig al tænkelig Umage,
 For med en Estertryk at bruge den,
 Som om det var Dem selv i Deres Ungkarlsdage."

Den kjære Død, isvrigt ufortalt,
 Har, siger man, med andre Potentater,
 Hvis Blik maae gennem-overstue Stater,
 Et Syn tilfælles, som seer ofte galt —
 Og ofte, naar man grandt betragtet har dens Bæsen,
 Man skulde sværge paa, den reent gif efter Næsen,
 Som andre Fleer,
 Der gaaer saa skjæveligen, som man seer —
 Men Himlen frie mig fra dens Gang at ose!
 Hver gaaer paa sine Been saa lige, som han kan —
 Kun synes mig, at dens Forstand
 Ved denne Leilighed var ikke just at rose —
 Den burde bedre have kjendt sin Mand
 Og hvad han førte i sin Pose.

Imidlertid den havde svoret saa;
 Og Døden er en Mand, som man kan lide paa. —
 „Belan," udbrød den, „tag den; men hold Maade
 Med Brugen af dens skarpe Dd,
 Og levn dog lidt af Livets Traad!" —
 „Lad mig kun raade!"
 Igjentog Doctoren — og løb ad Marken hen:
 „Om otte Dage sees vi her igjen!"
 Han løb — og, for ei reent at spille Tiden,
 Hvor Intet var at meie, hvæssed' han,
 Alt som han løb, den frumme Sabrian
 Til ydermere stikker Biden.

Den arme Død saaledes laae paa Luur
 Tre, fire, fem, sex, syv kjedsomme Dage;

Men uden Medicin ved Hjælp af blot Natur
 Den ottende dens Styrke kom tilbage —
 Den reiste sig — og savned strax sin Lee;
 Thi uden den er gode Mors, hvad flere
 Bor Verdens Herrer uden Scepter ere,
 En Ræe, man er vant at see.

Den gyste for det Skridt, den havde rovet,
 At laane bort sin hele Magt;

„Men,“ raabte den, „har jeg da sovet?
 Jeg dumme Død, som ikke meer gav Agt
 Paa denne Skjelms saa kjendelige Maske!
 Hvor kunde jeg saa let mig lade overraske?
 Hvor skal jeg løbe hen? mod Syd? mod Nord?
 Hvo veed, hvor nu den Sturk omseier?
 Og, før jeg seer mig til, afmeier
 Hver Livets Ager paa min Jord?,,

Den længe raadvild løb mod Østen og mod Vesten,
 Mod begge Poler, og, som sluttes let,
 Blev atter træt.

Til Lykke fandt den ved et Gjerde — Hesten,

(Den gamle Blis,

Som tales om i Apocalypsis)

Paa dennes Ryg den endelig kom op

Og nu, hop! hop!

I Førstningen i Trav, og siden i Galop,

Fra Stad til Stad — i alle fandt den Pesten,

Og skreg sig hæst i latter „Vee! o! vee!

See Virkningen af min misbrugte Lee!,,

Den sorte Pest (saa har man kaldt det Væsen,
 Fordi den Mand, der Alting meied bort,

Var mod sædvanlig Skif, ei bleg, men fort)
 Stak Døden meest fra Norden af i Næsen —
 Den efter Næsen reed, og endeligen traf
 Bor Doctor Urian, klif! klaf!

„Ha!“ streg den: „Hid med Leen!“ —

— „Pyt! Herr Rytter!

Den tages ikke saa! nu har jeg den;
 Og i al Evighed du faaer den ei igjen!
 Klif! klaf! din Trusel her til Jutet nytter!“ —

Den ellers Blege blev om Næsen dobbelt bleg,
 Og al dens Virkekraft af alle Knokler veg,
 Den faldt af Hesten, bumps, saa lang den var,
 Og Doctoren, klif! klaf! streg: „Lig du der din Nar!“

Med Et man ved et Skrald af Torden
 Saae ryste Himmelen og bæve Jorden —
 Et Lyn med usædvanlig Glæds slog ned,
 Af Lynet foer en Mand, saa skjøn og lys, som Livet,
 Den raabte: „Mig blev Lægedommen givet“
 Og Doctoren og Døden skjælv derved —
 Den Leen greb — og i et Nu klif, klaf,
 Fløi Doctorens Paryk og Hoved af —
 „Der!“ sagde den, og rakte den til Døden,
 „Jeg stjenker dig din gamle Magt igjen;
 Men, hvis du nogentid misbruger den,
 Saa skjælv, hvor og du er i Verden, for mit Møden!“

Min Winsløw! trende Gange Døden mig
 Gik truende med Leen ind paa Livet;

Men for den lyse Aand den skjulte sig,
Dg Sundhed blev din Ven tilbagegivet —
Nys trued' den tredobbelt frygtelig
Det Liv, som lærte mig at elske mine Dage —
Jeg skjald — men see! den atter veg tilbage,
Dg i min Skytsaand jeg gjenkjendte Dig.

G m m a.

Et romantisk Eventyr
i fem Sange.

Første Sang.

D! du, mit Haab, min Fryd, min Sang,
Min Sjæls tilbedede Veninde!
Siig, kan min Harpes svage Klang
En Afgang til dit Hjerte finde?
Kan Musens stille Harmonie
Dig, Elfte! haabe mildt at røre?
Vil du dens kjælnes Sværmeri
Med sympathetisk Belyst høre?
Kan den opfylde dette Bryst,
Hvor sig min hele Himmel hæver,
Hvorpaa min Tanke henrykt hæver,
Med Tusinddelen af sin Lyft?

Naar ingen Dval min Sjæl betynger,
Fordi du smilte til mig ned;

Naar om lykkelig Kjærlighed
 Jeg, drukken af min Bølløst, synger —
 Og drømmer mig i Glædens Hjem,
 Imellem smilende Camener;
 Og seer de høitidsfulde Scener,
 Og fuld af Ild udmaler dem;
 Og i hver yndig Elskerinde
 Kun stræber at beskrive dig,
 Naar skjen, som Kjærligheds Gudinde,
 Du med dit Smil bestraaler mig —
 Kan du da kjende svagt igjen
 Et Glimt af dine Indigheder:
 Liig Duggens Blink, naar Solen spreder
 Sin Glæde paa Blomsterengen hen?
 O! vil du see hvert Træk, hver Tante,
 Som sand og skjen udmærker sig,
 Og troe, Camenerne dem sanke,
 Som Bier af en Blomst, af dig;
 Og i hver rigtig Tone høre
 En Gjenlyd af den Harmonie,
 Hvormed du tryller tidt mit Dre
 I Glædens egen Melodie;
 Og vil du ei med Haan foragte,
 Naar Tiden kjeder dig engang,
 Den ubetydelige Sang,
 Dig i sin Ruus min Elskov bragte,
 Men venlig skjenke Bisalds Smil
 Til Sangerindens svage Toner;
 Jeg ei min Løn bortbytte vil
 Med alle Digtres Laurbærkroner!

I hine ridderlige Dage,
 Hvis Eventyrer jeg med Flid
 Mig kalder ofte fro tilbage
 Fra spæde Barndoms Legetid —
 For mig igjen om Alt at minde,
 Som dengang sødt henrykte mig,
 For, medens mine Taarer rinde,
 At tænke, jeg var lykkelig!
 Da Intet tyngede mit Hjerte,
 Mens stolt jeg paa min Rjephest reed;
 Og ingen Sorg, og ingen Smerte
 Paa Rinden lokked' Taarer ned;
 Da Hvælvingen og Kirkemuren
 Var ene Grændser for min Ro,
 Mens rundt omkring mig al Naturen
 For Resten spøjte, sang og loe —
 Der var engang i Tydsfflands Rige
 En Keiser, ædel, viis og god,
 Som i særdeles mange Krige
 Beviste vidt og bredt sit Mod;
 Man kaldte ham den Store — Somme
 Paaftod, han kaldtes saa med Ret;
 De havde Grund til deres Domme.
 Mit Eventyr skal vise det.

Han hersked' over mange Lande
 Fra Vest til Ost, fra Syd til Nord;
 Kort: Fjerdeparten af vor Jord
 Bestyrede hans ene Pande;
 Men i hans hele Herredom,
 I alle dets Slotte, Stæder,
 Blandt alle disses Herligheder,

Saae man fra Hamborg indtil Rom,
 Hvorhen man ogsaa vilde fige,
 Dog ei hans skjønnede Datters Lige;
 Og den, som engang hende saae,
 Lod Cöln, Paris og Pavens Sæde,
 Naar han kun hende kunde saae,
 I Jorden synke ned med Glæde.

Saa, naar i eensom Aftenstund,
 Fordybet i sit Hjertes Tanker,
 Bed Maanstrin i den stille Lund
 Din Elsker, o Seline! vanker,
 Og med fortryllet Die skuer
 Den stjernefulde Himmels Pragt,
 Mens Hjerte, Sjæl og Tanke luer
 Bed evig Guddoms følte Magt;
 Da sukker han: du store Staber!
 Den hele Jord maa være din,
 Den hele Himmel glad jeg taber,
 Lad kun Seline blive min!

Bed Keiser Carl den Stores Hof
 Bar tolv Aglaiier og Thalier,
 Som, hver, gav overflødigt Stof
 Til Hymner og til Elegier.
 Hver var uskyldig, hvid og skjen,
 Som Lilien i Blomsterdalen;
 Og hver et Mønster for sit Kjon.
 Naar i en Rad i Ridder salen
 Man disse tolv Chariter saae,
 Man havde skullet sværge paa,
 At det en Himmels Stjerner vare;
 Men ligerviis som disse Skare
 Bed Solens Ankomst ikke sees,

Saa, naar i denne skjonne Kreds
 Med Glands, som Diet neppe taalte,
 Prindsessens Indigheder straalte,
 Fordunkledes, forsvandt enhver,
 Og hende saae man ene der.

Derfor kom og af Paladiner
 En mægtig Hob i Fred og Krig,
 Og hver blandt Slottets Euprosiner
 Sin Dulcinea valgte sig.
 I Mangel af en Aphrodite
 De viseligen dømte saa,
 Man nøies maa med en Charite,
 Og takke Gud, man den kan faae.

Saa nøisom, ydmyg og besteden
 Haandfriver Eginhart ei var.
 Der gives somme Folk hernedens,
 Som al Olympens Stolthed har.
 Bor Eginhart i disse Sager
 Af samme Mening var, som jeg:
 Tag Gratien, hvo saa behager,
 Naar Venus selv mig stjenkes ei.

Et Aar med stille Suf og Klage
 For Eginhart henslæbte sig;
 Hver af det næstes lange Dage
 Blev meer og meer utaalelig.
 Han skuer daglig sin Tilbedte;
 Den Gunst han nød af Himmelen;
 Men, naar den ikke meer tilstedte,
 Hvo takkede vel da for den?

Ei Elskov blot vor Helt besjælte,
 Dg Pligten var hans Hjerte kjær;
 Han sine Taarer eensom fældte,
 Dg sukted' aldrig hende nær.
 Kun stille Skove saae hans Smerte;
 Naar Maanen Skyen gjenmbrod,
 Udøste han sit hele Hjerte
 I Lundens melancholiske Skjød:
 „D! Emma! — Dødelige kaldte
 Den Engel, han anraabte, saa,
 Mens Suf og Taarer Stemmen qvalte —
 „D! hvis du mine Dvaler saae!
 „Men at min Elskovs rene Lue
 „Skal brænde skjult, useet af dig,
 „Du mine Smertes ei skal skue,
 „De gjemte skal fortære mig!
 „D! Emma!“ — „Emma!“ svarte Lunden,
 Dg Navnet døde qvalt paa Munden.

Saa gif den jammerfulde Tid,
 Som han sig ønskte, Himlen blid
 Bed Døden vilde snarlig ende.
 Thi, ak! I Elskende! at brænde,
 Dg aldrig turde tolke sig!
 Ei til sin Elskte turde sige:
 Jeg elsker — jeg tilbeder dig —
 Men, nærmer hun sig, selv at vige —
 Flye hendes allermindste Blik —
 Flye denne Guddom, hendes Die
 Saa lofkende til Knæfald sit —
 Dg ikke turde sig fornøie

Med blot, saa meget som man vil,
 At skue den Tilbedtes Smil —
 O! siger J, som Elskov kjende,
 Kan Dødelige gjøre meer?
 Han gav titusind Liv for hende,
 Og flygter, naar han hende seer.

Dog snart er dette Mod forbi.
 Den helligste blandt alle Flammer,
 Den reneeste bli'er Raseri
 I uophorlig trøstløs Jammer.
 Naar dog et Blik, et venligt Smil,
 Et Haandtryk stundom vederqvæger,
 Man elsker denne søde Piil,
 Som ikke saarer blot, men læger.
 Men, naar hvert Glimt af Trøst igjen,
 Som Lynet, ved dets Komme, svinder;
 Naar Taaren paa de blege Kinder
 Omsonst, useete, tørres hen;
 Naar hver en Længsel i vort Hjerte,
 Hver Bon, hvert Suk umærket døer;
 Naar hver Nats Drøm vor bittre Smerte
 Meer uudstaaelig voldsom gjør;
 Naar, stræbende, vor Arm vil slynge
 Sig om den Elftes kjælnæ Barm,
 Naar tæt vi sammen os vil klynge,
 Med Bryst mod Bryst i fælles Arm —
 Naar vi med voldsom Glen stræbe
 I Elskovs lykkeligste Stund
 At trykke Læbe tæt til Læbe,
 Udaande Sjælen Mund paa Mund —
 Døe, qvalt i sympathetisk Flamme,

I Saligheder uden Navn —
 Og afbrudt vækkes i det samme
 Med — af! med Pudsen i vor Favn,
 For hele Dagen at begræde
 Vor Droms forsvundne Trylleri;
 Hvo bytted' ikke da med Glæde
 Et saadant Liv med Apathie?
 Hvo ønsked' ei, at kunne skjenke,
 I Skjødets af en venlig Grav,
 Den Sjælens alt for tunge Lænte
 Igjen til Jorden, som den gav?
 Blot Aander — Aander maae vi være,
 Hvis ei, dog i det mindste Steen,
 For intet Jordistt at begjere.

Hans Elskov hellig var og reen;
 Men reen, som Dalens Lilie
 Paa uberørte Jomfru-Stængel,
 Han dog kun er et Menneſte,
 Og Menneſtet er ingen Engel.
 Borttag Støvdækket, du os gav,
 Igjennem Livet her at bære,
 O Gud! flæd vore Sjæle af!
 Saa ville vi og Engle være.

Imidlertid Prindsessen var
 Og ikke heller ganske rolig.
 Vor Plato siger: Par og Par
 Steg Sjælene fra Lysets Bolig!
 Men stilletes ad paa Livets Bred,
 Klædt' om som Mand og som Mandinde,
 Og have stundom Møie med,

Sig paa vor Jord igjen at finde.
 Dg han har Ret. Hvor underlig
 Seer man ei tidt fra fjerne Zoner
 Et adskilt Par at samle sig,
 Som sammenstemte Bereltoner?
 Hvad andet vel, end Sympathie,
 Gjør, at de strax hinanden kjende,
 At begge for hinanden brænde
 Med lige Flammers Harmonie?

I Emmas unge kjæle Hjerte
 En ukjendt Ild brød langsom frem,
 Hvis Flamme hun uskyldig næerte,
 Fordi hun ikke kjendte dem.
 Hun Eginhart saa gjerne skuer:
 Han er saa ydmyg, from og god —
 Dg mærker ikke selv de Luer,
 Som hendes Blikke ham tilstod;
 Dg, naar hans Nie hendes møder,
 Fornæmmer hun en bange Lyst,
 Som hende til at sukke nøder,
 Dg hæver høit det kjæle Bryst;
 Dg, gaaer han, banker hendes Hjerte,
 Som om det vilde følge med,
 Som om den hele Sjæl begjerte,
 At ile til hans Dpholdssted;
 Dg, nærmer han sig, hvilken Glæde
 Dfylder atter hendes Bryst!
 Som om en Aand fra Lysets Sæde
 Til hende steg med al sin Lyst.
 Alt hendes hele Hjerte brænder,
 Dg, af! den Ild ei sluffes let,

Da den Ulykkelige kjender
 Ei Flammen, som fortærer det.

Naar hun i Haven eensom vanter
 Omkring den blomsterkrandste Dam,
 Dg taus fordyber sig i Tanker,
 Uvidende hun tænker — ham;
 Naar hun i Søvnens Arme hviler,
 Dg synes i sin Phantasie,
 At venlig Himlen aabnet smiler,
 Er hendes Eginhart deri.
 O! vidste du din hele Lykke,
 Ulykkelige Eginhart!

Du skyndte dig med Lysets Fart
 Din Emma til dit Bryst at trykke.
 Men dydig Elskov frygtsom gjør,
 Dens Trælle zittrende tilbede;
 Vi skjælve foruden Elsktes Brede.
 Den elsker ei, som Alting tør.

Saa gif eet Aar, saa gif et andet,
 Saa gif med sekselfene Hjed
 Det tredie, hvis Evighed
 Hans sidste Kræfter overmanded'.
 Han samler alt sit Mod engang,
 Han Emma seer i Haven ene.
 Men denne høitidsfulde Scene
 Fortjener for sig selv en Sang.

A'nden Sang.

Den lyse Dagens Konge gled
 Gjennem gyldne Purpurstyer
 Sød smilende bag Skoven ned.
 I hist og her adspredte Byer
 Lød Aftenklokkens dunkle Lyd;
 Og Nattergalens første Toner
 Indbød fra mørke Bøges Throner
 Naturen til en stille Fryd.
 Ved Dammens Bred, hvor Vestenvinde
 Paa Bølgers rullende Krystal
 Fra Floras Døtre Kysse stjal,
 Gad, stjon som Kjærligheds Gudinde,
 Da nyfødt hun paa Cyprens Bred
 Sprang op i al sin Herlighed,
 Vor Emma. Smilende Violer
 Omringede den spæde Fod;
 Og Zephir Bækkens Sølv forlod —
 Og Solen sænked' sine Straaler —
 Og Sangerinderne fløi ned
 Fra Trærnes forgyldte Toppe —
 Og Stjernerne brød frem deroppe:
 At skue hendes Indighed.
 Som Cynthia høitidelig
 Til kjælen Belyst Sjælen vinker,
 Endymion! naar efter dig
 Hun gennem sølograae Styer blinker

I al sin melancholiske Pragt,
 Sad hun i lette hvide Dragt,
 Som spøgende med Zephir glemte
 Den Bagt, hvortil man den bestemte,
 Paa Blomsterbænken, hvor en Hær
 Af Roser, Liljer og Violer
 Henfalmede den Skjønne nær,
 Som Stjernerne ved Lunas Straaler.

Med tunge Trin og mørke Blik,
 Dmspændt af haabløs Elskovs Smerte,
 Vor Eginhart i Haven gik,
 Hvis stille Fryd hans Kummer næerte:
 „Synk, skjønne Sol! for evig ned
 „I Vesterhavets fjerne Bølger!
 „Spild ikke meer din Herlighed
 „Paa mig, som Skræk og Død forfølger!
 „Skjul, Luna, skjul dit skjønne Smil
 „Bag mørke, tordensvangre Skyer!
 „Du, hende liig, min Længsels Id
 „Med morddrift Trylleri fornyer!
 „Tie med din søde Melodie,
 „Du Lundens kjælnes Sangerinde!
 „Tie Zephir! — hele Skabning tie!
 „Hvert Spor af Lys og Liv forsvinde!
 „Tag, Echo, sørgelig igjen
 „De klagelige Suk, du lærte
 „Af Livets Fiende, Dødens Ven —
 „Og skjælv, Natur! som dette Hjerte!“

Saa løb den sørgelige Lyd
 Af verelviis afbrudte Klager!
 Da pludselig — o! Skræk! — o! Fryd!

Hans Die Emma hist opdager.

„Vel!“ — raaber han — „det er forbi!

„Jeg vil min Dom af hende høre!

„Dg hendes Stemmes Melodie

„Min Dødsdom selv skal listlig gjøre!

„Min Dval kan ikke vore meer!

„Dg — om endog en ny jeg lærte —

„Mig ingen Dval kan qvæle meer;

„Kun eengang brister dette Hjerte!“

Han nærmer sig — og strax igjen
 Han, som af Lynet truffen, standser —
 Men Frygten dræbes af hans Sandser,
 Dg lufsnar iler han derhen —
 Dg neppe hendes Blif ham møder,
 Før han er alt for hendes Fødder!

„Min Dom, Tilbedede! min Død!
 „Jeg elsker dig! jeg døer! jeg brænder!
 „D! fik jeg den af dine Hænder,
 „Hvor blev da Døden selv mig sød!
 „D! lad mig høre denne Røst,
 „Som tryller mig, idet den dræber,
 „Den salige, den sidste Trøst,
 „At høre den af dine Læber!
 „Straf, dræb mig! men vær ikke vred!
 „Fordi jeg saae den ædle, høie
 „Den Glands af Guddom i dit Die,
 „Dg hele Himlens Salighed;
 „Fordi jeg voved', dig at kjende!
 „For dig at leve, lide, brænde,
 „Dg trylles sødt af Guders Lyst
 „I Drom om Døden ved dit Bryst!

„Jeg saae Naturens Smile døde,
 „Naar du var mørk, og Himmelen
 „I al sin lyse Glæde igjen,
 „Naar du var blid — det er min Brøde.
 „Men er det Brøde, dig at skue,
 „Dg i sin Belyst tabe sig —
 „Gud, saa er det og syndig Lue,
 „At elske og tilbede dig!“ —
 Et Suk, i hvilket Sjælen stræbte,
 Til hendes hen at følge med,
 De sidste Ord paa Læben dræbte;
 Dg Taarer kom i deres Sted,
 Dg Meningen deraf fuldførte.

Forvirret, bange, rød som Blod,
 Prindsessen hele Talen hørte,
 Dg meget lidt deraf forstod.
 Slet skildrer Tungen vore Dvaler:
 Et Suk, en Taare bedre taler,
 I dem strax Hjertet Mening seer;
 Hiin svækker, eller overdriver;
 Men disses sande Sprog henriver —
 Af det forstod hun meget meer.

Af ukjendt Ild og Stræk og Glæde
 Skjald hele hendes skjønne Krop:
 „Lev, Eginhart! hold op at græde —
 „Jeg ellers græder med — hold op!
 „Fæt Mod! (saa løb fra hendes Læber
 Den søde, frygtelige Dom)
 „Er jeg saa skræksom, at jeg dræber,
 „Endogsaa naar jeg siger: kom! —
 „Kom, Eginhart! her ved min Side,

„Dg ingenlunde ved min Fod,
 „Kom lad mig, som Veninde, vide,
 „Hvad jeg har gjort min Ven imod!“

Saa vækkes op til uvant Glæde
 En Fange, langt fra Dag slængt hen
 I Hulen, ene med sin Kjæde,
 Udløst, ved kjække, kjendte Ven,
 Som Eginhart, af Dødens Slummer
 Bakt op ved denne søde Lyd,
 Forglemte hvert et Spor af Rummer
 I tifold salig Himmelfryd.

Tænk du, som kjender Elskovs Smerte,
 Som veed, hvad Elskovs Himmel er,
 Som har ei Hjerne blot, men Hjerter,
 Dig ind i dette Dptrin her!
 Siig, ønsked' ei din Hevn at knuse,
 Beskyttende Naturens Ret,
 Den Daare, hvis forvovne Muse
 Sig understod, at synge det?

Den fulde Forsmag af en Himmel
 Den Lykkelige henrykt nød,
 I alle Saligheders Brimmels,
 Med denne Cypris paa sit Skjød,
 Mens Munden paa den Skjønnes Læber
 Indsuede de Rys, hvori
 Cytheres bedste Nectar flæber
 Med sødt berusende Magie,
 Dg, trykket tæt i hendes Arme
 Til hendes halvbedækte Bryst,

Hans Hjerte, fyldt af Elfskovs Varme,
Udvidedes til Guders Lyst,
For ukjendt Belyst at fornæmme,
Naar hendes heftig mod det slog,
Dg i sin Glædes Ruus at glemme
Hvert Suk, det før i Smerte drog —
Til denne Himmels underlige,
Ufattelige, søde Fryd,
For hvilken alle Glæder vige,
Har ingen Harpes Strænge Lyd.

Natur! din Helligdom forlanger,
Som Isis, Taushed af sin Ven;
Til Vethe med den usle Sanger,
Som vover at afløre den!

Tredie Sang.

Du dobbelt skjøn, fordi din Jld
 Sig gjennem Savnets Mørke maler!
 Som, naar bag Skyen Solen daler
 Ei længer blindende, men mild;
 O! kjæmp dig gjennem Natten hid,
 Kom gjennem mange mørke Dage
 Med al din Salighed tilbage,
 Min Barndoms Himmels sundne Tid!
 O! bortjag af mit knuste Bryst
 Den Kummer, som dit Tab mig lærte!
 Og fyld mit glædetomme Hjerte
 Med — blot med Mindet af din Lyst!
 At Tanken om en Andens Fryd,
 Fryd, som mit Hjerte selv ei smager,
 Skal ei forvandle Glædens Lyd
 Til Sorgs kjedsommelige Klager!

En ny Natur, en anden Jord,
 Et fremmedt Liv, en dobbelt Evne
 Til Gud at kjende, dobbelt stor,
 Og Følelser, som Ord ei nævne —
 Et Noe, et Alt, som Ingen veed,
 Som Elskende kan ene fatte,
 Udfolded' alle sine Skatte
 For Eginhart i — Kjærlighed.

Ved Emmas Arm, ved Emmas Side,
 Meer straalende han Solen saae
 Bag gyldne Purpurffy nedglide
 Paa Himlens dobbelt skjønne Blaa!
 Ved hendes Bryst, ved hendes Fodder,
 Var Blomsterleiet dobbelt blødt,
 Var mere Ly ved Egens Nodder,
 Slog Egens Sanger mere sødt;
 Og ved et Blik af hendes Nie,
 Og ved et Tryk af hendes Haand
 Med dobbelt sikker Flugt hans Aand
 Sig hæved' henrykt til den Høie.
 Den Bæk, hvori hun speilte sig,
 Blev renere ved hendes Blifke;
 Den Torn, som kyste hendes Flig,
 Om end den stak ham, saared' ikke;
 De Roser, som paa hendes Bryst
 Implantedes, blev dobbelt røde,
 Da først de blomstred' ham til Lyst,
 Naar der de, qvalt i Belyst, døde.
 Hvor han opholdt sig, hun var med,
 Og hvor hun gif, han fulgte hende —
 Kun svagt adskiller Tid og Sted
 To, som i lige Flammer brænde —
 Vor Jord dem var en Himmel liig,
 Elysum fra Syd til Norden;
 Thi begge saae paa hele Jorden
 Alene Kjærlighed og sig.

Ja Kjærlighed! Naturens Bliv!
 Du evigyndige den samme!

Du var den Ild, hvis lyse Flamme
Antændte Millioner Liv!

Dig var det, som af Intets Dde
Vor Verdens Under kaldte frem!

Dig er det, som igjen de Døde
Vil kalde til et bedre Hjem!

Dig er det, som vor Jord tilbeder,
Dg elsker, under Navn af Gud,
Hvis Skaberild ei slukkes ud
Af Millioner Evigheder!

O! Held os, at og Støvet fik
En Gnist af din tilbedte Lue!

At i din Helligdom vort Blik,
Opklart af denne, dig kan skue,
Dg spore her ved din Magie,
Hvad Evigheden Engle viser:
Rundt om vort Dre Harmonie,
Rundt om vort Die Paradiser!

I rolig Belyst svunde hen
De nydte, deelte, blide Dage;
Hver Nat kom Drøm om Fryd igjen;
Hver Dag kom vaagen Lyst tilbage.
Ustyldigheden aldrig veg
Fra deres Side; Lunas Smile
Dem loffede til deres Teg —
Ufaared' af Cupidos Pile,
De smagte, hvad Fornuft og Dyd
Dem hemmeligen ei forbøde;
Dg Dnsket om en større Fryd
Forgifted' ikke den, de nøde.

Saa var for hine første To
 Den Himmel, Kjærlighed dem skabte,
 Før Nøisomhedens stille Ro
 I graadig Lyst til meer sig tabte:
 Saa høres Kilden klar og fri
 Fra Bældet sødt og sagte suse,
 Før Bække styrte sig deri,
 Og lære den, som Flod, at bruse.
 Kort, paa den hele vide Jord,
 I alle dens adspredte Steder,
 Fra Vest til Øst, fra Syd til Nord,
 Hvor Lykken sine Skatte spreder —
 Fra der, hvor Dverflod den Konst,
 At drikke hele Landstrøg, lærer,
 Hvor, for at mætte sig, omsonst
 En Skof af Brødre Hver fortærer,
 Til der, hvor nøgne Billedes Flok
 I femten Vintre bleve glade
 Af det, som paa japaniske Fade
 Til hiins Souper blev ikke nok —
 Var ingen Biis, var ingen Nar,
 Var ingen Sultan, eller Slave,
 Trods Klogskabs eller Dumheds Gave,
 Saa lykkelig som dette Par.

Men ak! i Glædens Slummer svagt
 Til Tidens Flugt vi Mærke lægge.
 Klædt i en Maidags korte Dragt,
 En Sommer sneg sig bort for begge,
 Før Synet af dens blege Liig,
 Paa de med Snee bestrøede Høie,
 Traf Sløret fra det drukne Die,
 Hvis Blik med Eet oplarte sig.

Hun saae paa ham, han saae paa hende,
 Dg begge saae Naturens Død,
 Dg begge vaagned' og udbrod:
 Hvor snart fik denne Dag dog Ende!

Hvorhen de vendte sig, var Spor
 Af Vintrens Grumhed, Alt var øde.
 Hvor før de sødt i Fryd henfløde,
 En Gysen nu dem gjennemfoer.
 Den Lund, hvorunder Egens Skygge
 De slynged' til hinanden sad,
 For Vidner, som for Solen, trygge,
 Har tabt sit allersidste Blad;
 Dg alle dens symphoniske Fugle
 Er flygtede for Stormens Hviin,
 Dg Hylet af en eensom Ugle
 Fra nære truende Ruin.

Den muntre Kilde, som sig snoede
 Sødt rissende forbi dem ned,
 Er størket, og kun Tidsler groede,
 Hvor før Violer, ved dens Bred.
 De lette, flagrende Favoner,
 Som spogte mellem Blomstre her,
 Fløi hjem til Sydens fjerne Zoner,
 At aabne nye Roser der;
 Afflædte Høies mavre Kroppe
 Laae dækkede med Sneens Slør;
 Dg Echo tog fra nøgne Toppe
 Ei deres Sang igjen, som før.
 De Vidner til den Fryd, de nøde,
 Som før dem mødte, hvor de gif,
 Var' flygted', falmend', eller døde
 Ved Vinter-Kongens mørke Blik.

Et ængsteligt Glimt af kjælen Smerte,
 Mens han i Tanker tabte sig
 Ved Synet af Naturens Liig,
 Steg op i Emmas bløde Hjerte:

„Min Eginhart! og om vi nu“ —
 Og ned paa hendes hvide Kinder
 En Taare randt — „om Alt forsvinder —

„Min Eginhart! hvad siger du?

„Om jeg, om du, o! hvilken Tanke!

„Om een af os forsvinder med —

„Gud! midt i vor Lyksalighed

„Mit Hjerte holder op at banke.“ —

„Lyksalige! du maa forjage

„Ved Elskovs lyse Vaaben kjæf,

„De mørke Billeder af Stræk!

„Omfavn mig, og de flye tilbage!

„Døe kun Natur! døe! (raabte han)

„Du savnes ei! min Emma lever!

„Din Kuld, iisvæbnede Tyran!

„Ei føles der, hvor hun omsvæver;

„Dræb hele Jordens Blomsterhær,

„Dens Dronning dog tilbagebliver;

„Alt, hvad der segner for dit Sværd,

„Sødt hendes Smil igjen opliver.“ —

„Ja, flye min Sommer let og snart!“

(Saa lod den Skjønnes blide Stemme)

„Min Elskov og min Eginhart

„Skal lære mig dit Tab at glemme;

„Thi hvor en Vinter? hvor en Død?

„Kun der, hvor Eginhart er ikke;

„Et evigt Foraar paa hans Skjød

„Skal trylle mine kjæle Bluse!“ —

Saa trøstede sig begge To,
 Et uophørligt Nof hinanden,
 Men af! de stode trygt paa Randen
 Af Livets altfor bratte No.

Fjerde Sang.

Mens Vintrens feirende Tyran
 Paa Livets blegnende Ruiner
 I Fjeld og Skov og Dal og Strand,
 Af Nat og Død omgiven, triner,
 Henslæbe otte Sæler sig
 For Eginhart i otte Dage:
 Mismodig blander han sin Klage
 Med Skovens Suf og Stormens Strig.

Han hører ikke henrykt meer
 Sin Emmas vellystfulde Stemme;
 Han dette Smil ei længer seer,
 Som lærte ham hver Dval at glemme;
 Ei meer han vandrer Haand i Haand
 Med hende gennem Paradieser;
 Ei meer hans glædedrukne Aand
 I hendes Blik sin Skaber priser.
 Hans Lykkes blide Sol gif ned;
 Omsonst om No hans Hjerte leder;
 Og fordum nydte Saligheder
 Fordoble hans Elendighed.

Langt ude fra de blide Egne
 Ved Jorderigets Østerkant
 Var kommen paa sin Herres Begne
 En rig og glimrende Gesandt,
 For Carl den Hilsen at frembære,
 At Keiseren af Grækenland
 Sig ønskede broderlig den Gre,
 At blive snart hans Datters Mand.

Med natlig Dag i alle Gader,
 Med Luft-Comedier af Ild,
 Musik, og Dands, og Mascarader,
 Og Jagt, og al Slags Ridderpil
 Blev Grækeren af Carl den Store
 Ved Hoffet moret keiserlig;
 Men slige Ting ei Amor mere —
 Han taug, og græd, og skjulte sig.

Dog af! Prindsessen maatte krone
 Den hende dyre Herlighed;
 Nødt til at holde samme Tone,
 Den Skjønne overalt var med;
 Thi hvad var Spil, og Dands, og Fakler,
 Al Hoffets Pragt, hvor hun ei var?
 Saa lidet som vor Jords Mirakler,
 Naar Solen ei dem oplyst har.

Imidlertid vor Elsker lærte
 Uheldig Elskovs sidste Dval;
 Dybt i hans marterfulde Hjerte
 Fortvivlelsen sig langsom stjal.
 Han gaaer en Nat, mens Alle sove,
 Prindsessens Bærelser forbi,

Beslutter alle Ting at vove,
Dg iler dristig ind deri.

Han gjennem to Gemaffer zitterer —
I Mørket Elskov viser Bei —
Dg skjendt, som Torden, Echo knitterer,
Hensovne Vagt dog vækkes ei.
Han finder hendes Dør, og vover
Tre Gange kjækt at aabne den,
Dg, da han frygter for, hun sover,
Tre Gange lukker den igjen —
Omsider Elskov Seier vinder,
Dg hurtig, som en Bestenvind,
Han flyver ind, og Emma finder
I Graad, med Haanden under Kind.

Omsoust den Indige forsøgte,
Mod Kummeren, som Hoffets Larm
Ei dæmpede, men meer forsøgte,
At søge Trøst i Søvnens Arm.
De Taarer, hun om Dagen hemte,
Flød dobbelt, naar den var forbi;
Hans Dval hun følte heel, og glemte
Tidt hendes egen Dval deri.
Det lyse Dies Ild forspinder,
Naar Hjertets ei tør nære den:
Man Roserne paa hendes Kinder
Saae Dag og Nat at falme hen.
Den Munterhed, som hende fulgte
Bestandig før, veg ganske bort;
Dg svagt hun Hoffets Blikke dulgte,
Hvad Konst og Tvang kun skjule fort.
Henkastet paa en Sopha stuer
Vor Eginhart den Skjønne her;

Dg skjøndt hans Sjæl i Længsel luer
 Sin vellystfulde Himmel nær,
 Ustyldighedens Trylleries
 Dog standse ham — en Støtte liig,
 Han staaer, og zitterer, seer, og tier,
 Dg i sin Skuen taber sig.

Bed Maanens Smiles blege Skimmer
 I lette hvide Nattedragt,
 I Graad, som Diamanters Glimmer
 Paa Solv kun efterligne svagt,
 Utvungen, løst af Modens Lænker,
 Alene med sig selv og Gud,
 Saa blid, som Laura's Ben sig tænker
 Blandt Engle sin forflarte Brud,
 Saa himmelft skjon, som Dødelige
 Det blot at tænke sig formaae,
 Som intet Støvet's Sprog kan sige,
 Den lidende Gudinde laae.
 De taareblendte Dine kræve
 En Trøst af Himlen i en Bøn;
 Dg Luna syntes selv at bæve
 I disse Speile dobbelt skjon.

„Her er jeg Emma!“ — i det samme
 Henrullede den hele Jord
 Bort under ham — paa Lynets Flamme
 Han hen i hendes Arme foer —
 Dg paa den Elftes Læber døde
 Det neppe heelt udraabte Navn,
 Mens begges Sjæle sammenfløde
 I begges Kys, i fælles Favn.

Snart vaagne de; thi Støvet taaler
 Ei længe Salighedens Magt;
 Til meer end Glimt af Himlens Straaler
 Er Dødeliges Syn for svagt.

De stirre paa hinanden tause:

„For evig skal vi stilles snart“ —

Omsider bryder Eginhart

Den stille, frygtelige Pause:

„Skal dine Læber hefte sig

„Paa nogen Andens end paa mine?

„O! hvad er Smerte, hvad er Pine

„Mod denne Tanke: miste dig?

„Før bøe min Sjæl i Nattens Skjød,

„I Millioner Plagers Brimmel!

„Thi hvad er Helved? hvad er Himmel?

„Foruden dig er Alting Død!

„Tal, Engel! lad din Tryllestemme

„I Trøstens egen Melodie

„Med Elskovs egne Toner hemme

„Mit Mismods vilde Raseri?

„Siig, Elskte! siig, hvad maa jeg gjøre —

„Hvad skal jeg?“ —

— „Flye, min Ven! o flye!

„O Gud! man kan din Stemme høre —

„Min Ven, min Fryd, mit Alt! o flye!“ —

— „Og det er fra min Emmas Læber

„Den eneste, den sidste Trøst?“ —

— „Ak! Eginhart! din Lovd mig dræber!

„Kom dræb den, Grumme! ved mit Bryst!

„Bliv! — troer du, a din Emma bæver

„For sig? nei kun for dig, min Ven!

„Din Fare blot for hende svæver,

„Hun, troe mig, føler ene den:
 „Dæmp denne Råsen, dæmp din Stemme,
 „Af Dmhed for dig selv og mig!
 „Kan Eginhart saa ganske glemme
 „Sin Emma, Kjærlighed, og sig?
 „Din er jeg! troe mig, ingen Reiser
 „Skal stjæle dig din Eiendom!
 „Hvi raser du? Gesandten reiser
 „Tilbage did, hvorfra han kom.“ —
 — „Dg bringer?“ — raabte han — „Dg bringer
 „Sig selv, og nok en Bagatel,
 „Din Emmas Nei.“ —

Paa Glædens Vinger

Foer Haabet i vor Elsters Sjæl,
 Han, en Misdæder liig, sig skammer;
 Han tier, seer forvirret ud;
 Af Tak hans hele Hjerte flammer —
 Som truffen af et Blik fra Gud,
 Han styrter ned for hendes Fodder,
 Dg svømmer i en Taareflod;
 Dg Læben zitterer, brænder, bløder
 I hede Kys paa hendes Fod.

Oploftet ømt i hendes Arme,
 Han lever op i salig Lyst —
 Al Tvivl og Frygt og Sorg og Harm
 Forsvinder snart af begges Bryst:
 Det blide Haab i Sjælen gyder
 Sin Nectars himmelske Magie,
 Hver Hindring let derved bortflyder,
 Hver Fare druknes dybt deri.

I Haandtryk, Kys, og kjæle Bliffe,
 Og Favntag, blot af Maanen seet,
 De Lykkelige mindes ikke,
 At Tiden lyner bort. Med Gæt
 Den barste Morgenstund frembryder —
 Den muntre Hane galer — tys!
 Man synes bange, Noget lyder —
 Og drukner Angesten i Kys.
 Men Emma dog tilsidst erindrer,
 At Tryghed blot er Elskovs Ven,
 Mens Kjærlighedens Stjerne tindrer,
 Og sympathetisk flyer med den.

„Min Eginhart! mens Alting sover,
 „Flye, før Forræderen dig seer!
 „Dit Liv, din Emmas Liv, du vover,
 „Bed et Minut at tove meer —
 „Igjennem Haven, Elskelige!
 „Du sikker end kan smutte væk;
 „Lad dette Kys dig mere sige!
 „Tag dette med! og nu, vær kjæk!“ —

Til Bindvet, Arm i Arm, man iler;
 Mildt tause Stjerner blinke ned,
 Og Cynthia fortrolig smiler
 Til deres skjulte Kjærlighed —
 Men Gud! de blegne! — Begge vækkes.
 Til Helved=Angst, idet de see,
 Den hele stille Jord bedækkes
 Med Sløret af en falden Sne.

O! midt i deres Glædes Eden!
 O! midt i Haabets sidste Havn!

Af! hvad er Salighed herveden?
 Nu døe de i hinandens Favn!
 Dog nei! — En Morder dem skal rive
 Til Pinsler fra hinandens Bryst! —
 O! hvad vil deres Skjebne blive?
 Nu smiler intet Glimt af Trøst —
 De stirre paa hinanden stille,
 Og tause see hinandens Liig;
 Og ingen Taarer mere trille —
 Af Angst de neppe føle sig.
 O! red dem! red dem! — men forgjeves
 Er Mulighedens hele Magt!
 Et Under her til Redning kræves —
 Det skeer! I Elskende, gi'er Agt!

Mens, Amor liig i Psyches Arme,
 Bor Elsker marmorstille staaer,
 Som livløs, uden Aand og Barme,
 Et Lys i Emmas Sjæl opgaacr.
 En Rose paa hver Kind bebuder
 Det høitidsfulde Dieblif,
 Hvori en Tanke, værdig Guder,
 Den Skjønnes Kjærlighed undfik —
 Et Middel, som, for fint, at spindes
 I Hjernen af en Adams Søn,
 Ved Elskov ene kunde findes
 Af Mønstret for det smukke Røn.

„Endnu min Ven! trods Skjebnens Brede,“
 Saa taler hun, „er Alt ei tabt;
 „Endnu et Middel er tilrede,
 „Som Kjærlighed os blid har skabt.
 „Fat Mod! din Emma dig skal bære

„Tilbage gjennem Sneen tryg —
 „Min Elskov styrke skal min Ryg,
 „Dg let skal denne Byrde være!
 „Snart bringer jeg dig sikker hen
 „Til Muren hist ved Havens Ende;
 „Du let dig svinger over den —
 „Dg mine Spor man kun vil kjende.“

„Mit Liv! mit Alt! min Lyst! min Brud!“
 Er Alt, hvad han formaaer at stamme —
 Mens, hævet af sin Elskovs Flamme,
 Let, som en Engel, hun foer ud
 Af Bindvet. Bips! paa hvide Dynge
 Hun nedden under færdig staaer:
 „Min Eginhart mig ei kan tynges!“
 Dg rafft affted hun med ham gaaer —
 Dg under elste Byrde glemmer
 Dens Virkning i hvert kjælent Lem;
 Dg sine Suk udmattet hemmer,
 At han skal ikke høre dem.

Mon Sang afbilder denne Scene?
 Nei, stands! og hør ei meer! men see!
 Thi den fortryllende Gamene
 Kan intet Andet her end — see.

Med dobbelt Reenhed Sneen skimrer
 Ved Lunas dobbelt klare Smil;
 Den lyse Himmelbue glimrer
 Med usædvanlig Æther-Ild;
 Meer tindrende hver Stjerne blinker;
 Dg mellem idelige Lyn

Den ene Sol den anden vinker,
 At see paa dette skønne Syn.

Snart Kjærligheds Heltinde bringer
 Sin Ven til Havens Ende hen;
 Han over Muren frelst sig svinger,
 Og glad hun flyver hjem igjen.

Femte Sang.

Som Vandrereren, der mat af Sved
 Op over Alpetoppe higer,
 Troer, hvert et Bjerg, hans Fod bestiger,
 Ham volder sidste Farlighed;
 Men ei saasnart har vundet op
 Paa Spidsen, før hans Blik opleder
 En Hær af nye Farligheder
 Paa Veien til det næstes Top —
 Saa stonne Dødelige frem
 Igjennem Livets Modgangs Hære,
 Og troe den sidste der at være,
 Hvor blot en større møder dem.
 Mistænk den blinde Lykkes Smile!
 Thi tæt ved Rosen Tornen er,
 Og Modgangs Storm, o Ven! er nær,
 Naar Livets Bølger tause hvile.

Nu slumre trygt de begge To:
 De drømme sig i Glædens Tempe,

Ved Bagt af Kjærlighedens Kjæmpe,
 I sikker Fred og salig Ro.
 O! lad dem slumre! bange Muse,
 Og væk dem ei! alt hører du
 Orkanen over dem at bruse —
 O Skræk! — men væk dem ei endnu!

I denne høitidsfulde Nat,
 Hvori sin Seier Amor fronte,
 Hvis hele Herlighed kun mat
 Den svage Skjald bestyrtsset tonte —
 Mens Alt i Søvnens Arme laae,
 Og Elstov, han og hun alene
 I denne hemmelige Scene
 Nærværende sig selv kun saae —
 Formaaede Carls uhyre Magt
 Ham ei paa Søvnens Silkevinge
 Den søde Rolighed at bringe,
 Som vaagen Fryd opveier svagt.
 Var det en Finger fra det Høie?
 Var det naturlig Sympathie?
 Hof — Emmas Fader intet Die
 Den hele Nat fik luffet i.

Han stod omsider op, og ilte
 Til Bindvet, aabned' det, og saae,
 Mens Maanen ned i Sneen smilte,
 Miraklerne paa Himlens Blaa;
 Og tænkte: Carl! hvor er du lille!
 Og raabte: Gud! hvor er du stor!
 Slog Diet ned i Nattens Stille,
 Og saae Miraklet paa vor Jord.

Han saae en lille hvid Figur
 En Mand igjennem Haven bære
 Ud fra Prindsessens Jomfrubuur —
 O Himmel! hvad mon dette være?
 Med Graadighed han stirred' atter,
 Og fik tilsidst bestyrst at see
 Sin Skriver gjennem Havens Sne
 Bortbaaren af hans skjøne Datter.

Som rørt af Torden stod han der —
 Forundring, Rummer, Stræk og Brede
 Betog hans Sjæl; og meget nær
 I Kaseriets vilde Hede
 Han havde raabt. Men endelig
 Fik Hjernen over Hjertet Seier;
 Han rolig atter lægger sig,
 Og søvnløs Sagen overveier:
 „Min Datter Emma? — Eginhart? —
 „Min Skriver? og min egen Datter? —
 „Jeg Sagens Sammenhæng nu fatter —
 „Og dømmes maae de, dømmes snart!“

Den næste Dag det hele Raad
 Af Biske, Munke, Capellaner,
 Som aarlig sov, og drak, og aad,
 Og helvedstraffede Profaner,
 Holdt Morgen-, Middag-, Aften-Bøn,
 Opbrændte gamle, floge Qvinder,
 Omvendte Gøttriks Svigersøn
 Og andre Christendommens Fiender —
 Det hele hellige Senat
 Blev sammenkaldt, og, som det somer,

Andægtig rundt om Bordet sat —
 (Gud naade dem, som Andagt dømmes!)

I Midten Carl den Store sad,
 Som Zeus iblandt Olympens Guder:
 En vigtig Sag den hele Raad
 Et Bink af Keiseren bebuder;
 Han taler: „Hører mig, I Mænd!
 „I Biske! Munke! Capellaner!
 „Som give Christne Himmelen,
 „Dg give Helvede Profaner!
 „Et Syn i Nat jeg stuet har,
 „Et Dptrin, selsomt, uden Mage:
 „En Jomfru paa sin Ryg bortbar
 „En Mand fra sit Gemal tilbage.“

Det hele Raad slog Dine ned
 Ved dette Maleri — mens Somme
 Bad alt om Himlens Straffedomme
 For slig en Synd — og Carl blev ved:
 „Hun gif, nedtynget, dog saa snart,
 „Som om hun gif med Spøg og Latter —
 „Dg denne Mand var — Eginhart,
 „Dg denne Jomfru var — min Datter —
 „Hvad dømmes Kirkens Lov herom?
 „Hvor dyb er Bunden i min Ære?
 „Hvad og hvor stor bør Straffen være?
 „Carl byder — siger Eders Dom!“

O! havde svage Digters Sjæl
 Lidt af den Evne her, som talte
 Naturens Sprog i hvad du malte,
 Guddommelige Raphael!

D! kunde jeg tilstjæle mig
 Blot nogle Penselstrøg af hine,
 Hvis Sandhed, Udtryk, egne Mine
 Forraade, store Digter, dig!
 Jeg skulde her en Gruppe male,
 Hvis rædselsfulde Hellighed,
 Skjøndt taus, dog mere skulde tale,
 End Svada selv at sige veed.

Electriss foer en stille Gysen
 Fra Skjæg til Skjæg i Raden om,
 Andægtig Stræk, og hellig Frysens
 I alle deres Hjerter kom.

Skjøndt de med Jagter Dommen fælde,
 Med Dieløsten, Haandslag, Suk,
 Saa tydelig, at intet Muf
 Dens Strengbed nødigt har at melde,
 Dog Keiseren dem atter bød,
 Med høien Røst affige samme —
 Een raabte: Sværd, en Anden: Flamme,
 Og Hver — og Alle raabte — Død!
 Og foldede, som det sig sømmer,
 De fromme Hænder, med et Suk
 Mod Himlen, og mod Carl et Buk.
 (Gud trøste dem, som Andagt dømmes!)

„Godt!“ raabte Carl, „man bringe frem
 „Dem begge, deres Dom at høre!“ —

Afsted gaae Bagter efter dem,
 Og følesløse dem indføre.

Som tvende Marmorstøtter staae
 De blege ved hinandens Side,
 Og vente begge tause paa
 Den Dødsstraf, som de snart skal lide;
 Og stirre frem — og møde Død
 I næste Nu med faste Blikke,
 Som sig sig: o! den er sød!
 Thi den adskiller os dog ikke.

Carl stille staaer, og seer derpaa —
 Og ned paa Keiserkongens Kinder
 En Fader-Taare langsom rinder —
 Han nærmer sig, og taler saa:

„Du længe tro har ivrig tjent
 „En Mand, min Eginhart, som skjønner
 „Paa Dyd og Flid, og begge lønner;
 „Min Datter og har begge kjendt!
 „Vi begge her os nu forene,
 „For med en Hertugs Værdighed,
 „Dg. Stat, og Hertuginde med,
 „Dig til Belønning at forlene.
 „Dg Du“ — her tog han hendes Haand,
 Og lagde den i hans — og sagde:
 „D! du, som Elskovs kjælnæ Vaand
 „Et Dffer som Heltinde bragte!
 • „Modtag den Mand, du nylig bar
 „Saa raff paa dine Skuldre spæde;
 „Dg tænk dig, Emma, tidt med Glæde,
 „At han din Faders Gave var!“

Hvo maler Glædens store Scene?
 Hvo har til stumme Udtryk Lyd?

Hvor er den himmelfste Camene,
 Som tolker navnløs salig Fryd?
 Mens pludselig vakt' op til Livet
 De styrte for hans Fødder nu —
 Nei! — male slikt blev Ingen givet!
 Natur! det maler ene du!

Med Luft-Comedier af Ild,
 Med natlig Dag i alle Gader,
 Musik og Dands, og Mascarader,
 Og tusinde Slags Ridderespil —
 Med al den Vælde, Glimmer, Pragt,
 Den halve Jords Monark kan give,
 Og ingen Muse vil beskrive,
 Blev Bryllupsfesten nu fuldbragt. —
 Og Eginhart og Emma leved'
 I Lyffens Skjød, i Glædens Slum,
 Til begges Sjæle sammensvæved'
 Fra Jorden til Elysium.

Theateradministratoriade.

Eller en ny og

Sandfærdig Chronica,

hvori

omstændelig fortælles, hvad paa den løierlige Klode, den Danske Skue-
plads kaldet, dagligen forefalder af Betydenhed for sammes Regent og
Bestyrer, den administrerende Directeur, medens hvert fjerde
Monarchie varer; paa Riim udsat i Sang, og

saare lystig at læse

for alle andre Kloders og Rigers
Bestyrere og Monarker, især i anarchiske
Stater og nye Republikker.

Begyndt, som alt andet Godt, for sildig af den sidste
Theater-Directeur: Herr Jens.

Theater-Kronike

for Aaret 1799.

Januar.

Ar Attenhundrede, minus eet,
 I hvilket endnu er Intet skeet,
 Jeg Janus Baggesen fra Korsøer,
 Professor, og Halvprovst paa Regentsen,
 Bagfjerding af Stueplads-Dnnipotentsen,
 Og administrerende Directeur
 For Maaneden (Forgaars inclusive,
 Og Kongens Geburtsdag exclusive)
 Begyndte nærværende Chronica,
 Hvori jeg for min Administrering
 Af den mig overdragne Regjering
 Regnskab aflægger, etcetera —
 Med Nytaarsonste til hver især
 Af mine høistærede Herrer Colleger,
 Exemplet at følge jeg giver her,
 Og fortsætte Kroniken maanedlig hver,
 Om ikke med andet, saa dog med — Streger.

*

*

*

Min første Forretning var for Frue Heger,
 Og Frøken Birouste, samt Jomfru Beck.
 Jeg maatte dem Dit og Dat tilstede;
 Ny Dragt, ny Dands, og mindre Stræf
 Med mindre Børn, som mindre græde.
 For Gratier gjør jeg Alt med Glæde,
 Selv smaabitte Børn; men til nok saa smaa
 Tre lange Maaneder ei forslaae,
 End sige, tre fire korte Dage;
 De spædste fast et Aar medtage.

Jeg derfor heller bestilte eet
 Hos Blankensteiner, som duede ikke;
 Saa vanfsabt Barn har jeg aldrig seet.

Jeg maatte til Peer og til Povel stikke —
 Dmsider et levende blev mig flyet,
 Af en Skrædder, der, efter sit eget Lykke,
 Det havde saa godt som for Rollen syet,
 Og roste det, som sit Mesterstykke.
 Jeg lod det paa Prøven strax probere;
 Men fandt det, som Skrædderprodukter flere,
 For tykt i Hoved, for tyndt i Laar,
 For kort i Been, og for langt i Arme,
 Og skraalende, det sig Gud forbarne,
 Og lignende Kungsted paa et Haar —
 Det Haar var nok til at fælde Stykket,
 Hvis hele Frisur er lidt forulykket.
 Jeg maatte mig altsaa om andet see,
 Der kunde sig mere maneerligt see.
 (Man Prøven af skraalende Børn betaler,
 Som andre Choristers, med een Rigsdaler.)

Der endelig bragtes mig endnu eet,
 Som neppe jeg løselig havde seet,
 Før mit æsthetiske Skarpsyn dømte:
 Her har vi Subjektet, hvorom jeg drømte!
 Et sandt Theaterbarn-Ideal!
 Saa vevert og venligt og vel tilmode,
 Som gjort i en Paaske-Perial,
 Og født paa en Jule-Aftens Bal,
 Det Alle mig ogsaa strax tilstode.
 I Proven, som strax blev gjort derpaa,
 (Den bedste, jeg end paa Theatret saac)
 Det røbede fleer Naturens Gaver,
 End alle de nye, Theatret haver;
 Vel sandt, kun en Spire, men alt som saa,
 Meer værdt, end en Dvift med en Due paa.
 Det kvækkede, græd, og taug, og loe
 Til rette Tid; blev dets Rolle tro;
 Men muntrede skjøn som Sørgestilen
 I Stykket med Spøg og uskyldig Smilen.
 Jeg roste det og af Hjertens Grund,
 Beundrende høit dets store Pund,
 For Faderen Foer som at pigvere
 Til ligesaa smukt at debutere.

Men Glutten overgik langt Papa,
 Der synes lidt svag in vi comica,
 Og ligned' i Stykket saa lidt en Fransk,
 At Barnet endogsaa ham holdt for Dansk.
 Og tilstod han ydmyg siden efter,
 At Rollen var over hans svage Kræfter.
 Da Rollen just ei er umaadelig svær,
 Var denne Sandhed mig ikke kjær;
 Men da den ei heller var synderlig moersom,

Beviser det egentlig Intet mod Foersom,
 En Fyr, som jeg ellers kun det har imod,
 At han til Theatret er næsten for god.

I øvrigt hvad angaaer dette Stykke,
 Da gjorde det blot Emigranter-Lykke;
 Man veed, at den samme er saare tynd;
 Og sig mere derom var Synd.

*

*

*

Jeg ikke med Taushed kan forbigaae,
 At første Gang jeg Birouste saae
 I liden Entree, som derpaa fulgte;
 Thi hvis jeg det samme Syn fordulgte,
 Saa mistede denne min Chronica
 En synderlig Pryd; thi alt det Andet
 Er flaut, kjedsommeligt, plat og vandet,
 Mod følgende Heisa! Hopsasa!

Jeg stod i Parkettet, og, næst Souffleurens,
 I bedste Punkt, for i al sin Glands
 At skue en nymphelig Solo-Dands —
 (Den Herlighed er nu Directeurens:
 At han i Maanedens Skuespil
 Kan staae, bag Orkestret, fast hvor han vil —
 I Dands han Orkestret misunder ikke —
 De Stakler maae i deres Noder kikke)
 Saasnart man Birouste fremflyve saae
 I korteste Gratiedragt, jeg mindes,
 Der syntes bestandig at vestenvindes,
 Hver Faun sig ønskte, som jeg, at staae;
 Men selv lidt Faun jeg vel turde findes,
 Hvis Alt jeg bestrev, hvad her jeg saae.

O! du, som af alle de tre Gange tre,
 Bort smagsfulde Publicum meest tilbeder,
 Som Alle henriver, som Povel og Peder,
 En lige Fortryllelse vældig bereder,
 Naar Peder og Povel og blot kunne see —
 Du vevreste, letteste, mindste blandt Muser,
 Som lettest af alle Fornuften beruser,
 Og snarest forsikrer dig Hjerternes Lov,
 Paa Grund af Bevægelsens evige Lov,
 Terpsichore! mal mig den deiligste Pige
 Fra Top og til — rigtig, fra Top og til Ræer;
 Julie Birouste — dig selv, vil jeg sige,
 Dig selv, o Gudinde! paa Benene nær!
 Men raser jeg? lader en Skjønhed i Flugten
 Sig male, som en i en Stol eller Seng?
 Man tegner en Hoi, og en Lund, og en Eng;
 Men Bindenes Flagren, og Skjernes Bugten,
 Og Bækkenes Jil, og en Graties Dands,
 Man tegner kun maadelig her til Lands —
 Med her til Lands mener jeg ei blot Norden,
 Men hele den øvrige Deel af Jorden.
 Jeg derfor standser Begeistringens Elv
 Med Overlægs Frost; hvo mit Syn vil skue
 I hele dets Glæds, og i lyse Lue,
 Gaae hen, og see Juliette selv!

Jeg lod hende nok engang entrere,
 Da syge Dahléner blev' altid flere.
 Hun ene fast mod en Ballet gaaer op.
 Jeg om hendes Been vil ikke trøtte —
 Jeg kommer med dem ret vel tilrette;
 Men hvad jeg ei lide kan, er dette:

At hendes Sjæl har en dobbelt Krop —
 Een, som gjør alle de smukke Hop,
 Og een, som staaer i Couliſſen stille,
 Og aldrig sig la'er fra den Smukke stille,
 Paa tredie Sted, hvor jeg ønskte den
 Alt mangen en Gang i Paris igjen.

*

*

*

Om Søndagformiddag holdtes Noget,
 Som Syngeprøve blev nævnt, endstjøndt
 Der mere blev skraalet, end sjunget hønt —
 Paa nogle hundrede Feil mod Sproget,
 Omhyggelig samled' i en Pjalt
 Geburtsdagsvær, Evelina kaldt.

Med Thaarup gav jeg mig til at rage
 I denne nybagte Julefage,
 Og pille den, som man piller Salat.
 Vi fandt en Hoben for svage Tænder
 For haardt, der hverken ligte Korender,
 Rosiner, Mandeler, eller Sukkat.
 Ved Omragen fandt vi hele Klumper
 Af Deigtrugstørper, og andre Stumper,
 Ja Spaaner, og Kul, og Steen, stjøndt smaa,
 Dog alt for haarde at bide paa —
 Af saadant der var en talrig Klynge,
 Der sandelig ikke var til at synge.
 Imidlertid var det dog nu engang
 Kört sammen efter Sarchini's Klang,
 Og Kongen var meldt, han skulde smage
 Paa sin Geburtsdag den deilige Rage.

Vi pillede, Thaarup og jeg, som sagt
 Deraf, hvad Ingen vist havde smagt.

Vi pilled' i Dage, vi pilled' i fem,
 Dg blev dog ei færdig i alle dem.
 Vi pilled' i syv, ja, vi pilled' i ni:
 Men Ragen blev aldrig for Stene fri.

Jeg takker min Gud, at jeg slap den Hæ,
 Paa Høihelligdagen den at frembære —
 Skjøndt Thaarup, trods Maanedens Slid og Slud,
 Dg trods Skrædderindernes Slidder og Sladder,
 Har Intet sparet, for at pynte den ud —
 Skjøndt Walterstorff selv dertil staaer Fadder,
 Dg putter lidt Slagsmaal og Død deri,
 For Tingen at give lidt meer Bærbi —
 Dg virkelig (derpaa tør jeg vedde)
 Hvis Noget det kan, vil det den redde,
 Dg Thaarups romerske gode Smag,
 Der kan bestaae til den yderste Dag —
 Men trods det Alt, og end fleer Rørender,
 Trods alle de Daler, den koster vor Skat,
 Trods alle de Lys, man om den tænder,
 Det er og bliver en underlig Klat
 Af Rage, hvordan man den ender og vender —
 Da maa jeg dog sige, trods Frankenaus Smag,
 Den Rage, jeg, forrige Fødselsdag,
 Hans Majestæt saa godt som forærte,
 Var derimod en ordentlig Tærte.

*

*

*

Af Syngeprøverne paa den Ting
 Jeg gjorde som oftest et lille Spring
 Paa Hoftheatret, hvor Dandsen prøves,
 Dg hvor lidt Tilsyn kan vel behøves.
 Der stod man og stivned' i Timer to

Dg vented' paa to Figuranter's Komme —

„Det skal betales i dyre Domme!“

Jeg svøer ved mig selv, og blev Eden tro.

Jeg skræksomt Exempel strax statueerte,

Dg skjeldte paa Thielmann, og Staal mulkteerte.

Birouste dandsed' i denne Scene

En nydelig Solo for mig alene. —

Her fandt jeg i min Administration

Den høieste Herlighed, Lux kan byde:

Som Hoffet og Folket i een Person,

Jeg enevældigen Alt kan nyde —

Jeg lægger mig nemlig, saa lang jeg er,

Paa Hofkanapeen, som stander der;

Dg uden med Nogen min Pragt at dele,

Jeg magelig stuer derfra det Hele.

Jeg, der er Objektet for alle Fagter:

Hver Haand og hvert Been er mod mig strakt ud;

Hvert Die saa kjælent hen til mig smagter;

Dg kort, jeg er hele Theatrets Gud —

Man springer, og hopper, og rundt marscherer,

Dg ender, og vender, og strækker sig,

Dg fører til Toppen, og defilerer,

Dg dreier sig rundt, og det Alt for mig —

Dg Spørgsmaal, om ikke paa Proven stues,

Hvad Ingen i selve Balletten seer?

Her mangan en Taille mindre knues;

Her mangan Bevægelse mindre kues;

Her Gratier i Negligee fremgaae —

Dg Spørgsmaal, om Alle har Buxer paa? —

Jeg Sagen engang vil undersøge,

Alvorligen, som sig hør og bør!

En administrerende Directeur
Tillader sig ei med sligt at spøge.

*

*

*

Jeg springer over en Million
Details i min Administration:
Over Klager, og For- og Bag-Tiltaler,
Dg Rester af løbende Dvartaler —
Over mangen Theater-Mis, og Kat,
Der mjavede mig om Dit og Dat —
Over Hansens Snak, over Nielsens Sladder,
Dg Degaards ewige Plidderpladder —
Over Knudsens sorte Melancholie —
Over Madam Biroustes franske Brævlén —
Over alle Statisternes dumme Kjævlén —
Dg kort: over Alt, som der Intet er i.
Jeg gaaer i Beskrivelsen Meget forbi,
Hvorved jeg i Handlingen selv stod stille —
Dg hvilken Postil blev ei for lille,
Hvis alt det Krams skulde staae deri?
Jeg haaber derfor, at Directionen
Tilgiver mig Streg — over ingen Ting;
Dg Streg — over halve Prøvespring;
Dg — Streg over hele Pyntekonen.
Man slutte just ei derfra til Hul
I Virkeligadministrationen!
En Streg, mine Herrer! er intet Hul.

*

*

*

Repertoiret i denne Maaned
Af Frydendahl stræffelig blev forhaanet.
Hvad det mig kosted' for Bryderi —
Tre Aarsager lade mig springe forbi:
Den første: jeg kan det ei beskrive —

Den anden: jeg altfor besfeden er —
 Den tredje: hver Directeur især
 Veed, hvilket Himmelens Under det er,
 At efter det Helvedes Kryds og Dvær,
 Det voldte mig, jeg er endnu i Live.

*

*

*

Saa kom den syttende Januar
 Med Fanden løs, som den gjerne pleier,
 Med nye forbandede Hurlumheier,
 Og gjorde, som flere, mig reent til Nar.
 Dens Byrde faldt mig saa tungt paa Nakkem,
 At, med Matrosen i hiin Drak,
 Jeg, torbnende, bad den Dnde tå'en,
 Og sparke den ud af Almanakken —
 Thi stedse brister hvad alt ei brast,
 Et Ministerium, eller en Mast,
 Paa denne usalige Dag, hvorpaa
 Bor Verden vil sikkert engang forgaae.

For denne Gang traf den kun Souffleuren —
 Men, skjøndt slikt Slag er et Fluesmæk,
 Det indjog dog en forsærdelig Stræf
 I administrerende Directeuren;
 Thi Skuespilbaaden blev derved læf.
 Dens Hul ei stoppes, som i en Skude,
 Med bare Flest eller gamle Klude.
 En levende Prop maa puttes i,
 Hvis ei, er den hele Seilads forbi —
 Ja sliq en Prop maa, paa min Ære,
 Endogsaa meer end levende være:
 Maa kunne læse baade Prent og Skrift,
 Maa kunne passe paa mindste Vist,

Maa kunne høre, maa kunne see,
Dg stedse dog bare sig for at lee.

I Proven paa Barnlige Kjærligheden
Forsøgte jeg Dehlenschläger; men
Af Hullet han snart sprang op igjen,
Dg Rosing kjærlig sprang ned isteden,
Men dermed var ene Proven klar. —

Jeg skrev til Sønnichsen (hæs han var)
Jeg skrev til den selvdimitteerte Haasing,
En Blæser, hvis Tab mig i Hjertet skar,
Dg som jeg i Alt har meget kjær,
Paa Bortebliv'net og Navnet nær,
Hvor Intet rimer sig paa, desværre!
Undtagen to tredie Deel af Washington
— hvilket saa godt som Intet er.

(Skam skulde dog alle de Fædre faae,
Der deres Børn lade døbe faa,
At Intet sig rimer paa deres Navne!
Af Daaben dog høstes noget Gavn,
Hvis, med Formularen, den Lov blev givet:
At hvert et Foster i Kjøbenhavn,
Som vordede Kirkens Skjød indlivet,
Dog burde have et rimeligt Navn.
Men theologiske Faculteter
Sig bryde kun lidet om os Poeter —
Det egentlig og er Forældres Pligt
Langt meer, end deres, at see paa sligt!
Hvor mangen en Fader har skilt derved
Sin Søn fra al Ubdødelighed,
At han ham i Daaben et Navn lod faae,

Som selv ikke jeg kan rime paa,
 Der dog kan rime paa selve Fanden
 Saa godt som han selv eller nogen Anden!
 Især burde Litteraturpersoner,
 Fra Sangerster af indtil Pjntekoner,
 Fra den, der soufflerer fra Pindi Top
 Ned ad, som Apollo det skal gjøre,
 Til den, der soufflerer fra neden ad op,
 Med Navn i det mindste Noget gjøre,
 Der gav os om Musers Kunst et Bink!
 Da lover jeg mig vor salig Link,
 Der rimede godt med Svink, og Hink!
 Da lover jeg mig vor gode Zink,
 Der rimer med ham, og paa Lydst, med Trink!
 Und klink! mein Brüderchen! klink! klink! klink!
 Og ellers for Resten er meget flink!)

Jeg skriver staaende, lidt paa Stree —
 Hvis Parenthesen for langt er rullet
 Paa Skrivpapirets den glatte Snee,
 Og Stregen derved, som let kan skee,
 Er kommen en Smule for langt fra Hullet —
 Skyd Skylden for det, som for mcer, min Fa'er,
 Paa bandsatte syttende Januar!
 Jeg lider desuden meest derunder;
 Bist Ingen i Verden har mindre Stunder
 Til lang Parenthes, end en Directeur,
 Der, medens han skriver om en Souffleur,
 En Time før Stykket, der maa souffleres,
 Skal Kongen og Folket presenteres,
 Endnu har Ingen at stole paa,
 Og Een dog endelig have maa.

Der stod jeg, og tabte Mund og Næse,
 Pen, Blæk, og Papir, og gode Ord —
 Den ei kunde Skrift — Den Prent ei læse —
 Og Ingen Musik — og Alle hæse —
 Og Tiden affted, som Fanden foer.
 I min Fortviivelse vist jeg troer,
 Jeg havde forsøgt det, selv at blæse —
 Da endelig hørtes Noget hvæse,
 Og Sønnichsen mig imøde foer —
 Jeg foer ham imøde ligeledes,
 Af Glæde vidste jeg ei at stedes:
 Jeg næsten gif reent fra min Forstand,
 Og vilde favne den gode Mand —
 Men Skjebnen maatte det saa just vende,
 At Frøken Birouste stod næst derved,
 Og i Henrykkelsens Hestighed
 Istedet for ham jeg favnte hende.
 Jeg derfor syttende Januar
 I min Almanak benaadet har.

*

*

*

I Barnlige Kjærlighed meest mig hoved'
 Den første Scene, hvori blev sovet.
 Den Digter, som ikke begribe kan,
 Hvorledes hiint Egtteskab gif an
 Imellem den yngste blandt Huldgudinder
 Og Søvnens Gud, det forklaret finder,
 Naar her i den slumrende Frydendahl
 Han seer den samme Herr Guds Rival.
 I hele min Maaned var denne Scene
 Den skjønneste? Mener jeg det alene?
 Din, * Frydendahl turde jeg ellers mene,

Han sikkert blev stor i adskillige Fag,
 Hvis sove var noget mindre hans Sag.

* * *

Skjøndt Skippere meget har udbasuunt
 Om Polenes Kuld, i hvis frosne Pøle
 Man let løber Fare sig at forkjøle;
 Saa troer jeg det dog paa Spitsberg luunt,
 Mod Kulden paa Kongelig Danske Theater,
 Hvor evige Trækvindes Gis-Passater
 Igjennemstryge, som Syl og Preen,
 Coulisser, og Skjorter, og Laar, og Been.
 Jeg stod saa længe med blotte Kjole,
 Foruden Pels, og i bare Skoe,
 Paa Høire eller Venstre af de to
 Min comisse Klodes kolde Pøle,
 At jeg paa Halsen en Svindsot fik,
 Med Snue, med Hoste, med Krampe og Kolik,
 Hvorved jeg svandt hen, som Sol for Duggen —
 (Jeg mener den islandste Dug eller Sliim,
 Som ellers man ogsaa kalder Niim)
 Og troede min Død mig vis i Bluggen —
 (Jeg haaber, at Directionen ei har
 Forglemt, at Blugmaaned er Februar)
 I Christmaaned kunde jeg ei krepere;
 Thi for at døe, maa man gaae i Staae,
 Og jeg i nærværende Maaned maa,
 Perpetuo mobilis, mig movere.
 Tilsidst en erfaren Mand paastod,
 Min Svindsot var intet Andet, i Grunden,
 End Stuespildampen, man faaer i Munden,
 Og som man kan kalde Svinesød. —

*

*

*

Nu hyppes sig mine Forretninger saa,
 At det er ikke at tænke paa
 Dem Efterverdenen at levere,
 Ved her dem paa Niim at protocollere.

Hvert Stof til — være sig hvilken — Form,
 Bli'er utafnemmeligt, reent udueligt,
 Dg Skjønhedsværket deraf umuligt,
 Saa snart Materien bli'er enorm.
 Man lettere træffer ud, end ind;
 Dg lettere kaages en Suppe paa Pind,
 End Pind af Suppe, selv nok saa megen —
 Naturen, der dog vel er mindst forlegen
 I plastisk Dannelsen, som er den egen,
 Tidt finder for meget Kjød til Kind;
 Dg nødes til, selv sig at forplumpe
 Saa stærkt, at Ansigtet bli'er til Rumpen.
 Jeg har Natur-Epopeer seet
 I Dame-Cirkler, endog ved Hoffet,
 Hvor Mund og Næse gik ud i Eet,
 Dg ene ved Dverflod af Stoffet.
 Jeg selv har skrevet en Opera,
 Der, havde jeg taget i sammes Fabel
 En fem, sex, syvende Dele fra,
 Maaskee var bleven i Form passabel.
 For meget er værre, end for lidt, og kort:
 Vor Herre selv Verden ei havde gjort,
 Hvis Chaos havde ham været for stort —
 Jeg derfor det Gjorte vil ei berøre,
 For jeg faaer noget mindre at gjøre,
 Dg Kroniken smukt henlægge vil,
 Til jeg faaer lidt mindre Stof dertil.

Jordens Kjærlighedshistorie

eller

Marstiderne.

Ung og skøn, med yndig Blomsterpragt
 Smilende, som efter Almagtsblivet,
 Da hun første Gang sprang frem til Livet,
 Gik i Vaarens hulde Dragt
 Gjennem lette Taaers spredte Brimmel,
 Frem af Matten under aaben Himmel
 Frøken Jord,
 Hilst af samtlige Planeters Chor.
 Trippende saa peent med sin Læterne,
 Fulgte hende Fjed i Fjed
 Hendes lille Jomfru Terne.

Fra det Fjerne
 Stirred' paa Spadseregangen ned,
 Mangen stor og lille Stjerne
 Meer end gjerne;
 Men i al Uskyldighed.

Kort kun var hun fremspadseert paa Veien
 Barnligmunter, venlig, mild og from,
 Med bestandig Hilsen, Smilen, Neien —
 Ofte seende sig om
 Efter Ternen,
 Som bestandig fulgte med Laternen,
 Om hun kom?
 See! da nærnte sig i Morgenrøde,
 Svævende paa letbevinget Fod
 Hendes stille Gang imøde,
 Fri og frank, og fro, og, som det lod,
 Fuld af Munterhed og Mod,
 Krands om Skuldren, Blomsterkøst paa Hatten,
 En elffværdig Yngling hen'mod atten —
 (For aar hed det unge Blod)
 Med en artig Hilsen, og med Blikke,
 Som hun egentligen ei forstod,
 Men som dog mishaged' ikke,
 Bad han, hende rækkende sin Krands,
 Om en Dands,
 Med den venstre spillende paa Sivet,
 Mens den høire slyngte sig
 Pludselig
 Den Uskyldigrødmende, om Livet —
 Og hun slog det lyse Die ned,
 Mens den hulde Barm begyndte stige,
 Bange næsten for den underlige
 Hjertets søde Følelse derved —
 Dog fortryllet snart af Krandsen,
 Sød beruust af dens Violers Duft
 Og af Fløitens Hvirvelluft
 Modstod hendes Zittren ikke Dandsen,

Engang rundt omsvungen i hans Arm —
 Til hun endeligen svimmel,
 I en fjælen ukjendt Himmel
 Hvirvlt omkring
 Med bestandig heftigere Sving,
 Mat af Lyst og uden Aande,
 Længselvarm,
 Daanende, som i vellystig Baande,
 Sank til Ugersvendens Barm.

Fra det Fjerne
 Blikte med Nysgjerrighed hver Stjerne,
 Nærmere, paa Tæer, lempelig
 Listed' sig
 Hendes Terne,
 Med den halvudslukkede Laterne,
 For at see,
 Hvad med hendes Frøken i al Verden
 Bilde skee?
 Hvordan Enden blev paa denne Færden,
 Og Forklaringen derpaa?
 Søde Smaa!
 Vil I vide den? Her er den:
 Af den hele søde Tummel nys
 Blev et Kys,
 Keppe trykt den Indige paa Munden —
 Var Forføreren forsvunden.

Frøken Jord, som Foraarsbrud,
 Med sin Krands i Haaret, væn og prud,
 Græd saa faare —
 Skjønnere med hver en modig Taare —

Hvor hun saae velsignet ud
 Dennesinde!
 Op til Solen blinke hun saa mod,
 Som i Blinde,
 Halv som Barn, og halv som Elsterinde,
 Uvis selv, paa hvilken Fod
 Det med hendes lille Hjerte stod,
 Uden ret sig i sig selv at finde.
 Snart hun græd, og snart hun loe,
 Verelviis bedrøvet, fro,
 Morende sig med at binde
 Krandsse med hvert andet Nu,
 Som hun atter rev itu,
 Medens hun lod sine Taarer rinde.

See! da steg fra Luftens Æthertinde
 Ned i Lunden, hvor hun sad i Lon,
 Fyrrig, overvættes skjon,
 Høi og herlig, Solens anden Søn —
 Sommer hed han. Med de Blik, hvis Straaler
 Diet i sin Belyst neppe taaler,
 Dg som tørrer alle Taarers Flud,
 Nærmed' han sig, liig en Gud,
 (Triumpherende, som alt i Havnen)
 Den forladte Vaarens Brud —
 Dg — hun sank ham snart i Favnen.

Bryst ved Bryst,
 Mund paa Mund, med Elskovs hele Barme,
 Dg med hidtil ufølt Lyst
 Kryftet i hans Unglingsarme,
 Rosenknoppen blev til Rose lyst.

Æthergyldne Luer floge sammen
 Over deres Hjerters Flammen,
 Og det stedse brændendene Kys,
 Blev ei denne Gang en flygtig Klæben
 Af et Nektarblad paa Læben,
 Atter viftet hurtig bort, som nys;
 Men en navnløs salig Længsels Stræben
 Til en dobbelt Himmel — Lys!

I det Fjerne
 Skjulte sig besteden hver en Stjerne,
 Og vor Terne,
 (Skjøndt hun titted' ellers gjerne)
 Gik en Smule bort med sin Laterne —
 Haabende jeg veed ei hvad
 Af den lange Sammenkomst i Lunden,
 Og i Grunden
 Hjerteglad
 Bed at see sin Frøken blive
 Hvad hun selv engang og blive gad.
 Dgsaa blev hun — vil man vide hvad? .
 „Brud for Alvor, som man kan formode,
 „Snart med hendes Brudgom ægte Du?“
 Af! I Gode!
 Nei! selv ikke det engang endnu!
 Neppes — skulde man det ei forsværge?
 Neppes følte hun i Løn
 Elskovs hele Salighed, saa skøn
 Som den drømte hendes Jomfru-Bøn,
 Før den seicrrige Solens Søn
 Alt var over alle Bjerger.

Frosen Jord — i Hjertet nu den Braad,
 Som bedraget Elskov kjender,
 Lynete vilde Blik, vred Hænder,
 Hulkte, flød aldeles hen i Graad —
 Vel i disse Smertens Raserier
 Ei saa tryllende, som første Gang,
 Da hun græd ved Nattergalens Sang;
 Men dog altid yndig, liig en Engel,
 Og, om ikke stjøn som Rosens Knop,
 Dog som Rosen, der sig lukker op,
 Paa sin trindtbetørnte Stængel,
 Naar den spreder ud sin milde Duft
 I den aftenrøde Luft.

Da den første Storm i hendes Hjerter
 Lidt sig havde lagt,
 Og hun høit og helligt i sin Smerte
 Havde sluttet med sig selv den Pagt:
 Ingenfænde
 Meer af Skinnet sig at lade blinde;
 Men for alle nok saa linde,
 Milde, varme, kjæle Vinde
 Vel at tage hvert sit Blad i Agt —
 Saae hun frem paa Veien mod sig age
 Med sex Heste, hver med Top,
 I Galop,
 Rundt omringt af en bevinget Tøp,
 Fulgt af andre, hop, hop, hop!
 I et Dptog uden Mage,
 En anseelig Herre, vel ved Magt,
 Klædt med Smag, og selv med Pragt,
 Guld paa Besten —

Noget solbrændt, men ret smuk for Resten —
 Trods et enkelt graaligt Haar,
 Mand endnu i sine bedste Aar.
 Hele Veien var en Larmen
 Rundt om Karmen:
 Af de mange Røllinger, som sprang,
 Naar han kasted' ud, og raabte: „fang!
 „Æbler! Pærer! Kirsebær! og Blommer!“
 Og som, mens de fyldte deres Lommer,
 Raabte lydt med Glædens egen Røst:
 Tak velsignte, gode, rige Høst!

Da han Frøkenen saae med sin Pernille,
 Holdt han stille,
 Steg af Bognen — bød med Bif
 Hende tage Plads i samme,
 Venlig, men foruden dybe Suf —
 Uden at forraade mindste Flamme
 Med det allermindste Muf.
 Her er, tænkte hun, vist ingen Fare!
 Synderligen, da hun saae
 Sidde paa Forsædet alt en Stare
 Søde Smaa.
 Træt af Gangen altsaa steg den Hulde,
 Løftet i hans Arm,
 I den næsten allerede fulde
 Gylde Karm.
 Han lod kjøre langsomt — og i rolig
 Underholdning, der blev snart fortrolig,
 Steg hans Tales stedse stegne Gang
 Om et Vensteb, evigen det samme,
 Høit ophøiet over Elskovs Flamme —

Til Begeistring — og tilsidst til Sang.
 Lutter Andagt først, og lutter Dre,
 Smeltet hen i Sympathie,
 Blev og hendes Stemme Melodie —
 Og tilsidst Samtalen Harmonie.
 Rast, i meer og mere deilig Føre,
 Rundt omsvævet af en Engletrop,
 Lod Betsignelsernes Spreder fjøre
 Frem igjen i susende Galop;
 Over Marker, Enge, Haver,
 Strødde det bevingte Chor
 Overflødighedens rige Gaver
 I den gjæve Brudhjemførers Spor.

I det Fjerne

Saae den høitidsfulde Fart hver Stjerne —
 Og bag efter løb med sin Laterne,
 Rast og let,
 Aldrig træt,
 (Thi den løber godt, som løber gjerne)
 Frydbevingt den trohengivne Terne —
 Sikker paa,
 Alt det nu til Altret vilde gaae,
 Og at de ved Kirken, som der laae,
 Skjøndt lidt silde,
 Snart paa Bredden af den nære Fjord
 Holde vilde.

Men — o Skræk! o Jammer! — Frosen Jord
 Steg af Vognen ud paa Sandet
 Læt ved Vandet,
 Bleg, som Døden, mat, og uden Ord —

Haaret løst, forgrædt, med Blikke,
 Der kun stirrede, men skued' ikke —
 Selv lidt mager, og med visse Træk
 Mindre runde,
 Som i Speilet man gad stirre væt,
 Hvis man kunde —
 Kort: med nogle Tidens Ar,
 Og ei meer saa deilig, som hun var.
 Ak! den Brudgom, som i huldt bønhørte
 Længsler i Galop til Bryllup førte,
 Laae,
 Midt i Haabets Ruus og Frydsalarmen,
 Dagen før det skulde staae,
 Død i Rarmen.

Frøken Jord, nu Høstens Brud,
 Stirred' vildt i Havet ud
 Med forvirrede, med stive Blikke —
 Vilde græde — kunde længer ikke:
 Blodet selv i hendes Arer frøs —
 Hver en Taare blev Krystal i Binden,
 Perlende paa blege Rinden,
 Medens hendes Hjerter gøs —
 Ak! det blev saa mat i denne Gysen!
 Længe Pulsen ikke slog.
 Dog, med Tegn til Liv, et Suk hun drog
 I et Smil,
 Da med Jil
 Hendes bange Terne Lygten tog,
 For at bringe dette Liv til Nysen,
 Deels ved Pirren af det nære Horn,
 Deels formedelst Lygtepraasens Lysen,

Bed at snuppe den et lille Korn.
 Bakt, hun til sig selv vel kom tilbage;
 O! men kun til Jammer og til Klage:
 Dagens Lys var hende reent forhadt —
 Solen, hun bad flye, bønberte hende,
 Og løb bort til Verdens anden Ende.
 Saa — fortvivlet, og forladt —
 Ene fulgt af hendes Terne,
 Og af andre Kloder i det Fjerne,
 Der gad vidst hvad der af hende blev,
 Stod hun paa Naturens Dverdrej —
 Blot den lille Stjerne nær ved Polen
 Troede stivt,
 At hun dog tilsidst blev givt.

At! men svundet var med Solen
 Hendes Skjønhed, hendes Liv,
 Hendes hele Tidsfordriv —
 Alle de smaa Blomsterbreve,
 Hendes utro Tre til hende skreve,
 Hvert et Blad, og hvert et Glemmigei,
 Alle deres deilige Foræringer
 (Rutter falske Kjærlighedserklæringer)
 Smed hun hen paa den alfare Bei —
 Krandsen, som til nu hun havde baaret,
 Rev hun utaalmelig sig af Haaret,
 Kastende den i en Elv —
 Og, saa godt som nogen, og i Blinde,
 Løb hun rundt omkring i barske Binde,
 Næsten ude af sig selv —
 Indtil endelig i Tanke,
 Da hun saae sig om,

Bed at see et Kloster paa en Banke,
Hende Nonne-Sløret kom.

Alt paa Beien til bemeldte Kloster,
Da hun alt
Af de tørre Bær et Paternoster,
Hængt om Armen, havde talt —
Og, som Nonne, svøbt sig i den sorte,
Skal man sige: Udsærk eller Skjorte,
Før at offre hendes Frøfendom
Instituttet i det christne Rom;
Som hun gik i Glimt af Aftenstjernen,
Bed det blege Maanskin af Laternen,
Stille, taus, som til sin Grav —
See, da fremstred over Land og Hav,
Hendes Hengang til de Døde,
Ret som et Gespenst, imøde
En ærværdig Olding ved sin Stav.
Binden fuset' i de hvide Loffer,
Som i Sneens tynde Flokker;
Skjæggets frosne Tappe rakte ned
Over Bryttet til hans Beltested:
„Smukke Frøken!“ raabte han, „staae stille,
„Gaae dog ikke denne Bei!
„Hvis og Alle dig bedrage ville,
„Som du seer mig her, jeg vil det ei.
„Laan mig kun et Dieblif dit Dre!
„Skue mig op i Diet frit!
„Seer jeg ud som En, der vil forføre?
„Lad os snakke sammen lidt,
„Før du gjør paa Bei til Blædesgraven
„Hist i Nonnekloster-Haven

„Videre det mindste Skridt!
 „Negen Fryd dig Livet end vil byde;
 „Mangen Glæde kan endnu du nyde —
 „Søde skjønne Lilievand!
 „Du har nødvendig en erfaren Mand,
 „Som paa Resten af din Ynde,
 „Naar de lange Aftener begynde,
 „Kjælen veed at spare med Forstand —
 „Bryd dig ei om Skjægget og dets Tappe!
 „Stakkel! du har ingen Kappe;
 „Hyl dig i min Pels her i min Arm!
 „Den er ei saa magelig og prægtig;
 „Men dog vel saa luun og tryk og mægtig
 „Som en silkebolstret gylden Karm!
 „Kom, du søde Glut! lad ei dit Hjerte
 „Fryse til i eensom Smerte,
 „Varm det op igjen her ved min Barm —
 „Uden er den kold, men inden varm!“

„Nei! jeg kan, jeg vil ei længer elske —
 „Nei! jeg kan, jeg vil Jer aldrig troe —
 „Bort I Mandfolk! I er' alle velske,
 „Naar det gjælder Elskov!“ —

„Elskov?“ loe,

Høit den Gamle — „hvem vel tænker
 „Her paa Elskov? Vinter hedder jeg —
 „Alfens Elskov jeg dig gjerne skienter,
 „Dver min du og kan slaae en Streg!
 „Egteskab er hvad jeg har i Sinde:
 „Bliv kun bare min Fru Gemalinde,
 „Dg jeg bli'er paa Stand din Herr Gemal!
 „See, sig nærmer hist til din Betryggelse

„Ret, som kaldet, Præsten Boreas!
 „Hør' du ikke med en Slags Opbyggelse,
 „Midt i din betænkkelige Kummer,
 „Hvor han os imøde brummer
 „Vielsens høitidelige Vas?“

Vor Bestale,

Enten saa hun pøb nu eller sang,
 Maatte see den Gamle nok engang
 Op i Dinene, hvis Sølvblikke
 Hun just ikke
 Fandt fatale,
 Fulde temmelig endnu af Ild,
 Der var ikke brændende, men mild.
 Da hun havde lidt betænkt sig, lagde
 Hun med Et sin Haand i hans og sagde:
 „Slag da Pelsen om mig i en Hast,
 „Før jeg mig betænker alt for længe!
 „Uden Elskov nemlig — det staaer fast!
 „Og naturligviis, hvad angaaer — Senge,
 „O —
 „Bil jeg være dig en huld og tro,
 „From og huslig, stille Gemalinde!“
 Sukked' — sagde det — og krøb deri —
 Nemlig ind i Pelsen. —

I det Fjerne

Studsede ved dette Syn hver Stjerne
 Og den lille Nø med sin Laterne,
 Lyset i det samme sluktes i,
 Reppe sine egne Dine troede,
 Da hun saae

Med den Gamle hendes Frosken gaae
 Hen til Brudeskamlen med det Gode —
 Hvor lidt koldt naturligviis,
 (Da just Skamlen var af Fis)
 Men desmeer alvorligt, med en Tale,
 Der igjennembruste Fjeld og Dale,
 De blev' vied' — og meget snart
 Alting klappet var og klart.

„Hvordan det faldt ud?“ — I søde Moder
 (Af det smukke Kjon forstaaer sig; thi
 Svar paa Drenges Spørgsmaal mine Ni
 Aldrig sig indlade i)
 Hvordan det herefter gif vor Moder
 I sit Egtteskab? hvordan det staaer
 End den Dag i Dag med den Forening?
 (Det er udentviol Jert Spørgsmaals Mening)
 Herre Gud! det gif og staaer,
 I — som aftalt — tvende Senge —
 Som det i de bedste Huse gaaer
 Langt om længe —
 Som i Fjor, saa i Aar.
 Han er ei at laste, hun at rose —
 Hun er stille, han er Fod i Høse —
 Hun er huslig, han er Ven af Fred —
 Af og til bli'er hist lidt murret,
 Her lidt knurret;
 Men, som sagt, det gaaer — og varer ved.
 „Er hun da den Gamle huld — at sige:
 „Har hun Godhed for ham — og deslige?“ —
 Beed jeg det? — Hun falder vel iblandt
 Lidt i Tanker, sidder taus og grunder,

Sværmer — drømmer selv imellemstunder
 Om de Tre, som kom, og svandt —
 Sladdrer ofte med sin Terne,
 Som fortæller, og som hører gjerne,
 Til langt ud paa Natten — — men
 Trods dog alle disse Drømmerier,
 (Som den Gamle kalder Poesier)
 Huld nu, eller ikke huld,
 Er og bli'er hun reen, som Guld.
 At hun er en stadig Kone vorden —
 At de ere begge To
 Mønstre paa Bestandighed og Tro,
 Føle vi — særdeles her i Norden.

Anmærkninger

til første Bind.

1. Forfatterens Liv og Levnet af hans Fætter, S. 1. Uagtet man, saameget muligt er, tager Hensyn til den Tid, hvori en Fortælling eller et Digt er fremstaaet eller udkommet, og denne Fortælling ikke er den ældste, meddeles den dog først, paa Grund af dens Indhold. Med denne Fortælling begyndte ogsaa Forf. sin Samling af Ungdomsarbejder, som udkom i 1791. Senere er den ikke udgivet af Forfatteren paany, og savner derfor paa enkelte Steder den finere Politur, som han stedse søgte at give sine Arbejder, naar de paany traadte frem for Publicum.

Det til denne Fortælling af Forfatteren vedfæiede Real-Register er udeladt.

2. Poesiens Oprindelse, S 31. Optaget efter denne Fortællings tredie Udgave i „Eventyrer og comisse Fortællinger“, 1807. Første Gang udkom den i 1785, som den første af de „Comisse Fortællinger“; anden Gang i „Ungdomsarbejderne“ 1791, med mange Forandringer og under Overskrift „Ddins Reise til Dovre, eller Poesiens Oprindelse.“

* Göthe, S. 59. I første Udgave stod Voltaire, og i anden Udgave Wieland.

3. *Katten, eller Kjærligheds Triumph*, S. 60. Efter Udgaven i 1807, aldeles omarbejdet siden den første Udgave i 1785, under Titel af: *Katten, eller Elskovs Magt*.

4. *Jeppe. Et sjællandsk Eventyr*, S. 76. Efter Udgaven i 1807. Den første Udgave er ligeledes fra 1785, men ikke forandret i nogen væsentlig Henseende.

* *Nachtigall*, S. 93. I første Udgave stod Navnet paa en til den Tid bekjendt Dandsler, *Beile*, istedetfor Navnet paa hiin, senere berømte Lærer i Gymnastiken.

* *Mira*, S. 106. Istedetfor denne foranderlige Stjerne nævnes i første Udgave *Saturn*.

* *Brandens Autor*, S. 112. Herunder forstaaes den bekjendte Forf. til *Beskrivelsen af Kjøbenhavns store Ildbrand i 1728*, E. F. Reiser.

5. *Det fortvivlede Vord*, S. 141. Denne lille Fortælling er allerede optagen i *Ribers første Samling af Poesier*, som udkom i 1785, og er saaledes et af de ældste af Forfatterens comiske Digte.

6. *Constance, eller Amors Hevn*, S. 145. Efter Udgaven i 1807, der er liig den i 1791. Første Gang udkom denne Fortælling 1785, i *Minerva*.

7. *Kirkegaarden i Sobradise*, S. 163; 8. *Drpheus og Eurydice*, S. 168; samt 9. *Drømmene*, S. 171, ere Fortællinger, der alle hidrøre fra Perioden imellem 1785 og 1787, og hvis anden Udgave er fra 1791, samt tredje fra 1807.

10. *Kallundborgs Krønike, eller Censurens Oprindelse*, S. 175. Efter Udgaven i 1807, der, paa Smaating nær, er liig den fra 1791. Den første Udgave er optaget 1786 i *Wi-*

nerva, og den første eller anden Udgave er oversat paa Svensk af Bergström: "Kallundborgs Crønika, eller Censurens Uphof", Stockholm 1792.

I den første og anden Udgave findes som Efterkrift:]

„Historien vist lære kan Enhver,

„At vi har Trykkefrihed her;

„For Resten seer jeg ikke, paa min Vre!

„Hvad Andet man af samme skulde lære!"

Men denne Efterkrift har Forf. udeladt i 1807.

11. Ja og Nei, eller den hurtige Frier, S. 197. Efter Udgaven i 1807. Første Udgave er fra 1786 i Minerva, og anden fra 1791. Denne Fortælling har Forf. udgivet i 1803 paa Tydsk: "Ja und Nein, oder der kurz angebundene Freier. Eine scherzhafte Erzählung." See: "J. B.'s poetische Werke in deutscher Sprache, 5ter Th."

12. Thomas Moore, eller Venstabs Seier over Kjarlighed, S. 217. Efter Udgaven i 1807. Den ældre Udgave er fra 1791, og den ældste fra 1785 i Minerva.

* Thomas Moore, S. 221. Under dette „glimrende Navn" har Forf. upaatvivleligen tænkt sig Navnet paa Englands berømte, Rantsler, under Henrik VIII., uden at ahne, at det senere ogsaa vilde glimre som Navnet paa en af Englands største Digtere.

13. Døden og Doctoren, eller den sorte Pest, S. 228. Denne lille Fortælling fremtraadte første Gang i Minerva, og derpaa, endnu i samme Aar, 1791, i Ungdomsarbejderne, samt senere i Comiste Fortællinger 1807. Ifølge en streng Chronologisk Orden burde denne Fortælling have været optaget efter den paafølgende.

* Thessen, S. 228. Navnet paa en kongelig Skuespiller, som tog det meget ilde op, at see sit Navn anbragt her. I Ud-

gaven for 1807 staaer derfor istedetfor „vor store Tjesssen“ : „en gammel Sanger“, hvilket Forf. neppe selv har anseet for en Forbedring.

* Berger, S. 229, var den Læge, der, liig Winslow, S. 233, havde bragt „Livets Balsam“ til Digteren og hans Nærmeste.

14. Emma. Et romantisk Eventyr, S. 235. Dette Digt er et af Forfatterens tidligste Arbejder, og er første Gang trykt i det literaire Tidsskrift *Minerva* for 1786 og 1787, som dengang redigeredes af Pram. Det synes at være paabegyndt under Opholdet i Kjøbenhavn i Sommeren 1786, og fortsat i den paafølgende Winter, da de tvende første Sange ere optagne i November 1786, og de trede sidste i Februar, Marts og April 1787. Digteren satte selv, og med almindelig anerkjendt Ret, megen Priis paa dette Digt, hvorfor han ogsaa oftere kaldte sig efter samme: Emmas Sanger. Dets anden Udgave var i Ungdomsarbejderne 1791, og dets tredie Udgave i *Comiske Fortællinger* 1807.

15. Theateradministratoriaden, S. 273. Forfatterens eneste Udgave af dette comiske Fragment er fra 1807; men som et Uddrag af en i Januar og Februar 1799 ført „Theater-Calender“ paa Vers.

* Frydendahl, S. 286. Digteren har i sine Theaterkritiker, flere Aar senere, fuldkommen anerkjendt denne Skuespillers store Værd.

16. Jordens Kjærlighedshistorie, eller Aarstiderne, S. 289. Denne Digtning er fra en endnu sildigere Periode og er af Forfatteren ifkun udgivet paa Dansk i Paaskenummeret af *Skuddagen*, der henhører til den Samling af *Literaturblade*, som Forf. udgav i 1814.

Nogle Aar tidligere udgav Forf. dette Digt paa Tydsk: „Die
Jahrzeiten“ (Poet. W. 2ter Th.) i hans „Heideblumen“, Am-
sterdam 1808; og derefter at dømme var det danske Digt en
Oversættelse efter det Tydske. Imidlertid ere i ethvert Tilfælde
begge Digte at betragte som originale Arbejder.

Jens Baggesens
Danske Bærter.

Anden Udgave.

Red

August Baggesen.

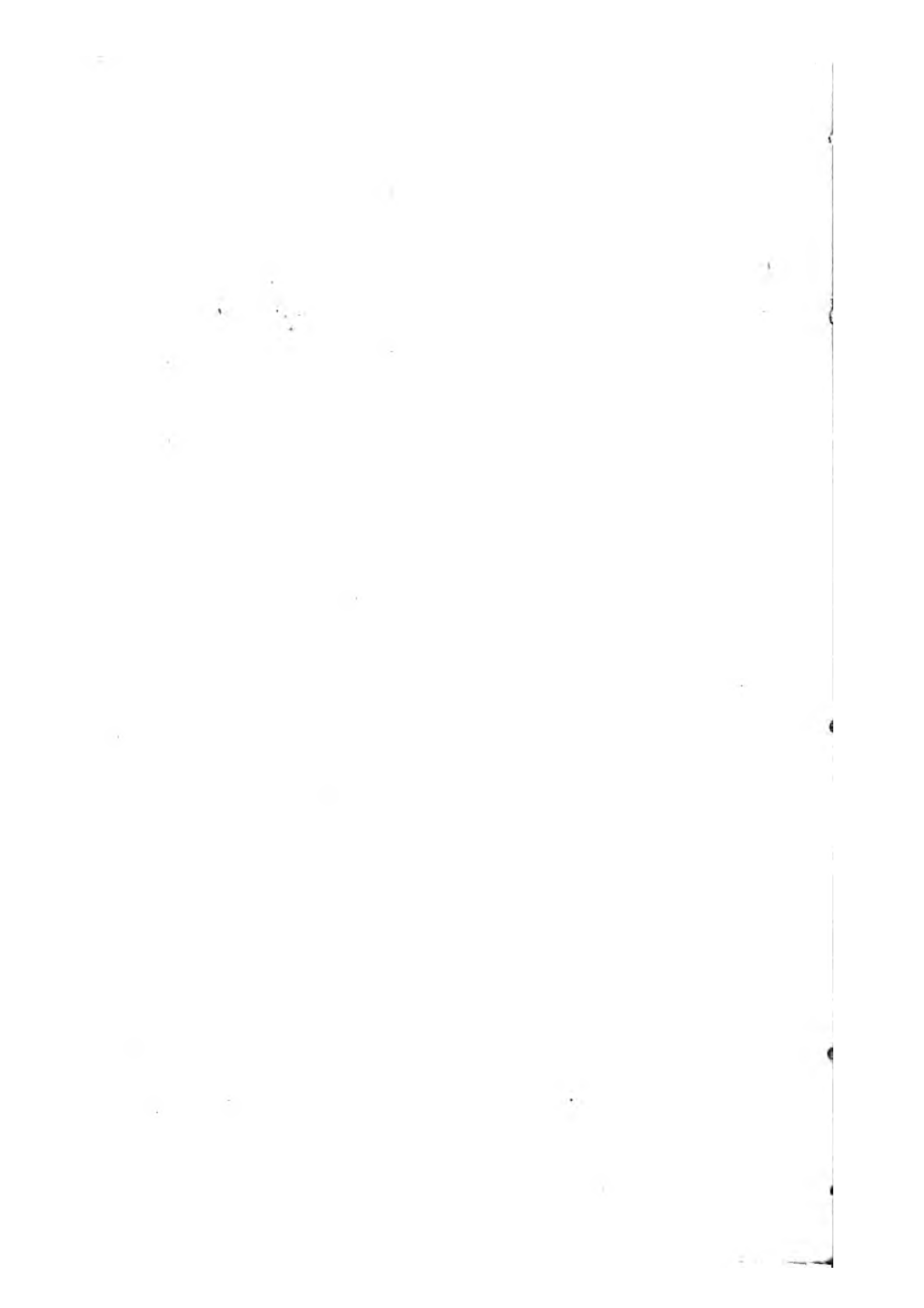
Andet Bind.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitets-Boghandler C. A. Reigel.

Drykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1845.

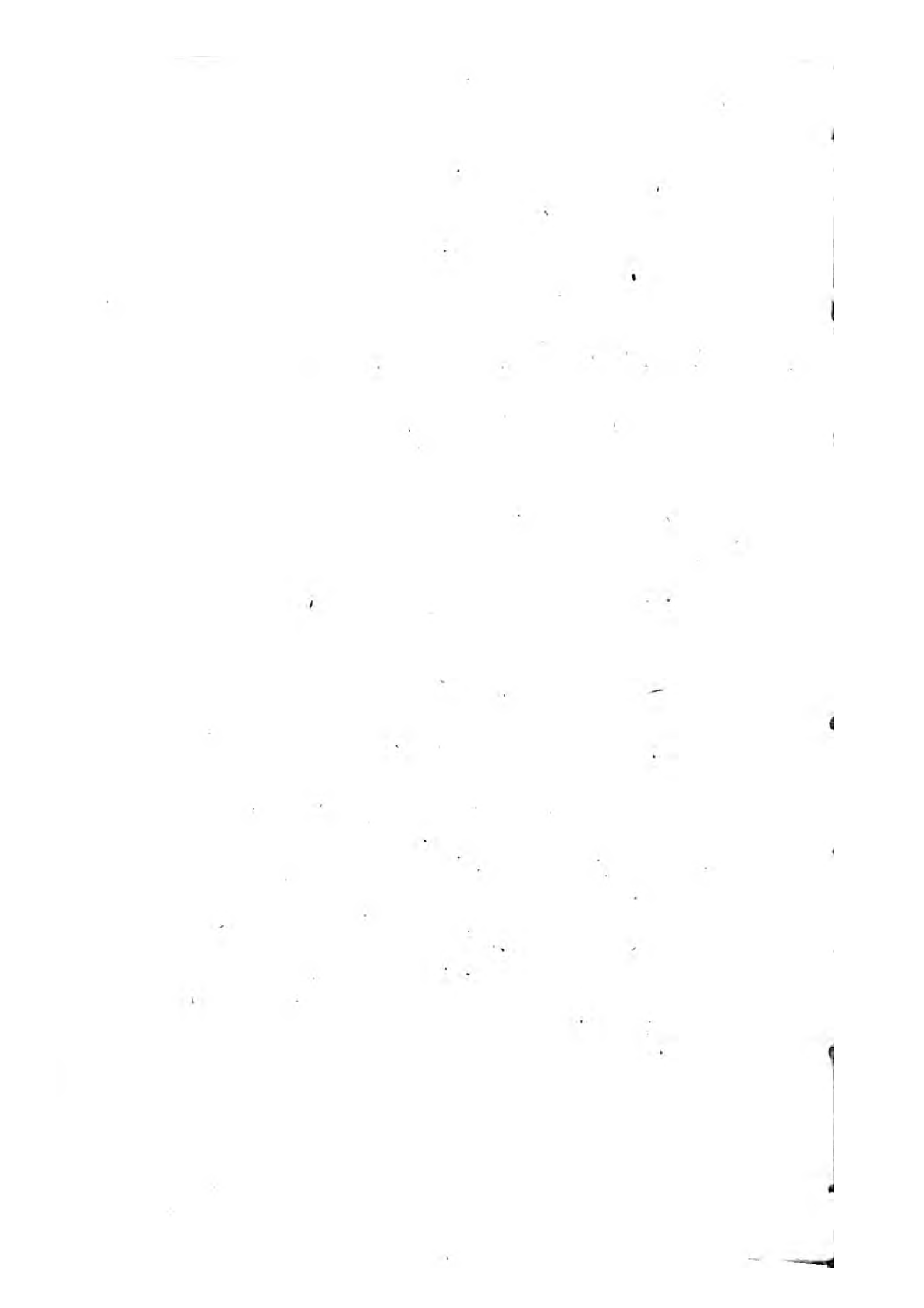

Poetiske Skrifter.

Anden Deel.

Lyriske Digte.

Første Samling.

I n d h o l d.

Hymner og Oder. 1787—1796.	Sæde.
Den eneste Gud	1.
Sjælens Høisang	7.
Christi Død.	8.
Slabningens Halleluja	13.
Danmarks Lovsang	19.
Hymne til Fornuften	23.
Andagts-hymne.	25.
Formastelsen	27.
Til Skibet, som førte Kronprindsen over Havet	29.
Trolleborg	30.
Landforvandlingen, eller Bøndernes Frihed	31.
Begeistringens.	34.
Hymenæe	36.
Paa Spidsen af St. Gotthard	37.
Tordenen paa Toppen af Grimsel	38.
Himlen i Draaben	39.
Mirabeaus Død	41.
Revolutionen	43.
Hellebeks Harpe	45.
Krandsen.	47.
Til mit Fædreland	48.
Erotiske Sange og Elegier. 1782—1797.	
Primula	51.
Til Døden	52.
Til Menander.	54.
Horaz og Lydia	57.
Erato	59.
Idealia	60.
Elfskovsjubel	63.
Til Venus	64.
Til Seline	66.
Lycas til Lycilis	68.
Tidsfordriv	69.

	Side.
Kyskene	70.
Til Amor	71.
Trøsten	72.
Til Sønnen	76.
Til Hanna Braem	77.
Mabenbarelsen	79.
Lægier til Seline. 1786—1788.	
Det første Haandtryk	83.
Til Seline	86.
Min anden Skabelse	88.
Erklæringen	91.
Bønnerne	93.
Sværmeri	95.
Kjærlighedseden	97.
Overalt den Elskede	99.
Udelukkende Hyldest	100.
Til Sangen	102.
Da hun skulde reise	103.
Da hun var bortreist	104.
Savnet	105.
Richardsons Clarissa	106.
Selines Tab	109.
Til Seline	111.
Til Apollo	113.
Digte til Palmine. 1793—1798.	
Digtekunstens Undfangelse	114.
Harpeklang	115.
Arion, efter at have seet Myris	116.
Taus Tilbedelse	117.
Serenade	120.
Til Palmine	121.
Digterfortvivlelse	122.
Helbredelsen	125.
Palmines Smil	127.
Til Psyche	129.
Venskab og Kjærlighed	130.
Minonas Fraværelse	131.

III

	Side.
Til Palmine	132.
Til Sønnen, da hun var syg	133.
Skilsmisfen	134.
Palmines Bortgang	135.
Flyvedigte af blandet Indhold. 1782—1795.	
Til Pram	137.
Digtertryghed	139.
Til Helgesen	141.
Bed Rønnemans Død	143.
Til Faye	145.
Til min Søster, paa hendes Confirmationsdag	146.
Til Laville.	147.
Til Dydens Ven	148.
Den brave Digter	150.
Til Schleppegrell	152.
Tilegnelse, med Holger Danske	153.
Romancer og Ballader. 1782—1796.	
Digterdrømmen	154.
Den visnede Maiblomst	158.
Roserne.	160.
Leonardo og Blandine.	161.
Leonore.	175.
Ludvigs Gjenfærd	184.
Agnete fra Holmegaard	188.
Viser og Sange. 1782—1796.	
Hvad jeg synger og ikke synger.	
Jeg synger ikke om Kamp og Krig.	197.
Da jeg var lille.	
Der var en Tid, da jeg var meget lille	200.
Morgensang.	
Nu stiger Dagens lyse Gud	202.
Den lille Landsbypige.	
Jeg har af alle Himlens gode Gæder	205.
Skaal for den Elskede.	
Fylde hver sit Glas til Randen	206.
Den bedste Verden.	
Det gaaer saa herligt overalt	208.

IV

	Side.
De Skjønnes Skaal.	
Skaberens skud' den nyskabte Klode	210.
Afskedsvisc.	
Vor Klode sig dreier omkring uden Hast	212.
Til Musen.	
Mig, som en Ven af den rolige Muse.	213.
Bibli.	
Velkommen, o Sol! hvis fortryllende Glæds.	215.
Jordens Lethc.	
Naar som vi daglig see desværre,	217.
Maadens Skaal.	
En Daare sørger for i Morgen;	219.
Min Sang om min Veninde.	
Hvis Nogen seer her i vort Nord,	220.
Sang for Muserne.	
Visdom bød, og Himlen ynder	222.
Selskabs Sang.	
Lad Herman von Bremerne lives	225.
Dansk Tranquebar-Vise.	
Jeg lever rolig og munter, her	229.
Til Kronprindsen.	
Lad Kampens Helt, i Naabens Larm	232.
Den rette Biskop.	
At ingen Tid og intet Land.	234.
Fandens Abestreges.	
Fanden, fra den Tid han drat.	237.
Slutningsfang.	
For at være som man bør	240.
Friheds Kampsang.	
Op Brødre! det er Tid at have	242.
Frihedssolens Dpgang.	
Triumph! Triumph! See Friheds Sol oprundet	245.
Citherspilleren.	
Jeg vandrer fra By og til By	247.
Holger Danske. 1789.	
Lyriske Drama i tre Acter	249.

18c.

210.

212.

213.

215.

217.

Hymner og Odeer.

1787—1796.

219.

220.

22.

Den eneste Gud.

25.

Tier, alle Muser! Hellas Toner,
Romas Gjenlyd, tier for min Sang!

29.

Lytter, alle Livets Millioner,
Til min gudindvierte Harpes Klang!

32.

Klippens Storm, og Skyens hule Torden,

4.

Havets Brusfen understøtte den!

7.

Klippe, Himmel, Hav, og hele Jorden

Trefold høit gjentage den!

0.

2.

Rast, som Stormen, lydt som Bølgens Brusfen,

6.

Høi, som Tord'nens høitidsfulde Brag,

9.

Mild, som Blomsterbækkens stille Susen,

12.

Keen, som Morgenlærkens glade Slag,

15.

Kjærlig, som en Moders blide Bønner,

Værdig, som en Faders faste Bud,

Tone den for alle Støvet's Sønner

I Naturens Jubel: Gud!

Gud! — men zitterer ei de svage Strænge?
 Tor en Drm i Støvet synge dig?
 Bæver ikke Skove, Klipper, Enge,
 Bæver ei Naturens Alt med mig?
 Tor din mindste Skabnings ringe Læbe
 Stamme dig i dine Værkers Favn?
 Tor en Sjæl fra Jorden dristig stræbe
 Til din Skygge blot, dit Navn?

Ja! — Fra Cherub til det Kryb, som taber
 I et Blun sin Arts bestemte Liv,
 Himmelbuens og Atomets Skaber!
 Stamme alle Væsner fra dit Bliv.
 Seraph deler, nær din lyse Throne,
 Denne Adel med det skjulte Mid,
 Himlen i sin Evigheds Wone
 Med Insektet i sin Tid.

Middelfuglen ruller til din Ære
 Evig om sin evige Magnet;
 Alle Solenes utalte Hære
 Juble rundt om den din Majestæt!
 Over, under, om mig, Intet tier;
 Alting toner Eet, din Almagt, ud;
 Alt, i evig andre Harmonier,
 Sammenudbasuner Gud.

I Orkanens Hvirvel, Zephyrs Svæven,
 I de brustne Skyers døve Brag,
 I Lavinens Dundren, Lovets Bæven,
 Rattergalens Kluf og Lærkens Slag;

I det vilde Dybs oprørte Brusen,
 Og i Bækkens Skulp, i Lundens Favn,
 Selv i Biens Surren, Myggets Susen —
 Jeg omtones af dit Navn.

O! hvi bæve da de spæde Toner?
 Svage Strænge, hvorfor zittre I?
 Blander med det Heles Hymnioner
 Eders spæde Fallerens Melodie!
 Med Cherubens Jubel, Tord'nens Knittren,
 Mellem Bækkens og Drions Sang,
 Med Insektets Surr og Lovets Zittren
 Blande sig min Harpes Klang!

Svar mig, Echo! hvo har hvalt den Buc,
 I hvis Hvelvings Jnderste du boer?
 Svar mig, Tordensty! hvo bød dig true
 Med chaotisk Nat den bange Jord?
 Svar mig, Rattergal! hvo bød dig fylde
 Skovens Nat med Livets Længselklang?
 Svar mig, Sol! hvo bød din Glands forgylde
 Hele Scenen i min Sang?

Trefold Echo svarte; Solen daled';
 Tordenstøen brast i Sydens Blaa;
 Rattergalen slog, og Solen maled',
 Synkende, den Egn, jeg stirred' paa.
 Echos Lyd, et Slag af Rattergalen,
 Solens nye Glands, og Skyens Brud,
 Svarte mig, og svarte hele Dalen
 I forenet Jubel: Gud!

Hellig! hellig! hellig! — Sjælen bæved',
 Hjertet zittred' i sin Himmels Lyst,
 Almagts Herlighed min Sjæl omsvæved',
 Gudheds Belyst brused' i mit Bryst.
 Hellig! hellig! — Salighedens Flamme
 Tændte Følelsen i Læbens Lyd —
 Hellige! men Ordet, som dig stammer,
 Døer i Vælben af sin Fryd.

Alting tier; o men dette Stille
 Taler meer end Tord'nens høie Strald,
 Meer end Nattergalens klare Trille,
 Meer end Echos Svar i Fjeldets Halv.
 Hele Jorden knæler og tilbeder —
 Fald, min Aand, med Solen, ydmyg ned!
 Skjult i Sløret, Nattens Mulm udbreder,
 Lie din Belyst! og tilbed!

Hellig! hellig! hellig! — men hvad toner
 Hellig! hellig! hellig! over mig?
 Gjenlyd, som fra tusind Millioner,
 I gjentagne Jubler blande sig!
 Hymner, i hvis Chor mit Dre glemmer
 Jordens, Havets, Luftens Harmonie!
 Englerene, høitidsfulde Stemmer!
 Himmelfste! hvor svæve I?

Hellig! hellig! hellig! Priis og Ære
 Ham, som evig vorder, var, og er!
 Takket og tilbedet evig være
 Han, som overalt er fjern og nær!

Sammenstemmer alle Himles Himle
 I foreente Jublers Harmonie:
 Ham, hvis Bliu os bød af Intet vrimle —
 Bores Skaber synge vi.

Her i Himmelrummet uden Ende,
 Fra Begyndelsen til Eviqhed,
 Tændes, slukkes, lyse, flamme, brænde
 Bore Faller til hans Herlighed.
 Sammenbruser alle Himlens Luer,
 Hæver i foreente Flammers Hav
 Priis til ham, som Firmamentets Buer
 Glimtet af sin Skygge gav!

Drei dig Middelfugle til hans Ære
 Eviq om din evige Magnet!
 Alle Klodernes utalte Hære
 Juble rundt om dig hans Majestæt!
 Sammentoner alle Sphærerens Sole
 Under Eneherrens Thronens Fod,
 Pole høit gjentage det til Pole:
 Han er evig, stor og god.

Hvad er jeg, som vover dig at nævne,
 Dig, unævnelige store Du?
 Jeg — et Støv, hvis Magt er Drmens Evne,
 Jeg, hvis Eviqhed er blot et Nu?
 Jeg, hvis Blik i Lysets Drioner,
 Som til Dybet fra din Throne faldt,
 Skuer blot en Gnist blandt Millioner?
 Jeg — et Intet mod dit Alt?

O! men hvad mit Blik, min svage Tanke
 I min Læbes Stammen bæver ved,
 Føler jeg i dette Hjerte bankte,
 Evighellige! din Kjærlighed!
 Og! om end min Aand ei her sig svinger
 Op til Sphæren, som erkjender dig,
 Gav du dog mit Hjerte Dydens Vinger,
 For sit Maal at nærme sig!

Styrt med dine Millioner Følger
 Svimmelhøie Himmelbue ned!
 Rnuus vor Jords utallige Mirakler,
 Alle Speile for din Herlighed!
 Rnuus dem alle! lad et evigt Dde
 Skjule mig endog det lille Straa,
 I hvis Trevl Banina, da han døde,
 Præget af en Guddom saae.

Tilfald Død, chaotisk, evigt Mørke,
 Intets dybe Svælg omgive mig!
 Drk imellem Millioner Drke,
 Nat i tusind Nætter tabe sig!
 Alt forsvinde for mit brystne Die,
 Sidste Dryp af Dybets mindste Elv,
 Sidste Glimt af Straale fra det Høie!
 Jeg har nok! jeg har mig selv!

Sjælens Høisang.

I dig lever og frydes min Aand, usynlige Gubdom!
 Du, som opfylder uendelig Alt!
 I dig taber mit Døe sit Blik! dig søger min Sjæls Øs,
 Aldrig opdagede Aandernes Sol!
 Dig udgrunder ei Evighed selv; ei naaer til din Høihed
 Tankens af Støvet opflyvende Gnist.
 See! den svang sig i flammende Flugt bag Himlenes Himle
 Over den øverste Stjerne, som veg,
 End omhyllet af, Høie! dit Slør, af Rummet og Tiden,
 Ned i mit Hjerte tilbage den sank.
 D! hvor søger, Usynlige! dig, hvor finder min Sjæl dig,
 Dig, som min Tanke fortvivler at naae?
 Dig for store mit største Begreb! for lyse min Aands Blik!
 Alt! og for rene min helligste Sang!
 D! dit Væsen er evigen skjult, du Soles og Aanders
 Salige Væld, i hvis evige Strøm
 Tidens Fylde, Materiens Alt, henruller, en Boble —
 Alt! og mit Jeg, og dets Stræben, deri!
 Og dog føler sig gjennem en Skal af Verb'ner om Verb'ner
 Hjertet, som svulmer andægtig, i dig!
 Mig jeg finder, o Gud! i din Haand, naar høit paa dit
Strækbjergs

Tordenomrullede luende Lind,
 Midt i Ætherens flammende Storm, jeg i døvende Skyskrald
 Hemmelig vuffer det knusende Slag,
 Som udløser af Støvet den Aand, som aner sin Frihed,
 Gud! og de lettere Binger til dig!
 Dig jeg føler i mig, naar i Kamp mod egen Naturvold
 Seieren over mit blødende Selv
 Høit opløfter min matte Sjæl i salig Triumphfryd,

Medens mit Jordiske synker i Grund,
 Og af Bølgerne sluges det Brag, som gjemte min Vellyst. —
 Ofte jeg kjæmpe den salige Kamp!
 Naar da Fienden, den jordiske Lyst, er svækket til Modstand,
 Lægger sig Stormen, og Bølgernes Brud,
 Og jeg finder dig, Aandernes Aand! og føler dig evig
 I min Samvittigheds salige Fred.

Christi Død.

Skue hans Dvaler, Ewighøie!
 Bend fra Korset ei dit Die!
 Red ham! hør vort bange Skrig!
 Gud! kan du dit Dre lufte
 For den Frommes sidste Sukke?
 See! han stirrer op til dig!

Dg i Blikket fra hans Die
 Til det Høie
 Hele Jorden hæver sig —

Dg i Sukket fuldt af Smerte
 Fra hans Hjerter
 Stige vore Suk til dig.

Skaber! Dommer! Himles Fader!
 Hans og vor og Alles Fader!
 Red ham! hør vort høie Skrig!

Forgjebes! af! det er forbi! — Vort Haab
 Bortglimler i det Blik, som brister alt!

Snart slukkes i hans Smil al Jordens Lyst!
 Snart døer vort Liv i Jesu sidste Suf! —
 See! falmer ei hans Ansigt? Stivner ei
 Hvert Ledemod? O Stræk! det nærmer sig
 Det rædsfulde Dieblif! — Hvor mat
 Er dette lyse Blik, som smilte Liv
 Til Døden selv! Hvor svagt det Mand'edræt,
 Som aandte Salighed i Livets Ord!
 Hvor krympe sig de gjennemborte Hænder,
 Som signed' os! — O Angst! o Dval! o Gud!
 Han gyser — bæver — sukker sidste Gang —
 O strenge Gud! saa haver du forladt ham?

Gud! du har forladt den Fromme!
 Almagts brede Straffedomme
 Ei formildes ved vor Bøn.
 Hevnens Gud! du ham forlader —
 Af! du er ei meer vor Fader!
 Af! du har forladt din Søn!

Dog midt i Stræk, i Dybet af min Dval,
 Og selv i Dødens Strube vil jeg haabe!
 O! lyd paa ny du Røst, du Livets Røst,
 Som kaldte mig og Alle til din Throne!
 O, smil igjen, o Smil, som vinkte mig
 Og Alle til din Glædes Tempel! — Tryl mig
 I salig Tillid til dit Ord! Du lever!
 Kan Livet døe? Kan Gud sin Ven undfalde?

Nei! tillidsfuldt endnu mit Die
 Skal kaareblendt opstirre til det Høie,

Dg Hjertet haabe til sit sidste Slag.
 Min Jesus lever end; min Aand sig hæver!
 I Smertens Mulm mig Salighed omsvæver
 Til Dommens sidste Tordenflag!

Nei, nei! — det sidste Glimt af Haab er slukt!
 Den sidste Torden ruller over Jorden —
 Omsonst er Himlens Suk og Støvets Bønner —
 Forgjebes rinder Blod i vore Taarer —
 Gud vil hans Død, vil vore Synders Straf,
 Dg Jordens Undergang! —

O Rædsel! Himlen mørknes! Solen fortner!
 Hør! Almagt kalder ham i høie Tord'ner!
 Hør! „Fader!“ raaber han! „i dine Hænder
 „Befaler jeg min Aand!“ Hans Hoved synker,
 Dg Jorden bæver under Korsets Zittren;
 Hans Die brister! Gud! han døer —
 Han døer — han døer! det er forbi! — han døer!

Brist, Hjerte! brist med hans! o brister alle Hjerter!
 Det reneeste, det bedste slaaer ei meer.
 Synk, Jord! forgaae, Natur, i Dødens Smerter!
 Styrt, Himmel! Helved, triumpher!
 Ras, Storm! brøl, Torden! lyner, alle Flammer!
 Alt knuses! styrte! døe i Intets Skjød!
 Hyl, hele Skabning, i fortviolet Jammer:
 Den Hellige er død!

Den Hellige er død!
 Ak, for vor, for Jordens Brøde
 Lyset sluktes, Livet døde!
 Ak! den Hellige er død!

„Hellig! hellig! hellig! —
 „Død! hvor er din Braad? Helvede! hvor er din Seier?
 „Triumph! Han overvandt! Han lever! —
 „Prais og Tak og Ære ham, som var og er og bliver!“

O, hørte I de underfulde Stemmer,
 De Lyd fra Gud, fra ham, fra Livets Kilde?
 Lydt klang de gennem Evighedens Himle;
 „Han lever!“ klang det i mit kolde Hjerter,
 Og varmt det slog paa ny, og slaaer af Fryd
 I navnløs salig hidtil ufølt Belyst!
 O! følte I det Himmelske, jeg følte?
 Han lever! lever evig, evig, evig!

Straal, Sol, igjen! og svind, o Jorden!
 Reis dig, Natur, af Mattens Skjød!
 Min Jesus lever i sin Død!
 O Trøst! o Fryd! o Fred paa Jorden!
 O Glimt af Evighedens Lyst,
 Du Haabets Himmel i vort Bryst!

Du straal, Sol! du svandt, o Jorden!
 Vor Glædes Dag igjen frembrød.
 Vor Frelser lever i sin Død!
 O Trøst! o Fryd! og Fred paa Jorden!

Han lever! o Triumph! og Alt oplives!
 Ei bæver Jorden meer! forynget blomstrer
 Naturen op paa ny! vor Taare flyder
 Igjen saa lindrende, som om usynlig
 Han selv aftørred' den! — Bort, vilde Smerte!
 Bort, Mismod! Græd, o Jord! men græd af Glæde!

Triumph! han overvandt! han lever!
 Synd og Død og Helved tier,
 Og Jorden jubler Fryd i Himles Harmonier.

Han lever! Priis i Glædens høie Toner!
 Forkynder det, I Himlens Drioner!
 Han lever! Høit gjentag det frelste Jord,
 I Jubelchor!
 Triumph! Han lever! Hellig, hellig være
 Hans Liv, hans Død, hans Magt, hans Ære!
 Triumph! Halleluja!

Til ham skal Støvets Aand opsvæve;
 Med ham skal Sjælen evig leve!
 O Salighed!

For Døden ei de Frelste grue;
 Han kalder dem i den, at skue
 Guds Herlighed!

Han lever! Priis i Glædens høie Toner!
 Forkynder det, I Himlens Drioner!
 Han lever! Høit gjentag det, frelste Jord,
 I Jubelchor!
 Triumph! Han lever! Hellig, hellig være
 Hans Død, hans Liv, hans Herlighed, hans Ære!
 Halleluja!

Skabningens Halleluja.

Bryd, o Støv, i Lovsang ud!
 Lovet Herren alle Zoner!
 Lovet alle Nationer!
 Lovet Gud!

Priser ham, den ene Store!
 Priser ham i fulde Chore,
 Himmel, Jord, og Hav!
 Alt hvad aander, nynne, stamme
 Ham, som tændte Lysets Flamme!
 Ham, som Aande gav!

Høit i glade Jubeltoner
 Bryde Livets Belyst ud!
 Alle Kloders Millioner,
 Toner i foreente Toner,
 Toner Gud!

Alt slumred' dybt i Mulighedens Skjød;
 I Nattens Svælg var Tomhed, Mørke, Død;
 Men gennem Evighedens Chaos løb
 Dit Bliv!
 Og Verdener sprang frem af Intets Skjød
 Til Lys og Liv.
 Nyttabte Væs'ners Studsen rundt brød ud:
 „Halleluja! vi ere!
 „Halleluja! du er, du var, og du skal være
 „Vor Gud!“

Fra Lundens skyggesfulde Ly
 Seer vækket Liv, hver Morgen ny,
 I Skov og Eng din Herlighed fremgrye!
 See! Fuglen, fro, paa lette Binger
 Sig op i Lustens Purpur svinger,
 Dens Lovsang dirrer høit i gyldne Sky!
 Bidt straalere vorende din lyse Morgenrøde!
 Dg Duggens Blik, og Blomstrets Smil,
 Dg Bindens Bist, og Bækfens Jil,
 I yndig Kappen stræbe den imøde.

Du ruller bort Naturens Slør,
 Du tørrer Duggens Graad, som Jordens Ansigt væder,
 Din Himmel skjules ei, som før —
 See! Dagens lyse Helt i fulde Glæds fremtræder!
 Han favner sin rødmende Brud,
 Dg tryllet af Lysets oplivende Glæder
 Den hele Natur bryder ud:
 Det er Gud!
 Det er Gud!
 Det er Gud!

Halleluja! vi ere!
 Halleluja! du er, du var, og du skal være,
 Vor Gud!

Jeg hørte Lærken slaae,
 Dg Rosen aabned' sig, og Lovet hæved';
 Jeg Morgenrøden saae,
 Dg, vakt til Lyst, mit Hjerte høit sig hæved'.

Men ene var jeg, og mit Bryst
 Fandt Savn i sin udeelte Lyst.
 Jeg Roser fandt paa min bestraalte Bei.
 De rødmede; men de forstod mig ei.

Da saae du, Skaber! mine Taarer rinde;
 Og see!
 Du sendte mig den smilende Mandinde!
 Jeg sank i Fryd ved Egens Rod,
 Og raabte: Gud er god!

Jeg Lysets Hære saae
 Med Dagen i Triumph til Jorden stimle;
 Jeg Solen seire saae,
 Og Tanken tabte sig i Himles Himle.

Men ene var jeg, og mit Bryst
 Fandt Beemod i sin halve Lyst.
 Jeg iilte længsselfuld hvert Træ imod;
 Men intet Træ i Lunden mig forstod.

Da saae du, Fader! Taaren i mit Nie;
 Og see!
 Mit andet Jeg kom frem bag Skovens Høie —
 O! Gud er god! saa brød han ud;
 Jeg svarte: god er Gud!

Jeg Ostens lyse Purpur saae —
 Jeg stueb' Dagens Helt fremgaae —
 Men hvad er Morgenrødens Smil?
 Men hvad er Solens Straalers Ild?

Hvad er du, skjønne Jord —
 Hvad er du, høie Himmel —
 Mod Mandens Tankeblit?
 Imod Mandindens Smil?

O hvad er alle Herligheders Brimmel
 Mod Flammen i vort Bryst?
 Mod vore Hjerters Lyst?

O Kjærlighed! vi ere!
 O Kjærlighed! du er, du var, og du skal være
 Vor Lyst!

Vi love dig, vi takke dig, o Gud!
 I Lysets Glæds, i Livets stille Fryd.

Vi see dit Vink, vi høre dine Bud
 I Nattens Mulm, og Skrækkens døve Lyd.

Din Throne mørknes, Solen flyer
 Bag tykke Skyer;
 Sig Dybets forte Kjæmpe hæver;
 Og Jordens lynildslagne Grundvold bæver.

See, Dale svulme! Høie synke ned!
 Bildt flammer Ilden hen i Vandets Fjed!
 Igjennem vidtadspittede Ruiner
 I høit opslagne Luer Stormen hviner!
 Med Brag i Brag, og Skrald i Skrald,
 I knuste Fjeldes Styrten, Klippers Fald,
 Med bange Dundrens hule Rædselbulder
 Din Dommervogn igjennem Himlen ruller!

Retfærdige, forfærdelige Gud!
Vi dybt i Støvet høre dine Bud.

Men, naar sig alle Livets Engle skjule,
Naar Døden paa dit Bink sig reiser af sin Hule,
I Morderslagets bange Nu
Vort knuste Hjertes sidste Suf er du.

Ja, Fader! selv i Dødens skumle Gru
Skal fra sit Støv vort Intet dig anraabe,
Dg Ormen i sit Muld med Tillid haabe,
Du kommer den, som Seraph selv, ihu.

Thi, store Dommer! du er evig god!
Du gav vort Hjerte Kjærlighedens Binge,
Vi trygge dig vor Tillids Dffer bringe,
Du tager det med Velbehag imod.
Du seer med milde Faderblikke ned,
Naar barnlig fro vi Livets Bane vandre;
Du gav os her i Samfund med hverandre
En Forsmag af Seraphers Salighed.

O Gud!

Lad dine Hænders Gjerning slettes ud!
Lad Stjerner falde, Sole svinde hen!
Dg Mørkets Afgrund aabne sig igjen!
Om Himmel, Jord, og Hav, og Alt forgaaer,
Du, Evige den samme, du bestaaer!
I Alt, i Nattens Dde, fjern og nær,
Du er!

Dg Lys og Liv og Lyst er evig, hvor du er.

O Himmel i vort Bryst!
 O Kjærlighed! vi ere!
 Halleluja! du er, du var, og du skal være
 Vor Lyft! —

Hellig! Hellig! Hellig!
 Fald hele Skabning ned!
 Nædbøi dig, Himmel, knæl, o Jord, tilbed!
 Lovet være den Evige! den Almægtige! den Alvise!
 Lovet være den Hellige! den Retfærdige! den Algode!
 Halleluja! vor Skaber!
 Vor Dommer!
 Vor Fader!
 Halleluja!

Saa nynne alle Støvets Melodier,
 Saa synger Lysets Hær,
 Saa tone alle Himles Harmonier:
 Halleluja du er!

Dg Havets Brusen, Lyn, og Storm, og Torden
 Basuner over Jorden:
 Du er!

Dig jubler alle Klobers Myriader
 I Sphærens Harmonie!
 Dig, Skaber, dig, o Dommer, dig, vor Fader!
 Dig prise vi.

Høit, i Chor af Millioner,
 Lyde vore Harpers Klang!

Toner alle Livets Toner!
 Al Naturen være Sang!
 Hav og Ild og Storm og Torden,
 Sole, Stjerner, bryder ud!
 Alt, hvad Aande har paa Jorden,
 Love Gud!

Halleluja! vi ere!
 Halleluja! du er, du var, og du skal være
 Vor Gud!

Dannemarks Lovsang.

Vi love dig, Gud! i forenede Chor.
 Du gav os de fage,
 De rolige Dage,
 Hvis Grøde velsignes af Dan og af Nor!

Du sendte din Engel til Rigerne ned!
 Og Tillid og Tryghed og Orden og Fred
 Dpblomstred' i Engelen's Fjed!
 Gud! dit er Riget og Magten og Æren
 I Evighed!

Fra de glade Tvillingriger
 Korte Hjerters Tak opstiger;
 Dan og Nor er Harmonie.
 Thi, mens Splid og Raseri
 Trindt om fjerne Throner larme,
 Trygt i Rolighedens Arme
 Hvile vi!

Opstand, Kamp og Borgerkrig
Jorden rundt udbrede sig!

Hevnens vilde Kjemper vækkes!
Templer knuses! Fængsler brækkes!
Alle Fredens Engle flye —
Graad og Blod i Strømme flyder!
Loven tier! Grumhed byder —
Ingen Redning! Intet Ly!

Her, men her, i sikke Hegne
Blomstrer Glid i Glædens Egne,
Smiler Fryd i Trygheds Skjød!
Gud! til dig vor Tak opstiger!
Kjærlig over vore Riger
Fredens Dine du gød!

Henrykt prise vi dit Navn,
Fader! i din Godheds Favn!
Du, som Dannerkongens Hjerte
Folkets Held og Hæder lærte!
See! du bød ham ligne dig
Bed at styre faderlig!

Lydig hørte han dit Bud!
Borgerret i lige Staal,er,
Lys i Friheds fulde Straaler
Gik fra Thronen ud —
Mørket spredtes, Raagen svandt;
Kundskab's feire Dag oprandt!
Dagens Fader! Lysets Gud!
Dannerkongen løb dit Bud.

Held os! Bøld ei meer udfuer
 Folkets Kjærne, Landets Marv!
 Dannerkongen henrykt stuer
 Hegnet sin og fines Tars!
 Eiendom og Frihed ile
 Til forarmte Trælles Stavn;
 Frugtbar Flid og munter Hvile
 Signe Dannerkongens Navn!

Over Oceanets Huler
 Høit hans Faderstemme løb —
 Og i Vestens Slavefuler
 Sorte Brødres Nag han brød!
 Billedet, som Sekler skjendte,
 Som Europas Bøld miskjendte,
 Gud! dit Billed hædred' han!
 Du, som bød ham dig at ligne,
 Du velsigne
 Christian!

Led fremdeles ved din Haand
 Dans og Nors Bestyrers Land!
 Vore Dages Held og Fred
 Vore! blomstre! vare ved!

Gud! du bød! og Krigens Torbenthroner
 Hæved' sig! og bange Millioner
 Sant i Trældoms Grav!
 Gud! du bød! og trykte Nationer
 Reiste sig! og blodbetyngte Kroner
 Sant i Glemsels Hav!

Byd, o Gud! og Fred paa Jorden
Tryghed, Rolighed og Orden
Fjern og nær
Blomstre overalt, som her!

Vi prise dig, Gud! i forenede Chor!
Du gav os de fage,
De rolige Dage!
Du signe hvert Rige, som Dan og Nor!
Almindelig Fred
Forkyndte dit Forsyns opdagede Fjed!

Gud! dit er Riget og Magten og Æren
I Ewighed!

Hymne til Fornuften.

Du Menneskets Guddom, hvis himmelske Haand
 Bor Art til Fuldkommenheds Throne fremleder,
 Hvis Love kun Slaverne trodse med Haan,
 Men Frihedens Helt med Adlyden tilbeder;
 O du, som med seirende Scepter engang
 Skal Alt, overalt, uden Bæsel, regjere!
 Et Glimt af din Herlighed tænde min Sang,
 At luttret dens Dffer dig værdigt maa være

Du, Aandernes Nætter oplysende Sol,
 Hvis Straaler Materiens Verd'ner fordunkle,
 Mod hvilke de Perler, der krandsse vor Pol,
 Som Jorddiamanter mod Himmelens funkle!
 I Lidelsers Skjød, i Lyksaligheds Favn,
 For mig og den øverste Cherub den samme!
 Hvem er du? hvor er du? hvad nævner dit Navn?
 Kan Støvet dig fatte? kan Ordet dig stamme?

Ukjendt af din Fiende, mistkjendt af din Ven,
 Liig Solens Sol mellem Ætherens Klover,
 Du virker i Løn, uopdaget som den,
 Du, alle Dpdagelsers evige Moder!
 Midpunktet for Snuggets og Stjernernes Sving
 Sig taber i Dybet af Skabningens Drke;
 Men du, som hver Tanke sig dreier omkring,
 Du skjuler dit Bæsen i Skaberens Mørke.

Uendelig, aldrigudmaalelig stor,
 Omfattende Kredsen af Verdeners Brimle,
 Og evig som den, paa hvis Bink de fremsoer,
 Og hvirvlende tabtes i Himlens Himle,

Du rummes i Draaben af Aandernes Hav,
 I Menneffets Aand, som dig aldrig udgrunder —
 O Tankernes Moder, og Tankernes Grav!
 Dit eget og Tidens og Eviigheds Under?

Da Chaos udvælted' af Slaberens Haand,
 Dpfyldende Rummets og Tidernes Dde,
 Nedsvævede du med Dplivelsens Aand,
 Og Lysets og Tankernes Straaler frembrøde;
 En høiere Skabning begyndte med dig,
 I Rækken af Verd'ner og Aandernes Dage,
 Hvor Middel og Diemed favnede sig —
 Forsvind, og den styrter i Chaos tilbage.

Jeg saae dine Glimt mellem dræbende Lyn,
 Jeg hørte din Lyd i Orkanernes Brusen;
 Og Flammerne svandt i veiledende Syn,
 Og Stormene flygted' i viftende Susen;
 Jeg skuede selv i Fordærvelfsens Gang
 Din ledende Haand — og af stridige Dele,
 Som trueb' at knuse hinanden, fremsprang
 Bestraalet af dig det harmoniske Hele.

Fornuftens usporlige Gaade, Fornuft!
 Alt Endeligt's evig usynlige Die!
 Dig tændtes mit Dffer — det blande sin Duft
 Med Solhekatombernes Damp i det Høie!
 Men bævende synker for Alterets Fod
 Med stammende Læbe den blindede Muse;
 Thi Duften nedsvæver dens Stirren imod,
 Og selv Hekatombernes Røge nedbruse.

Dg Offerets Flamme, som tunget opsteg,
 Dg hævede Hjertet paa luende Binger,
 For Dampens nedbølgede Hvirveler veg:
 Den sluktes — og pludseligt Mulm mig omringer.
 Forgjeves fremvanker i Natten mit Fjed,
 Forgjeves henfamlе de zittrende Hænder;
 Selv Alteret sank — og i Offerets Sted
 Paa Randen af Svælget den Dffrende brænder.

Andagtshymne.

Dig alt Levendes Bæld, dig, Mændernes evige Kilde,
 Verdeners aldrig udgrandskede Grund, dig, Himlens Udspring,
 Dig, som utallige Chor lovsyngende hilse Jehova,
 Tjen, Dromasdes, Gud, dig, evige, store, den Samme!
 Prise min stammende Sang i Naturens jublende Samklang!

Stor i det Hele! saa stor, som i Alt, paa Grændsen af
 Intet!

Gradløs stor i din Dugs af et Græs nedrullende Perle!
 Evig umaalelig stor i din Siriusfugle, som rastløs
 Rundt om sin evig urokkede Grund i tusende Hvirvlers
 Trindtomstraalende Kredse de flammende Kloder omsvinger!
 Stor i et Kryb, hvis Liv kun varer et Blun, og i Seraph,
 Der i Wønernes Top omstuer utalte Naturer,
 Dg, nær Ringen, den holdende Ring, høit over det Høie,
 Uaffeelige Led seer knyttet i Væs'ernes Kjæde!
 D! du, dit Alts, det ugrændsede Rums oplivende Fylde!
 Lør og en Dødelig stamme din Lov, Navnløse! som Himlen
 Selv ei nævner med Evigheds Ord? Naar vældig din Almagts
 Urandfagede Dyb, som Havet en Na, opsluger

Alle henbrusende Verdeners Hav, nedstirrer Seraphen,
 Aandernes Dverste, taus med bævende Gysen, og selv han,
 Han, som min Tanke knap naaer, i din Storhed svimlende
 synker!

O! hvad formaaer da mit zittrende Støv? Kun at nynne sin
 Afmagt!

Gud! men at føle mig tabt i din Herligheds dybe Beundring
 Hæver mig meer end al endelig Magt, og tilbedende Nedfald
 For din omstraalede Fod er mit Høimods stolteste Stigen!

Gysen, uendelig meer end den jordiske Salighed, værd
 mig,

Himmelens Gysen omspænder min Aand, naar i Skovenes
 Templer

Tanken sig taber i dig! Ombuldret af Alpernes Tord'ner,
 Høit paa Toppen af steilt optaarneede Fjeld, og paa Randen
 Af den brat i dybeste Mulm huultbrusende Afgrund,

Griber usynlig din Haand mit i Fryd hensvimlende Hjerte!

O! hvor forsvinder deri hver sandselig Lyst! hvor ophøiet
 Tændes af Himmelens Ild hver Følelse! Skaber! her staaer jeg
 Tabt paa et Knug af dit Alt, og oprækker til dig mine
 Hænder:

Vil du, Algode! engang, naar mit Jordiske smuldrer, opholde
 Denne tilbedende Deel af mit Jeg, som troer dig, og
 haaber

Herre! du vil! din Villie skeer, i mig, som i Himlen!

Du, du lever i denne min Bøn! Du bød, og min Sjæl bad
 Liv og Uldødelighed! Døe Død! men i Gravenes Taushed,
 Dybt i det døveste Mulm, hvor Thummimerne tie, hvor
 Urims

Stemmer ei trængte sig ind, hvor de hellige Lamper om
 Altret

Nær ved sin Himmel den truffen af Straalernes
 Alt for vellystige Bælde,
 Ifarus liig, paa hensmeltende Binger
 Lynes til Jorden;

Saa med begejstrende Herlighed vinkende,
 Tryller den hellige Lue
 Helikons Helt til den studsende Verden,
 Hentet fra Himlen;

Lænder i Andrerens fulde, berusede
 Hjerte den brændende Længsel,
 Og at udsprede fra Musers Triumphvoagn
 Vellyst til Jorden.

At! men den samme fortryllende, hellige
 Nimbus om Digterens Isse
 Splitter med lynende Straaler de vovsomt
 Spilede Binger.

Blindet af Glandsen nedstyrter den dristige
 Flyvende Helikons Ungling,
 Ifarus liig, og i Støvet med Taushed
 Vidner sin Afmagt.

Til Skibet,

som førte Kronprindsen over Havet.

Taarn høie Hvirvler op, o Bølgevrimmel!
 Fra Oceanets dybe Bund,
 Mod Nattens slukte Stjerner's mørke Himmel!
 Dg styrt igjen i Grund!

Dæt, tykke Mulm! hvert Skjær i hine Gruber,
 Hvor Døden af sin gamle Grav
 Dpfskyder graadig tusind aabne Struber,
 Dg fnys, og hyl, o Hav!

Brøl Storm i Torden! raser Elementer!
 Dg truer Himlen selv med Fald!
 Mens Jordens Bøven Livets Ende venter
 I næste Tordenstrald.

Du danser trygt paa Randen af de Huler,
 Nu Havets Bund, nu Himlen nær,
 Hvor Livets Fiende sig i Mulmet skjuler
 Blandt Skyer og vilde Skjær,

D Skib! Du trods'er Mulm og Storm og Torden,
 Dg alle Styrtninger og Død;
 Thi Danmarks Styrrer, Fredens Gud i Norden,
 Du bærer i dit Skjød.

Trolleborg.

Hvor var du, glade Sjæl! hvor endte sig
Den lange Råd af kummerfulde Dage?
Hvo løste Lænken, som nedtrykte dig?
Kom du fra Lysets Helligdom tilbage?

Hvor bleve de, hvis blide Glimt fra Gud,
Hvis matte Glands endnu min Aand omhyller,
Hvis rene Belyst, skjøndt de sluttes ud,
I Nattens Mørke mig endnu fortryller?

Var du den Evighøies Throne nær,
Bed Kilden, af hvis Væld det Hele springer?
Hvad hørte du, hvad saae, hvad fandt du der!
Hvi zittre dine vellystmatte Binger?

Jeg var i *Ludvigslund; der endte sig
En kjedsom Råd af kummerfulde Dage;
Paa Glædens Binger der jeg hæved' mig,
Dg sank betynget af min Lyst tilbage.

Jeg var den Evighøies Throne nær,
Jeg Kilden fandt, hvoraf det Hele springer;
Thi Wiisdom, Dyd og Ynde fandt jeg der,
Dg derfor zittre mine matte Binger.

Men Støvet's Toner danne ingen Lyd,
Som tolker Lysets Aanders Trylleries.
Mon alle Sprogs foreente Harmonier
Udtrykke blot et Glimt af salig Fryd?

Dog — storme Længsler i mit glade Bryst,
 For at udgyde mit for fulde Hjerte!
 Min Sjæl ei taaler denne Strøm af Lyst,
 Hvis Bølge skylte bort hvert Spor af Smerte.

Thi vant til Kummer, skjult i Nattens Skjød,
 Og kun fortrolig med Elendigheder,
 Jeg blindes i den Glands, som Mørket brød,
 Og daaner mattet i uvante Glæder.

Landforvandlingen

eller

Bøndernes Frihed.

(Strevet i en huul Eg i Skoven ved Christiansfæde).

Hvilken salig Glands mit Blik omhyller?
 Fløi min Sjæl bag Solen i en Slum?
 Skjønne Straale, som min Aand fortryller,
 Vakte du mig til Elysium?
 Her i Skovens lysbestrøede Skygger,
 Langt fra fjede Stæders vilde Larm,
 Hvor sin Throne Philomele bygger,
 Føler jeg mig tryg i Friheds Arm.

Flygter ikke blide Tryllerier!
 Skjønne Drom, flyv ei min Sjæl forbi,
 Hvor Naturen selv min Sands indvier,
 Til den Salighed, du svømmer i!

Stand's paa dine lette, lyse Binger,
 Lysets Faders milde Sendebud!
 Tolk mig al den Belyst, du medbringer,
 Før du flyver hjem igjen til Gud!

Her i Egens tempelbvalte Hjerte,
 Stille, som det Skjul, der gemmer mig,
 Renset fra hver Plet af jordist Smerte,
 Helliget i Fryd, jeg hører dig.
 I Naturens Helligdom, omringet
 Af dens Skabers Glands, en Engel liig,
 Let, af salig Andagts Ild bevinget,
 Skal den glade Digter fatte dig.

„Mærk, o Dødelige! Fremtids Syner
 „Åbn sig for dit henrykte Blik,
 „Gjennem Støvets Nat en Straale lyner
 „Fra det Lys, som Aander ene fik;
 „Fæt det end ufødte Held, jeg bringer,
 „See dets Billed svæve om din Aand!
 „Nyd det Nu, hvori din Sjæl fik Binger,
 „Nyd det, løst af fordums tunge Baand!“

Som naar efter Livets lange Kummer
 Jordens Søn, som her var god og viis,
 Bækket af den kolde Dødens Slummer
 Vaagner op engang i Paradiis,
 Saa forsvandt i Blikket for mit Die
 Rundt omkring mig, hvad jeg forhen saae,
 Og jeg stued', nærmere det Høie,
 Under mig et Paradiis opstaae.

Der, hvor nylig golde Tidsler groede,
 Bolged' sig en Hær af svangre Straae,
 Der, hvor usle Hytter samled' stode,
 Muntre Boliger adspredte laae.
 Der, hvor Armod græd i tunge Kjæder,
 Trættet Svaghed syg og døsig gif,
 Flittige, og frie, og raske Glæder
 Modte mit umættelige Blik.

Blide Dale, høitidsfulde Skove,
 Klare Bække verled' under mig;
 Alt var fuldt af Liv, i Ord'nens Love,
 Hvor Natur og Konst omfavned' sig;
 Spredte laae de lykkelige Tæge,
 Under hvilke Jordens Rigdom laae,
 Her gif Manden, hisset gif hans Mage,
 Han til Ag'ren, hun til sine Smaae.

Begge sang i Hjertets glade Toner
 Friheds Jubler op til Lysets Gud;
 Og fra Fjeldets Halv til Skovens Throner
 Echo løb til Echo: Gode Gud!
 Alt var Dyd og Kjærlighed og Glæde,
 Rundtom Fryden gif i Flidens Fjed,
 Bjerg og Dal og Sø var Friheds Sæde,
 Hele Landet Lyffens Opholdssted.

„Dette virkte Bondens Ben, hvis Die
 „Skuede hvad der var godt og ret,
 „Og hvis Hjerte koldt ei lod sig nøie
 „Med at skue — men begyndte det.

„Nu hans Stov i Jorden rolig hviler,
 „Dvæget i en stille Slummers Fred;
 „Men hans Sjæl fra lyse Himle smiler
 „End i Sønnensønnen til os ned.“

Alt forsvandt, og Sang og Glæds bortvege;
 Tungt igjen jeg følte Støvet's Vaand;
 Men imellem topforgyldte Ege
 Svæved' end, o Reventlou! din Aand;
 Dg jeg priste Gud, som lod dig blive
 Fyrstens Raad og Ven, og Landets Lyst,
 Dg som dig en Broder vilde give
 Stor, som du, i alle Danstes Bryst.

Begeistringen.

Til Hertuginde Louisa Augusta.

Min Røst var svag, min Sang var mat,
 Dg Strængen zittred' som mit Hjerte;
 Thi Lyn kun lysned' Skjaldens Nat,
 Dg ingen Muse Greb mig lærte;
 Jeg sukked' i forspildte Klager
 Ved Pindi tidsekrandste Fod;
 I Kamp mod alle Livets Plager
 Udtømtes endelig mit Mod.

De fore mig engang forbi
 De hulde Heliconiader.
 Hvor, Himmelske! henflygte I?
 Saa raabte Digtelkonstens Fader.

Vi flygte hen til Herthas Dale,
 Saa svarte de forfulgte Ni,
 Farvel, Parnas! Farvel, Castale!
 Til Danmarks Paphos ile vi.

Da skimtede den tause Skjalb
 Et Glimt af Haab til Held i Sange;
 Da følte han sit ædle Kald,
 Dg fandt sig dansk og mindre bange:
 Med alle Muser vil jeg ile
 Til Musers danske Tempel hen;
 Jeg der vil see Louise smile;
 Dg Harpen lyde skal igjen.

Hvor glædedrukken faae min Aand
 Gudinderne Louise frandse,
 Dg Gratierne, Haand i Haand,
 Omkring vor Erycine dandse!
 En Ild, som ingen Ord kan nævne,
 Meer end Apollos Straalers Lyn;
 Fornyet Ild i hver en Eone
 Besjælte mig ved dette Syn.

Men du, hvis Skjønhed, Aand og Ild
 Med ingen Sky sin Glands omhyllad',
 Hvis himmelblide lyse Smil
 Til Danmark alle Muser trylled'!
 D! tor blandt Landets Millioner,
 Som kappes at tilbede dig,
 Den frelste Sangers glade Toner
 Dit Tempels Alter nærme sig?

H y m e n æ e.

D! hvilken Følelse strømmer i dette Bryst!
 Løstes mit Bæsen fra Støvet til Himmelen?
 Hvorfra den hellige Flamme, som festlig
 Hæver mit Hjerte?

Stuffer en Drom mig? et tryllende Styggeværk?
 Hører jeg ikke gjenlydende Himles Lov?
 Hører jeg ikke den skinnende Cherubs
 Salige Toner?

Himmelen aabner sig! gjennem de blindende
 Straaler, gjennem utallige Soles Ild
 Seer jeg (hvad styrker mit Dø?) din Throne,
 Lyfenes Konge!

Ordene døe paa de studsende, bævende
 Læber; hvi svæve de lyse, de glimrende
 Starer omkring mig? Kan skues i Støvet
 Vandernes Syner?

Evøbt i Fortryllelser, ned fra den Helliges
 Aabnede Himmel, omringt af de vingede
 Harper, modtaget af vaagnende Jubelchor,
 Svæver til Jorden

Morgenens høitidbebudende Straaledands;
 Vensteb den følger, og Dyd, og den lønnende
 Kjærlighed. Hvem vil I Himmelske bringe
 Himlenes Fylde?

Held mig Lykkelige! Kjærlig omslynge
 Seer jeg min Ven og Veninde for Alteret.
 Dagen nedsynker; de zittre; nu knæle de
 Kronte med Krandsen.

Paa Spidsen af St. Gotthard.

Støvet tav; og den sidste, den svageste Lidslen af Bækken
 Tabte sig under min Fod.

Skabningen lytted' til Skaberens Gang; med tilbedende Tausked
 Kullede Kloden i zittrende Hvirvel
 Under hans Fod.

„Hellig! hellig! I Stjerner! o bæver det med mig!
 men tier,

„Tier det evige Navn!

„Stammer det ikke! thi nær er den Helliges festlige Rædsel.

„Hellig! o hellig! uendelig! evig!

„Hellig! — “

Ordet døde; men Anden, igjensødt, levende svang sig,
 Løst af Begrebernes Baand,
 Nærmere Gud i den vorende Glands. Den Eviges Almagt
 Færned' i Glandsens omhyllende Straaler
 Ordnes Sjel.

Tordenen paa Toppen af Grimsel.

Høit opløftet over Jordens Tuer,
 Over sjunkne Bjerges tause Bæld,
 Hvor det næste Trin mit Væsen truer
 Med et Fald igjennem Skyens Buer
 Ned i Dybet, i hvis Svælg jeg stuer,
 Svimler jeg paa Toppen af mit Fjeld.

Stræk! i dette stille Lysets Dde,
 Hvor det sidste Suf af Vækten døde,
 Hvor jeg tabte dybt hvert Ly.
 Pludselig den hele Himmel mørknes;
 Og min Æthers klare Tomhed størknes
 I en tordensvanger Sky.

Er det Livets eller Dødens Binger,
 Som paa denne Pynt omfuse dig?
 Lyn, som den Usynlige nedsvinger!
 Er det blege Lys, din Straale bringer
 I det tykke Mulm, som Alt omringer,
 Sendt at hæve — sendt at styrte mig?

Underfulde Stræk! i Strald af Torden
 Midt i Flammestyens Hvirvelstorm,
 Mellem Klippers Fald, mens hele Jorden
 Bæver, og, imod Naturens Orden,
 Himlen fort, og Dybet lyst er vorden,
 Jubler i sin Undergang en Dnm!

See! mit Die blindes kun af Luer,
 See! mit Dre døves kun af Brag,
 I hvis Næsen Jord og Himmel gruer
 For den yderste Naturens Dag!
 Neppe føler jeg mit Hjerter banke;
 Dog forhøier Livet i hver Tanke
 Døden i hvert Tordenslag.

Sandsers høie Dval, som Aanden fryder!
 Rædsel, som mig evigt Mod indgyder!
 Fare, som betrygger mig!
 Kan en Traad, som Hændelse kun tvinder,
 Som den blinde Skjebne sammenspinder,
 Kan et Bæsen, som i Støv forsvinder,
 Føle dig?

Nei! hvor Sandserne kun Rædsler ændse,
 Hvor Naturens Skabning ligger Liig,
 Her, paa Livets og paa Dødens Grændse,
 Blotte Støv! ophøiet over dig,
 Føler jeg mig tryk i Stræffens Svimmel,
 Drømmer jeg mig ind i evig Himmel;
 Thi jeg er udsødelig!

Himlen i Draaben.

Dagbebudende Glands omflimrede Jorden;
 Rødmende laae den, et Noer, i Morgenens Favn.
 Helligt Gysende foer igjennem Naturen:
 See! og den Slumrende vaffes
 Op i Klungen af Lysets Bliv.

Evig vækkende Klang! fra vaagende Himles
 Hvælvinger lyder end du til Jordenes Slum;
 Bakt, jeg knælende bad; da vorede Glandsen
 Festlig, og Sphærnes Purpur:
 Tæppe hævedes. Taagen svandt.

Solen flammede frem vidtstraalende; Himlens
 Hvælvinger luede; Gud var Flammernes Sang.
 Baagen bæved' i Lyst den lyttende Klode,
 Stirrede, jublede, tonte,
 Sang, og sank under Livets Bægt.

Synet taalte dig ei, det luende Høies
 Vældige Straalen, og Gud i Straalernes Glands!
 Af! det stirrende Blik, omlynet af Himles
 Altfor udæmpede Klarhed,
 Beg din Herligheds Dvervæld.

Dybt tilbedende randt min helligste Taare
 Ned, og dens Duggen modtog et visnende Straa;
 Og i Perlen nedfank mit Blik fra det Høie,
 See! men og her jeg et Gjenstik
 Fandt af dig; hvor er ei din Glands,

Alnærværende? hist i Himlens Ildhav,
 Her i den Draabe, hvori sig sænkte mit Blik,
 Synker Sjælen i dig, o Evigheds Under!
 Draabens, som Ætherens Glarhav,
 Favner Solen, og smiler Gud.

Mirabeaus Død.

Riqvetti døde. Hoit fra Zoner indtil Zoner
 I bange Rosters hule Torden løb
 Et sammenblandet Strig af vakte Nationer:
 Den vaagne Friheds Herkules er død.

Han Hydrens Hjerte traf. Sit Saar den skræffet følte;
 Med Rasen saae den Folkeretten fri;
 Giftsprublende dens Dval af tusind Struber brølte;
 Men ene skjald den ved sit Raseri.

Fornuften frydet saae dens trufne Hjerte bløde,
 Dg sandt ulægeligt Uhyrets Saar;
 Mat af sit Seiersslag, saa sang den, Helten døde;
 Men Seierslagets Virkning ei forgaaer.

Han hevnet faldt! Dg I, som nysudløste bæve
 Ved Seierheltens Fald for nye Baand,
 Forsager ei! hans Mand skal over Throner svæve,
 Dg iisne hver til Vold bevæbnet Haand.

Europa græder; men de Taarer, som nu rinde,
 (Frugtbare Dug i Friheds unge Baar!)
 Skal modne Roserne til Krandsen om hans Minde.
 Det — zitterer o Tyranner! — ei forgaaer.

Hans Lov henbruser lydt i disse Taarers Strømme;
 En festlig Taushed vidner Jordens Dom.
 Med Krympen Hydren selv ham Krandsen maa tildomme:
 Stor var han! lyder hele Jorden om.

Stor var han! høit til Trods for hine Trælles Trælle,
 Som skjald med Thronerne ved hvert hans Ord,
 Skal Evighedens Røst fra Slægt til Slægt fortælle,
 Dg Mørkets Hære bæve: Han var stor!

Dg da, naar Rousseaus Sæd fremspirer i hvert Hjerter;
 Naar i hvert Hoved, Kant! dit Lys opgaaer;
 Naar Verden har forglempt hvad den af Præster lærte;
 Dg ingen død Apostel meer opstaaer;

Naar Storhedsboblen, Bold og Guld og Smiger skaber,
 Ei tryllestuffer meer den vorne Jord;
 Naar Glandsen, den som Barn beundrede, sig taber,
 Dg ingen Cæsar kaldes mere stor;

Dg — langt bag Sekler — naar den sidste Neros Krone
 Er smuldret hen i Glemsels mørke Favn,
 Skal Lysets Benner end i høie Jubler tone,
 Riquetti! dit udødelige Navn.

Revolutionen.

Himmelen tordner, ei Jorden. I Tordenen ruller os Skjebnens
 Udslag bringende Bogn nærmere nær.
 Arterne brage forfærdelig! Hjulene lyne
 Stræk! og de vrinstfende Hingste
 Fnyse fraadende frem!

„Solene sluktes! og Natten opvælter af Helvedes Huler!
 „Altombdampende Mulm hyller vort Blik!
 „Ariman feirer! o Rædsel! dig Chaos opsluger,
 „Jord! af du synker! du synker!
 „Helvede skjuler din Plads!”

Himmelen tordner, ei Helved. Vel fløredes Solen, og
 Mørkets
 Rundtom dampende Mulm hyller vort Blik!
 Typhon er løst, og Helvede vattes, og Jorden
 Sant — men den hæves! den hæves!
 Solen oprinder igjen!

„Jorden, den hæves! af hvem? af den løsede Typhon?
 af Orcus?
 „Af den knusende Bogns lynende Hjul?
 „Hingstene trampe den ned under gnistrende Hove!
 „Af! og Fortvivlelsens Krampdrag
 „Spiller — men hæver den ei!”

„Daaren kun haaber i Hvirvelens Dyb; den Kloge
 fortvivler
 „Der, hvor feirende Mulm hyller hans Blik!

„Timen er kommen! nu sees det i Mørket, hvad Maalet
 „Var! og i Helvedes Latter
 „Høres det lydeligt nu:

„Drommenes Drømme, Forædling! Fornuftsols Straalen
 og Frihed!

„Skjont opfyldes I nu! Herlige Dag!
 „Jubler I Bise! saa jubler dog lydt I Propheter!
 „Høit! at de Brinstendes Latter
 „Doves! o! døver den dog!”

Himlens Høieste tordner! Forstummer Formastelsens
 Blinde!

Bognen nærmer sig alt nærmere! see!
 Arterne brage bedøvende! Hjulene gnistre
 Lyn! og de skummende Hingste
 Fnyse nu kaadere frem!

Typhon, Ariman, Orcus, i flammende Skagler af aabne
 Struber Edder udspye! Vidslernes Staal
 Rødmes af Blod, og i Dampen fremfnyse de Lastens
 Jld! og Retfærdighed antændt
 Flyer paa den skjælvende Jord!

O! men Tommen, den skjulte, usynlige Tomme sig taber
 Høit i Styrerens Haand umaalelig høit
 Over Titanernes Maner og Hjulenes Gnistren!
 Held! og det fnyfende Forspand
 Lystrer, uvidende hvem!

Dybenes forreste Kjemper adlyde ham! Myrdende Magters
 Bilde Rasen hans Vink! Helvede selv

Fordrer den Helliges Billie! Krigen er Fredens
 Bogn — og de fraadende Hingste
 Skynde den snarere frem.

Frihed stormes til Jorden, Forædling og Aandernes
 Middag;

Snart den seirende Sol klarer vort Blik!
 Dampene spredes! da sees det i Straaler hvad Maalet
 Var; og en renere Verden
 Priser da Tordnerens Gang!

Hellebeks Harpe.

Sapphist Dde til Ernst, Greve af Schimmelman.

Schimmelman, din Lyra jeg fandt (o Held mig!)
 Skjult i Løv, nedfalden af Helas Steeneeg,
 Hvor du selv ophængte den, da du paatog
 Danias Forsorg.

Solon liig, som, født til Homers og Maros
 Mellemrang, opoffred' den anden Laurgreen
 Patriothsimodigen for den første
 Borgernes Tegfrands:

See han borthang Lyren, og fulgte Pallas
 Uden Klang, tausstridende hen, hvor Wiisdoms
 Raad, og Retsfærd fordredes, og din Redning,
 Synkende Cefrops!

Saa min Helt (jeg saa det, o troe mig, Fremtid!)
 Rundt omsmiilt, gudvinket, i Musers Chordands,
 Krandsen nær, høit kaldet af selv' Apollon,
 Sled af Gudinders

Favn sig løs, manddommeligstolt, med Hoimods
 Hele Kraft undvigende Himlens Trolddom!
 Dannemark! dig, dig han kun saa! Herakles
 Vinked' Arete!

Lyren flux ophængt, mens en Taare smilrandt,
 Silte bort Halvguden; i Lyrens Sted han
 Arled' Statsfølvaaget, og hjalp med Bernstorff
 Frederiks Fredsstib

Gjennem Jordstjælsvælg, mens Europa rundtom
 Stat paa Stat nedhvireledes i din Malstrøm,
 Friheds Syndsflodhav! Men fra Helas Geg faldt
 Lyren, og sukked'.

Jeg den fandt, dugrustet hver Stræng, dens Tvehorn
 Lovomsnoet, muldfugtet, endnu dog klangfuld!
 Schimmelmann! misund mig den ei! Min Andagts
 Helligste Høisang,

Dydens Priis, Retfærdigheds Lov, Naturens
 Høie Fryd, blot himmelske Nyn, min Midnats
 Stille, høitidsfuldeste Hellig! Hellig!
 Skal den ledsage.

K r a n d s e n.

Til Grevinde Charlotte Schimmelmann.

Jeg offred' til Apol paa Bredden af Castale,
 Hvor Gratierne mødte mig i Dands;
 Med frygtsomt Bliif, med Stammen i min Tale,
 Og dog med Fryd, som ingen Toner male,
 Nedlagde jeg for dem min Krands.

Modtager den, tilbedede Gudinder!
 Saa stammed' jeg, den uanselig er;
 Men Uskyld bandt den, og fra mine Kinder
 En Taare randt paa hvert dens Blad, Gudinder!
 O! disses Dug er alt dens Værd.

De tog den med de Smil, der sees oplive
 Saa mangen Kold og Følesløs og Død.
 Jeg saae ved hvert den meer opfrisket blive;
 „Kun Gratierne tage, for at give,“
 Saa deres søde Stemme lød.

Charlotte, sang den Første, vor Veninde,
 Skal denne Krands af os sig skjentet see;
 Charlotte, sang den Anden, den skal finde
 Forfjønnet, sang den tredje Gudinde,
 Charlotte, sang de alle Tre.

Grevinde! men min Tak kan Taushed ene male;
 Chariterne forlode mig i Dands.
 Fortryllet, stum, fra Bredden af Castale,
 Med Føleser, som Gratier kun tale,
 Jeg saae dem række dig min Krands.

Til mit Fædreland.

Du Plet af Jord, hvor første Gang mit Dine
 Fra Veemods Favn opstirred' til det Høie;
 Og i et Smil, og Skyens Purpurbrud,
 Fortryllet saae de første Glimt af Gud:

Plet, hvor jeg paagned' op af Intets Slummer;
 Fremkaldt af Almagts underfulde Bliv,
 Til Livets korte Fryd og lange Kummer;
 Men og, algode Gud! til evigt Liv:

O elste Plet, hvor første Gang mit Dre
 Henrykkedes af Baarens Harpers Klang;
 Hvor Himles Harmonie jeg troede høre
 I Stovens Lyd, og i min Moders Sang;

Hvor første Gang min spæde Læbe stammed'
 Med kjælen Følelse det sømme Navn;
 Hvor første Gang mit tændte Hjerte flammed'
 I Kjærligheds og Venstabs hulde Favn:

O Fødeland! hvor fandt en Plet min Veden,
 Saa vidt vor Klode Støvet's Slægt beboer,
 Saa blid, saa lystelig, saa fuldt et Eden,
 Som du, for den, hvis bedste Fryd herveden
 Er Mindet af hans første Fryd som Noer?

Ak! ingensteds er Roserne saa røde;
 Ak! ingensteds er Tornene saa smaa;
 Og ingensteds er Dunene saa bløde,
 Som de, vor *Barndoms Ustyld hvulke paa.

Forgjebes god, i mindre brudte Straaler,
 Ud over fremmed Egn den milde Sol
 Betsignelfernes Væld i større Staalet,
 End over Beltet om vor kolde Pol;

Forgjebes hæver langt bag. Hjemmets Hegne
 Sig høiere mod Himlen Jordens Bryst;
 O! hvad var Himlen selv, hvis ingenvegne
 Bort Hjerte der fandt Spor af svunden Lyst?

Reis Kloden om, og smelt i kjælnæ Lunde;
 Og gys i hellig Lyst paa Fjeldes Is;
 Skue tusinddobbelst Liv, og hør af tusind Munde
 Naturens, Glædens, og dens Skabers Priis;
 Bemærk hvert Fortrin der, hvor rene Sæder
 I Liigheds Hegn betrygge Friheds Glæder:

Dog savner overalt veemodig glad
 Din Aand et saligt sødt jeg veed ei hvad;
 Af! thi Hyrdinders Dands til Hyrderg Dvad,
 Ved Arnos Bred, er tvungen mod de Lege,
 Hvori for Høgen vore Duer vege.

Thi *Heloises Lund seer tornet ud
 Mod Krattet, hvor, omsnært af Brombærranken,
 Du favnede som Barn din første Brud;
 Og Strækhornes Himmelspids er dog ei høi som Banken,
 Hvorpaa jeg efter Maanen greb, og Tanken,
 Den første Tanke, tabte sig i Gud.

Nei, her! kun her, i den affides Have,
 Som Fredrik vogter, Fredens Engel liig;
 Hvor mine Brødres Slægter favne sig
 I fælles Held, fra Sarpen ned til Trave;

Kun her, o Danmark! i dit stille Skjød
Fandt det i fremmed Lyst beruste Hjerte
Den hele Fryd, det længselfuldt begjerte,
Den Ro, som langt fra dig det aldrig nød.

Her kalder jeg i Mindet fro tilbage
Min vilde Vandrings underfulde Dage,
Dg skuer dobbelt skøn og elskelig
Hver sunden Engel blandt den fjerne Brimmel,
Hver Stjerne paa min gennemskjævede Himmel,
Min Frydhavns stille Havblit! speilt i dig.

Erøtiske Sange og Elegier.

1782—1796.

Primula.

Til Henriette.

Er jeg rolig, er jeg bange,
 Glad, i Selskab, eller ene,
 Lyde kun om dig alene,
 Hulde Pige, mine Sange.
 Amor lærer mig de rette
 Toner om min Henriette.

I en Kreds af muntre Frænder
 Om et Bord, hvor Euan dandsfer
 Mellem Bægre, mens han frandsfer
 Dem med druesprængte Hænder,
 Sees min Muse dig at flette
 Myrthefrandsfe, Henriette.

Sidder jeg i Maanens stille
 Lund, hvor Nattergalens Klukke
 Blande sig med Stovens Sukke,
 Medens mine Taarer trille;
 Veemod nynner i den lette
 Harpes Bittren: Henriette.

Strækker Døden mod din unge
 Sanger sine kolde Hænder,
 Og det Hjerte, som nu brænder,
 Brister iisnet ved det tunge
 Slag — mit sidste Suk i dette
 Sidste Blun er: Henriette.

Til Døden.

I Livets Torden-Nat, hvor Alt omhyller
 Min bange Sjæl med Taushed, Skræk og Mørk,
 O længseløst Død! kun du fortryller,
 Kun du mig smiler i min Smertes Drk!

Som mellem sorte Skyer Tord'nens Flamme,
 Fremblinkende med blege Morder-Smiil,
 Den nøgne Gran paa Klippen sees at ramme,
 Saa ramme mig, o Død, din sikke Pii!

Sit sidste Saar den bringe dette Hjerte,
 Som bløder alt af tusind dybe Saar!
 O, dette blot vil ende hines Smerte;
 Min Dval, o Død, med Livet først forgaaer.

Rjærkomment skal dit Slag mit Hjerte være,
 Som Peleldens Sværd var Philottet.
 Vi Avindskjold mod Livet begge bære;
 Vi hade begge Lysets Majestæt.

Men vee mig! mellem Helveds sorte Floder,
 I Lysets Egn, i Støvets mørke Dal,
 Har ingen Gud, har ingen Støvets Broder,
 Har ingen Dæmon Medynk med min Dval.

Forgjeves jeg udstrækker mine Hænder,
 Omsonst, o Død! mit Raab fremfalder dig;
 Omsonst kun efter dig mit Hjerte brænder;
 Du hører ei mit længselfulde Skrig.

Saa flygted' bort af Ariadnes Arme
 Tyrannen Theseus; grusom meer end fjæf,
 Han, døvet mellem Krigsbafuners Larme,
 Ei skjotted' den Fortvioltes vilde Skræk.

Omsonst hun iler over spidse Stene;
 Forgjeves mattes hendes svage Fod;
 Omsonst hun mellem nøgne Klipper, ene,
 Forvildet løber Havets Favn imod:

O Theseus! skynd dig i min Arm tilbage!
 O Theseus! hør din Ariadnes Skrig!
 O! hør din Ariadnes ømme Klage!
 O Theseus! Theseus! kan du flygte mig?

Den Ulyksalige! Nu svulme Bobler,
 Nu bløde Rifter i den spæde Fod.
 Omsonst! Tyrannen medynkløs fordobler
 De Stridt, hvis Spor hun farver med sit Blod.

Til Menander.

Du glade Ven! som i din Elftes Arm
 Kan trodse Skjebnens Storm og vilde Larm,
 Som ved din Daphnes Haand paa Roser træder
 I Livets Nat, hvor jeg blandt Torne græder;
 Og ledes tryk ved hendes Trøst og Raad,
 Som Theseus før ved Ariadnes Traad;
 Som dylset i din Fryd ei Smerte føler,
 Men hører Zephyr der, hvor Torden brøler;
 Og tryk paa hendes Skjød, ved hendes Bryst
 Secr i din Elftovs Speil kun Lys og Lyst!
 Tilgiv mig, elfte Ven! om jeg afbryder
 Et Diablik den Rolighed, du nyder;
 Tilgiv mig! at, thi Skjebnen negted' mig,
 Enhver Betsignelse, den skjenkte dig.
 Vind, elfte Ven! den Jord, som hun ombanner
 Til Himmel i din Arm, din Ven forbander;
 Vind, Himlen jog fra mig for evig bort
 Hvert Smil af Fryd; mig Solen selv er fort,
 Mig Jorden er, som Strækkens mørke Rige,
 Opfyldt med Bødler og Ulykkelige;
 Fryd er mig Død, og om min knuste Barm
 Opflammer Helved, selv i Venstabs Arm.

O! du, som ligger knuust af Bredens Torden,
 Forglemt af Himmelen, forstødt af Jorden,
 Trods den Glendighed, som martrer dig,
 Trods al din Jammer, du er lykkelig,
 Hvis du kun lider eget Uhelds Smerte,
 Og Andres Sul din Sjæl ei større lærte;
 Hvis ikke Frænders Graad og Benners Skrig
 Dig friste til at glemme Gud og dig!

Dog! er det Ret, jeg dig min Smerte klager?
 Din ømme Sjæl vil dele disse Plager;
 Min Klage vil forgifte dig din Ro;
 Ting, som din Ven saa gjerne vilde troe.
 Og jeg, som føler al den Dval, som brænder
 I Sorger for ulykkelige Venner,
 Jeg smitter grum med Sorg for mig et Bryst,
 Som Gud fandt værd og skabte blot til Lyst!
 Jeg, Ven, bedrøve dig, og see dig græde!
 Jeg skulde for min Skyld see Taarer væde
 Det Dø, som af Belyst straalte nys,
 Som kun er skabt til Smil og Daphnes Rys!
 Din Sjæl jeg skulde grum min Gift indgyde!
 Og røve dig, hvad selv jeg ei kan nyde,
 Min sidste Trøst jeg skulde røve mig,
 Min elskte Ven! at see dig lykkelig?
 Nei! skjul dig tunge Dval i skjulte Taarer,
 Du tynger dobbelt, hvis min Ven du saarer;
 Kom sidste Glimt af Fryd og stem min Sang
 Til Lyst den eneste, den sidste Gang.

Tid, naar min Sjæl, forfulgt af Skræk og Kummer,
 Mens salig i din Elstes Arm du slummer,
 Sank i det Hav af Sorg, den svømmed' i,
 Den saae din Fryd at lyne sig forbi,
 Og voldsom den guspændte sidste Kræfter,
 For mere nær at svømme Glandsen efter.
 Som bange Styrmand seer paa knuste Stavn,
 I Stormens Nat et Glimt i nære Havn,
 Som gjennem sorte Skov en Vandrer iler
 Imod et Lys, der dybt i Grunden smiler,

Saa seer min Sjæl den Sol, der Skyen brød,
 Dg lyser rundt om dig paa Daphnes Skjød;
 Af kjælent Benskab den da, lettet, svinger
 Sig efter dig, paa Tankens snare Binger;
 Den glemmer Alt, og troer sig lykkelig,
 Fordi den favner Daphne, Dyd og dig.

Da glemmer jeg hvert Nag af fremmed Smerte,
 Dg mindes knap, den saarede mit Hjerte;
 Da min henrykte Sjæl i Glæden troer,
 At Gud er god, og ei alene stor;
 Da synes mig den hele Skabning smile,
 Dg Dyd mod Dyd og Lyst mod Belyst ile,
 Dg kappes om, i Fryd at drukne mig;
 Da er jeg rolig, glad og lykkelig.
 Som en skibbruden Mand, igjen paa Landet,
 Forglemmer Stormens Rædsler nys paa Vandet,
 Saa glemmer jeg min Smertes vilde Larm,
 Naar jeg dig stuer glad i Daphnes Arm.
 Det er mit sidste Tilflugtssted paa Jorden,
 Naar Himlen mig forfølger med sin Torden,
 Hvor min forfulgte Sjæl kan skjule sig
 For Fædres Hændevid og Brødres Skrig.
 Det er den Sol, jeg viner midt i Laagen,
 Som trøster mig i Nattens bange Vaagen;
 Dg styrker mig, at ende Livets Færd,
 Min Gud, mig selv og min Menander værd.

Horaz og India.

Han.

Før, naar jeg tryllet ved dit Bryst
 Dig, Falske, hørte kjælent sige,
 At mine Kys var Nektar, uden Lige,
 Og ene jeg var al din Lyst;
 Jeg i din Favn da tænkte med Foragt
 Paa Persiens Despot og al hans Magt.

Hun.

Før, naar din Mund kun aabned' sig,
 For mig med Amors egne Kys at sige,
 Jeg var din evig elskte, bedste Pige,
 Selv ingen Venus lignede mig;
 Stolt af min Elsktes hele Kjærlighed
 Jeg selv paa Roms Gudinde stued' ned.

Han.

For Cloe slaaer nu dette Bryst;
 Nu lærer hun mig at foragte Throner,
 Naar jeg ved hendes Stemmes søde Toner
 Hensmelter i elysisk Lyst.
 Med Glæde jeg modtager Dødens Slag,
 Naar det min Cloe kjøber kun een Dag.

Hun.

For Cephalus jeg brænder nu,
 Kun ham jeg onsker, ham min Længsel savner;
 Jeg paa hans Skjød engang dig aldrig savner;
 Han ligner Amor meer end du.

Tre Gange døer jeg glad, naar ved min Død
Jeg ham kun gjør een Time dobbelt sød!

Han.

Men, om min Kjærlighed paa nye
Med fulde Flammer atter kom tilbage,
Hvis, for dig uophørlig at behage,
Jeg evig vilde Gloc flye?
Hvis jeg med tusind Kysse sletted' ud,
O skønne Lydia! mit Elskovsbrud?

Hun.

Skjøndt Cephalus er Solen liig,
Naar den gaaer ned bag Tib'rens gyldne Bredde;
Skjøndt du, Horaz, er let, som Vind, til Brede,
Og Havets Smil i Falskhed liig;
Jeg leve vil med dig, og paa dit Skjød
Skal Døden selv din Elste vorde sød!

C r a t o.

Langt fra det støiende Bulder af Vinens
 Rasende Glæder, urørt af Bacchantens
 Rusende Lyster og vilde Begeistring,
 Synger min Muse.

Medens de rave med svingede Thyrser
 Opad til Fjelds, og de mylrende Klipper
 Bildt Dithyramber gjenstingre, hun sidder
 Ensom i Dalen,

Mellem hvis Blomster sig bugtende slynger
 Bækkens Krystal, i hvis glimtende Rislen
 Cynthia zitterer, og nynner mit Hjertes
 Salige Beemod.

Flye mig, o Satyr! o flyer mig, I Fauner!
 Skjul dig blandt Klipper, berusede Sanger!
 Echo af „Evan! o! Evan!“ sig tabe
 Langt fra mit Alter,

Helliget Elfov, i Bøgenes stille
 Bævende Skygger, omstimret af Lunas
 Smilende Straaler, i Skjerm af min Sanglunds
 Hvalvede Lovsal.

Skovenes Sappho, kun du, Philomele!
 Nærme dig! Fløitende Klukke ledsage
 Citherens Strænge, mens Cratos Toner
 Dolke min Længsel!

Hør hendes Sang, Amathusia! hør den
 Ringede Gud! og J Gratier! Iytter
 Leired' usynlig' omkring mig! Jeg priser
 Helliget Eder,

Cyprias tryllende Belte, Chariters
 Svævende Dands, og, o Amor! dit Roggers
 Fylde, de nektarinddyppede Piles
 Rildrende Smerte.

I d e a l i a.

Skjøn og kjælen som Cythere,
 Hvid og mild som Cynthia,
 Rund som Hebe, rank som Here,
 Er min Idealia.

Ingen af de tre Chariter
 Er i Ynde hende liig;
 Alle Jordens Aphroditer
 Falme, naar hun viser sig.

Som en Straale fra det Høie,
 J et Blik af Lysets Gud,
 Munterhed i hendes Die
 Liv og Belyst spreder ud.

Paa de hvide, runde Kinder
 Dydens Roser aabne sig;
 Naar hun smiler, Sorgen svinder
 Morgenrødens Fiende liig.

Elskovs Guder rundt omkrandsse
 Hendes mørkebrune Haar;
 Alle Gratierne dandsse
 Om den Skjønne, hvor hun gaaer.

Zephir overgiben spørger
 Med en Fald, nu hist, nu her,
 Som hver Indighed forøger
 Ved kun halv at skjule hver.

Trinde Bryster kjælent følge
 Af uskyldig Kjærlighed;
 Ynde, Vid og Dyder følge
 Glade hendes lette Fjed.

Roser spire, hvor hun træder,
 Under hendes skjønne Fod;
 Taus Beundring, Held og Hæder
 Gåe hendes Skridt imod.

Frækheds Satyr ærbar flygter,
 Bover ei at see sig mæt;
 Smigers lumske Slange frygter
 Hendes lyse Majestæt.

Hendes søde Smil henriver
 Philosophens marmor Aand,
 Loffer og tilbagedriver
 Lige stærk hver vovsom Haand.

Ved at skue hendes Inde
 Kummer svinder bort i Fryd.
 Ondskab blues ved at synde,
 Naar den kjender hendes Dyd.

Der, hvor hendes Kys opliver,
 Spilder Skjebnen al sin Harm.
 Zembra, Zahra, Helved bliver
 Paradiis i hendes Arm.

Men een Feil har dog min Pige,
 Som det Alt fordunkle vil:
 Denne Uforlignelige
 Er desværre — ikke til.

Elskovs jubel.

Liig en Tordenstj, naar til gyldne Høie
 Phoebus atter leer,
 Flye for evig Mørkhed fra mit Die;
 Jugen bitter Taare flyde meer!

Intet stønnet Sul, ingen hylet Klage,
 Ingen Sørgesang
 Echo bringe hulere tilbage,
 Som naar før min Harpes Strænge klang!

Thi hun elsker mig! triller, Philomeler;
 Thi hun elsker mig!
 Triller glade Toner! nu jeg deler
 Stovens Fryd, ei meer ulykkelig.

Smil til Dal og Stov atter, Morgenrøde,
 Min Seline liig!
 Glade Blik skal dine Straaler møde
 Fra mit Die; thi hun elsker mig!

Til mig, muntre Bæk, gennem Blomsterenge
 Rislende forbi!
 Jeg vil henrykt stemme Harpens Strænge
 Til din Bølges klare Melodie.

Viis mig, o Natur! alle dine Skatte
 Hist i Lysets Hjem,
 Her i Ormens Støv, og jeg skal fatte,
 Favnet af min Elste, føle dem.

Min Selines Smil aabnebe mit Die
 For din Herlighed.
 Jubler med, I Skove, Dale, Høie!
 See hun smiler! Alting smiler med.

Til Venus.

Cyprens skjøne Hersterinde,
 Elfsøvs mægtige Gudinde!
 Min Seline kalder dig.
 D! forlad i Dag Cythere!
 Byt det bort for meget mere,
 Som hos hende venter dig!

Hendes Huus dig i det lille
 Bil Olympen selv fremstille;
 Kunst, Natur, og attist Smag
 Overalt dit Die maler
 Phantasiens Idealer
 Under min Selines Tag.

Baarens sidste, skjøne Gave,
 Rosen, staaer i hendes Have
 Rød og hvid og frisk, som du.
 Druen, som dig hjemme fryder,
 Skjenket af Seline byder
 Nektar, mere sød endnu.

I dit Paphos dunkle Gange
 Blandes Nattergalers Sange
 Sød med Rislen af en Elv;
 Aphrodite! men du glemmer
 Dine Philomelers Stemmer,
 Naar Seline synger selv.

Bellyst lokker ikke mere
 Paa dit duftende Cythere
 End paa hendes Opholdssted;
 Men i hendes Die byder
 Dronningen for alle Dyder
 Faunen selv Bestedenhed.

Bærdigt Selstab og du finder;
 Thi min Elskedes Beninder
 Faaer du samled' her at see.
 Hver af dem er en Charite,
 Hos en anden Aphrodite
 Seer du dine hulde Tre.

Intet, Intet vil du savne!
 Giv det Alt Olympens Navne,
 Saa bli'er det og Himlen Tæt.
 Og foruden Speil, Gudinde!
 Vil du dig fordoblet finde,
 Naar du har Seline seet.

Fil, Kronions skjønne Datter!
 Kom med Elskov, Skjemt og Latter,

Kom med Amors hele Hær!
 Ellers troer din Skjald, Gudinde!
 At du frygter for at finde
 Meer end dig i hende der.

Til Seline.

(Efter Tibullus's 3. Bogs 3. Elegie).

Hvad nytter det, med idelige Bønner,
 Med Dnsfer at bestorme Himmelen?
 Jeg beder ei, som andre Jordens Sønner,
 Om Rigdom; Elskte! jeg foragter den;
 Ei at paa Marmortrapper jeg maa stige
 Vidtglimrende til høie gyldne Sal;
 At Tusind maae, for blot mig at berige,
 Med deres Svæd bedugge Hertthedal;
 Men, at hos dig mit Liv maa sødt henfvinde;
 At jeg maa døe, som Dding, ved dit Bryst;
 At paa mit Liig din Taare da maa rinde,
 Naar du beklager ømt din tabte Lyst!
 Thi, hvad mon hine Riges Guld os nytter?
 Hvad tusind Hjordes fede Meieri?
 Hvad Bygninger paa høie Jonste Stytter,
 Med Steen-Apoller og Dianer i?
 Hvad Hvalvinger, behængt' med Lyskroner?
 Hvad Marmorgulv, hvor gyldne Stole staae?
 Hvad Purpurdragt, bebræmmet med Galoner,
 Og andet meer, som Pøblen gaber paa?
 Misundelse, Misundelse kun vindes
 Ved disse Ting, — og Pøbels Dom er blind;

Ei Sjælens Ro i gyldne Sale findes,
 Ei Lægedom for et bedrøvet Sind.
 Mig Lidet, deelt med dig, skal Rigdom være!
 Jeg uden dig ei skjotter Jordens Guld;
 Jeg uden dig ei skjotter Jordens Ære;
 Jeg har dens bedste, naar du mig er huld.
 O! gyldne Dag, som dig mig kunde give!
 Tre Gange lykkelige, gyldne Dag!
 Paa den jeg skulde Cæsar, Croesus blive,
 Selv under mindste Hyttes lave Tag.
 Men, dersom evig ingen Guder høre
 Min ene Bøn, som jeg saa ofte bad,
 Ei alle Jordens Skatte skulle gjøre
 Een Time mig Ulykkelige glad.
 Derom lad Andre bede! stille Dage
 I min Selines Arm jeg vønster mig!
 Fra hendes Haand mig Alting sødt skal smage,
 Og fattig skal jeg være lykkelig!
 O! hør din Sangers Bønner, Erycine!
 O! hør mig, du, som lønner Kjærlighed!
 Lad snart den Dag, som giver mig Seline,
 Gudinde! synke fra din Himmel ned.
 Hvis ei, da hør mig, du, som Nattens Rige
 Bestyrer med din rædsomsorte Stav!
 Snart, snart, o! Pluto! lad mig Arme stige
 Ned i den stille, tankeløse Grav!

Lycas til Lycilis.

D! jeg Lykfalige! Lycilis elsker mig!
 Hvo er, som Lycas, usigelig lykkelig?
 Lycilis elsker kun mig!
 Lycilis deilige Læber kun aabne sig,
 For at fortælle mig sødt, at hun elsker mig
 Lycilis kysser kun mig!

Himmelfste Muser og Gratier, lærer mig!
 Lærer min henrykte Sjæl at fortolke sig!
 Lycas forvildes i Fryd.
 Lycilis synger; ophøiet, som Jupiter,
 Høit over alle lovsyngende Verdener
 Hører jeg Sangenes Lyd!

Lycas er mægtig og rig som Saturnion,
 Biis som Tritonia, skjon som Endymion,
 Stærk og berømt som Achill;
 Lycilis smiler — Idalia skjuler sig —
 Biisdom og Rigdom og Skjønhed og Styrke mig
 Møder i Lycilis Smil.

Nedslyng fra Thronen din Lynild, o Jupiter!
 Sønderknuus Himle paa synkende Verdener!
 Dmt trykt til Lycilis Barm,
 Intet kan skrække mig; rolig jeg slumrer der;
 Sødt under tusinde buldrende Tordener
 Døer jeg i Lycilis Arm.

Tidsfordriv.

Naar Solen vækker mig til Dagens Sysler,
 Naar upaaklædt jeg sidder ved mit Bord,
 Dg mellem gamle Folianter nysler,
 Dg tommer deres Visdom, som man troer;

Naar, med Donat og Fibelbræt i Haanden,
 Jeg sidder mellem haabefulde To,
 Dg ikke sjelden, ivrigen i Aanden,
 Gjør Salomon af Klaus, som Nogle troer;

Naar midt i Musers Tempel, med en Mine,
 Sig Cato selv ei skulde skammet ved,
 Blandt Phoebi Børn jeg synes Mening pine
 Af Ord, som min Decanus standser ved —

Naar stundom mellem stive Cavallerer,
 Blandt Damer ved en gunstig Herres Bord,
 Jeg allerydmygst vittig amuserer
 Den naadige Forsamling, som man troer —

Naar paa min vante Plads i Høresalen
 Jeg stirrer paa Cathedrets Clinias,
 Dg lytter, troer han, som paa Rattergalen
 Til hans pedantisk declameerte Fjas —

Naar mellem Hviſken, Hosten, Støien, Grinen,
 Paa Whigs Concert jeg een og anden Gang
 Beundrer Torrys Greb paa Fiolinen,
 Dg smelter, som man troer, ved Vellis Sang —

Naar ikke blot til Lyst jeg paa Paterre
 Maa grædende Crispin, som Doctor, see!
 Og Odins Søn, og Thor, den gamle Herre,
 Hvor nødig jeg end vilde det, belee —

Hvor vilde da Kjedsommeligheds Pine
 Mig gjøre Tidens Gang utaalelig!
 Hvis jeg ei tænkte kun paa dig, Seline!
 Hvis overalt min Sjæl var ei hos dig.

Kys sene.

Til Seline.

Giv mig, Seline! tusind Kys, og atter
 Ti Tusind, og saa Tusind nok igjen;
 Derpaa ti Tusind under Spøg og Latter,
 Et Tusind paa ti Tusind stedse hen!

Naar vi paa denne Viis hinanden have
 Tre, fire Millioner Gange kyst,
 Vi kunne det saa snildeligen lave,
 At Dndskab taber reent sin Tællelyst.

Dg Ingen skal til Andre kunne sige,
 Som ved den simple Maade muligt var:
 Saa mange Gange kyste han sin Pige;
 Saa mange Gange hun ham kysset har.

Til Amor.

Da hun seilede.

See, hun seiler bort! mit Die følger
 Zittrende den lyffelige Stavn —
 Triller sagte, muntre Bølger!
 Bærer hende trygt i eders Favn!

Overgivne, sprublende Delphiner
 Stjemsom rundt om Sluppen boltre sig!
 Havets yngste Doridiner
 Trække den, Diones Choncha liig!

Muskelklædte, blæsende Tritoner
 Understøtte Nereïders Sang!
 Fæstlig, som da deres Toner
 Bed Cytheres Fødsel fordum klang!

*Luftens spædeste Favon besøge
 Amphitrite første Gang i Dag;
 For i lette Flugt at spøge
 Med det purpurrode Silkeflag.

Ingen taaget Sky fra Vesten ile!
 Havets Flade glimre, Himlens liig!
 At i klare Bølgers Smile
 Hun med Phoebus frit kan speile sig!

Men min Ro forlod mig med min Pige;
 Ene staaer jeg Arme her igjen —
 Amor! bring den Elffelige
 Snart tilbage til sin ømme Ven!

T r o s t e n.

Til min Ven, ved hans Elskedes Død.

Vis er Døden. Salig Slummer
Venter snarlig Sorgens Ven.
Trostesløse! taal din Kummer!
Snart i Graven endes den.

Hvad er Venstabs høie Glæde,
Favntag af en yndig Nø,
Hvad er hele Jordens Glæde
Mod den Visshed, du skal døe?

See bag Skyer Solen ile
Sin bestemte Bane hen;
Snart den synker, for at smile,
Medens Havet favner den.

Dine Dages Aftenrøde
Vinker dig til Jordens Skjød!
Denne *Visshed bør forsøde
Al din Kummer, al din Nød.

Nyd den, føl den, fat dens hele,
Trostefulde Salighed!
Sorgens Skyer mildt sig dele,
Flygte, svinde reent derved.

Som det dyrebare Minde
Af min Himmels tabte Fryd,
Da med Rys en øm Veninde
Styrked', lænede din Dyd.

Da dit Blif i hendes Die
Engles Salighed forstod,
Dg du nærmere den Høie
Følte dobbelt, Gud er god.

D! som dette søde Minde
Kald den Visshed ofte frem:
Snart skal dine Dage svinde,
Dg din Følelse med dem.

Kald den oftere tilbage,
End din nylig tabte Lyst!
Hiins Erindring den forjage,
Enevældig i dit Bryst!

D! thi hvad er svunden Glæde?
Styggen af en jordet Ven?
Vi vil favne den, og græde
Dobbelt, naar den svinder hen.

Lad dit Hjerte Gift ei sanke,
Slangen mellem Roser liig,
Af den alt for søde Tante:
Engang var jeg lykkelig.

Nei! men engang skal jeg blive
Fri for Liv og Dval som hun;
Døden mig den Ro skal give,
Som i Graven nydes fun.

Dette Haab bestandig svæve
 For din Land og styrke dig!
 Men af Himlen ei du kræve
 Hende! Hun er lykkelig.

Vel blev trefold Mørke givet
 Dødens tavse Dpholdssted;
 At! men ei saa mørk som Livet
 Er dens Hulers Eensomhed.

Ei forstyrre falske Syner
 Slummeren i Gravens Skjød;
 I dens Nat ei Drømme lyner;
 Sønnen der er rolig, fød.

Frygt for op til nye Plager
 Snart at vækkes ved dens Savn
 Ei den Lykkelige nager,
 Som hendyses i dens Favn.

Nei! men den, som rolig hviler,
 Dvæget i dens søde Slum,
 Dobbelt skjøn opvaagnet iler
 Derfra til Elysium.

O! der skal du engang favne
 Hende, som forlod dig her;
 Saligheder uden Navne
 Begge skal omgive der.

Dg lad det end vare længe,
Mange Aar sig slæbe hen,
Før i hine Glædens Enge
Hun skal møde dig igjen.

Hvad er Jordens længste Plage,
Hele Livets Bitterhed
I en Nad af mørke Dage,
Mod en salig Eviighed?

Hvor du mellem evig unge
Glæder, Gud og hende nær,
Nyde skal, hvad ingen Tunge,
Ingen Ord dig tolke her.

Til Sønnen.

Enefte blandt Edens Saligheder,
 Som blev levnet os i Livets Rod,
 Som jeg daglig længselsfuld tilbeder,
 Søde, korte, tidtgjentagne Død!
 Forsmag paa den Ro, som venlig smiler
 Fra det Mulm, hvor sødt min Fader hviler —

Søvn, hendysset i din Arm oplives
 Matte Træl igjen til frugtbar Sved;
 Dg hans Fyrste nye Kræfter gives
 Til at virke hans Lyksalighed;
 Dg jeg glemmer i din Favn den Smerte,
 Dagligt Syn af Andres Kummer næerte.

Tak for hvert et Blund, som lod mig smage
 Glemsels Nektar i dit hulde Skjød;
 Tak for hver en Gang du Livets Dage
 Sødt mig lønede med natlig Død;
 Tak fra mig og Tusinde, som nyde
 Blot den Lyst, som dine Drømme byde.

Eddersfulde Nag mit Bryst forgifte;
 Lungt jeg aander Livets qualme Luft;
 Dødens Broder! du mig ofte viste
 Mild imøde Lethes linde Duft!
 Til engang, gid snart! jeg i dens Bølger
 Mig og Slangen i mit Hjerte dølger.

Til Hanna Braem.

Den Sindets Ro, som jeg skal aldrig smage,
 Den Munterhed, som Himlen negted' mig,
 Skal uformørkt bestraale dine Dage,
 Veninde! Du skal vorde lykkelig.

Ehi blot Naturen ei, som lod dig blive
 Saa vittig, ædel, yndig, skøn og god,
 Har givet dig Alt hvad den kunde give;
 Og Skjebnens Yndest blev din sjeldne Lod.

Sødt svunde hen din Ungdoms første Dage;
 Sødt de nærværende bortsnige sig;
 Til dem, som du, gid mange! har tilbage,
 Udsigten smilende fortryller mig.

Alt! ofte, naar jeg i dit lyse Døie,
 De muntre Dyders blide Himmel saae,
 Naar, som en venlig Leder fra det Høie,
 Jeg saae dig ved min Fredriks Side gaae;

Naar ingen Taarer, intet Spor af Smerte
 Formørkede dets englemilde Blik,
 Da glemte tidt mit venstabsfulde Hjerte
 Den tunge Lod, jeg selv af Skjebnen fik.

Og, naar jeg stued' begge lykkelige,
 Hinanden flyve Favn i Favn imod,
 Udraabte jeg, skjøndt lyst af ingen Pige,
 Som om jeg elsttes selv: o! Gud er god!

Jeg deelte begges Fryd; min egen Kummer
 Forsvandt i Følelsen af eders Lyst.
 Gid, aldrig vakt af eders Lykkes Slummer,
 I stedsse mig maae skjenke denne Trøst!

O! jeg beholder den, thi Haabet smiler
 For dig, Elskværdige! hvorhen du gaaer;
 Thi Gud og Dyd og Fredrik med dig iler,
 Og dette Selstak varig Lykke spaaer!

Hvor ofte sværmer jeg blandt glade Dromme
 Om eders vorende Lykksalighed!
 Naar I skal Glædens fulde Bæger tomme
 I fælleds Favn, i uforstyrret Fred!

O! megen, megen Trøst den Bished gjemmer,
 At du min bedste Ven velsignes skal!
 I denne glade Følelse jeg glemmer,
 At Jorden blev for mig en Jammerdal.

Men, naar nu Haand i Haand med ham, Veninde!
 Du vandrer Livets Blomsterbane hen,
 Lad da en kjærlig Veemodstaare rinde
 For Lydias ulykkelige Ven.

Aabenbarelse.

Til Hanna Hornemann.

Tung af mange mørke Dages Kummer,
 Kjød af Tanke, Lys og Liv og sig,
 Sank min Sjæl i Nattens stille Slummer;
 Søvn! o gjør mig tidt saa lykkelig!
 Kom med denne Nektar tidt tilbage,
 Som i Dromme nys du lod mig smage!

Ene med min Elskov og min Smerte
 Sad jeg (syntes mig) i Ronas Dal;
 Og min Harpes hule Torden lærte
 Kundens Echo Gjenlyd af min Dval.
 Tykke Skyer dækked' Aftenrøden;
 Rundt omkring mig Alt var mørkt som Døden.

See! med Gæt opklartes ved min Side
 Luftens Dunster for min Phantasie;
 Med en Mine, som en Engels blide,
 Stod min Fredriks Elskede deri;
 Som en yndig Guddom fra det Høie
 Svæved' hun i Glandsen for mit Dic.

Svage Skjald om Farver ikke leder,
 Til en Engel hist at male dig,
 Som, trods Støvets Ufuldkommenheder,
 Her, Beninde! var umalelig;
 Tænk dig hende her, og tænk den samme,
 Klædt i Salighedens lyse Flamme!

„Jeg er salig,“ brød hun ud — Seline
 Synger ei saa sødt, som Talen lod —
 „Ingen Støvets Glæder ligne mine;
 Sørger ikke, Bønner! ved min Død!
 Siig min Ven, (her vorte hendes Stemme)
 Han sin Sorg, og ikke mig, maa glemme.“

„Ja jeg veed det, Skjønne, Skyldfrie, Høie!
 Du er salig i din Stabers Favn;
 Men hvi synes Perler fra dit Die
 I din Himmel selv at røbe Savn?
 Kan du lide? Kan du salig græde?
 Gud! er ingensteds da varig Glæde?“

„Jo den kommer. Himlens Myriader
 Føle den; den kommer visseelig;
 Men da først ublandet, naar vor Fader
 Samler alle sine Børn til sig.
 End er Længsel i mit glade Hjerter,
 Skjøndt den ei er tung som Støvets Smerte.“

„Fredrik,“ blev hun ved, „at Fredrik græder —
 Thi jeg elsker evig, evig nu —
 Det er bittert, midt i mine Glæder
 Kommer jeg det sørgelig ihu;
 Men den Gode hører mine Bønner,
 Fredriks Dyd han styrker og belønner.“

„At min elskte jordiske Veninde,
 Som saa ømt, saa kjælent elskte mig,
 Blot i Tanken bære maa mit Minde,
 Og saa det endnu bekymrer mig;

At iblandt saa mange Benners Navne
Hun skal mit alene stedsse savne."

"O! hvor meget vilde jeg nu sige,
O! hvor mange Glæder ønskede jeg
Denne dyrebare muntre Pige;
Men nu seer, nu hører hun det ei.
Hvad jeg ønsker mellem hine Throner,
Tolk du hende her i Støvets Toner."

"Siig, at Intet meer paa Jorden ligner
Himlens Engles Fryd, end Kjærlighed;
End jeg glad Erindringen velsigner
Af det første Kys, den tændtes ved;
Alle Himles Engle see med Glæde
To, som varigt elste sig hernede."

"For at trøste Kummer, lindre Jammer,
Sendtes Elskovs Ild fra Himlen ned;
Og dens rene, stærke, lige Flammer
Luttre Sjælene til Salighed.
Alle Salige med Belyst skue
To henrykte Dødeliges Lue."

"Kjærlighed, som Mod og Styrke gyder
Med sin Nektar i den unge Sjæl,
Bærner vældigt om de spæde Dyder,
Mod sin Himmels truende Rebel.
Selv den Høie seer med Faderglæde
To, som dydig elste sig dervede."

„Ja han smiler kjærlig fra det Høie,
 Elskede Veninde! ned til dig;
 Seer med Lyst, at Dyden i dit Die
 Drager nærmere din Ven til sig;
 Seer din Elsker glad i dig tilbede
 Den, som satte dig for ham dernede; —“

„Seer ham elske dobbelt Vid og Ynde,
 Bed i dig at kjende deres Værd;
 Seer ham skjælve dobbelt for at synde,
 En uskyldig elsket Engel nær;
 Og han vil opfylde hvad jeg beder:
 Krone begge med Lyksaligheder.“

Med en Følelse, som Ingen fatter,
 Med en Røst, hvis Toner Støv ei fandt,
 Raabte Paradisets skjønne Datter
 Dette sidste — smilte sødt — og svandt.
 Bækket foer jeg op af Nattens Slummer,
 Af! til Lys og Tanke, Dag og Kummer!

Elegier til Seline.

1786—88.

Det første Haandtryk.

„**N**ei! bort med Trøst! paa denne Jord
 Vi kun har Marsag til at græde;
 Saavidt som Støvets Affom boer,
 Har Ulyksalighed sit Sæde;
 Den Unges Spøg, den Vises No,
 Pokalens Trøst, og Elstovs Glæder,
 Selv de, som mellem Dyder groe,
 Er' glimrende Elendigheder.
 Vær viis og rig som Salomon,
 Vær Mønsteret for alle Dyder,
 Din Velstand er et Rifajon,
 Som kun et Dieblif dig fryder,
 For, visnet uformodentlig,
 Den grumme Sandhed dig at lære:
 At Ingen er saa lykkelig,
 Som den, der holder op at være.
 Kan Rigdom, Viisdom, Dyder ei,
 Din Fryd, o Menneſte! betrygge,
 Siig, hvor er da den sikke Bei,
 Som ikke fører til dens Skygge?

Slet ingen. Gaae hvad Bei, du vil,
 Du gaaer paa den en Død imøde;
 Og hvo har viist dig Glædens Smil
 I dine Dages Aftenrøde?
 Hvo sendte dig fra Gravens Bred
 Tilbage Fader eller Broder,
 Som meldte dig om Salighed
 Bag Dødens taagedækte Floder?
 Hvo gav din Sjæl en Visshed om,
 At throne paa sin Krogs Ruiner?
 Og, om den til Orion kom,
 Den kom der ei til nye Piner?
 Chaotisk Mørke skjuler dig;
 Dit Liv henflød i Skræk og Kummer;
 Du hilste Dagens Lys med Skrig;
 Dit sidste Haab er evig Slummer."
 Saa talte Smerten i min Barm,
 Og mellem Taarer i mit Die
 Stod skummel, misantropisk Harm,
 Da, som en Engel fra det Høie,
 Seline! nys du spurgte mig
 Med din den kjæln, søde Stemme:
 Om jeg var ikke lykkelig,
 Og om jeg aldrig kunde glemme
 Den Sorg, som Sukke fra mit Bryst
 Forraadte, som mit Die malte?
 Og Smertens hule Tordenrøst,
 Seline! tav, saasnart du talte.
 Ved denne himmelhulde Lyd
 Jeg glemte Skræk og Skrig og Torden,
 Jeg saae dit Smil, og Haab og Fryd
 At spire frem igjen paa Jorden.

D! dersom denne Venlighed,
 Hvormed jeg, Engel! faae dig smile,
 Var meer end blot Medlidenhed?
 D! lad min Sjæl i Tanken hvile!
 Hvis denne søde Haand, hvormed
 Du trykkede min Haand, Seline!
 Blev varm af fyrig Kjærlighed,
 Da mine Fingre rørte dine?
 Seline! hvis du elste mig!
 Dog nei! blandt alle Dødelige
 Var Ingen da saa lykkelig,
 Som jeg, som jeg Ulykkelige!
 Dog — hvis du kunde? himmelft Lyst
 Min Sjæl til denne Tanke binder!
 D! gid den knuse dette Bryst,
 Dg dræbe mig, før den forsvinder!
 Ja! jeg vil nyde denne heel,
 Vil Tankens hele Glæde nyde,
 Min elstovsfulde omme Sjæl
 Skal sig ved indbildt Belyst fryde.
 Dg, naar du Smile, dette liig,
 Seline! mig vil stundom stjente,
 Da skal jeg frydes ved at tænke:
 Maaskee du kunde elste mig!
 Endog om mange mørke Dage
 Du aldrig vil opklare mig,
 Jeg denne kalde skal tilbage
 Dg troe dem alle denne liig!
 Dg ingen heraklitisk Sang
 Skal fra min Harpe mere klinge,
 Til Fryd jeg skal mit Hjerte tvinge
 Ved Harpens Strænges muntre Klang:

Jeg dig, Seline! smile saae,
 Jeg solte dig min Haand at trykke.
 Ras Ekjebne! lad dit Lyn nedslaae!
 Din Torden kruser ei min Lykke.

Til Seline.

Siig, Elskede! den Mand, til hvem dit Dine
 Med kjærlig Omhed smilte første Gang,
 Var det en Mand, en Engel fra det Høie,
 Hvis Tryllemagt dig til at elske tvang?
 Hvad? eller var det en af Støvet's Sønner,
 Hvis Salighed er kummerblandet Fryd,
 Hvis Magt er Frygt og Haab og Sut og Bonner,
 Hvis Herlighed er ubemærket Dyd?
 En Dodelig, som jeg? tilbedte Pige!
 Hvori bestod hans Fortrin da for mig?
 Hvad tænkte, sagde denne Lyffelige?
 Hvad gjorde han, for at behage dig?
 Siig, hvilken tryllende Gamene lærte
 Hans Tunge Guders Sprog? med hvilke Ord
 Fortolkede hans Læber Elskovs Smerte,
 At Lyden fra dit Dre spildt ei foer?
 Ved hvilke Provers overvundne Plage
 Beviste han sin Elskovs Evighed?
 Hvor mange kummerfulde, mørke Dage
 Gik ham forbi med Ecklers sene Fjed?
 I hvilke Stove blandte sig hans Klage
 Med Philomeles Trillers kjæle Klang?
 Hvad Klippe, haard som du, slog vildt tilbage
 Hver Gjenlyd af hans Elskovs omme Sang?

I hvilken Dal mon Flora saae ham irre
 Fortvivlet om, med vilde, tunge Fjed?
 I hvilken Flod saae ham Najaden stirre
 Med bange Tegne paa hans Urolighed?
 O! kom han over Torne, spidse Stene,
 Udmattet, blodig, for at kaste sig
 I Støvet for din Fod, tilfreds ved ene,
 Alt have kysset den, og skuet dig?
 Igjennemirrede den Lykkelige
 Solbrændte Zabras Heder, Afnus Sand?
 Og løb han gjennem Lovers øde Rige,
 For, skuffet, at forandre Sind med Land?
 Kom han, som Seirer over Millioner,
 Og lagde Jordens Kroner for dig ned?
 Seline! hvad er alle Jordens Throner,
 Og deres Skatte, mod din Kjærlighed?
 Tilkjøbte han sig med tantalist Smerte
 Dit Haandtryks ubetalelige Lyst?
 Fortæred' Japetidens Dru hans Hjerte,
 For første Gang hans Mund af din blev tyst?
 Ja! jeg vil troe det, elskte, grumme Pige!
 Alt dette har han gjort og lidt for dig;
 Men med det Alt, fortjente jeg din Lige;
 Og at! Seline er ulignelig.

Min anden Skabelse.

Udannet sprang jeg af min Moders Arme,
 Udannet fra min Ungdoms Leders Haand;
 Naa var jeg, følesløs, og uden Barme,
 Blot Krop, foruden Sands og Liv og Aand.
 Taus sad jeg gravet ned iblandt Ruiner
 Af Alderdommens Daarlighed og Vid;
 Dg Krampe, Gigt, og evig mørke Miner
 Blev Frugter af min uafbrudte Flid.
 For mig fremfaldte Baaren aldrig Livet
 I den af Vintren myrdede Natur;
 Ei mig til Lyst blev Solen Frihed givet,
 At speile sig i Bækkenes Azur.
 Døvt var mit Dre for de hjælne Toner,
 Som Philomele fylder Lunden med;
 I Aftenrødens Guld paa Skovens Kroner
 En Blind ei skued' mindre Herlighed.
 Stum gik jeg, naar de fjerne Bølgers Brusen,
 Insekters Surren, Lærkens høie Slag,
 Mailøvets Raslen og Zephirers Susen
 Velkommen bøde den gjenfødte Dag.
 Dg medens Livets vakte Millioner
 Med tusind glade Stemmer priste Gud,
 Jeg pønsede paa Phtias Myrmidoner,
 Dg hvordan Capitolium faae ud.
 Ved Nat og Dag, paa Landet og i Staden,
 Steen var jeg, lige hærdet, overalt:
 En Stub i Skoven og en Slut paa Gaden
 Med lige Virkning i mit Die faldt.

Slet Ingens Ven, den rige Plyndrer's Slummer,
 Den arme Bornebondes Slaveri,
 Ulykkelige's Taarer, Usles Kummer,
 Med lige Skridt jeg rolig gif forbi.
 Kun levende med Døde, mine Dage
 Hengled bestandig een den anden liig;
 Jeg ikke stræbte Noget at behage;
 Og ingen agted', Ingen elskte mig.
 Kold, ligegyldig, med den Bises Mine
 Jeg alle Nordens Døttre gif forbi; —
 Men ak! jeg saae dit Smil engang, Seline!
 Farvel, min No! farvel, Philosophie!
 Jeg saae dig, som en Guddom fra det Høie;
 Og ved dit Smils oplivelige Bliv
 Mit kolde Jeg, i Gladsen af dit Die
 Forklaret, pludselig fik Aand og Liv.
 Da saae jeg Himlens første Blik i dine;
 Da følte jeg Naturen første Gang,
 Da bad jeg høit til Venus Erycine,
 Fik Liv, og elskede, fik Aand, og sang.
 Saa staaer, mens Nattens Mulm paa Dalen hviler,
 Den lukte Blomst, som visnet, gaaet ud;
 Den Solen seer, og aabner sig, og smiler,
 Og brammer stolt med tusind Præg af Gud.
 Nu er mig Lunden hellig; mindste Knoppe,
 Som Baaren aabner, nu fortrylle mig,
 Og Nattergales Sang i Skovens Toppe,
 Og Bækken, hvori Solen speiler sig.
 Og ofte sidder jeg i tause Skygger
 Ved Egens Rod, alene, mild og glad,
 Og et Beviis mig selv for Almagt bygger
 Andægtig undersøgende et Blad.

Nu saarer Usles Klagesfrig mit Hjerte;
 Nu seer jeg Brødres Ulyksalighed;
 Nu føler jeg, som egen, Andres Smerte,
 Og naar en Broder græder, græder med.
 Nu hænge fast ved Jorden mine Dage,
 Og Intet er uvigtigt meer for mig;
 Nu stræber jeg hver Skabning at behage,
 For og, Seline! at behage dig.
 Nu har jeg Benner, ædle, som forsøde
 Den Lod, mig Skjebnen her i Livet gav,
 Som lede mig med Raad, og, hvis jeg døde,
 Med Taarer strødde Blomster paa min Grav.
 Nu finde Mange, jeg var værd at have
 Den Sundhed og den Ro, som negtes mig;
 O! min Seline! det er Alt din Gave,
 At jeg ei taales blot, jeg skylder dig.
 Du gav mig dette bløde, kjælnæ Hjerte,
 Som bløder ved den Usles Hændevrid;
 Din Aand det er, som synger mig min Smerte;
 Fra dig mit Hoved stjæler alt sit Vid.
 Du tidt mig lærer, i dit Smil at glemme
 Min og al Jordens Ulyksalighed,
 At munter jeg kan Harpens Strænge stemme
 Til Spøg, engang iblandt, og latter ned.
 Og dersom Evighedens Hæder lønner
 Min Sang, og vorder jeg saa lykkelig,
 At elskes af den fjerne Fremtids Sønner,
 Din Aand, dit Vid, dig elsker man i mig.

Erklæringen.

Naar Morgenrødens første Smil indbyde
 Den slumrende Natur til Liv og Lyst;
 Naar Solens Straaler brændende sig bryde
 Paa Markens svedende Beplanters Bryst;
 Naar gyldne Phoebus ned i Havet daler,
 Og ender Bondens Slæb og Byens Larm;
 Naar Midnatstimens Stille skaber Dvaler
 Selv i den kronede Misbæders Barm;
 Jeg tænker, føler, seer kun dig, Seline!
 Jeg vaagner op kun for at tænke dig;
 Mig smiler Solen i din kjæle Mine,
 Naar du er blid, den ei gaaer ned for mig.
 Den mørke Nat paa mig sin Rædsel spilder,
 Dit lyse Billed mig opklarer den,
 Dig Kjærlighed mig overalt afbilder,
 Og rundt omkring mig straalet Himmelen.
 Med Guld hver Gjenstand males af de Luer,
 Som dine Smile tænde i mit Bryst;
 Mig Altting straalet Fryd; hvorhen jeg stuer,
 Mit Die møder allevegne Lyst.
 Og rolig skal jeg ned i Graven stige,
 Naar jeg kun ogsaa der kan tænke dig;
 I Jordens Muld, i Dødens mørke Rige
 Dit skjøne Billede skal følge mig.
 O! hvad er Purpur, hvad er gyldne Throner,
 Hvad er Horazers og Pindarers Jld,
 Homerers Hæder, Evighedens Kroner,
 Seline! mod dit mindste søde Smil?

Og jeg har seet det, jeg har seet dig smile,
 Og evig staaer det malet i mit Bryst;
 Jeg mellem Farer nu kan rolig hvile;
 Jeg kjender dig, og kjender idel Lyst.
 Og denne faste Fryd skal Intet rykke,
 Trods Skjebnens Harm og Livets Bitterhed;
 Dybt i min Sjæl er Grunden til min Lykke,
 Den knuses ei, før denne knuses med.
 Thi naadig Himlen bandt med ingen Lænke
 Den indre Kraft, som virker i min Sjæl;
 Jeg kan jo dig og al din Gode tænke,
 Jeg kan jo henrykt glædes ved dit Held.
 Jeg kan jo fryde mig, naar du dig fryder,
 Jeg kan jo lide, græde her med dig,
 Jeg kan jo synge dig og dine Dyder,
 Og jeg kan døe, naar Jorden taber dig.

D o n n e r n e .

Gjet, Elskede! hvorom din Elsker beder,
 Naar Morgenrøden vækker Alt igjen,
 Naar Rosen, aabnende sin Barm, udspreder
 Sin søde Duft om din henrykte Ben!
 At du maa vaagne mild og glad, Seline!
 Og munter føle Vaarens hele Lyst,
 At Dagens første Smil maa møde dine,
 Og fylde med elysisk Fryd dit Bryst.
 Naar Middagssolens lige Straaler stræbe
 At gjennembyrde Skovens tætte Løv,
 Naar Torken binder matte Hyrdes Læbe,
 Og Jephir bolttrer sig i Blomster-Støv,
 Da sidder jeg i Lundens svale Skygge,
 Og beder, at en kjølig Vestenvind
 Med Ambra-Bingers Duften maa betrygge
 Mod Solens Blik din hvide Barm og Kind.
 Naar Aftenrødens Purpur farver Dalen,
 Hvor, tænkende paa dig, din Elsker gaaer,
 Og minder sig dit Smil, mens Nattergalen
 Mig minder om din Sang, i det den slaaer;
 Da beder jeg, o! vidste du, Seline!
 Hvor varmt, hvor inderligt, hvor tidt jeg bad:
 Gid munter, mild og blid, som Erycine
 Du smile, stedse lykkelig og glad!
 Gid ingen Storm, gid intet Bist af Kummer
 Forstyrre dine Dages stille Fred!
 Til du, som qvæget af en rolig Slummer,
 Opvaagner smilende paa Lethes Bred!

Naar Skovens muntre Chores Melodier
 Forstumme, naar min Rose lukker sig,
 Naar slumrende den hele Skabning tier,
 Og Maanens blege Glands omstirrer mig,
 D! da, mens Dal og Skov og Alting hviler,
 Er jeg i Tanken, Elskede! hos dig,
 Og seer, hvor yndigslumrende du smiler,
 Den skønne Kjærligheds Gudinde liig;
 Og, sværmende blandt Aft'nens Indigheder,
 Begeistret af den milde Cynthia,
 Jeg knæler for dit Billed, og tilbeder
 Den Himmel, hvor du smilende kom fra.
 Og, hævet af min Længsels Tryllerier,
 Jeg op i Sphærens Chore svinger mig,
 Og hører dig i deres Harmonier,
 Og i hver salig Glands jeg viner dig.
 Jeg vandrer rundt i Himlen, og fremtræder,
 Løst i din Kjærlighed af Støvets Baand,
 Paa Roser mellem evig unge Glæder
 Fra et til andet Eden ved din Haand;
 Og glemmer Støvets usle Frygt herneben,
 Og nærmer mig til ham, som skabte mig,
 Og beder blot, at gennem Evigheden
 Jeg Haand i Haand maa stedse følge dig.

S v æ r m e r i.

Gid alle Jordens Kroner vare dine!
 Gid alle Folkelag fra Syd til Nord
 Ablade Dig, fortryllende Seline!
 Hvor lykkelig blev da vor usle Jord!
 Da skulde Strid og Borgerkrig ei mere
 Bedugge den med dræbte Sønners Blod;
 Men Freden venlig overalt regjere,
 Og Hyrder dandse, hvor Trophæer stod.
 Da skulde Themis ikke meer beklage
 Sin Støtte haant i Dommerens Gemak;
 Astræa skulde komme mild tilbage,
 Som flygter nu for Advocaters Snak.
 Ei spottet Klage længer skulde lyde
 Fra Hytten til dens Plyndrers gyldne Bo;
 Men Hver sin Moies Frugt i Hvile nyde,
 Og mæt og munter prise Gud i Ro.
 Som i Saturns berømte gyldne Dage,
 Man skulde skue Flid og Dyd og Fred
 Forenede, som Gratier, at drage
 Belsignelser fra blide Himle ned.
 Thi du, Seline! vilde see og sjonne
 Hvad der var sjonnt og godt og elskeligt;
 Du vilde Dyden, hvor du fandt den, lønne;
 Og straffe, selv hos Granden, sveget Pligt;
 Du vilde høre moderlig de Sukke,
 Som fordre Ret i sultne Bønders Skrig;
 Du vilde Bei til Virksomhed oplukke
 For hver en god og klog Bindstibelig.

Og naar en Edel, mægtig eller ikke,
 Udmærkede sig, flittig i sin Kreds,
 Belønnede du ham med milde Blikke,
 Hvori han saae dig med sin Flid tilfreds;
 Og, troe mig, alle Dødelige vilde
 Med Iver kappes om at see dig blid;
 Og, for at skue dine Blikke milde,
 Til lutter Dyd anvende deres Tid.
 Vel styrter Tiden Throner og Pagoder,
 Men aldrig slutte den Hengivenhed
 Af Landets Børn til Landets sande Moder;
 Dens Gang maa kun Tyrannen skjælvende ved.
 Lad Frederik i tusind Aar regjere,
 Og ingen Brutus skal fremvise sig.
 O! Sammenrottelser blev aldrig mere,
 Hvis hele Jorden blev regjert af dig.
 Saa ønsker i forsængelige Drømme,
 Seline! din Tilbeders omme Sjæl,
 At du som Dronning maatte Jorden dømme
 Til alle hans fortrængte Brødres Held;
 At Alle maatte dine Bink adlyde,
 Og worde saa lykkelige, som han,
 Ved under en Gudindes Skjerm at nyde
 Den Fryd, hans svage Sang ei tolke kan.

Kjærlighedseden.

Lad Venus mig en Huldgubinde sende;
 Ei Venus selv skal kunne lokke mig;
 For dig, Tilbedede! skal ene brænde
 Det Hjerte, som blev ene til for dig.
 Ved Dyden, som din skjøne Sjæl tilbeder,
 Som derfor blev mig evig dyrebar!
 Ved denne Sjæl! og ved dens Indigheder,
 Hvormed du mig for evig fængslet har!
 Ved Himlen! ved det Helligste paa Jorden!
 Seline! ved din vundne Kjærlighed!
 Jeg sværger dig, og al Olympens Torden
 Forfølge mig, isald jeg brød min Eed:
 Dig ene tro, dig evig at tilbede,
 Bestandig din og Dydens ømme Ven;
 Endog, om evig straffet med din Brede,
 Jeg langt fra dig skal sukke Livet hen.
 Men ak! jeg raser mod mit eget Hjerte!
 Hvad gjør jeg ubesindige? Min Eed
 Betrygger dig, og frit med Sorg og Smerte
 Du nu belønne kan min Kjærlighed.
 Du nu den mindste Fryd mig grum vil negte;
 Vil spotte mine Dvalers Raseri;
 De Saar, som ved dit Smil du forðum lægte,
 Du aldrig meer vil gyde Balsam i.
 Du aldrig meer min Haand vil kjærlig trykke;
 Ei lære mig, foragte salig meer
 Ved dine blide Blik al Jordens Lykke;
 Maaſtee du mig vil aldrig skjenke fleer.

Jeg aldrig mecr fortrolig mig skal klynge,
 Seline! til din sømme kjælnæ Barm,
 Og aldrig i min Elskovs Hede slynge
 Omkring dit Liv med Fyrighed min Arm;
 Men censom, uden Glimt af Fryd fremdrage
 Det Liv, jeg hader kun, naar du er vred,
 Og ubønhørt i stille Skove klage
 Min Elskov og min Ulyksalighed.
 Dog nei! dit sømme, fromme, kjælnæ Hjerte,
 Jeg veed det, Elste! hader Tyranni,
 Du vil forsøde blid min bittere Smerte,
 Og ynksom lette selv mit Slaveri.
 Endskjøndt du veed jeg bryder ei min Lænke,
 Endskjøndt du veed jeg dæmper ei min Ild,
 Du dog, som før, mig stundom mild vil skjenke
 Et kjælent Fingertryk, et venligt Smil!
 Og jeg skal end velsigne disse Kjæder,
 Troe, Venus mig med unge Roser bandt,
 Naar eet af disse Kys du mig tilstedder,
 Hvori hun har sin Nektars Sødme bland't.
 Og jeg skal lønnet nære disse Luer,
 Og troe, jeg gjemmer Himlen i mit Bryst,
 Naar eet af disse milde Blik jeg skuer,
 Hvori den smiler med sin hele Lyst.
 Og salig Phantasie skal vinget bæve
 Heit over Stjernerne din Sangers Land;
 Af Guders Lyst skal dette Hjerte bæve,
 Naar du! Seline! trykker ømt min Haand.

Overalt den Elskede.

Tæl Engens Blomster, Skyggelundens Blade;
 Tæl Perlerne paa Dalens Morgendragt;
 Tæl Diamanterne paa Bækkens Flade;
 Tæl alle Speilene for Solens Pragt;
 Tæl Himmelens og Jordens Indigheder,
 Og maal Naturens fulde Herlighed;
 Saa tæller du hvert Suk af din Tilbeder,
 Saa maaler du min hele Kjærlighed!
 Ved Nat og Dag, i Selskab og alene,
 I Stadens Sværm, ved Egens tause Rod,
 Jeg tænker kun paa dig, og du alene
 Mig danner hele Jorden stjern og god.
 Hvorhen jeg gaaer, dit Billede mig følger;
 Dig seer jeg overalt i Baarens Fjed;
 Dig stuer jeg i Havets gyldne Bølger,
 Naar Aftensolen smilende gaaer ned.
 Dig seer jeg i den lyse Morgenrøde;
 Dig ligner Rosen, naar den aabner sig;
 Din Dragt er Blomster-Engens; din den søde
 Musik, hvormed min Lærke vælker mig;
 Dit Smil fortryller mig i Lunas stille,
 Ustydighvide, høitidsfulde Glands;
 Dig hører jeg i Philomeles Trille;
 Dig viner jeg i Zephyrs lette Dands;
 Dig tænker jeg, naar tankeløse Daarer
 Med kjedsomt Morskab underholde mig;
 Mit Dre blot et dunkelt Bulder saarer,
 Min Sjæl er evig, overalt hos dig.

Udelukkende Hyldest.

Seline! du skal ene mig behage;
 Jeg evig ene brænde skal for dig;
 Mig ingen Andens Skjønhed skal indtage;
 Kun dine Smile skal fortrylle mig.
 Jeg ingen anden Piges Haand vil trykke;
 Og, om en Anden kjærlig trykker min,
 Skal ingen saadan Zittren mig henrykke,
 Som naar min Finger blot berører din.
 Kun dine Kysse, smilende Seline!
 Med Himlens Belyst fylde skal mit Bryst;
 Thi kun i dine blanded' Grycine
 Sin Nektars uforlignelige Lyst.
 Paa dine bløde Hænder kun min Læbe
 Skal i sin kjælnæ Ruus forvilde sig;
 Paa Andres skal den aldrig langsom klæbe,
 Naar Moden saadan Hilsen byder mig.
 Og, hvis paa Foden mig en Anden træder,
 Var det end Venus selv, den flytter sig;
 Kun du, Seline! tryller Guders Glæder
 I hver Berørelse, som røber dig.
 Foruden dig er ingen Stadens Pige
 I mine Dine favor, yndig, skjon;
 O! Ingen, Ingen i det hele Rige;
 Nei! Ingen, Ingen i dit hele Rjon!
 Og gid, Tilbedte! gid kun mig alene
 Forundet var din fulde Glands at see!
 Gid ingen anden undrende Gamene
 Fandt i dig ene Cythereas Tre!

Men af! der ei behøves Smag, end fige
 Begeistret Die, for i dine Blik
 At see den Guddom, ingen yndig Pige
 Saa straalende, som du, af Himlen fit;
 Selv den, der Vand i Bækkens Riffen finder,
 Dg aander Luft i Vestenvindens Rys,
 Seer dog, at andre Skjønnes Glands du blinder,
 Som Luna Himlens andre mindre Lys.
 Gid Blindhed træffe hvert vanbelligt Die,
 Som hefter sig, du Hellige! paa dig!
 Den Stolthed mindre Salige fornøie,
 At føle Tusinde misunde sig!
 Den Bise nyder glad sin skjulte Glæde,
 Dg gjenner Bidner fra sin Himmel her;
 Den voxer ei derved, at Andre græde,
 Som see, men den tør ikke komme nær.
 Langt heller vil jeg under fjerne Zoner
 Umærket, umisundet slumre trygt
 I Lykkens Arm, end mellem Millioner
 Med Glimmer blande den, men og med Frygt.
 Seline! langt fra Byens Sværm og Lummel,
 I stille Skove, langt fra Folkesjed,
 Endog naar Natten negted', mørk og skummel,
 Selv Stjerners Blik at blinke til mig ned,
 Dit Smil mig skulde Nattens Mulm opklare;
 Saa tyk er ingen Sky, som den ei brød;
 Du ene blev mig en utallig Skare;
 I dit jeg al min Verdens Selstab nød.
 Jeg skulde paa dit Skjød fortryllet sidde,
 Dg trykke tæt mit Hjerte til din Barm;
 Dg nyde salig i sin hele Bidde
 Min Fryd, mit Alt, min Himmel i din Arm.

Til Sungen.

Gaae, lykkelige Sang! til min Seline,
 Dg undersøg, og mærk omhyggelig,
 Om med en mørk, om med en venlig Mine,
 Den Yndige modtog, og aabner dig!
 Siig hende: den, som sender dig, erkjender
 Sin matte Sangs uvigtige Værdi;
 Men siig dertil: Hans hele Hjerte brænder
 I hvert et Ord, i hvert et Træk deri.
 Føl hver Bevægelse, mens sødt du hviler
 I hendes Haand, og naar du kysser den,
 Mærk, om hun er fortørnet? om hun smiler
 Ved din Forvovenhed? og kom igjen!
 Dg siig mig Alt! Dog nei! hvis hendes Die
 Blev mærkt, da det sig heftede paa dig;
 Hvis med et flygtigt Blik hun lod sig nøie;
 Jeg ulyksalige! da lyv for mig;
 Dg siig alligevel, at mens du hviled'
 I hendes Haand, som Tolk for Kjærlighed,
 At hun blev rød, og kyste dig, og smiled',
 Som om hun ei fortørnedes derved.
 O! vilde hun dog venligen dig høre!
 O! mag det, om du kan, at hist og her
 Hun med sin Kind og Læbe dig maa røre!
 Stræb hendes Bryst engang at komme nær!
 Fald ned i hendes Skjød! forsøg at glide
 Derfra til hendes Fod paa Gulvet ned;
 Dg kys den, kom igjen, og lad mig vide
 Nøiagtig hele din Lyksalighed!

Dg jeg skal kysse dig, og heftig trykke
 Dig til min elskovsfulde, kjælnæ Barm,
 Dig, Hellige! som nød min drømte Lykke,
 Som trylledes i min Selines Arm.

Da hun skulde reise.

Svad Mørke for min Sjæl udbreder sig!
 Afgrundens mørke Nat forfærder mig;
 Alt søøver den mig nær paa sorte Binger,
 Dg Skræk, og Dval, og Død dens Komme bringer.
 Et Aar skal tungt sig slæbe mig forbi,
 Dg ingen Fryd skal glimte mildt deri!
 Dg, af! saalænge Liv og Fryd undvære
 Vil Mulighed til Liv og Fryd fortære.
 Som den, der, langt fra Dag, en Tid nedsat
 I Jordens Skjød, i tyk chaotisk Nat,
 Trakt op igjen, ei Lyset mere taaler,
 Men blindes pludselig af Solens Straaler:
 Saa skal og jeg, Seline! langt fra dig,
 I Sorg og Dval saalænge blinde mig,
 At, naar jeg seer dig atter, vant til Smerte,
 Skal fremmed Belyst knuse dette Hjerte;
 Fortrolig kun med Mørket, Lasten liig,
 Dit allerførste Smil skal dræbe mig.

Da hun var bortreist.

D! hvor er Glimt af Trøst? Dimsont mit Die
 Igjennem Taarer stirrer mod det Høie!
 En venlig Straale nylig Skyen brød;
 Hvor er den? Ak! dens Fødsel var dens Død.
 Med større Rædsel Natten nu mig skrækker;
 Bildt Armene mod Skyggen jeg udstrækker,
 Alene vanke jeg med vilde Fjed;
 Kun Sorgen og min Smerte vanke med.
 Hvor seent hen slæbe sig de mørke Dage!
 I evig Cirkel Tiden gaaer tilbage!
 Et Dieblif gaaer langsomt den forbi,
 Hvis Hjerte sukker lidende deri.
 Aar flyve hastig bort, Minuter lige,
 I Glædens Slummer for den Lykkelige;
 Men, ak! Minuter blive langsomt Aar
 For den, som blodig mellem Torne gaaer.
 Og jeg har Tiden seet umærket ile
 Som Tanken; jeg har seet Seline smile;
 Jeg og har salig drømt mig Vintre bort
 Som Blun, og tænkt mig Evigheden kort.
 Men nu, fra hende skilt, i tvende Dage,
 Et Aar blev i den første lagt tilbage;
 Et Sekel i den anden seent henfred;
 Den tredie mig alt er Evighed.
 D! Døden kun vil ende denne Rummer;
 Den første Trøst er i min sidste Slummer.
 Min Dval, min Længsel vil fortære mig,
 Før jeg igjen, Seline! skuer dig.

Flye Glimt af Salighed, bag Evigheder!
 Kun Daarens vilde Blik forfølger eder,
 For, tryllet af den Redning, Haabet spaaer,
 At martres længer, før det reent forgaaer.

S a v n e t.

Uf ængstlig Længsel nu mit Hjerte gyser,
 Min Sjæl er skjult i Nat, som Nordens Pol;
 Thi for en anden Folkfreds du lyser,
 Du, mine Dages elselige Sol!
 Dg hvor er Lys for mig? og hvor er Barme
 For dette Hjerte? hvor er al dets Lyst?
 Kun i dit Smil, og kun i dine Arme,
 Dg kun i salig Slummer ved dit Bryst.
 Kun hvor du er, min Himmel, Elste! smiler,
 Kun hvor du er, omgiver Glæden mig;
 Hvorhen du gaaer, did hele Himlen iler,
 Du flytter hele Jordens Fryd med dig.
 At! at jeg, som en Engel, ei kan svæve
 Omkring dig, Indige! hvorhen du gaaer;
 At ei min Sjæl i himmelsk Lyst kan bæve
 Paa Rosen, som henvisner i dit Haar;
 At ei blandt hine Perler jeg kan nyde
 I Kjæden om din Hals elysk Lyst;
 At ei mit hele Hjerte sig kan gyde
 I Lilien, som falmer paa dit Bryst.
 Misundte Rose! Lyffelige Kjæde!
 Tre Gange lyffelige Blomstersnee!
 Den hele Verden gav jeg bort med Glæde
 For een af eders Lob, misundte Tre!

Lad ei forgjebes Skiebuen eder byde
 Den Lod, den negtede Selines Ben!
 Men af! I Følesløse skulle nyde,
 Jeg omme, kjæle, kun skal fatte den!
 Ja! jeg skal i sin hele Bidde savne
 Den Himmel, som med hende mig forlod,
 Og i mit Helved længselfuld omfavne
 Den tomme Luft, hvori min Engel stod.

Richardsons Clarissa.

Du! som ofte saae min Taare rinde,
 Du, som medlidende den tidt modtog,
 Naar hendes sidste Smil mig randt i Sinde,
 Som gav mig dig, o elskelige Bog!
 Vær Bidne til den Sorg, som dette Hjerte
 Fortærer langsomt, nu, da hun er vred!
 Medlidende vær Bidne til min Smerte,
 Og kjærlig deel min Ulyksalighed!
 De svandt, de svandt, de lykkelige Dage!
 Med hendes Smil forsvandt min hele Lyst!
 Og aldrig, aldrig komme de tilbage,
 Selv Haabets Glimt udsluktes i mit Bryst.
 O! jeg var lykkelig! blandt Støvets Senner
 Den lykkeligste, salig, som en Gud!
 Nu doer min Kraft i frugtesløse Bønner;
 Min Ungdoms Ild i Graad nu slukkes ud.
 Bildt vanker jeg i Mørket, for mit Die
 Fremlyner rundt i Natten Skræk og Død;
 Og ingen Ben mig trøster, fra det Høie
 Scer ingen Gud medlidende min Nød.

Run du, o Bog! for dette knuste Hjerte
 End gjemmer Styrkning og balsamist Trøst!
 Run dig, run dig jeg klage vil min Smerte;
 Du spotter ei, som Echo, grunt dens Røst!
 Ei dig omsoust min faldne Taare væder,
 D! dette være din Forfatters Lou!
 Naar Richardsons Seline med mig græder,
 Min Beemod ei misunder Glædens Son.
 D! ganske vist hun ikke vil min Plage,
 Som gav mig dig, min sidste Belyst! nei;
 Clarissa — glade Drøm! kom tidt tilbage!
 Clarissas fromme Hjerte hader ei.
 Og er det Ret at klage, Ret at murre
 Mod Skjebnen, naar, o Bog! jeg eier dig?
 Bor den, som er saa rig, mod Himlen knurre?
 Er den, hvis Skat du blev, ulykkelig?
 Nei, flyer min Harpe, sørgelige Toner!
 Bort fra mit Dic, Sorgens mørke Skyer!
 Did, hvor blandt øde Klipper Døden throner,
 Did, hvor hvert Glimt af Solen slukkes, flyer!
 Thi jeg er lykkelig; og jeg skal fatte,
 Erkjendtlig glad, at Himlen elsker mig;
 Thi hvad er Perus, alle Jordens Skatte,
 Al Verdens Rigdom, elskte Bog! mod dig?
 D! hvis det Alt, og hine lyse Himle,
 Hvis denne Klode, hvis den hele Hær
 Af andre Kloder, som om denne vrimle,
 Den hele Skabning, paa min Elskte nær,
 En mægtig Gud mig gav, imod at tage,
 Clarissa! dig; jeg sagde: Støvets Ben!
 Tag Stjerner, Himmel, Jord og Alt tilbage,
 Og giv mig ene denne Skat igjen!

Ja! jeg skal noksom skjønne paa min Lykke,
 At du, Selines Helligdom! blev min;
 Tidt til min sømme Barm jeg dig skal trykke;
 Tidt til min taarevædte, blege Kind.
 Og jeg skal frydes saligt ved at kysse
 Hver Side, hendes Blikke vandred' i,
 Og sødt i milde Følelser neddykke
 Min bittre Smertes vilde Raseri.
 O! du mit Alt, min hele Rigdom gjemmer;
 O! du mig, elste Bog! en Verden blev,
 I dine Blades Skuen jeg forglemmer,
 Hvad Skiebuen grusom i min Stjerne strev.
 Hvor stjen, hvor elskelig, er du mod Jorden!
 Selines Dies lyse Herlighed
 Forstjønner kun en Plet af den i Norden;
 Men du forstjønnes overalt derved.
 Hvor stolt, hvor fuldt af Guddom er mit Hjerte,
 Naar blot en Deel af dig er i min Haand!
 Ei større Saligheder Engle lærte
 End Følelsen, som hæver da min Aand.
 Mit Die, vellykdruffent, allevegne
 Da vanker om fra et til andet Blad,
 I de af hendes Smil bestraaite Egne.
 O! hvor hun smilte, Sorgen selv blev glad!
 Til sidst, som gjennem Belyst-Bølger drevet,
 Det hviler i sin Glædes sidste Havn,
 Hvor hun med egen Haand har kjærlig skrevet
 Sit yndige, guddommelige Navn.
 O! tusinddobbelt det dit Værd forsøger!
 O! held den Dag, hvorpaa din Lod mig faldt!
 Du dyrebareste blandt alle Bøger,
 Du er min Trost, min Bibel, og mit Alt!

Dg ofte skal jeg i min Elskovs Hede
 For dig, min Helligdom! nedkaste mig,
 Dg festlig andagtsfuld i dig tilbede
 Den nye Clarissa, som mig skjenkte dig.

Selines Tab.

Laus er Naturen, Skabningen er øde;
 Min Tanke døer i Skræk, min Sjæl er mat;
 Selines Smil og al min Belyst døde;
 Selines Smil forsvandt, og Alt er Nat.
 D! hvor er Kraft til dette Tab at bære?
 Til hvilke Guder flyer min bange Sjæl?
 Af hvilken Lysets Engel skal jeg lære
 At tvinge Glædens myrdende Rebel?
 D! dette Smil, min Reises muntre Leder
 Igjennem Livets sørgelige Dal,
 Forsvandt, og Natten rundt omkring mig spreder
 Sin mørke Rædsels gyselige Dval.
 Saa gaaer en Vandrer mellem Drkners Klipper,
 I vilde Skove med en stadig Fod,
 Dg Haabet ei hans kjække Hjerte slipper;
 Saalænge Solen lyser, har han Mod;
 Men denne Sol gaaer ned, og for hans Die
 En stummel Rædsel-Nat udbreder sig;
 Fra næste Brink, som han besteg med Moie,
 Han styrter i en Afgrund pludselig.
 Bed hendes Smil blandt *Tigre, Drager, Løver,
 I Drkens Sand, paa Klippens bratte Ryg,
 Jeg gif og sang og trodsed' hver en Røver,
 Bed hendes Smil, endstjøndt uvæbnet, tryg.

Min vilde Stov, som Erycines Lunde,
 Var fuld af muntre Philomelers Sang;
 Den rædsfulde Larm af Scyllas Hunde
 Som Desfians og Ewalbs Harper klang.
 Mig Drkens Sand var luttet Diamanter,
 Hvor unge Lam i Duggen boltred' sig;
 Aurora strødde Guld paa Klippens Kanter;
 Dg Echo fra hver Hule svarte mig;
 Mig Solen vækkede til virksom Glæde,
 Dg Natten vinkte mig til qvægsom Slum;
 Naturens Alt var Fredens lyse Sæde,
 Den hele Skabning var Elyssum.
 Men af mit Lys forsvandt, Selines Dje
 Blev merkt; Seline smiler ikke meer!
 D! leder mig, I Stjerner i det Høie!
 Hvor Livet før, jeg nu kun Døden seer.
 Nu bruser atter Skraal i Havets Bolger,
 Nu tordner mørknet Himmelen igjen;
 Nu Løver, Drager, Tigre mig forfølger,
 Dg Angest møder, hvor jeg flygter hen.
 Nu raver jeg igjen i Nattens Dde
 Paa mørke Fjeld en Afgrunds Svælg imod;
 Imellem Torne mine Fodder blode;
 En Morder venter mig ved Egens Rod.
 Hvor er jeg? Himmel! ingen Stjerne lyser,
 Jeg i min Nat kan ene Mørket see;
 D vee mig! vee! mit hele Hjerter gyser;
 Gjenshyl, o dybe Mulm! mit sidste Vee!

Til Selind.

Før, naar i Benstabs Ruus Kritikens Pligter
 Forglemtes af min elskende Dvintil;
 Naar, døende, selv Danmarks første Digter
 Min Barndoms Sang fandt værd sit Bisabes Smil —

Ja, naar den Anden selv som Jocus smilte
 Til min undseelig muntre Muse ned,
 Og, mens hans Roes til Evigheden iulte,
 Mit ellers glemte Navn trak kjærlig med —

Da legte tidt i glade Phantasier
 Om Digtergave min beruste Sjæl:
 „Og mig en lille Laurbærkrone bier;
 „Og mig man ikke skal begrave heel;

„Og jeg skal kunne med Foragt nedblinke
 „Paa hiin forgyldte Daares falske Glands,
 „Skjøndt mindst blandt dem, Kronions Døttre vinke,
 „Mit Navn dog langt skal overfunkle hans!“

Saa drømte jeg, sødt dysset hen af Smiger;
 Saa sang jeg, og, naar en og anden Gang
 Den yndigste blandt alle Nordens Piger
 Med kjælnes Rys belønnede min Sang —

Hver Tvivl i hendes Smil mig syntes sviinde;
 Da saae jeg selv Apol, i himmelft Glands,
 Omdanset af de fjerne Sekler, vinde
 Min Tinding om med Daphnes grønne Krands.

Da hørte jeg fra vidtadskilte Zoner
 Mit Navn imellem høie Jubelskrig —
 Og følte henrykt, spirende Nationer
 I hidtil skjulte Lande kjendte mig.

Al Frygt for Svaghed, for min hæse Stemme,
 For, efter fire Jevndøgn, at forgaae,
 Det søde Smil mig lærte reent at glemme,
 Det søde Smil, hvori jeg Alting saae.

Men, o! men dette Smil er nu forsvundet!
 Og Himlen, det fortryllede, forgif —
 Mit Digtetimeglas er alt ndrundet,
 Trods Ewalds, Prams og Bessels Spaadoms-Blif!

Seline! deres Dine stued' ikke
 Det Lys, som hæved', som forklarte mig,
 Det Lys, som nu er slukt med dine Blikke! —
 Hvad dem fortryllede, tilhørte dig.

Til Apollo.

Til Nogle Himlen Scepter gav og Krone,
 Til Andre Titler, Nøgler, Stjerner, Baand,
 Hiin Rigdom fik, og hiin en yndig Kone,
 Dg hiin af fyldte Glas Champagnens Aand;
 Hiin fik en Sjæl, som paa sig selv kun tænkte,
 Hiin en, som ei engang saa vidt det drev;
 Mig Himlen ingen saadan Gave skjenkte;
 Alt, hvad jeg fik, lidt Digtergave blev.
 Men ak! naar Harpens hule Tordentoner
 Min mørke Rummer meer kun fortne mig,
 Mon deres Klang erstatter hines Kroner,
 Dg disses tankeløse Himmerig?
 Naar haanet Elskov, evig spottet Klage,
 Naar Mulm og Skræk og Død er al min Sang,
 Mon jeg deri den søde Trost kan smage,
 Som hine fandt i Bacchi Baabens Klang?
 Naar evig dette Hjerte, mens jeg synger,
 Seline! bløder ved at tænke dig,
 Kan jeg da viis foragte hine Dyrger,
 Hvis Guld gjør følesløs og lykkelig?
 Naar Musen levende min Smerte maler,
 Dg toner blot min vrede Skjebnes Harm,
 Mon den forsøder mig de Livets Dvaler,
 Som Manden glemmer i sin Kones Arm?
 Nei Gift, o Phoebus! blev mig Sangens Gave,
 Skjøndt, naadig, du kun lidt tildeelte mig;
 Thi Musen steg til mig fra mørke Grave,
 En Charis ei, men en Erynnis liig.

Digtekunstens Undfangelse.

(Paa Bredden af Thunersøen.)

Begeistring! i Skjønheds uskyldige Skjød
 Undfangede Psyche din himmelske Spire,
 I Cyprias Lund, hvor din tryllende Lire,
 O Phoebus, ledsaget af Cynthias Sukke gjenlød;
 Hvor Dret og Digt og Hjertet fandt Hvile,
 Hvor Aanden i Saligheds Anen henflød,
 Dmtonet af legende Zephirers Susen,
 Af Fuglenes Dvækten og Bækkenes Brusen,
 Dmstraalet af Lysets spjøløvede Krands,
 Dmsvævet af alle Chariter i Dands,
 Fortryllet af Jordens og Vandets og Luftens og Himmels smile.
 Did bragte du, Erøs! din rødmende Brud.
 Hvor bæved' det vellystberusede Hjerte!
 Det anede Frihed og Wiisdom og Gud,
 I smertelig Fryd, og i kildrende Smerte.
 Somfruelig bly; men og qvindelig øm,
 Sank rødmende Bruden i Brudgommens Arme,
 Og Angestens Jis paa Henrykkelsens Strøm
 Hents' des i Kjærligheds smeltende Varme.
 Da slumrede Psyche paa Roser i Cyprias Lund,
 Hendysset af alle den vuggende Jords Melodier;
 O lette, o søde, o salige Blund!
 Hun drømte sig favnet af Gud, i Favnen af nye Trylleries.
 Den Vaagnendes Land
 Fandt, løst af de jordiske Baand,
 Sig hævet paa Følelsens Binge til Himlens Himle;
 Nedstirrende saae
 Hun under opsvævende Fodder en Verden fremgaae,
 En skjønnere Verden, hvor tusind Fortryllelser vrimle.

Harpeklang.

Hvor er du, o salige Lyst?
 Hvor er du, o himmelske Glæde?
 Kom hid til mit Bryst!
 Tag tæt ved mit Hjerte dit Sæde!
 Dlim — dumblum — dumdumdrum —

„Her er jeg! modtag mig! og Ice!“
 Saa vinkte Gudinden for Latter;
 Jeg loe — men, o Bee!
 Det ikke var Himmelens Datter.
 Dlim = = =

„Kom! favn mig! omsving mig og Iarm!“
 Saa hopped' en Anden, og spogte;
 Jeg sprang — men o Harm!
 Det ikke var hende, jeg søgte —
 Dlim = = =

„Kom! kys mig! og smelt i min Lyst!“
 Saa tonte den tredie Gudinde;
 Jeg sang — men mit Bryst
 Blev tomt, det var ei min Veninde!
 Dlim = = =

Da taug det; en Perle nedrandt;
 Det smilte, som Englene græde.
 Jeg græd — men jeg fandt
 Min søgte, min himmelske Glæde!
 Dlim — dumblum — dumdumdrum.

A r i o n.

(Efter at have seet Myris).

Mig en kjælen Længsel lærte
 Strængelceg til censomt Dvad:
 Hvad jeg sang, hvad jeg begjerte,
 Var et sødt jeg veed ei hvad.

Harpens bange Harmonier
 Kurred' Turtelduens Kluf,
 Og min Læbes Melodier
 Rynned' mot mit Hjertes Suk.

I dets dybe Længsel brændte
 Haabets Flamme nært af Dyd;
 Men endnu min Sjæl ei kjendte
 Livets ene fulde Fryd.

Harpens bange Harmonier
 Kurred' Turtelduens Kluf,
 Og med Læbens Melodier
 Blandte sig mit Hjertes Suk.

Held mig! at et Blik mig lærte
 Dig, o søde Sympathie!
 Og i blandet Fryd og Smerte
 Glædens fulde Harmonie.
 Belyst nu med Haabet brænder
 I mit elskovsfulde Bryst;
 Og min hele Sjæl nu kjender
 Livets Himmels hele Lyst.

Caus Tilbedelse.

Til Palmine.

Den høiere Begeistrings Himmel-Elv
 Henrinder uden Sprudlen i sig selv,
 Og den Religion, Naturen selv os lærte,
 Hvis Andagt gløder dybt i Kjærnen af vort Hjerte,
 I Røg og Gnister ei med Knittren bryder ud;
 Dens hellige, dens rene, lyse Lue
 Udsæver ikke pralende til Skue,
 Men brænder nært af Dyd, alene seet af Gud.
 Den Kolde Hjertets Væld i Talens Vække leder,
 Og den tilbeder ei, som overlydt tilbeder.

Palmine! som i Duggens Draaber sig
 Afspeilet Solen seer, naar Skyerne den vige,
 Saa tusindfold gjenstraalet seer du dig
 I tusind Blikke, som din Glands imøde hige;
 Hvert Die, du din Ynde speiler i,
 Det Belte, Cypris skjenkte dig, fortryller
 Med stærkere, med svagere Magie,
 Som mindre eller meer det Stovets Taage hyller.

Palmine! men blandt Millioner fik
 Af Phoebus Ingen et saa dannet Die,
 Som jeg, for hele Himlen i dit Blik;
 I Intet speiler du dit Værd saa reent, du Høie!
 Hvert Syn din Skjønhed seer en Guddoms Skimmer lig;
 Mit ene seer dig selv, og skuer Gud i dig!

Ei blot den Fod, hvorunder Floras Spæde
 Med Smilen segne mellem Engens Straae;
 Ei blot den Haand, af hvilken man med Glæde
 Sig lod til Ridder blandt de Dede slaae;
 Ei blot de Lokker, i hvis brune Ringe
 Sig Frihed selv med Vellyst binde lod;
 Ei blot den Bæxt, som Gratier omsvinge,
 Som Amathusias er frum imod;
 Ei blot, hvad selv den blinde Hob fortryller,
 Din indre Guddoms ydere Gestalt,
 Det skjønne Støvets Slør, din Aand omhyller,
 Med al sin Trolddom i mit Die faldt.
 Men denne Sjæl, som i dit Die maler
 Med hellig Glæds, hvad Mængden ikke seer,
 Som Visdoms Sprog paa dine Læber taler,
 Og i hver Mine Himlens Adel leer,
 Som nynner Salighedens Melodier
 I hver din vellystmilde, søde Sang,
 Naar Konsten lytter, og Naturen tier
 I Himmellyden af din Harpes Klang.
 Den ædle, store, høie Sjæl, som hæver
 Dig over din Gestalt saa høit, som den
 Sig over andre høiner, naar du svæver
 I Gratiernes Dands blandt Muser hen;
 Det milde, bløde Hjerter, som fornæmmer
 Meer smertelig end egen Andres Nød,
 Og som i Viraksdampen aldrig glemmer,
 At Evas Blod i Alles Arer flød;
 Den lysere Forstand, det Vid, den Evne,
 Som skjelner Tings og Tankers sande Værd,
 Og det jeg veed ei hvad, som intet Ord kan nævne,
 Som idealtitrunder al din Færd;

Den i dit hele Jegs Fuldkommenheder
 Fuldendte, mageløse Harmonie,
 Der famler i sig selv de Træk, Naturen spreder,
 Til Enheds livelige Melodie.
 Det Alt, Palmine! Saligheders Fylde!
 I min Beundrings Die spillede sig;
 Og see dig, som du er, og ikke hylde
 Din Guddom — ganske see dit hele Dig,
 Og ei mit hele Liv til Doffer dig berede,
 Og ei med Sands og Aand dig evig at tilbede,
 Umuligste af al Umulighed for mig!

Men, min tilbedende Begeistnings Elv
 Henrinder evig skjulet i sig selv,
 Og den Religion, som dine Smil mig lærte,
 Hvis Tempellampe brænder i mit Hjerte,
 Ei bryde skal i Ords forvorne Gnistren ud;
 Dens hellige, dens himmelrene Lue
 Fremsvæver fra sit Alter ei til Skue;
 Den brænder, nært af dig, men ene seet af Gud.

S e r e n a d e.

Lyt, Elskede! lyt!
 Hør, Kjærlighed falder
 Den blomstrende Alder!
 For Bladene visne, for Sneen den falder,
 Lyt! lyt!

Kom, Elskede! kom!
 Raft om dig din Raabe!
 Hør Kjærlighed raabe:
 Naar lønnes min Trostak? hvor snart tør jeg haabe?
 Kom! kom!

Luk Vinduet lidt op!
 Stue ned paa den Bange,
 Hvis bævende Sange
 Saa bønliggen nynnede' alt hundrede Gange:
 Luk op!

O salige Nu!
 See! Stjernerne svinde!
 O elskte Veninde!
 O bliv! lad din aabnede Himmel dem blinde
 Endnu!

Blif ned! det er mig!
 Jeg elsker! jeg elsker!
 Jeg elsker! jeg elsker!
 Jeg elsker! jeg elsker! jeg elsker! jeg elsker
 Kun dig!

Luk Bindret igjen!
 Forkjøl dig dog ikke!
 Kun nok et Par Blikke!
 Hav Tak da, du Søde! glem ikke! glem ikke
 Din Ven!

Nok cengang! Farvel!
 Bli til mig i Drømme,
 Som Kjærlighed sømme!
 Sov sødelig sagte! drøm salige Drømme!
 Sov vel!

Til Palmine.

Palmine! vi vil elske, være glade,
 Og mindste Glimt af Kummer kysse bort;
 Thi, Elste! til at sørge, til at hade
 Er Livets længste Drøm for kort.

Lad følesløse Daarer til os stele,
 Lad Nid bagtale vores ædle Lyst;
 Vi den med smilende Foragt vil dele,
 Tæt trykte til hinandens Bryst.

Hvi skulde Sorg forbittre vore Dage?
 Naar Solen er i Vesten dalet ned,
 Vi hele Natten har igjen tilbage,
 Den tause Nat for Kjærlighed.

Dg naar i Osten Solen atter stiger,
 Vi muntre høre Værkens Morgenlyd;
 Bort Liv den med en Dag endnu beriger,
 Som og skal svinde bort i Fryd.

Kun den, hvis mørke Sjæl er Avinds Sæde,
 Seer Glæden evig lyne sig forbi!
 Lad Elstovs daarlige Foragter græde!
 Vi, Elste! ville kyse, vi.

Digterfortvivelse.

Nei! længer vil jeg ei min vilde Smerte styre;
 Jeg længe nok den fængslet holdt;
 Jeg sønderbryder dig, forhadte, haante Lyre!
 Du har mig Kjede nok forvoldt.

Tag, Phoebus! søndertraadt den Skjenkede tilbage!
 Der ligger den! forgjebes klang
 Dens Strænge længe nok; jeg spilde mine Dage
 Alt længe nok med spottet Sang.

Hvi kan jeg ei med den tillige knuust bortflænge
 Det Hjerte, som beruste den med Klang,
 Hvis Følelser henrisled' i dens Strænge,
 Naar jeg, af Echo spottet, sang?

O! kunde jeg med den tillige sønderbryde
 Den indre Cither i mit Bryst!
 O! kunde paa dens Brud mit Blod i Taarer flyde!
 Min eneste, min sidste Lyst!

Thi Hevn, thi blodig Hevn, o Stræt! kan ene kjøle
 Min Muses vilde Raseri;
 Med Rildren vilde jeg til Jis forvandlet føle
 Det Flammehav, jeg bruser i.

Thi see! den Himmelske, hvis Lyse Blif antændte
 Med apollonisk Ild mit Bryst,
 For hvem min Aand, et evigt Dffer, brændte
 Med Reemods stille Martyr-Lyst;

Hun, som mit Hjerte sang i alle Musens Toner,
 Begeistret blot af hendes Savn,
 Naar Apenniners Fjeld og Alpers Echothroner
 Gjentog min Gudindes Navn;

Hun, som ukjendt jeg sang, for hvem jeg ene stemte
 Min Harpe; hun, hvis drømte Smil
 Var al min Lyst; af! hun, for hvem jeg gjemte
 Skjult i mit Hjerte Dødens Piil;

Hun, som jeg nævnte skjult i digtede Veninder
 Seline, Ebloris, Idealia;
 Hun, i hvis Aand og Blif sig overtrufne finder
 Amanda selv, og selv Urania;

Hun, som jeg digted' mig nu grusom, nu bedrøvet,
 Nu munter, nu medynksom mild,
 Nu trykket til mit Bryst, nu stedse mig berøvet,
 En evig Dlie i min Ild;

Hun, som jeg uden Haab tilbedende har dyrket
 Umærket, uden Løn; hun, af hvis Fod
 Et fundet Spor i Støvet havde styrket
 Til evig Taal mit svage Mod;

Hun, som, o Salighed! jeg endelig har fundet,
 Med al min søgte, drømte, tabte Fryd,
 I hvis tilbedte Haand min Sjæl har forud vundet
 En evig Løn for evig Dyd;

Hun, o Fortvivlelse! forstaaer ei Musens Toner,
 Og fatter ei den danske Harpes Klang.
 Du falmer, visner om min Tinding, Bragas Kroner!
 Døe paa min Læbe, du min sidste Sang!

Helbredelsen.

Til Palmine.

Solen mig ei bragte Glæde;
Maanen stedse saae mig græde;
For mit Syn var Alting fort.
Bed dit første Smil, Palmine!
Flygted' Mørke, Stræk og Pine
Fra min Sjæl for evig bort.

Før jeg saae Naturen øde;
Morgenrødens Straaler døde
I mit Dies mørke Sky;
Nu jeg seer, og Himlen priser,
Gudheds smilende Beviser,
Seer dem glad hver Morgen ny.

Før jeg hørte kun paa Jorden
Stovets Skrig og Himlens Torden;
Bækken rislede mig Stræk;
Nu, mens Skrig og Torden tier,
Lyde Glædens Melodier
Sødt i Skov og Dal og Bæk.

Før mit sorgopsyldte Hjerter
Følte lutter Nag og Smerte,
Da det ikke slog for dig;
Nu, det ganske dig tilhører,
Ingen Plage meer det rører;
Alting nu henrykker mig.

Før med bange Blik mit Die
 Gjennem Taarer saae den Høie,
 Saae ham lyne, saae ham vred;
 Støvet glad jeg nu forlader,
 Naar jeg svæver nær min Fader,
 Drukken af hans Salighed.

Jeg, ved Foden af hans Throne,
 Priser ham i Glædens Tone;
 Ved min Side knæler du.
 Vred og streng jeg seer ham ikke;
 Af! thi gjennem dine Blitke
 Seer jeg denne Fader nu.

Haand i Haand vi ville vandre
 Livets Bane med hverandre;
 Og ved Dødens Engels Bud
 Skulle, for igjen at leve,
 Vore Sjæle sammensvæve
 I de sidste Suk til Gud.

Palmines Smil.

„Elsk Dyden!“ lod en ukjendt Røst
 Alt tidlig i mit spæde Bryst;
 „Bær Dyden tro!“ saa bød min Fader;
 „Følg Dyden!“ bød min Lærer mig,
 „Dg du skal blive lykkelig,
 „Hvis aldrig du dens Spor forlader“.

Jeg saae den i min Moders Blit,
 Naar tryk ved hendes Haand jeg gik;
 Men af! jeg saae den gjennem Taarer.
 Jeg elsked' ei, men ynked' den;
 Thi Rosen er ei Barnets Ven,
 Naar Rosens skjulte Torn det saarer.

Jeg saae den med et stadigt Smil,
 At vente rolig Dødens Piiil
 I Oldingens alt matte Blikke.
 Fast stirred' den mod Graven hen;
 Jeg frygtede, jeg æred' den;
 Men elste kunde jeg den ikke.

Jeg saae den, Nordens Fjelde liig,
 Mørkladen, kold, uroffelig,
 I gamle Fædres stolte Minde.
 Jeg den beundringsværdig fandt;
 Mit Hoveds Bisald heelt den vandt;
 Men Hjertet kunde den ei vinde.

Jeg saae den, gennem Hovedbrud,
 I Moralistens vise Bud;
 Men barst og tør og uden Ynde.
 Jeg fandt tilsidst, af Pønsen træt,
 At Moralisten havde Ret;
 Men blev desværre ved at synde.

Jeg saae den agtet, og forsmædet;
 Jeg saae den i den Usles Graad,
 Og i den Glades muntre Bliffe.
 Jeg fandt den kold, jeg fandt den varm;
 Jeg fandt den selv i Benffabs Arm;
 Men den fortryllede mig ikke.

Jeg saae den i Palmines Smil,
 Undseelig, munter, lys og mild,
 I al sin Himmelglands og Ynde;
 Og Sjælen foer i salig Fryd
 Til dig, guddommelige Dyd!
 Jeg nu skal aldrig mere synde.

Jeg nu skal evig elske dig;
 Du mig skal gjøre lykkelig;
 Du mig skal uophørlig lede;
 Thi min Palmines lyse Smil,
 Som straalere af din egen Ild,
 Jeg uophørlig skal tilbede.

Til Psyche.

Skal jeg da skyldte dig mit Væsens hele Vel?
 Vil du min takkebundne Sjæl
 Med uafbrudte Lænker binde,
 Min sande Glædes første Skaberinde?

Skal jeg da blot af din tilbedte Haand
 Modtage hver den blide Himmels Gave,
 For i min Gjelds uløselige Baand
 Til evig Tid at føle mig din Slave?

Skal evig ingen anden Lyst,
 End den, at see dig, elskte Mage!
 Lykkelig alle dine Dage,
 Min hele Sjæl med Længsels BOLD indtage?
 Vil du despotisk af mit Bryst
 Hver anden Følelse forjage?

Hold op, hold op engang at gjøre mig
 Med Godheds evig uafbrudte Prøver
 Saa tusind Gange mere lykkelig,
 End sliq en Dnm at være det behøver.

O! denne Haand engang tilbage tag,
 Hvormed, Naturen liig, du Dag fra Dag
 Foryngede Lykkeligheder
 Omkring mig paa min Gang i Livet spreder.

Lad dog en Time stundom gaae forbi,
 Hvori jeg ei skal tænke dig, Veninde!
 Med østerlandsk Afguderis,
 Mit Væsens eneste Belgjørerinde!

Saa knæler Geberen for Solen ned,
 Der, aldrig mørknet, venlig smiler,
 Og med fornyet Liv og Kraft og Munterhed
 Hver Morgen gavmild til ham iler.

Han glemmer over Godheds Sendebud
 Den Gode, som det bød paa Himlen frem at ile.
 Hold op, Tilbedte! som Guds Sendebud at smile,
 At over dig jeg ei skal glemme Gud.

Venskab og Kjærlighed.

Du, som medsmilende leer,
 Er jeg glad, og medlidende græder,
 Naar ingen Fryd mig tindrer meer,
 Naar Død kun i Livet jeg seer:
 O Vensteb! din Skat er mig meer
 End al Jorderigs glimrende Glæder;
 Med dig i min Lykke jeg leer,
 Og med dig i min Kummer jeg græder.

Men du, som omslyngte mit Bryst
 Med Chariternes duftende Kjæder,
 Da første Gang med Zittren lyst
 Min Fanny mig lærte din Lyst:
 O Elskov! du fylder mit Bryst
 Med de høiere Himmelens Glæder;
 Med dig er min Smerte mig Lyst,
 Og med dig i min Belyst jeg græder.

Minonas Fraværelse.

Fra den sørgende Stund, da Minona forlod dine Bredder,
 Tonende Hyla! din Lunds jublende Sangerste tang;
 Saa forstummede Paphos tilforn ved Cyprias Afsted,
 Saa forstummer et Løv, Zephyr beaander ei meer.
 Memnon's Billede liig, naar Helios, daled' i Vesten,
 Lier i Skyggerne her, savnte Minona! din Skjald.
 Selv paa den glædste Fæst, din Byrddag, dør paa hans Læbe
 Glædens udbrydende Raab, qvælt i et flagende Suf.
 Ak! vi savne Minona, Minona er borte! Minona!
 Echo gjentager omsonst hist paa den hylende Bred,
 Her i den sukkeude Skov, og ak! i mit blødende Hjerte.
 Kom o tilbage! o! kom hid til dit Paphos igjen!
 Da skal dit Hyla paa ny begynde de jublende Chore;
 Da skal fremnyne dit Navn Bussenes lispelnde Løv;
 Da skal den memnonste Støtte, din Skjald, oplives og tone
 Dagens Gudinde, vor Lyst, Edelstands Elskede, dig.

Til Palmine.

Skaberens blindende Glands gjenstraaler utallige Speile,
 Et dog det andet ei ligt, klarere det end som hiint.
 See! han speiler sig selv, og afftraaler sin Guddom i alle;
 Hele den skabte Natur seer ham i Skabningens Alt.
 Mennesker skued' ham størst i Mennesker. Elfte! blandt disse
 Du det renefte, du, viser ham tydeligst mig.
 Mildere straaler hans Glands, og nærmere mig i din Ynde.
 Du mig fortryller i ham, ham jeg tilbeder i dig.
 Ham vil jeg elske som dig, og dig, som man ham bør at
 elske:
 Keen, uskyldig, med Fryd, barnlig og nøisom og tro.

Til Sønnen.

(Da hun var syg).

Til, kjærligste blandt alle milde Guder,
 O Søvn! og bring de hulde Dromme med!
 O! flyv med al den Ro, dit Smil bebuder
 Til Rosentemplet for Ustyldighed;

Hvor rundt omring't af Ungdoms Indigheder,
 Bevogtet trygt af Dydens lyse Vagt,
 Den Himmelste, jeg ene tro tilbeder,
 I mine Bønners Favn sig nys har lagt.

Du nærmer dig til mig; men lad mig kjende
 Din Mildheds hele Fylde denne Gang!
 Til bort, du ventlige! fra mig til hende!
 Og jeg skal offre dig min bedste Sang.

Ehi, sandt! jeg Arme nyder ingen Glæde,
 Som du mig skjenker ei, du Støvets Ven!
 Men skal Palmes Die vaagent græde,
 Da lad mig Arme ogsaa savne den.

Skilsmisfen.

Hun.

Snart hæves jeg til Lysets Sæde;
 Mig Gravens Mørke skrækker ei;
 O! dobbelt døde jeg med Glæde,
 Hvis Noget elskte dig, som jeg.

Han.

Bed dig kun dette Hjerte hænger;
 Dit Billed kun mit Dø seer;
 Hvis du mig ei kan elske længer,
 Jeg Elskov ei behøver meer.

Hun.

O! meer og meer, og uden Ende
 Jeg hist vil elske dig, min Ven!
 Mit Hjertes Ild skal dobbelt brænde,
 Hvor ingen Smerte dæmper den.

Han.

Din Stemme dæmpes; men dit Dø
 Mig smiler dobbelt høert et Ord;

Hun.

Jeg nærmer mig den Evighøie;
 Den synker alt, den mørke Jord.

Han.

O Gud! o Smil! o kom tilbage!

Hun.

Jeg elsker dig i Himlens Skød

H a n.

D! rinder Taarer! rinder Dage!
 D! rind mit Liv! o favn mig, Død!

Palmines Dørtgang.

Hun svandt hun, Rosen falmer, Løvet bæver,
 Biolen visner langt fra hendes Fod;
 Men meer end Rosers og Violers Duft omsvæver
 End Stedet, hvor hun stod.

Hun svandt — og Solens sidste Straaler tabtes
 I Mulm; den hele Himmelegn blev mørk;
 Og Jordens lyse Paradiis omskabtes
 Til Dødens tause Drk.

Hun svandt — og Zephyr taug, og Philomele,
 Selv Bækken taug, som lagt i nye Baand.
 Alt sukled' dybe Suk, som om den hele
 Natur opgav sin Aand.

Hun svandt — og Lundens Glæder svandt med hende;
 Med hendes Smil forsvandt min hele Lyst.
 Erindring! ene du kan atter tænde
 Dens Fakkell i mit Bryst.

D fyld min Sjæl med Mindet af den Renc,
 Du Duft, som hun i Flugten efterlod!
 Et Rosenkys oplive min Camene
 I Spor af hendes Fod!

Jeg knæle vil andægtig, og beaande
Med frygig Læbe hvert et segnet Straa,
Som — (o det segned' i vellystig Baande!)
Den Engel traadte paa,

Til, mattet af mit ømme Hjertes Stræben,
Løst, i det sidste Rys, af Livets Baand,
Jeg, med min Elstes qualte Navn paa Læben,
Dpgiver sødt min Aand.

Flyvedigte af blandet Indhold.

1782—1795.

T i l P r a m.

Du, hvis muntre Smil, da jeg den første Gang
Dig saae, din hele Sjæls Ustyldighed mig malte;
Hvis uforstilte Sprog Oprigtighed mig talte;
Og fra det Dieblil at elske dig mig tvang!

Der gives de, som troe sig høit paa Lyffens Lind,
Naar Pøblen blendende, paa Folkets Samlingssteder,
Af Dyr til Mennesker ombanned' af en Strædder,
De vinde Prisen i den Konst at gjøre Bind.

Liig Bier sværme de med Surren rundt omkring
Fra hiin til denne Blomst i Kongestadens Have,
Belrustede med den misundelige Gave,
At more hiin med Fjas, og den med ingen Ting.

Der findes Andre, som det ene Held attraae,
Paa Rangens Trappe høit fra Trin til Trin at stige;
Og som da troe sig først fuldkommen lykkelige,
Naar de det hvide Baand omskifte med det blaae.

Af al Fornoielse Hiin synes Jagten bedst;
 Han glemmer over den sin unge, kjæle Rone,
 Og gjennem Skov og Krat, ved Hornets vilde Tone
 Fortryllet, Hjort og Hind forfølger paa sin Hest.

Trompetens raske Lyd en Andens Sjæl til Kamp
 Opflammer; Fiender maae for Heltens Arme vige;
 Lad Mødre længe nok forbande grumme Krige!
 Ham fryder ene Mord og Skrig og Brag og Damp.

Hiin Seiler, som sit Skib nu synkefærdigt seer,
 Blandt blinde Skjær, med Suk: Kun Farer er paa Vandet;
 Hvor lykkelig er den, som har sit Brød paa Landet!
 Fortømrer det igjen af graadig Lyst til Meer.

En Anden elsker Mag, og finder største Lyst
 I sine Fædres Jord med egne Dyr at ploie;
 Han paa det vilde Hav ei vovede sin Troie
 For Binding af hver Skat fra Perus gyldne Kyst.

Han drifter til sin Sang, og synger til sit Glas,
 Udskilt fra Hoben i Dryaders lette Dandse,
 Kron't af Apollo selv med Pieriders Krandsse,
 Som vor Anakreon; blandt disse var Horaz.

Der Nogle været har, og gives vel endnu,
 Hvis Duffers Krone var, i glade Favnetage
 At dandse Livet hen med en elskværdig Mage,
 Som din Elisa, Pram! og iblandt dem er du.

Men jeg, jeg kjender dem, hvis Sjæle drømme ei
 Lyksaligere Lod, end Himlens næste Gave:
 En Ven, en dydig, viis, og munter Ven at have;
 En Ven, som du, min Pram! og iblandt dem er jeg.

D! maatte jeg engang dig trykke til mit Bryst!
 D! vilde du, mit Raad, min Trøst, min Leder være!
 Mit Dnsfte skulde meer af Skjebnen ei begjere,
 Og kun Horaz og du da tolkede min Lyst.

Digtertryghed.

Den, hvis Samvittighed Dyder omgjerde,
 Aldrig til Vaaben og ulmiske Sværde
 Trænger; hans fredsomme Gjørtel ei taaler
 Ladte Pistoler;

Enten han vandrer i Lybiens Heder,
 Truet af Løver, blandt Dragernes Neder;
 Eller hvor Troldene kogende væрге
 Finniens Bjerge.

Bæbnet med Dydens de himmelske Vaaben
 Hører han rolig Huronernes Raaben
 Midt i det Land, hvor med tordnende Sluser
 Niagara bruser.

Mig, mens jeg syngende dig, min Veninde!
 Drukken af Elskov, omvanket' i Blinde,
 Mødt' ubevæbnet en Uv; men den frygted'
 Musen, og flygted';

Skjøndt et Uhyre, saa farligt som hine,
 Skovene nære ved Bredden af Dvine.
 Sjelden i Løvernes sandige Rige
 Saae man dets Lige!

Sæt mig, hvor Sommeren aldrig opliver,
 Hvor ubevændret en Drken omgiver
 Bjørnenes Fjeld, fra hvis evige Huler
 Boreas kuler!

Sæt mig, hvor Solens nedfaldende Luer
 Evig forbrænde usrugtbare Luer!
 Der skal jeg dog et Elysium finde
 Hos min Veninde!

Til Helgesen.

Et Blun forsvandt, o Ven, den Tid, som hidtil skabte
 Mit Balhal i din Favn!
 At! hvor er Trøst? Kun Skræk, at jeg den evig tabte,
 Dmlyner Glædens Savn!

Flye, Morderstraale, flye til Rastrond, som udsendte
 Dig for at martre mig!
 Antænd ei dette Bryst, hvor Mod til Dvaler brændte
 Høit, før jeg følte dig!

Men nærm dig venlige, den lyse Himmels Datter,
 Mit Livs Gudinde, Haab!
 Som skaber Dag af Nat, og tidt til munter Latter
 Forvandler bange Raab:

Bemægt dig dette Bryst, og i mit knuste Hjerte
 Din Balsams Lindring gyd;
 At blot et Dieblif det døve maa sin Smerte
 Med Harpens høie Lyd!

O! hvi forbydes mig, hvad nu kun Held jeg føler,
 Min Ven, at følge dig
 Til Jordens Ender hen, hvor Midgardsormen brøler
 I vilde Stormes Skrig?

O! glad jeg skulde staae ved Masten, ved din Side,
 Og fast omfavne dig,
 Ei skulde Bolgers Slag, ei skulde Stormen slide
 Min Helgesen fra mig.

Mit Venstak skulde høit min Sjæl med Mod opflamme,
 Dg mandige min Arm
 Til at beskytte dig mod Alt, som kunde ramme
 Din Korste Helte-Barm.

Dg traf os Skjebnens Slag, jeg Vellyst skulde smage
 Ved dog at døe med dig.
 Mig røves denne Trøst; dog har jeg een tilbage,
 Er du kun lykkelig.

Min Sang skal følge dig igjennem Storm og Torden
 Dg Brag og Hvirvlers Strig,
 Hvor Dybets Bølger høit, som Døvrerne paa Jorden,
 Mod Himlen taarne sig!

Naar Skyen brøler huult, og naar Orkanen bruser
 I styrtende Dravat,
 Naar Nattens røde Lyn blandt forte Storme suser
 Igjennem Dybets Nat;

Da skal min Genius staae hjælpsom ved din Side,
 Dg Musen skjærme dig,
 At gjennem Oceanets Bølger du maa glide
 Did, hvor du ønsker dig.

Ved Herman Henrik Rønnemans Død.

Seg leies ei til Sang. Min Muse lyder
Ei Mecenaters og Patroners Bud;
For Guld den aldrig kalder Laster Dyder,
Dg Jordens Røver Jordens Gud.

Keen er min Cither. Aldrig klang dens Strænge
Bed Leilighed til Glimmerboblers Priis.
Den rige Daare segne! den skal hænge
Laus, uden Lyd om Statsforliis.

Men af! Naar Dydens Søn forlader Jorden;
Naar Biisdoms unge Helt forlader den;
Da græder jeg, og Harpens hule Torden
Forkynder, jeg har tabt en Ven.

Af! i sin Kommes lyse Morgenrøde
En Sol for dig, mit Fødeland, gif ned;
Du tabte, da min unge Ehrichthon døde,
Du, Danmark, tabte meest derved.

Men du, som kjender Sympathie, hvis Hjerte
Som egen Dval fornæmmer Brødres Strig,
D! deel en Faders og en Moders Smerte
Bed en betroet Engels Liig;

Dg græd med mig, som Himlen gav den Lykke,
Hver Dag at see ham, Barn endnu, sin Sjæl
Med Unglingens Fuldkommenheder smykke,
Til Fædres Fryd og Statens Vel!

D! han er død! jeg saae hans Sjæl, og spaaede:
 Du bliver døende Forældres Trøst;
 Du bliver stor engang i Fredriks Naade,
 Og elsket i hver Landsmands Bryst!

Af! han er død, den ædle, fromme, gode!
 Bort Haab, vor Fryd er skjult i Gravens Skjød;
 Nu hylér Sorgen der, hvor Glæden boede;
 Skræk tordner der, hvor Jubler lød.

Thi han er død, og kommer ei tilbage;
 Forgjeves er hans Moders vilde Skrig;
 Forgjeves er hans Faders ømme Klage;
 Omsomst jeg græder ved hans Liig.

Forgjeves, qvalt i Taarer, min Camene,
 Den Trøst, hun mangler selv, her stammer ud:
 Dig, Fader! trøster ingen Melpomene;
 Dig, Moder! Ingen uden Gud.

Han vinkte! alt for skjøn til Støv, han iilte,
 Og tog sin Indling atter i sin Haand,
 Keen som han sprang deraf — og Drengen smilte
 Ved Vinket, og udgav sin Aand.

Til Fane.

I Kummer svunde bort din Ungdoms Dage,
 Blandt Mindeglimt af spæd Ufskyldighed,
 Hvis tabte Fryd du ønskte dig tilbage
 Dmsonst, o Ven! og græd.

Du reiser bort. Vent ikke hist at finde
 Den No, som Skjebnen negtede dig her;
 I Kummer skal dit Liv og der bortsvinde,
 Du og skal græde der.

Chi du vil bringe med dit ædle Hjerte,
 Dg naar var her den Vædle lykkelig?
 D! Dydens Lod er Strid og Haan og Smerte,
 Dg den skal følge dig.

Men, naar du vanter om bedrøvet, ene,
 Dg blander dine Suf med Stormens Skrig
 Blandt Eggerøens mosbegroede Stene,
 Hvis Echo spotter dig;

Dg langt fra Nannas Blif, fra Benners Arme,
 Fra Dale, hellige ved hendes Fjed,
 Du gjennemtænker, med fortvivlet Harme,
 Din Ulyksalighed;

Tænk da, der vandrer om i Herthas Egne
 En Ven, som, spottet, lider med dig nu,
 Som søger No forgjeves allevegne,
 Ulykkelig, som du.

Til min Søster.

Paa hendes Confirmationsdag.

Skjøn er Purpur-Rosen, naar dens Mund
 Aabner sig, og friske, dobbelt røde
 Dens jomfruelige Læber møde
 Solen i den feire Morgenstund;
 Bestenvindens Kjøle den omluster
 I de hede Middagsstraalers Ild;
 Blidt bedrøvet, yndig, stille, mild
 Beemød i dens Aftenluning dufter —

Skjøn er Himlen, naar i Purpur-Glands
 Rosens Brudgom frem af Osten træder,
 Og en Hær af Livets vakke Glæder
 Møder den i Jubelchores Dands;
 Lystudspredende den glad fremiler,
 Blomstersmykket hilser Dalen den,
 Skoven tager Fugles Sang igjen;
 Al Naturen rundt omkring den smiler —

Men saa skjøn er Purpur-Rosen ei,
 Men saa skjøn er Morgenrøden ikke,
 Som Uskyldighed i Pigens Blikke,
 Naar hun gaaer paa Dydens Himmel-Vei;
 Guds frygt hendes unge Sjæl bevarer,
 Aldrig snubler hendes lette Fod;
 Munter danser hun sit Maal imod,
 Fryg i Himlens Baretægt for Farer.

Denne Bei, Marylli! vandre du
 Tro til dine Dages Aftenrøde!
 Naar dig Jordens Smiger-Slanger møde,
 Kom din Pagt med Himmelen ihu!
 Da skal han, som Dyden ei forlader,
 Af hvis Hænder Solens Purpur flød,
 Han, som dig og Rosen rødme bød,
 Her og hisset signe dig, som Fader.

Til Faville.

Da han reiste til Norge.

See Støvet, hvis i denne Livets Scene
 Slet intet Lys opklarte Tvivlens Nat!
 O vee den Ven, som af sin Ven forladt
 Da fandt sig uden Haab i Mørket ene!

Lig Tantalus sin flux forsvundne Drik,
 Da tørre Læbe Bæg'ret neppe rørte,
 Forbande skulde jeg det Dieblif,
 Som dig, du Wdle! mig imøde førte!

Forbande skulde jeg det falske Nu,
 Som mig en flygtig Trylleglæde skabte,
 Hvori jeg saae med Smil en anden Du,
 For evig at begræde hvad jeg tabte!

Nei flye, min Sjæl! fortvivlte Raseri,
 Der myrder selv den Glæde, Dyder tænde,
 Med den affindige Philosophie,
 Som slutter: Alt med Døden har en Ende.

Trods Robinet, Helvetius og hver,
 Som med Voltairist Vid Fornuft forjager,
 Jeg troer et Liv, hvor den, som var mig kjær,
 Mig ingen sydlig Bind saa let borttager.

Til Dydens Ven.

Ved Bergers Død.

Gi Lægen blot, som hans Exempel lærte,
 Som ledtes ved hans faderlige Raad;
 Men hver, som kjendte hans det sjeldne Hjerte,
 Deeltager ved hans Bortgang i min Graad.

Selv du, som med et Mod, der aldrig svigter,
 End ei paa Hoffets glatte Trappers Gis,
 I Stilhed stræber ved opfyldte Pligter
 Alt vinde din Bevidstheds egen Priis —

Dg du, som ene samler, for at sprede
 Hvad du fortjener ved din egen Flid;
 Som til hver Jammers Lindring glad er rede
 Med din fra Dagens Nødtørst sparte Hvid —

Du Himlens Ven, som ene Belyst finder
 I Dydens vundne Seier i dit Bryst,
 I Graads Aftorren paa den Usles Kinder,
 Og i Fortryllesen af Andres Lyst!

Dit Mønsters Tab i Berger du begræder:
 „Hvor er en Læge,“ raaber du, „som han?
 „Hvo brugte saa til Landets Fryd og Hæder
 „Foreent Erfaring, Kundskab og Forstand?“

„Hvo led, som han, ved sine Brødres Smerte?
 „Hvo var saa redebøn at lindre den?
 „Hvo leved', tænkte, talte, handled', lærte
 „Saa viist og venligt, som min tabte Ven?“ —

Aftør din Taare! Bergers Land omsvæver
 Endnu sit elskede, forladte Land:
 „Min Callisen!“ saa sang Hygæa, „lever!“
 Som Berger længe — længe leve han!

Den brave Digter.

Tilregnet Hr. Pastor B. K. Hjort.

Den Mand fortjener Digternavn,
 Som med Forstand sit Bid regjerer,
 Som skjønner Almues sande Gavn,
 Og Lyst til Borgerdyd formerer.
 Thi Gud velsigner saadan Sang,
 Men aldrig tomme Bjælders Klang.

Du, Sanger! derfor tænke maa,
 Vel ogsaa føle — men til Maade;
 Du maa Fornuftens Brug forstaae,
 At ei din Phantastie skal raade.
 Blot Dperqvækker snart faaer Stam,
 Selv Frøer spille Gjet med ham.

Gaae trolig i Naturens Fjed;
 Du finder, hvad du ærlig søger.
 Læs Mennesker til Tid og Sted,
 Det nytter meer end alle Bøger.
 Boglærdom agtes snart for Tant,
 Men Sjælens Die skuer grandt.

I Hjertet maa du holde Fred!
 I Hjernen Alt i Orden være!
 Hav hist en god Samvittighed!
 Og her foreente Tankers Hære!
 Saa kan du trodse Livets Nød
 Og Klaffer og Forfatterdød.

Vær mod din svage Læser mild,
 Gud satte dig for ham til Leder;
 Føer ham paa Roser aldrig vild,
 Skyt Faunernes Uteerligheder.
 Med Smaafeil skjemt og overbær,
 Men streng mod Last og Udyd vær!

For Alting være Pligt og Dyd,
 Hvad du din Læser vil indgyde;
 Den blotte Tro er Klokkelyd;
 Man blot med Ord ei Gud kan lyde.
 Hvo følger tro Fornustens Bud,
 Og gjør sin Pligt, adlyder Gud.

Hold kun din Læser altid fro
 Med kraftig, nærsom Mad og Drikke!
 Dit Taffel være Sundhed tro,
 Hvert Digtertaffel er det ikke.
 Dvæg Vandrerens paa modig Bei,
 Og styrk ham, men beruus ham ei.

Her seer den unge Digter nu
 I kort Begreb min Digterlære.
 Du skjönt den efterlever, du,
 O Hjort! dets skee dig evig Ære!
 Saa længe tro du følger den,
 Er hver det Godes Ven din Ven.

I Biser klang det længe nok:
 Kun elste, drikke, drikke, drikke!
 Det kunde deres hele Flok,

Men andet kunde de og ikke.
 Du fandt, at Harpens Tryllelyd
 Blev givet os til ædel Fryd.

Du foregaaer hver Sanger smukt
 Med Mønster selv, som med Exempel.
 Du lærer Flid og Dyd og Tugt,
 Du straalet skal i Musers Tempel.
 Og Fremtids Slægt skal takke dig,
 Naar Ingen mere hører mig.

Til Schleppegrell.

(Under Evalds: „Haab og Erindring“ i hans Stambog.)

Lig Memnons Støtte, kold og uden Liv,
 Mit Orgel ubevidst, jeg stod
 I Nattens Mulm, hvor sjældne Lyn af Fryd
 Forgjeves glimted' mig imod.

Men Memnons Støtte lig, da Phoebus, rød,
 Fra Himmelbuens østre Rand
 De første Straaler paa dens Isse stød,
 Og tændte dens Metal i Brand;

Jeg pludselig blev varm og fuld af Liv,
 Da Dans Begeistrings-Sol opgik;
 Jeg sang; din Glands, o Evald! var det Bliv,
 Hvorved mit Orgel Stemme fik.

Din Hymnes Straaler tændte første Gang
 Med apollonist Ild min Sjæl;
 Og aldrig glemmer jeg, at denne Sang
 Var Evalds Sang til Schleppegrell.

Tillegnelse,

med Folger Danske, Oper i tre Acter.

Til Kronprindsesse Louise Augusta.

Thronens Glans og Hoffets Pragt ei blinde
 Den, som luttredes i Himlens Ild,
 Ved at see, vor Nordens Huldgudinde!
 Ynde, Bid og Fromhed i dit Smil.

Ynde, Bid og Fromhed! Eder ene,
 Ikke Hoffets Pragt og Thronens Glans,
 Rækker den fortryllede Gamene
 Sin usmittede, skjøndt ringe Krands.

Længe du, vor Huldgudinde! smile
 Blid og viis og god og elsket her!
 Og til dig skal alle Muser ile
 Med en Krands din Ynde mere værd.

Romancer og Ballader.

1782—1796.

D i g t e r d r ø m m e n

eller

den sovende Semire.

Den eensomme Stov
 Gienlød af forelskede Toner;
 Og Trostabs og Kjærligheds Lov,
 Mens sødt, o Semire! du sov,
 Omjublede Dryadernes Throner;
 Hvor fjædrede Sapphoers Klager
 Gjenkaldte de bortfløine Mager.

Jeg listede mig
 Til Leiet i Skyggen af Bogen;
 Zephyrerne boltrede sig
 I Lov, da jeg nærmede mig:
 „D! røber mig ei ved jer Spøgen!“
 Saa hvisted' jeg til dem, og iulte
 Did, hvor min Tilbedede hvilte.

Her stod jeg og saae;
 Og ønskte, med smægtende Blikke,
 Et Kys kun, for strax at bortgaae.
 Hvor skjald jeg! den Yndige laae,
 Og slumred', og mærkte mig ikke.
 Saa laae den homeriske Skjønne
 For Paris engang i det Grønne.

Da sukted' til dig,
 Sødtsmilende Venus! din Sanger:
 Tillad kun den yderste Flig
 Blot eengang at kyskes af mig;
 Det er jo dog lidt, jeg forlanger.
 Og medens jeg kysker, Gudinde!
 Hold Styr paa de spøgende Binde.

Jeg bukked' mig ned,
 Og kyste kun Fligen, og bæved'
 Af Frygt, at hun vaagned' derved;
 Thi Læben berørte det Sted,
 Hvor Kjærligheds Himmel sig hæved'.
 Den Yndige vedblev at sove:
 D turde jeg mere dog vove!

Bellystige Nu!
 Paa rødmende Lilie-Rinder
 Min Mund sig nu hefted'; men du,
 Sødtsmilende! slumred' endnu;
 Og fyrig og frit, uden Hinder
 Jeg kysfed', og kysfed' dig atter,
 Du Himmelens yndigste Datter!

Hist kom han: du seer,
 Letvingede Søn af Cythere!
 Saa bad jeg, hvor passende her
 Anbragtes en Piil eller fleer!
 Naar pleied' du langsom at være?
 Lad ene mig Arme ei brænde;
 Viis ogsaa din Magt over hende!

Den spøgende Gud!
 See, sagde han, der har du Pile,
 Med Buen; skyd selv dem kun ud,
 Og, hvor du vil, ramme dit Skud!
 Jeg selv mig en Smule maa hvile.
 Aglæe med Roser bedækked'
 Det Sted, hvor den Lille sig strækked'.

Lyksalige jeg!
 Udbrød jeg, og Buen opspændte;
 Og Pile paa Pile nu fløi.
 Den Indige mærkte det ei;
 Men Kysse paa Læberne brændte,
 Som vidnebe sødt om den Flamme,
 Jeg tændte, ved rigtig at ramme.

Jeg sigted', og skjød,
 Og spændte, og sigtede atter.
 Hvor smilende, blussende, rød,
 Hvor yndig, hvor kjælen og sød
 Læge Himlens uskyldige Datter!
 Hun drømte, hun smilte, hun spøgte.
 Hver Piil hendes Inde forøgte.

Men pludselig svandt
 Den Indige, Rogger og Bue;
 Mens Eos af Havet oprandt,
 I Ætherens østlige Kant,
 Med tusindfold straalende Luc.
 Forundret og frygtsom og ene
 Jeg stod under quiddrende Grene.

I glimrende Sky
 Sank ned Harmoniernes Fader;
 Ham fulgte Parnassets de ni
 Gudinder, som dansed' forbi
 Min Studsen i verlende Rader.
 De sang; og fortryllet og bange,
 Jeg hørte de himmelske Sange.

Rom, sagde han, kom!
 Tag her mod den Lesbiske Lire!
 Den stemte til Hymner for Rom
 Min Flaccus! du stemme den om
 Til Sang om den Danske Semire!
 Jeg vaagned' af Fryd — men med Blunden
 Var Synet og Liren forsvunden.

Den visnede Maiblomst.

Til Grevinde Charlotte Schimmelmann.

Jeg spired' frem til moden Duft;
 Men langsomt i den kolde Luft
 Jeg Arme spired frem;
 Jeg blev imellem Torne fød;
 Jeg smægted' i min Moders Skjød;
 Jeg alt for liden Ræring nød,
 Og vorte mellem Liv og Død
 I mit for kolde Hjem.

Medlidende mig Phoebus saae,
 Paa Sandet, mellem Torne staae,
 I Natten, kold og svag;
 Han brød mig af, og tog mig op,
 Og aanded' i min spæde Knop:
 Du ikke ganske visne skal;
 Kom med til min Venindes Sal,
 Til Ræring og til Dag!

Han bar fra Stedet, hvor jeg stod,
 Mig hen til hendes skjønne Fod;
 Og Foden traadte mig;
 Jeg fandt dens kjælnæ Tyngde fød,
 Og ønsked' under den min Død.
 Til anden Undertræden vant,
 Jeg denne saa livsalig fandt,
 Og jeg var lykkelig.

Men af! hun blifte ned, og saae
 Den spæde Blomst, hun traadte paa,
 Og mildt hun tog den op;
 Og bar den i sin skønne Haand,
 Og gav den apollonisk Mand,
 I det med Smilen hun udbrod:
 Jeg dig vil ikke træde død,
 Du lille spæde Knop!

Hun bar mig hen omhyggelig
 Til Solens Skin, og satte mig
 I kvægende Chrystal;
 Hun ofte skjenkte mig et Smil,
 Der meer end Solens Straalers Ild
 Fulmodned' min udsprungne Knop,
 Og alle Blade fristed' op
 I Glemsel af min Dval.

Men o! det varede saa kort,
 Min indre Næring svinder bort,
 Og, af! jeg visne maa.
 Jeg døer, omplantet uden Rod,
 Og døer ei meer ved hendes Fod;
 Jeg visner her paa Glassets Mand.
 O! grusom satte hun i Band
 Den Blomst, hun traadte paa.

R o s e r n e.

Til Grevinde Sybille Reventlou.

Da jeg fik dem.

Skjønne, kjæle Roser! visner ikke!
 Blomstrer trygge her hos eders Ben!
 Eders spæde Torne frit ham stikke,
 Eders Duft helbreder ham igjen!
 Eders kjæle Spyd omsonst ham true!
 Gjerne lider han, hvad Amor led,
 For i eders Purpursmiil at skue
 Billedet paa skjøn Ustydighed.

Skjønne, kjæle Roser! visner ikke!
 Duster indtil Dagens Ende sødt!
 Duster end i Nattens Dieblikke,
 Naar Naturens sidste Smiil er dødt!
 Solen atter frem i Morgen iler,
 Og opvarmer mildt den kolde Luft;
 Naar dens første Blik til Jorden smiler,
 Lad det vække mig i eders Duft!

Da de visnede.

Røde Roser! Eders Purpur blegner;
 Hvide Roser! Eders Sne blev graa.
 Ak! saa falmer, svinder, mattes, segner
 Al den Skjønhed, Solen blomstre saae.
 Roser! Eders sidste Smiil mig minder
 Hendes Smiil, hvis Haand J blomstred' i;
 Dgsaa dette Smiil engang forsvinder!
 Grumme Roser! ak! hvi visned' J?

O! vi haabede den stolte Lykke,
 Tryllet født i hendes Haand af Lyst,
 Hendes skjønne, skyldfrie Barm at smykke,
 Og engang at døe paa hendes Bryst!
 Af! vi maatte hendes Smil forlade;
 Og af hendes Haand modtag os du;
 Grumme! derfor falme vore Blade.
 Grumme Sanger! derfor døe vi nu.

Lenardo og Blandine.

(Efter Bürger.)

Blandine sad hisset, Lenardo stod her,
 Ungdommelig Munterhed straalte fra hver:
 Hun, mellem Prindsesser en lysende Sol,
 Han, Unglingers Zjør bag den Skjønnes Stol.

Til Lands og til Vands, fra Paris og fra Rom
 Mangfoldige Fyrster og Herrer der kom,
 Med Guld og med Perler og Ringe belæst,
 At frie til den Skjønne, som hver kunde bedst.

Men aldrig Prindsessen var Perler og Guld
 Og Ringe med glimrende Stene saa huld,
 Som Rosen, der visned' paa sneehvide Bryst,
 Af Unglingen hemmelig pluffet og lyst.

Den skjøne Lenardo var ædel og god,
 Skjøndt ei i hans Arer flød adeligt Blod.
 Een Gud har jo skabt baade Ridder og Træl;
 Tidt boer i den Ringe den ædlere Sjæl.

Engang, som i Haven de samlede sad,
 De Fyrster og Herrer i glimrende Rad,
 Dg spægede sig med den kjelige Frugt,
 Som vims af den flinke Lenardo blev plukt,

Da tog af sin Sølvkors i yndige Skjød
 Prindsessen en Pipling, saa rund og saa rød;
 Dg rakte med sneehvide Haand ham den hen,
 Dg sagde med Smil, da hun rakte ham den:

„Tag det for din Umag! Alt yndigt og godt
 „Dg nydeligt vorte for Prindsen ei blot.
 „Det uidentil er saa velsignet og kjønt;
 „Gid det, som er inden, var dobbelt saa skjønt!“

Dg see! da den Yngling sig hurtig stjal hjem,
 Da tog han, o Himmel! en Seddel herfrem!
 Den Seddel i Blet saa hemmelig stak,
 Derpaa denne søde, fortrolige Snak:

„Du skjønneste Yngling, hvor Diet seer hen!
 „Meer yndig end alle de glimrende Mænd!
 „Meer ædel end disse, høimodig og god,
 „Skjøndt ikke fremblomstret af adelig Rod!

„Dig har jeg for Alle til Ven mig udseet;
 „At see dig og ynde dig, Elskte, var Gæt.
 „Af Længsel fortæres min bævende Barm;
 „Jeg ikke faaer No før, o Ven! i din Arm.

„Bed Midnat al Slummer og Hvile forkast,
 „Dg skynd dig til Træet i muligste Hast,
 „Som Kjærligheds Æble dig bar! Paa det Sted
 „Dig venter lidt kjærligt, som . . . Nok du nu veed.“

Det tyktes den Yngling saa ængstlig og vel,
 Saa vel og saa ængstlig; hans tvivlende Sjæl
 Nu tumledes hist, og nu tumledes her,
 I Haabets og Frygtens urolige Færd.

Dog, da det lidt hen imod Midnatten gled,
 Dg alle smaa Stjerner taus blinkede ned,
 Da sprang han af Leiet, al Hvile forlod;
 Dg ilte til Stedet, hvor Brevtræet stod.

Dg, som han saa stille, saa ventende sad,
 Da rasled' i Lunden det bævende Blad.
 Han lytted'; da tog det ham hurtig ved Arm;
 Da mærktes en Aande, saa kjælen og varm —

Dg, førend en Lyd ham fra Læberne før,
 Det drukned' i heftige Kysse hvert Ord —
 Dg, førend det hviffed' ham hvidt eller sort,
 Med bløde smaa Hænder det førte ham bort.

Det førte ham tyst i letsvævende Fjed:
 „Kom søde, kom elskede Yngling, kom med!
 „Koldt aander her Luften! Gi Pels, eller Frak
 „Befjerner os — kom i mit stille Gemak!“

Det drog over Torn, over Lidsel og Steen
 Ham til en bebustet Ruinhvælving hen;
 Der skimred' en Lampe; det drog, ved dens Skin,
 Til sidst ham til Enden af Gangen, og ind.

I Slummer var Alting indhyllet; dog nei!
 Forræderens Døe tillukkedes ei!
 Lenardo! Lenardo! hvor vil det dig gaae,
 Naar Hanerne gale, naar Lærkerne flaae?

Langt ude fra Spaniens største Provinds,
 Var kommen en stolt og høipralende Prinds,
 Med Perler, med Guld og med Ringe belæst,
 At frie til den Skjønne, som han kunde bedst.

Han brændte, han tørsted' med smægtende Mund;
 Men tørsted', og smægted' omsonst i Burgund.
 Han beiled' forgjeves Aar ud og Aar ind;
 Men vende tilbage kom ei i hans Sind.

Nu havde den Stolte, som let man kan troe,
 Ved Dag og ved Nat hverken Rast eller Ro;
 Og havde med Lumst og forræderisk Id
 Sig sneget i Haven paa selv samme Tid;

Dg havde det mærket, og havde det seet,
 Hvad nær ved, tre fire Skridt fra ham, var steet;
 Da skar han med Tænder, bed blodig sin Mund;
 „Du snart skal det vide, Regent i Burgund!“

Dg ilte paa Timen at melde, som sagt.
 Ham standsed' forgjebes den truende Bagt —
 „Nu maa jeg, nu vil jeg til Kongen!“ han svor,
 „Ham venter et Oprør, ham truer et Mord!“ —

„Ho! Holla! Vaagn op du, Regent i Burgund!
 „Din Stamme, din Ære besudler en Hund!
 „Blandine, din dydige Datter, i Seng
 „Fordriver sin Tid med din nedrigste Dreng!“

Det faldt paa den Gamle, som knusende Sværd;
 Han havde den eneste Datter saa kjær!
 Hun meer ham end Kronen og Scepteret var,
 Ja! meer end den Skat, som al Jorderig har.

Bild reiste han derfor af Sengen sig nu:
 „Det lyver du, Skjelm, med forræderisk Hu!
 „Dit Blod det undgjælde! det drikke Burgund,
 „Fald mig bedrager din giftige Mund!“ —

„Her stiller jeg, Gamle! mig selv dig til Pant!
 „Op! skynd dig! saa finder dit Die det sandt!
 „Mit Blod det undgjælde! det drikke Burgund,
 „Hvis Bøgn besmittet min varslende Mund!“ —

Da fremløb den Gamle med blinkende Spyd,
 Ham ledte den Lumske med blodgjerrig Fryd;
 Dg drog over Torn, over Tidsej og Steen
 Ham til den bebussede Muurhvælving hen.

Her knejsede fordum et fyrsteligt Huus,
 Som nu var af Elde nedmuldret i Gruus;
 End hvælved' sig Kjeld'ren og Hallen, foran
 Bedækket med Tidfler, med Torn og med Sand.

Faa kjendte dens Aabning i Krattet; men hver,
 Som kjendte den, fandt uden megen Besvær
 En hemmelig Dør til de Bærelser smaa,
 I hvilke Prindsessen om Sommeren laae.

En Kjærligheds Lampe ved Indgangen hang,
 Mildt skimrende gjennem den natlige Gang.
 De holdt deres Aande, de traadte saa tyyst
 I Gangen, af Kjærligheds Lampe belyst —

Dg nærmede sig til den lukkede Dør —
 Dg stod der og lytted' — „Hør, Konge! nu hør
 „Eys! hør, hvor det hvisker! hør, Konge, hvert Ord!
 „Hør! — troer du end ikke, saa aldrig du troer.“ —

„O Elskte! min Elskte! hvi modfalder du
 „Hos mig, som er evig din Eiendom nu?
 „Om Dagen adlyder jeg kongeligt Bud;
 „Nu lyder jeg Elskovs, nu er jeg din Brud!“ —

„O skjøne, tilbedte Prindsesse! var du
 „En fattig Slavinde, hvor henrykt da nu
 „Jeg Kjærligheds hele Lyksalighed nød!
 „Men nu er min Elskov min Angst og min Død.“ —

„O Elfte! min Elfte! lad fare den Stræf!
 „Er jeg en Prindsesse? betragt mig! vær kjæk!
 „For Krone, for Scepter og gyldene Rarm
 „Jeg valgte mig Kjærligheds Nof i din Arm.“ —

„O skjønneste Skjøne! ved List eller Tvang
 „Dit kjærlige Løfte vil brydes engang!
 „Bed Beilen og Beilen, om langt eller kort,
 „Tilfidsst dog en Prinds dig som Brud fører bort!

„Vel bruser en Bølge, vel stormer en Sky;
 „Men Bølgerne falde; men Stormene flye:
 „Som Vinden og Vandet er qvindeligt Sind!
 „Din Elskov forsvinder som Vand og som Vind.“ —

„Lad beile, lad beile saa mange der vil!
 „Jeg ene skal evig kun dig høre til —
 „Min Elfte! min Engel! vær fyrig og fro!
 „Mit Løfte jeg evig skal holde dig tro.“

„Som Vind og som Vand er mit elskende Sind —
 „Vel bortrinde Vand, vel henvifter Vind;
 „Dog alle bortrinde, henvifte dog ei;
 „Saa evig min brændende Elskov og ei.“ —

„O skjøne Prindsesse! dog vanker mit Mod;
 „Tungt anes mig Skræk i det iisnende Blod:
 „Den hevrende Himmel den Ring sønderbrød,
 „Hvorover ei Kirkens Betsignelse lød.“

„Hvis Kongen — o! hvis han opdager den Færd,
 „Da drypper mit Blod fra det ryggede Sværd!
 „Da maa du, belænket i Hulen nedsat,
 „Hengræde dit Liv i uendelig Nat.“ —

„Ei Himlen, min Ven! sønderriver det Bånd,
 „Som Trostak os fletter med Kjærligheds Haand.
 „Den salige Belyst i natlige Ro
 „Seer ingen Forræder, veed ene vi To.

„Kom, elskede Brudgom! o kom i min Arm!
 „Kom! kys mig! og tryk mig i Lyst til din Barm!“ —
 Da kyste han fyrig den lofkende Mund,
 Dg Frygten forsvandt i det salige Blund.

De kystes og favntes saa heftigt, saa tidt;
 De dreve den salige Spøgen saa vidt. —
 Da raste de Bidner, da vilde de frem;
 Men Slaaen og Laasene hindrede dem.

De bleve, de venteb' med fraadende Mund;
 Saa venter paa Haren den lurende Hund.
 Derinde tilsidst, efter mattende Lyst,
 Blev tungt og uroligt den Elskendes Bryst:

„Prindsesse! vaagn op! lad din Elsker nu gaae!
 „Hør galende Haner alt Morgenens spaae!“ —
 „O Elfte! o bliv, indtil tredie Gang
 „Os Hanerne vække ved Morgenens Sang!“ —

„O elste Prindsesse! see Morgenens grye!
 „O slip mig! før Solen staaer op, maa jeg flye!“ —
 „O Elstede! bliv! de smaa Stjerner dog ei
 „Forraade den Elstendes lønlige Bei.“ —

„Vaagn, elste Prindsesse! jeg hører en Lyd;
 „Ak! Svalen forkynder alt Morgenens Fryd.“ —
 „O Sødeste! bliv dog! — du hører ei den,
 „Men klagende Nattergal, Kjærligheds Ven.“ —

„Nei! slip mig! alt Hanen har galet, og rød
 „Frempipper alt Dagen i Morgenens Skjød!
 „Alt Lærkerne synge — hvor gyser min Sjæl!
 „O, slip mig! mit Hjerte vil briste! Lev vel!“ —

„O Søde! — Farvel da — nei! bliv dog — Farvel!
 „O Gud! men hvi zitterer saa bange min Sjæl? —
 „Kom! viis mig dit Hjerte! — det banker saa mat!
 „Hold af mig, du Sødeste! — kommende Nat!“ —

„Sov rolig! sov sødt!“ ... og nu smutted' han væk;
 Men kold i hans Arer krøb dødelig Stræk;
 Rundt om sig han lugtede Liig — og med Rød
 Han raved' til Enden af Gangen, som død.

Hu! fremsprang de Tvende; med mordsfulmet Arm
 Hver stødte sit Spyd i hans bævende Barm:
 „Der har du dit Scepter! regjer nu Burgund!
 „Der har du din Medgift, forbandede Hund!“ —

„O Jesu Maria! forbarm dig! og staa“ . . .
 Da bruste hans Dine — han opgav sin Aand;
 Dg uden Beredelse, Trøst, eller Ven
 Hans tvivlende Sjæl foer til Ewigbed hen.

Forræderen hugged' med snysende Harm
 I mange smaa Stykker hans blødende Barm:
 „Kom! viis mig dit Hjerte! det banker saa mat!
 „Hold af din Tilbedede — kommende Nat!“ —

Dg rev ham det ud af det blodige Bryst —
 Dg kjolte sin Nasen i Helvedes Lyst:
 „Der har jeg dit Hjerte! af! banker saa mat!
 „Hold af mig, du Sødeste! — kommende Nat!“ —

Prindsessen imens i urolige Blund
 Sig kasted' i Søvne; fælt drømmede hun:
 Om blodige Perler i blodige Krands,
 Om blodige Brudgom og Spøgelses Dands.

Dg vred sig i Sengen, saa mat og saa svag,
 Koldt frøedende, hele den følgende Dag:
 „O kom dog, o Midnat! du Kjærligheds Ven!
 „Dg bring mig, min Engel, min Belyst igjen!“ —

Dg da det lidt hen imod Midnatten gled,
 Dg alle smaa Stjerner taus blinkede ned:
 „D, see mig! hvad anes dig, bævende Bryst?“
 Da aabnedes Døren saa frygtelig tyft:

En Ridder i Flor og i Sorg=Talar
 Paa to Keridoner to Liigfalter bar,
 Med dødelig Taushed og rædsomme Blif
 Han satte dem ned for Prindsessen, og gif.

Ham fulgte en Ridder i snehvid Talar:
 En blodig og sønderbrudt Ring han frembar;
 Med tause Gebærder og stirrende Blif
 Han lagde den ned for Prindsessen, og gif.

Bag ham kom en Ridder i Purpur=Talar:
 Et Guldkar, forseglet med Vaab'net, han bar,
 Omvundet var Laaget og Hanken med Sort;
 Han satte det tiende ned, og gif bort.

Tilfidsf kom en Ridder i Sølvors=Talar:
 Et kongeligt Brev han i Hænderne bar,
 Dg gav den halvdøde Prindsesse det hen,
 Dg buffed' sig taus, og gif baglænds igjen.

Dg see, da med Zittren hun aabnet det fik,
 Dg gjennemløb Skriften med rullende Blif,
 Det fornedes for den Elendiges Syn,
 Dg kold foer hun sammen, som truffen af Lyn.

Dg da hun den spæde matzittrende Krop
 Med frygtelig Kraft fik af Sengen reist op:
 „Hop! hopsa!“ da sprang hun, „hei lystig! sving om!
 „Hei! Spillemand! frist! paa min Bryllupsdag! kom!

„Kom, Spillemand! skynd dig! stem op til en Dands,
 „Jeg svæver fra Jorden! hist vinker min Krands.
 „Nu danser I Prindsen fra fjern og fra nær!
 „Hei lystig! I Fruer og Herrer! — kom her!

„Op! lystig! — at før var mit Hjerte saa sygt —
 „I Fruer og Herrer! hvi leer I saa stygt?
 „Min Brudgom, min Brudgom er han — jeg er Brud!
 „Os Himmelens Engle troloved' — o Gud!

„Til Dandsen! til Dandsen! — hvi nøle I? See!
 „Saa lee de! saa lee de! — jeg ogsaa kan lee!
 „Væk, Adelspat, væk dog! du stinker — o flye!
 „Du stinker af stinkende Hovmod — fy! fy!

„Hvem skabte paa Jorden vel Ridder og Træl?
 „Tidt boer i den Ringe den ædlere Sjæl! —
 „Min Brudgom er skøn og høimodig og god;
 „Dg han kan foragte høiadeligt Blod.

„Hei! Spillemand! lystig! spil op til en Dands!
 „Jeg svæver saa let; thi du vinker, min Krands!
 „Hop! heisa! Trallalla! Hop! heisa! ha! ha!
 „Min Bryllupsdag er det! Trallalla! Tralla!“

Saa sang hun og hopped', saa sprang hun og sang,
 Til Dødsbuggen iiskold paa Panden udsprang;
 Dødsbuggen paa blegnende Kinder nedflød,
 Og mat hun paa Gulvet omtumled', som død.

End reiste hun sig, før hun opgav sin Aand,
 Og strakte mod Karret den dødmatte Haand;
 Og tog det i Skjødet, og stirred' derpaa;
 Og aabnede Laaget, og saae hvad der laae.

Da damped', da banked' det mod hendes Bryst,
 Som om det end slog imod hendes i Lyst —
 Da styrtede Taarernes blodige Flod,
 Og blandede sig med den Elskedes Blod.

„D blodige Jammer!“ trykt tæt til sin Barm,
 Hun Guldkarret holdt med omfavnende Arm.
 „D blodige Hjerte! slaae heftig endnu —
 „Slaae heftig mod mit! o det bløder som du!“

End damped', end banked' det mod hendes Bryst,
 Som om det end følte sig nær ved sin Lyst —
 Og stærkere Taarernes strømmende Flod
 Nu styrted' af Dinene ned i dets Blod:

„Jeg leved' for dig, og nu døer jeg med Lyst —
 „D Hjerte! du trykker — du knuser mit Bryst!
 „D Jesu Maria! — forbarm dig — og du —
 „Jeg kommer — din Brud — o slaae heftigt — endnu.“

Da zittrede Hjertet imod hendes Bryst,
 Som om det end stræbte mod hendes i Lyst.
 Fra brisende Blik faldt en Blodsdraabe ned —
 Det sidste Gang zittred' — og hendes brast med.

Dg Sjælen fløi bort til sin vinkende Ven —
 Til Kongens Gemakker man stormede hen;
 Høit blandede Skrig gjennem Salene lød:
 „Prindsessen — o Konge! — Prindsessen er død.“

Det faldt paa den Gamle, som knusende Sværd;
 Han havde den eneste Datter saa kjær —
 Hun meer ham end Kronen og Scepteret var,
 Ja meer end den Skat, som al Jorderig har.

Dg see! da Forræderen fremviste sig,
 Da raste den Gamle: „Det skylder jeg dig!
 „Dit Blod det betale! det drikke Burgund!
 „Ehi dette mig raadte din giftige Mund!

„Høit klager for Dommen dig nu hendes Blod —
 „Kjøl, Djævel! i Helved dit snysende Mød!“
 Rast uddrog den Gamle sit blinkende Sværd,
 Dg død for hans Fod laae Forræderen der.

„Renardo! — Blandine, min Datter! — o Gud!
 „Min blodige Synd, o Forbarmer, slet ud!
 „Dog, forklager mig ei, mine Børn! o nei!
 „Jeg er dog jer Fader — forklager mig ei!“

Den kronede Gamle nu Hænderne vred,
 Dg trostløs den blodige Gjerning begræd —
 Han siden lod gjøre en Kiste af Guld,
 I hvilken han gjemte de Elskendes Muld.

L e o n o r e .

(Efter Bürger.)

Leonore foer, da Dagen brød,
 Forfrækt af Søvnens Arme:
 Er Vilhelm troløs, eller død,
 Hvad forestaaer mig Arme?
 Han dragen var med Fredriks Hær
 Mod Prag forlængst i Ledingsfærd;
 Dg havde lovet Breve,
 Som altid udebleve.

Af Krigen med hinanden kjed,
 Monarken og Czarinden,
 Dmsider foredroge Fred
 For blodig Tab og Vinden.
 Dg begge Hære nu med Sang
 Dg Spil og Dands og Kling og Klang,
 Udmaiede saa fage,
 Til Hjemmet drog tilbage.

Dg overalt, hvorhen man saae,
 Mens Glædestaarer fløde,
 Drog Alt, hvad kunde staae og gaae,
 De Kommende imøde!

Velkommen! Mødrene brød ud,
 Velkommen! raabte manges Brud.
 Men ene Leonore
 Forbi de Favntag fore.

Hun gjennemfløi den hele Rad,
 Udspurgte, søgte, ledte
 Om Wilhelm; ingen vidste hvad;
 Omsonst den Arme søedte.
 Da hele Troppen var forbi,
 Hun slængte sig i Kaseri
 Paa Jorden hen, bedøvet,
 Alt Haab og Trøst berøvet.

Den bange Moder nærmed' sig:
 „D! det sig Gud forbarme!
 O Barn! o Barn! hvad fattes dig?
 Hviil i din Moders Arme!“
 „O Moder! Moder! tabt er tabt!
 For mig er Liv og Alt fortabt!
 Gud vil sig ei forbarme!
 O Bee! o Bee! mig Arme!“ —

„O Barn! o bed dit Fadervor!
 Gud see til os i Naade!
 Hvo kun sin Lid til Herren slaaer,
 Ham vendes Alt til Baade!“
 „Nei Moder! Moder! nei, mod mig
 Han ei har handlet faderlig!
 Hvad nytted' al min Beden?
 Fortvivlt jeg vandrer heden.“ —

„D! nei! har du til ham dig vendt,
 Han naadig dig annammer,
 Bær trøstlig, Barn, hans Sakrament
 Vil lindre al din Jammer!“ —
 „D Moder! Moder! Hjertets Brand
 Ei Sakramentet lindre kan!
 D det har aldrig Livet
 Igjen de Døde givet!“

„Hør, Barn! og om den falske Mand
 I fjerne fremmed Rige
 Troløs har givet Mund og Haand
 Alt til en anden Pige?
 Lad fare, Barn, hans Løsters Bind,
 Dg slaae den Utroe af dit Sind!
 Engang ved Livets Ende
 Hans Meeneed ham vil brænde!“

„D Moder! Moder! tabt er tabt!
 Til Dval, til Brand, til Bløden,
 Blev ene din Lenore skabt;
 Min Redning er kun Døden!
 Bær luft, mit Die, stedse luft!
 Bær slukt, mit Lys, for evig slukt!
 Gud vil sig ei forbarne!
 D Bee! o Bee! mig Arme!“

„D Gud, gaae ei i Kette vred
 Med Ormen i sin Briden!
 Hun ei, hvad Læben siger, veed,
 Hun synder uden Biden!“

D Barn! forglem al Verdens Svig!
 Dg tænk paa Gud og Himmerig,
 Den Brudgom, der dig venter,
 Dig ved sin Engel henter!"

"D Moder! hvad er Himmerig?
 D Moder! hvad er Helved?
 Hos Vilhelm kun er Himmerig,
 Dg uden Vilhelm Helved!
 Bær luft, mit Dje, stedse luft!
 Bær slukt, mit Lys, for evig slukt!
 Jeg ene ved hans Side
 Af Salighed vil vide!"

Saa raste med fortvovlte Strig
 Affindigen den Arme;
 Dg meer og meer formastelig
 Mod Gud udgød sin Harmes;
 Forslog sit Bryst, og Led fra Led
 Bred Fingrene, til Sol gif ned,
 Dg alle Stjerner blide
 Gif op i Dsterlide.

Men udenfor nu: trap trap trap
 Man hørte Slag af Hoven,
 En Rytter steg af Hesten rap
 For Døren ud til Skoven.
 Dg Iyt! Iyt! Iyt! den Klingelring
 Alt kлимпred' sagte kling! kling! kling!
 Da lod tilsidst en Stemme
 Igjennem Dørens Klemme!

„Holla! Holla! luk op, min Slut!
 Hvad? vaager eller sover
 Min Skat? Er venlig eller mut
 Den Engel, jeg mig lover?“ —
 „Af! Vilhelm, du, i Storm og Nat!
 Af! jeg har grædt mig om og mat!
 Hvad kunde Vilhelm hilde?
 Hvi kommer du saa silde?“

„Vi sadle blot om Midienat;
 D! hvis den Bei du kjendte!
 Jeg seent til Hest mig havde sat,
 Seent kom jeg dig at hente.“ —
 „Af, Vilhelm! først i Hast kom ind!
 Derude fuser barste Vind;
 Kom ind, og lad mig varme
 Min Ben i mine Arme!“

„Lad fuse Vind i Skov og Krat,
 Lad fuse, Slut, lad fuse!
 Min Ganger skraber! det er Nat!
 Jeg her tør ikke huse!
 Kom! Raaben om! og sving dig op
 Paa Hesten bag mig! I Galop
 Jeg end maa hundred Mile
 Til Brudesengen ile!“

„Du vil mig hundred Mil før Dag
 Til Brudeleiets bringe?
 Og nylig Kirkeklokkens Slag
 Alt ellers lod flinge!“ —

„Blik om dig! Maanen skinner klart;
 Vi ride med de Dødes Fart;
 Jeg end, før tolv det ringer,
 I Brudeseeng dig bringer!

„Siig, hvor er da din Brudeseal?
 Hvor er dit Sovestammer? —
 „Langt, langt herfra — taus, smal og smal:
 Sex Bræder og to Klammer!“ —
 „Er Rum for mig?“ — „For mig og dig!
 Kom, Raaben om, til Hest med mig!
 Skuf ei de Budnes Haaben!
 Vor Høitidsaal staaer aaben!“

Hun kasted' Raaben om sig, svang
 Sig op, og fast sig klynged'
 Bag Rytteren. Og Hesten sprang,
 Og hele Jorden gynged'!
 Og Hurra! Hurra! hop hop hop!
 Det gik i tusende Galop,
 Saa Hest og Rytter fnyste,
 Og Flintestene lyste.

Paa høire Haand, paa venstre Li,
 Foer Bjergene tilbage —
 Hvor dundrede hver Vei og Sti!
 Hvor hørtes Broen brage!
 „Hvad bange, Slut, i Maanens Glands?
 Hurra! raff er de Dødes Dands!
 Hvad? frygter du de Døde?“ —
 — „Af nei! — dog lad de Døde!“ —

„Tys! hørte du den Sang og Klang?

Af Liig jeg aander Lugten.

Hør Klokkklang og Dødningsfang,

Dg Ravne hist i Flugten!“

Dg see! en Skare nærmed' sig

Med sorte Kiste sørgelig;

Dg hule Stemmer løde:

„Vi jorde vil den Døde!“

„Bed Midnat Riget Jorden giv,

D Trop, som du mon pleie!

Jeg bringer først min unge Biv

Med mig til Brudeleie.

Rom, Klokker, hid med Chor og Klang,

Dg syng mig for min Brudefang!

Rom, Præst, og vie os begge,

Før vi til Sengs os lægge!“

Det taug; og Baare svandt, og Liig;

Men lydig fulgte Kisten,

Dg Hurra! Hurra! vendte sig

Dg fulgte tæt bag Hesten.

Dg stedse fremad, hop! hop! hop!

Det gif i susende Galop!

Saa Hest og Rytter fnyste,

Dg Flintestene lyste.

Hvor foer de Farende forbi

Nu Hytter, og nu Slotte!

Hvor svandt paa høir' og venstre Li

Skov, Mark og Fjeld og Grotte!

„Du gyser? — Maanen skinner klart!
 Hurra! de Døde ride snart!
 Slut! frygter du de Døde?“
 „Af! lad i No de Døde!“

Det gik forbi et Rettersted.
 I Maanens Skin om Hjulet
 En Lufttrop dansed' op og ned,
 Halv synlig og halv skjulet.
 „Hop, hop, Gespenster! rast herhid!
 Kom, Lufttrop, kom og følg mig did,
 Dg fletter Brudefrandsen
 Ds hist i Høitidsdandsen!“

Dg Hurra! Hurra! Bist i Bist
 Den Trop bag Følget bruser,
 Som gjennem øde Klippers Rift
 Nordhvirvelvinden suser;
 Dg stedse fremad, hop! hop! hop!
 Det gik i stormende Galop,
 Saa Hest og Rytter knyste,
 Dg Flint og Kampe lyste.

Hvor fløi, hvad Maanen skinte paa
 Dybt i det mørke Fjerne!
 Selv Himlen syntes at forgaae,
 Saa flygtede hver Stjerne!
 „Du gyser? — Maanen skinner klart!
 Vi ride med de Dødes Fart!
 Slut! frygter du de Døde?“ —
 — „D Bee mig! — Lad de Døde!“ —

„Rap! Midnatsbanen galer snart!
 Jeg aander Morgendusten;
 Rap! stræf dig! til den sidste Fart
 Paa Jorden gennem Luften!
 Fulbendt! fulbendt er vor Galop!
 Vi rede med de Dødes Hop!
 Hift Høitidsalen blinker,
 Hvor Brudeseugen vinker!“ —

Dg rask imod et Gitters Bærn
 Det gif i Farten lige —
 Et Pidskesnært — og Bolt og Jern
 For Slaget saaes at vige;
 Dg op fløi Porten, Laasen sprang,
 Dg Knokler under Jorden klang,
 Paa Beien, mellem Rader
 Af sorte Marmorplader.

Der standsed' det. — Men Skræf og Gru!
 Den Rytters Hjelm og Tasse
 Faldt af; hans Harnisk gif itu;
 Hans Rustning sank i Afke;
 Hans Legem blev en Rad af Been,
 Hvorpaa et Dødninghoved green;
 En Lee han trak isteden
 For Sabelen af Skeden.

Bildt steiled' Hesten, vrindsted', fnos;
 Høit hørted Skrald af Torden.
 Lenore svedte, skjaly, og gøs —
 Da sank det Alt til Jorden.

Dg bange Hyl i Luften lød,
 Dg Hyl opsteg af Gravens Skjød.
 Af Angest, Nag og Smerte
 Var knuust den Armes Hjerte.

Nu dansede ved Maanens Glans
 Hiint Følgeskab fra Kulan
 I Kreds en skummel Dødningsdans
 Med Hyl i Hyl om Hulen:
 „Trods aldrig fromme Moder-Bud!
 „Træt aldrig, Støv! med Himlens Gud!
 „Din Krop er Ormes Føde.
 „Din Sjæl see Gud imøde!“

Ludvigs Gjenfærd.

Marie foer af Sengen op,
 O! Jesu! frels mig Arme!
 Koldt fvedte hendes spæde Krop,
 Da Døren knagende gif op —
 Det Gud sig mildt forbarme!

Der stod han kold og bleg og lang
 I Gravens Dragt, den Arme!
 Hvis spildte Suk, hvis spildte Sang
 Forkortede ham Livets Gang
 I uophørlig Harme —

Der stod han lang og kold og bleg
 I Gravens Dragt, den Arme!
 Som ingen Tid sin Elfte søg,
 Skjøndt stolt hun stedse ham undveg,
 Og spottede hans Harme. —

Der stod han bleg og lang og kold
 I Gravens Dragt, den Arme!
 Som for sin Elstovs Tro til Sold
 Fik haabløs Kummer tusindfold,
 Og dræbtes af sin Harme.

„Marie! hør din dræbte Ven
 „Fra Gravens mørke Bolig!
 „Giv mig den Tro og Lov igjen,
 „Som jeg i Live gav dig hen,
 „At jeg kan slumme rolig.“ —

„Din Tro og Love jeg igjen
 „Dig aldrig før vil give,
 „Før i min Favn du kommer hen,
 „Og med et Kys besegler den,
 „Du gav mig hen i Live.“ —

„Jeg i din Favn ei komme vil;
 „Hvad nytter det mig Arme?
 „Forsvunden er min Læbes Ild,
 „Mit kolde Kys dig dræbe vil
 „I mine kolde Arme.

„Nei! hør din troe, din dræbte Ven,
 „Fra Dødens taufe Bolig!
 „Giv mig den Tro og Lov igjen,
 „Som jeg i Live gav dig hen,
 „Saa vil jeg slumme rolig.“

„Din Tro og Love jeg igjen
 „Dig aldrig før vil give,
 „Før du gaaer med for Alt'ret hen,
 „Dg med en Ring besegler den,
 „Du gav mig hen i Live.“

„Jeg alt paa skumle Kirkegaard
 „I forte Kiste ligger;
 „Mit Gjensfærd her kun for dig staaer!
 „Negt ei din Ludvig, stedse haard,
 „Hvad han i Døden tigger!“ —

Sin hvide Haand hun gav ham hen —
 „Der! tag din Tro og Love!
 „Jeg skjenker dig den heel igjen;
 „Gaae til din Grav tilbage hen,
 „At du maa rolig sove!“

Flux hun i Klæder skyndte sig,
 Dg i de Dødes Have
 Den hele Nat forvildte sig,
 Dg fulgte med det kjære Liig
 Imellem mørke Grave.

„Er ved din Side, Ludvig! Rum
 „I Kisten for din Pige?
 „Kan hun hos dig i Dødens Slum
 „Gaae kun ved dine Fødder Rum,
 „Hun ned til dig vil stige.“ —

„Min Kiste kun er smal og kort,
 „Den ikkun mig kan rumme;
 „Der er saa koldt, der er saa haardt,
 „Der er saa stille, tyft og sort,
 „Du der kan ikke slumme.“ —

Nu Hanen goel, og pludselig
 Saaes Morgenens fremile,
 „Farvel, Marie! signe dig
 „Gud Fader udi Himmerig!
 „Jeg gaaer igjen til Hvile.“

Det blege Gjenfærd taug — og svandt
 Blandt sorte Træer og Stene —
 Ned paa Mariens Kinder randt
 En blodig Taare, da det svandt;
 Nu stod hun der alene:

„Hør! Elfte! din Marie dig
 „Skal snarlig hisset møde!“
 Det lyse Die lufte sig —
 Kold som en Steen, bleg som et Liig,
 Hun faldt omkulb og døde.

Agnete fra Holmegaard.

Agnete var uskyldig,
 Bar elsket, var tro;
 Men stedse var hun eensom,
 Hun aldrig havde Ro —
 Aldrig Ro —
 Hun frydede vel Andre;
 Men aldrig var hun fro.

Agnete hun stirred'
 I Bølgen den blaae —
 Og see! da kom en Havmand
 Fra Bunden at staae —
 Op at staae —
 Men stedse Agnete
 Paa Bølgerne kun saae.

Hans Haar var som spundet
 Af pureste Guld,
 Hans Die det var kjærligt,
 Hans Mine den var huld —
 O! saa huld!
 Hans skjælbæfte Barm var
 Af Kjærlighed fuld.

Han sang for Agnete
 Sin Elskov, sin Nød.
 Hans Qvad det var saa kjælent,
 Hans Stemme var saa sød —
 D! saa sød!
 Hans Hjerte ham fra Læberne
 Saa lifligen flød.

„Dg hør, min Agnete!
 Hvad jeg vil sige dig:
 Mit Hjerte, det fortæres
 Af Længsel efter dig!
 Efter dig!
 D! vil du det husvæle,
 D! vil du elske mig?“

To sølvspændte Stoe flux
 Paa Klintebredten stod —
 Der fandtes aldrig skjønnere
 Paa nogen Dronnings Fod.
 „For din Fod —
 „Min Elskede! (saa qvad han)
 „Du tage dem imod!“

Saa tog han af Barmen
 Det perlestufne Baand —
 Der aldrig saaes et skjønnere
 Om nogen Dronnings Haand:
 „Dette Baand —
 „Min Elskede! (saa qvad han)
 „Du bind det om din Haand!“

Saa tog han en Guldring
 Af Fingeren sin —
 Der fandtes ingen skønnere
 I nogen Dronnings Skrin:
 „Her, fra min —
 „Min Elskede! (saa quod han)
 „Du sætte den paa din!“

Agnete ned paa Himlen
 I Havdybet saae —
 Den Bølge var saa sølvklar,
 Og Bunden var saa blaa!
 O! saa blaa!
 Da smilede den Havmand
 Og sang, og sagde saa:

„Og hør, min Agnete,
 Hvad jeg dig sige vil:
 For dig mit Hjerte brænder
 Af Kjærligheds Ild —
 O vær mild! —
 Siig! vil du mig huseale?
 Vil du mig høre til?“

„Og hør du, skøn Havmand!
 Jeg vil tilhøre dig!
 Hvis ned i Havets Afgrund
 Du med vil tage mig!
 Tag du mig!
 Og før mig til din Havbund,
 Der vil jeg elske dig!“

Han stopped' hendes Dre,
 Han stopped' hendes Mund;
 Saa foer han med den Skjønne
 Dybt ned i Havets Bund.

Mund paa Mund —
 De favnedes og kyste sig
 Saa trygt paa Havets Bund.

Agnete, hun var der
 I Naringer to —
 De elskede hinanden
 Saa kjærlige og troe —
 Elskovsfroe.

To Sønner der hun fødte
 I Havmandens Bo.

Agnete sad rolig
 Ved Buggen der, og sang —
 Da hørte hun en Jordlyd,
 Som ovenover flang
 Ding, ding, dang;
 Og det var Kirkens Klokker
 I Holmegaard, som flang.

Agnete lod Buggen
 Saa pludseligen staae,
 Og iulte til sin Havmand:
 „Skjøn Havmand tør jeg gaae?
 Tør jeg gaae?
 Og tør jeg end før Midnat
 Til Holmekirke gaae?“ —

„Du gjerne maa før Midnat
 Til Holmekirke gaae —
 Naar kun før Dag du vender
 Til Børnene de smaa —
 Gaae! gaae! gaae!
 Men vend før Dag tilbage
 Til Børnene de smaa!“

Han stopped' hendes Dre,
 Han stopped' hendes Mund,
 Saa foer han op med hende
 Til Holmegaardens Grund —
 Mund fra Mund
 De stiltes, og han dukked'
 Igjen til Havets Bund.

Agnete sig skyndte
 Til Kirkegaarden hen —
 Der mødte hun sin Moder,
 Og vendte sig igjen —
 „D! hvorhen?“
 Men hendes Moder vendte
 Den Flygtende igjen:

„Og hør du, Agnete,
 Hvad jeg vil sige dig:
 Hvor har du havt dit Ophold
 Saalænge langt fra mig —
 Langt fra mig?
 Siig, hvor du har opholdt dig
 Saalænge hemmelig?“

„O Moder jeg har dvælet
 I Havmandens Bo:
 Med ham jeg alt berne
 Har avlet Sønner to.
 Und mig No!
 Jeg nu gaaer hen at bede,
 Og vender til min Bo!“

„Og hør du, Agnete,
 Hvad jeg vil sige dig:
 Her dine to smaa Døttre
 Tildøde græmme sig —
 Strig i Strig
 De græde, de smaa Piger,
 De længes efter dig!“

„Lad længes, lad græde
 De to smaa Døttre her!
 Mit Dre, det er luffet,
 Jeg hører dem ei der —
 Dem ei der!
 Og der de to smaa Sønner
 Forsmægted', blev jeg her.“

„O! red dog de Arme!
 O! lad dem ei forgaae!
 O! tænk dog paa den Mindste,
 Som end i Buggen laae!
 Hjem du gaae!
 Og glem de to smaa Trolde
 For dine ægte Smaa!“

„Lad blomstre, lad falme,
 De To, som Himlen vil!
 Mit Hjerte, det er lukket,
 Det hører dem ei til —
 Dem ei til.
 Jeg ene for min Havmands
 Smaa Søner leve vil!“

„Dg kan du dem glemme,
 Som ved dit Bryst dig loe,
 Saa tænk paa deres Faders
 Din Egtemands Tro —
 Kjend hans Tro!
 Saasnart du var forsvundet,
 Han mistede sin Ro.“

„Han sørged' en Sommer,
 Han sørgede for dig —
 Dg ned fra Holme Fjeldklint
 Han styrtede sig —
 Styrted' sig.
 Der funde de paa Stranden
 I Skumringen hans Liig.“

„Nu nys man det lagde
 I Kisten ned med Sang —
 Dg hørte du, min Datter,
 Ei Klokkerne, som klang
 Ding, ding, dang?“
 Nu vendte hendes Moder sig,
 Dg Midnatskloffen klang.

Agnete, hun traadde
 Ad Kirkedøren ind —
 Og alle de smaa Billeder,
 De vendte sig omkring —
 Rundt omkring
 I Kirken de smaa Billeder,
 De vendte sig omkring.

Agnete, hun stirred'
 Mod Altertavlen hen —
 Og Altertavlen vendte sig, og
 Alteret med den —
 Alt med den
 Sig vendte, hvor hun Diet
 I Kirken vendte hen.

Agnete, hun stirred'
 Paa Stenen for sin Fod,
 Og saae sin Moders Navn, som
 Paa Liggstenen stod,
 Hvor hun stod —
 Da brast den Armes Hjerte,
 Da iisned' hendes Blod.

Agnete, hun raved',
 Hun segnede, hun faldt —
 Nu alle hendes smaa Børn,
 De længes overalt —
 Overalt.
 Nu Sønnen, som Døttre,
 De længes overalt.

Lad græde, lad længes,
Lad sørge her og der!
Luft er nu hendes Dje,
Det aabnes aldrig meer —
Aldrig meer!
Dg knust er hendes Hjerte,
Det slaaer nu ikke meer.

Viser og Sange.

1782—1796.

Hvad jeg synger og ikke synger.

Jeg synger ikke om Kamp og Krig,
 Og Heltes Seire paa Stridens Enge;
 Min Muse blegner og skjuler sig,
 Naar Sværd mod Skjolde sig mordist trænge,
 Naar Sablen klirrer, og Spydet hviner,
 Naar Døden throner paa Livs Ruiner,
 Saa tier jeg.

Jeg synger ikke til Evans Priis,
 Naar glad han mellem Pocaler dandser.
 Jeg har, blandt andre, den egne Viis,
 At uden Driften jeg bedre sandser;
 Skal Berset søges i Glas og Kruse,
 Saa bli'er ved Prosa min ædrue Muse,
 Saa tier jeg.

Jeg synger ikke en Elske-Konst
 Og Regler for at indtage Viger;
 Al Ars amandi er dog omsonst,
 Naar Ald'ren kommer, og Styrken viger;
 Og da først er det jeg den behøver;
 Men, naar mig denne min Ungdom røver,
 Saa tier jeg.

Jeg synger ikke, som Juvenal,
 Min Næstes Feil og min Naboes Lyder;
 Bor Jord blev derfor ei mindre gal,
 Dg Laster derfor blev ikke Dyder.
 Naar Podagra dig forbyder svire,
 Skriv da mod Doblere en Satire;
 Saa tier jeg.

Jeg synger ikke om snedig Ræv,
 Om gamle Katte, og Muse-Krige.
 Esopus skrev sig jo Nyggen skjæv,
 Dg Berden blev dog ei mere lige;
 Naar Skader pluddre Juristerier,
 Dg Katte mjave Philosophier,
 Saa tier jeg.

Jeg synger ei den symphoniske Skov,
 Hvor Philomele sin Solo triller,
 Hvor Almagts Under og Godheds Lov
 Hver vinget Ewald i Toppen spiller;
 Naar Aftenrøden Naturen maler,
 Dg Skoven svingrer af Rattergaler,
 Saa tier jeg.

Jeg synger ikke Monarkers Priis;
 Jeg neppe kjender dem ret — desuden
 Er en og anden lidt god og viis,
 Saaer han vel Røgelse mig foruden;
 Dg overalt, naar en Enkelt byder,
 Dg halve Berden den Enc lyder,
 Saa tier jeg.

Jeg synger ikke ved Veilighed,
 Naar Livet farer af en Spadille;
 Om naadig Frue selv dansed' med,
 Saa taug jeg, troer jeg, dog ganske stille;
 Da Tingen skeer i naturlig Orden,
 Og Tabet sjelden just skader Jorden,
 Saa tier jeg.

Jeg synger ikke for en Mæcen;
 Thi, sandt at sige, saa troer jeg ikke
 Det blev mig muligt at finde een,
 Om jeg fik Andfald, i Niim at tigge;
 Thi Sandhed vil jeg saa gjerne sige,
 Og dette kan man just ei saa lige,
 Saa tier jeg.

Jeg synger ikkun om Kjærlighed;
 Kun Elskov toner min kjælnæ Lyre;
 Jeg synger ikkun den Salighed,
 Jeg svømmer i ved dit Bryst, Semire!
 Hvor Evighed jeg alene savner,
 Naar du mig kysser, naar du mig savner,
 Saa synger jeg.

Og Alt gjentoner, Semire! dig.
 Semire: gjenrasle Skovens Ege;
 Semire: gjenvifter Engen mig,
 Hvor Vestenvinde med Flora lege,
 Semire gjenlyde steile Fjelde,
 Semire: gjenrisle Kildevælde,
 Dig synger jeg.

Da jeg var lille.

Der var en Tid, da jeg var meget lille,
 Min hele Krop var kun en Alen lang;
 Sødt, naar jeg denne tænker, Taarer trille,
 Dg derfor tænker jeg den mangen Gang.

Jeg spøged' i min sømme Moders Arme,
 Dg sad til Hest paa bedste Faders Knæ,
 Dg kjendte Frygt og Grublen, Sorg og Harme
 Saa lidt som Penge, Græst og Galathe.

Da syntes mig, vor Jord var meget mindre,
 Men og tillige meget mindre slem;
 Da saae jeg Stjernerne som Priffer tindre,
 Dg ønskte Vinger for at fange dem.

Da saae jeg Maanen ned bag Høien glide,
 Dg tænkte: gid jeg var paa Høien der!
 Saa kunde jeg dog rigtig saae at vide
 Hvoraf, hvor stor, hvor rund, hvor kjon den er!

Da saae jeg undrende Guds Sol at dale
 Mod Vesten ned i Havets gyldne Skjød,
 Dg dog om Morg'nen tidlig atter male
 Den hele Himmelegn i Østen rød.

Dg tænkte paa den naadige Gud Fader,
 Som skabte mig og denne smukke Sol
 Dg alle disse Nattens Perlerader,
 Som fransse Himmelbuen Pol til Pol.

Med barnlig Andagt bad min unge Læbe
Den Bøn, min fromme Moder lærte mig:
O gode Gud! o lad mig altid stræbe,
At worde viis og god og lyde dig!

Saa bad jeg for min Fader, for min Moder,
Og for min Søster og den hele By;
Og for ukjendte Konge og den Stodder,
Som gif mig krum og sukkende forbi.

De svandt, de svandt de Barndoms blide Dage!
Min Rolighed, min Fryd med dem svandt hen;
Jeg kun Erindringen har nu tilbage:
Gud lad mig aldrig, aldrig tabe den

Morgensang.

Nu stiger Dagens lyse Gud
 I Østen over Jorden,
 Dg spreder Liv og Belyst ud
 Fra Syden indtil Norden.

Nu flygter Nat og Skræk og Strig
 Dg Skygger af de Døde;
 Dg Engens Blomster aabne sig,
 Dg smile ham imøde;

Med Purpur overstrøer hans Hær
 Den nylig mørke Klode,
 Dg danner Paradiset der,
 Hvor Dødens Skygger stode;

De gyldne Skyer sænke sig,
 Dg frandsse Høiens Kanter,
 Dg hele Himlen speiler sig
 I Duggens Diamanter;

Dg sødt gjenlyder Dal og Skov
 Af vingede Tibuller,
 Dg Havets Bølger til hans Lov
 Med dæmpet Brusfen ruller.

Den hvulste Bonde nu sin Brud
 Og Brudsfeng forlader,
 Og danser glad i Marken ud,
 At svede paa sin Ager.

Den Bæk, hvis rislende Kryстал
 Ei Isen længer binder,
 Fra Bakken ned i grønne Dal
 Imellem Blomster rinder;

Og Stovens Søn, den raske Hjort,
 Sig speiler i dens Bølger,
 Og seer sig om, og iler bort,
 Og elskte Hind ham følger.

De overgivne, spæde Lam
 I Dalen glade bræge,
 Og Karper i den tæde Dam
 Med glade Karper lege.

Af Rislen, Brægen, Brusfen, Sang
 Alt om mig her gjenlyder;
 I sammenstemte Jublers Klang
 Den hele Jord sig fryder.

Og du, min Røst, skal blande dig
 Med hine Melodier!
 Min Læbes Lyd skal tabe sig
 I Vaarens Harmonier:

Tak! milde Skaber! at dit Bliv
 Mig bød af Natten vandre
 Til Følelse, til Lys og Liv,
 Og Nydelse med Andre!

Tak! gode Fader! at du gav
 Mig Diet til at fatte
 Fortryllet her paa Jord og Hav
 Naturens mange Skatte!

Min Tak, min Priis, o Gud! modtag,
 Fordi du gav mig Dre,
 Til Bækkens Risten, Værkens Slag
 Og Havets Dron at høre!

Lovpriset, takket vær! fordi
 Du Tanken lod mig lede,
 Til i din Skabnings Harmonie
 Din Almagt at tilbede!

Lovpriset, takket evig vær!
 Fordi du gav mig Tunge,
 Hvis Lyd den Priis kan stamme her,
 Som Engle hisset sjunge!

Den lille Landsbypige.

Seg har af alle Himlens gode Gaver
 De bedste, Sundhed, Sorgløshed og Ro,
 Og tusind Glæder, hvilke den kun haver,
 Der langt fra Stadens Sværm i Mag kan boe.

Og, for ret glad at nyde disse Goder,
 Med elskte Sødsfende jeg deler dem,
 Beskyttet af min Fader og min Moder,
 I Glædens og Uskyldighedens Hjem.

O! jeg er lykkelig! og Tusind ere
 Ei halv saa froe, som jeg, og takke dog —
 Min Tak skal sees i Lyst til meer og mere
 At være lydig, flittig, from og klog.

Min Barndom skal i denne Tak forsvinde,
 Og mere lydig, flittig, klog og from
 Min elskte Moder mig hver Dag skal finde,
 Og Gud skal høre, hvad jeg beder om:

Lad mig, o Gud! imens jeg er hos hende,
 Saa følge denne Moders Ja og Nei,
 At, naar det elskte Ledebaand har Ende,
 Jeg selv kan vandre tryk paa Livets Bei!

Dg naar engang den endes med en bedre,
 Naar hendes Liv jeg her omlevet har,
 Da dette skjønne Sagn mit Minde hædre:
 Hun var som hendes elste Moder var.

Skaal for den Elskede.

Drikkevise.

Fylde hver sit Glas til Randen!
 Bacchus elsker bredtfuldt Maal;
 Klinker glade med hinanden,
 Drikker hver sin Piges Skaal!
 Fordom, Evang og Griller vige,
 Ingen af os være Nar!
 Ingen skamme sig at sige
 Høit, hvad Navn hans Pige har.

Ingen uden Tossen tænker
 Dndt om Vin og Kjærlighed;
 Bacchi Krands og Amors Tænter
 Skammer ingen Klog sig ved;
 Ingen er saa stor en Tiger,
 At han ønsker, Alt forgaae!
 Mon en Verden uden Piger
 Noget Time kunde staae?

Gaaer du herfra rundt om Kloden,
 Til du kommer her igjen,
 Elstov overalt er Moden,
 Tyrk og Jyde kjende den!

Elfvog har os Alting givet,
 Hvo blev uden Elfvog fød?
 Elfvog gav os alle Livet;
 Uden den var Alting Død.

Lad endog et Marmorhjerte
 Hos en Pige her og der,
 Een og Anden volde Smerte,
 Smerten selv er stundom kjær!
 Pirres du for stærkt i Panden
 Af en troløs Delia,
 Nu saa søg dig op en anden;
 Der er fleer, hvor hun kom fra.

Ingen af os her sig skamme,
 Hvis hans Sjæl er Dydens Ven,
 Ved en reen og ædel Flamme,
 Og den Nø, som tændte den.
 Ud med Navnet! Ingen svige!
 Lev — — — lykkelig!
 Himlen give dig, min Pige,
 Den til Mand, jeg ønsker dig!

Den bedste Verden.

Drikkevise.

Det gaaer saa herligt overalt,
 Hvor man sit Die vender;
 Hver anden Verden usfortalt,
 Jeg ingen bedre kjender.
 Reis, hvem der vil, med Montgolfier,
 For nye Verd'ner at bese!
 Mon Vinen der er sødere?
 Mon der er bedre Benner?

Det gaaer saa godt i Verden her;
 Altting er smukt i Orden;
 Sol, Maane, hele Himlens Hær
 Spadserer rundt om Jorden.
 For ingen Penge kan man see
 Den himmelske Comedie,
 Som føres op af Stjernerne,
 Fra Syden indtil Norden.

Det gaaer saa godt her i vort Nord;
 Her vore smukke Piger;
 Og om end Druen ikke groer
 Netop i disse Riger,
 Har man dog Vand paa hver en Kant,
 Hvori man seile kan galant
 Til det velsignede Levant,
 Hvor Bacchus aldrig sviger.

Det gaaer saa godt i Byen her;
 Concerter, Klubber, Baller,
 Comedier, og andet meer
 I deilig Mængde falder.

Man hopper om fra Dør til Dør;
 Man gifter sig, og Bøger gjør;
 Man puffer, drifter, leer og døer,
 Naar Død og Doctor kalder.

Det gaaer saa godt ved dette Bord;
 Os ingen Sorger tynde,
 Thi Venstabs sine Arme snoer
 Om hele denne Klynge;
 Og det er dog en herlig Sag,
 At sidde trygt i Vennelag,
 Og nyde Druen ret med Smag,
 Og glade Viser synge.

Det gaaer saa godt med hver især;
 Jeg glad hver Broder stuer
 At bygge sig en Himmel her
 Af Venstabs, Sang og Druer.
 Gjør paa den sidste Flaske Raal!
 Fyld Glassene til fulde Maal!
 Drik Venstabs, Sangs og Druers Skaal!
 Skaal! Venstabs, Sang og Druer!

Det gaaer saa saare godt med mig,
 Rundt om mig seer jeg Glæde,
 Og i mit Bryst den bygger sig
 Et stærkt og varigt Sæde.

Min Sang er Glædens sande Lyd;
 Mit Bud er mild og munter Dyd;
 Mit Dnske: hele Verdens Fryd;
 Min Mening: Tosfen græde!

De Skjønnes Skaal.

Selskabs-Sang.

Skaberens skueb' den nyffabte Klode,
 Ufødte Menneskers Skjebner han faae,
 Og, for disses Umildhed at bode,
 Mild bød han Druer opvove derpaa;
 Men end han et Mørke blandt Tingene fandt;
 „Bliv Piger!“ saa bød han, og Mørket forsvændt.

Hines Belgjerning vi glade velsigne,
 Derfor en Sang vi dem offrede nys;
 Men hvad er Druernes Nectar at ligne,
 Brødre! mod disses fortryllende Rys?
 Hvad Lampernes Skin er mod Solenes Ild,
 Er Perler i Glasfæt mod Pigernes Smil.

Derfor vi alle til Søstrenes Vre
 Fylde det vinkende Glas til sin Rand;
 Den, som ei elsker, kan Tingen vel lære;
 Den, som er ugift, kan vel blive Mand.
 Den Sandhed bestandig uroffelig staaer:
 Enhver har sin Donna, har havt, eller faaer.

Du, som i Hymens lykkelige Kjæder,
 Bed en Venindes fortrolige Barm,
 Nyder en Forsmag paa Himmels Glæder,
 Glemmer hver Sorg i den Indiges Arm,
 Skjøn glad paa din Lykke! tag Glasset, og priis
 Den Engel, som skabte dig dit Paradiis!

Du, som med Haabet ved Siden fremiler
 Glad mod din Elfers dig vinkende Maal,
 Trodser hver Hindring, saa længe hun smiler,
 Drukner i Rys hver Besværigheds Staal,
 Lykkelige Broder! den Sang være din:
 Hver Broder en Donna sig vælg, som min!

Du, som i trostløse Sukke tilbeder,
 Regtes hvert Glimt af sødt-smilende Haab,
 Stuffet af Skjebnen ulykkelig græder,
 Spottet af Echo gjentager dit Raab!
 Bent Glæder med Tiden, og denne Gang nyd
 Din Broders og Alles forenede Fryd!

Høit lyde Glassenes svingende Toner!
 Høit lyde Brodres forenede Røst:
 Smilende Piger og kjærlige Koner
 Leve os alle til Held og til Trøst! —
 Til Ære for Elskov, alt Levendes Maal:
 I Koner! I Piger! I Skjønne! jer Staal!

A f s k e d s v i s e.

Vor Klode sig dreier omkring uden Raast,
 Og Intet derpaa staaer ret varigt og fast;
 Vi vakkende rave paa rullende Muld,
 Og endelig falde vi Alle omkuld.

Vor Tid snoes i Kurrer af Haab og af Frygt,
 Og Intet i Livet er varigt og trygt;
 Paa Regn følger Solskin, paa Vinteren Vaar,
 Og Døden paa Livets de verlende Aaar.

Forspildt er vor Omsorg, vor Iver og Flid,
 I Hvirvlen af Rum, og paa Hjulet af Tid;
 Vi mattes omsonst paa den flibrige Bei,
 Og det, som vi søge, det finde vi ei.

Høit over det lavere Støv er den Lyft,
 Som letter, og roliger ene vort Bryst;
 Og Vinger gav Himlen os, naadig og huld,
 Til Flugt over Jordens det nedrige Muld.

Hvor Intet forstyrrer den reneeste Fryd,
 Som utømt fremvælder af Viisdom og Dyd,
 Til ægte Lyksaligheds straalende Top,
 Did svinge sig Tanken og Følelsen op.

Der sætte vi Stævne hinanden hver Gang,
 Os samler til Afsted en sørgelig Sang;
 Der mødes vi stedse, trods Afstand og Aar,
 Og samles for evig, naar Alting forgaaer.

Til Musen.

Mig, som en Ven af den rolige Muse,
 Flyer I vanhellige, Kummer og Frygt!
 Bort til de Hjem, som Unøisomhed huse;
 Flygter til Hoffet! Lad mig leve trygt!

Mig, som en Yndling af stille Gudinder,
 Rører ei Rygtet om Britternes Krig;
 Gratier, Amor, Cythere, Dorinder,
 Og min Semire berolige mig.

Lad et Par Tusinde Spanier flyve
 Op fra Minorca til Himmels med Get!
 Bryder vel mig hvad Aviserne lyve,
 Tydskens Journal og de Franskes Gazet?

Flaccus'ses Dder, Anakreons Viser,
 Wielands og Besfels velsignede Spas,
 Tryller min Aand, og jeg synger og priser
 Glædernes Guddom, og tømmer mit Glas.]

Hvad kommer det mig vel ved, om Marocco,
 Tunis og Tripolis ruste sig ud?
 Om Moskovit sætter Tyrk i Barocco?
 Britterne skyde med Fless, eller Krud?

Enten den store Chinesiske Keiser
 Gi'er Audienz Kloffen Fem eller Ni?
 Enten hans Hellighed cognito reiser,
 Eller incognito, rager ei mig.

Jeg, som en Yndling af kjæle Gudinder,
 Andreslags Ting maa bekymre mig om:
 Krandsen, Apollo mit Hoved omvinder,
 Henter jeg ei fra Paris eller Rom.

Men du horaziske, hellige Muse,
 Du, som omsvæver den yndige Dal,
 Mellem hvis Blomster Zephyrerne fuse,
 Speilende dig i en Bæk af Krystal;

Digteres Dronning, du Sangenes Moder!
 Smil til en Bøn af din dristige Skjald:
 Vær ham paa Binger af Grækernes Dder
 Flugten mod Himlen! beskyt ham mod Fald!

Vær ham i Nynnen af Gratiers Sukke
 Kjælent, med Beemodens bævende Lyd,
 Blodende Hjerter den Bølløst at klukke,
 Himlen dem gjemmer i lidende Dyd!

Uden du, søde Gudinde! hans Tunge
 Løsner, og nærer Begeistringens Ild,
 Strængene slappes, de bæve, de runge;
 Sangen bli'er falsk og barbarisk og vild.

Men, naar du stemmer til smeltende Toner
 Læbens og Harpens forenede Klang,
 Krandsfer ham Phoebus, og Dans Millioner
 Høre med lyttende Belyst hans Sang.

V i v l i.

(Sang ved Solens Dvgang paa sin Kones Fødselsdag.)

Velkommen, o Sol! hvis fortryllende Glands
 Dplyser og varmer og føder!
 Velkommen til Baagen, til Arbeid og Dands,
 Til Bands og til Lands,
 Hvor afflumret Die dig møder!

Velkommen til mig med den favreste Dag
 Af alle, jeg hilser i Aaret,
 Paa hvilken min Glæde, min Lise og Mag
 Ved Nat og ved Dag,
 Min Bibli til Verden blev baaret!

Med Lærkens sig blander min tidlige Sang,
 Mens Bibli end ligger og sover;
 O Sol! du skal høre dens jublende Klang,
 Dingdang! dinglidang!
 Min Bibli jeg synger og lover!

Min Bibli er vakker og hunselig og net,
 Som Fuglen i Luften saa vever!
 Til Arbeidet raff, og til Høstdandsen let,
 Spirvip! spirrevet!
 Min Bibli imøde mig svæver!

Hun deler hver Nøie med mig, og saa suurt
 Er Intet, som hun jo forsøder.
 I Huset og Haven staaer Alting, som smuurt,
 Saa peent og saa puurt!
 Og Keenbed paa Ringheden bøder.

Vor Tid flyver hen under Arbeid og Bøn
 Med Springen og Syngen saa fage;
 Ud Aare maaffee hun mig bringer en Søn
 Til meer end til Løn
 For hver lille Sorg eller Plage!

Og vanter jeg hjem, af min Dagmøie træet,
 Det Billed imøde mig smiler:
 Hvor venlig med Kysse, hvor vever og let
 Spirvip! spirrevet!
 Min Bibli i Favnen mig iler!

Med Bøn og med Taf, og med Sang og med Klang
 Jeg møder den Festsdag i Aaret,
 Da hele min Rigdom, min Pryd og min Prang,
 Dingdang! dinglidang!
 Min Bibli til Verden blev haaret.

Velkommen, o Sol! i din straalende Krands
 Med Dagen, med Lyset og Livet!
 O! straal til hans Ære, med hele din Glans,
 Til hans — o! til hans,
 Hvis Godhed mig Bibli har givet!

Jordens Leth.

Drikkevise.

Naar, som vi daglig see desværre,
 Den Gode, Kloge lider Nød,
 Mens mangen dum og nedrig Herre
 Sødtt slumrer mildt i Lyffens Skjød;
 Naar Daarens frydefulde Stemme
 Stolt døver Armods Klagelyd,
 Saa drikker, Brødre, for at glemme
 Den Bises Suk og Daarens Fryd!

Naar sultne Bondes spildte Klage
 Gjenlyder fra den stolte Borg,
 Hvis Eiermand, blandt gode Dage,
 Forhaaner Brødres Nød og Sorg,

Dg, trodsende Naturens Stemme,
 Bed deres Sved og Blod bli'er rig,
 Saa drikker, Brødre, for at glemme
 Hans Rigdom og hans Bønders Strig!

Naar en uskyldig, dydig Kone
 Mistjendes af en nedrig Mand;
 Naar Strømme Taarer ei forsone
 En ægtestabelig Tyrann;
 Naar hun sit Liv maa taus bortgræmme,
 Skjøndt hun af ingen Brøde veed,
 Saa drikker, Brødre, for at glemme
 Den lidende Uskyldighed!

Naar en trofskyldig, yndig Pige
 I uerfaren Ungdoms Baar
 Een af vort Kjønns Foragtelige
 Uheldigviis til Elsker faaer,
 Dg stuffet maa tilsidst fornæmme
 Bagtalelsens og Kummers Braad,
 Saa drikker, Brødre, for at glemme
 Den yndige Forførtes Graad!

Var ei den Saft af røde Druer,
 Hvo vilde længer blive her?
 Thi, hvor den Bises Die stuer,
 Det møder lutter Lidelser.
 Høit lyder Undertryktes Stemme,
 Forførtes Strig fra Syd til Nord —
 Dp, Brødre! drikker, for at glemme
 Vor hele sørgelige Jord!

Maadens Skaal.

Drikkevise.

En Daare sørger for i Morgen;
 Den Vise bruger glad sin Dag,
 Og Himlen overlader Sorgen;
 Sligt er kun dens, ei vores Sag.

Skal Livet, Venner! os behage,
 Og skal vi det ei ønske kort,
 I Biin og Elskov vore Dage
 Maae synges, kyskes, spørges bort.

Ei ville vi, som andre Daarer,
 Med Sorg os gjøre Tiden lang;
 Han skuer nødigt vore Taarer,
 Som gav os Piger, Biin og Sang.

Ved fyldte Glas, i Venstabs Arme,
 Og ved en elsket Mages Bryst,
 Han bød os glemme Livets Harmen,
 Og glade nyde Livets Lyst.

O! vi vil elske, synge, drikke
 Saa længe, Venner! vi er her!
 Her kunne vi — men vide ikke,
 Om vi det ogsaa kunne der.

Dog ville vi det Alt med Maade,
 Den Daaren ei at holde veed;
 For meget og for lidt er baade
 To Mødre til Elendighed.

O! vi vil elske, drikke, synge;
 Men, for at naae vort skjøne Maal,
 Vi klinker høit i Venstabs Klynge:
 For Glædes Moders, Maadens Staal!

Min Sang om min Veninde.

Cithar-Vise.

Hvis Nogen seer her i vort Nord,
 I Dannerkongens Rige,
 Hvad man dog kun i Himlen troer:
 En Skjønhed uden Lige,
 En Mø, der, seer man nøie til,
 Fuldt ligner en Gudinde —
 O! jeg vil vedde, hvad man vil,
 At det er min Veninde.

Og hvis fremloftet ved et Syn,
 Der Stene selv maa røre,
 Man dog, som truffen af et Lyn,
 Lør intet Ord fremføre;

Kan ikke flye, tør ikke staae,
 Kan ingen Udvei finde —
 O! jeg vil vedde Alt derpaa,
 At det er min Veninde.

Hvis man da, stirrende derpaa,
 Sig taber i at skue,
 Og i en Haandevending saa
 Staaer lys i Elskovs Lue;
 Og seer, og bliver ved at see,
 Og seer sig reent i Blinde —
 O! jeg vil vedde Ti mod Tre,
 At det er min Veninde.

Hvis i den glade Landsbydands
 Man træffer en Hyrdinde,
 Som Alle række første Krands,
 O! det er min Veninde!
 Hvis Hver og En i Beddesang
 Tilfodst dog maa tilkjende
 Den samme Prisen hver en Gang —
 O! det er altid hende.

Nys i en Lund min Cither klang,
 Bag Busken Doris hvulde;
 Hun lytted' længe til min Sang,
 Og sprang saa frem og smilte:
 „For hvem klang vel den søde Lyd?“
 Jeg svarte strax: Hyrdinde!
 Jeg dig bekjender det med Fryd,
 Den klang om min Veninde.

Jeg veed, hun mangen Elsker har;
 Hvis det mig skulde bryde,
 Jeg maatte hver en Viis og Nar
 Al Sind og Sands forbyde.
 Jeg gjerne seer den hele Jord
 Paa Knæe for min Gudinde —
 Gjentager Alle frit i Chor
 Min Sang om min Veninde!

Sang for Muserne.

Viisdom bød, og Himlen ynder
 Mild og blid og munter Dyd;
 Raff og fri vor Sang forkynder
 Åabne Hjerters rene Fryd;
 See den mildt i Glasjet vinker:
 Skjenker! drikker! synger! blinker!
 Himlens Bud er: „Lev og nyd!“

Chor.

Glæden mildt i Glasjet vinker:
 Skjenker! drikker! synger! blinker!
 Viisdoms første Bud er „Fryd!“

Tiden flyer ved Spøg og Latter;
 Viisdoms andet Bud er „Lee!“
 Mørket svandt, da Klogskabs Datter,
 Vor Thalia, lod sig see;
 Arbeid fandt en ædel Hvile,
 Naar den Skjønnes muntre Smile
 Rødte Kummer selv, at lee.

Chor.

Længe Holbergs Muse smile!
 Aldrig den fra Norden ile!
 Længe vi dens Ynde see!

Bellyst tidt paa blidne Kinder
 I den stille Taare flød;
 Sødt vor Sorg i Andres svinder,
 Bed at dele fremmed Nød.
 Sorgens Muse! dig til Vre,
 Edel Jnk os hellig være!
 Fryd i Veemod dobbelt sød!

Chor.

Melpomenes Taarer være,
 Som Thalias Smil' os kjære!
 Veemods Bellyst dobbelt sød!

Høit til Manders Glæde stemmes
 Jordens Son ved Harmonie;
 Alle Støvets Dvaler glemmes
 I dens Himmels Trylleri.
 Hymnia! dit Ryn, din Torden
 Døser, vækker, tryller Jorden;
 Berdner lyde din Magie.

Chor.

Sangens Muse! skab i Norden
 Stebse Paradiis paa Jorden
 Leve! Leve Harmonie!

Svandt i Laage Himlens Smile,
 Skov og Eng var skjult med Sne,
 Diet søgte Lyst og Hvile —
 Diet fandt Terpsichore.
 Bundet om med Floras Krands
 Let, i Dalens Zephyrs Dands,
 See vi Dandsens Gratie.

Chor.

Tryllende med Floras Krands,
 Skjøn, i Huldgudinders Dands,
 Leve vor Terpsichore.

Festlig her, hvor Glæden throner,
 Mellem Venner, Viin og Sang,
 Synger Konstens Lovsang! toner!
 Klinker i forenet Klang:
 Alle Glædens Fiender bæve!
 Alle danste Muser leve!
 Leve Spil og Dands og Sang!

Chor.

Alle skjøne Konster leve!
 Alle Muser leve! leve!
 Leve Spil og Dands og Sang!

Almindeligt Chor.

Skaal for hver en Konstens Lærer!
 Skaal for hver, som øver den!
 Skaal for hver, som Konsten ærer!
 Skaal for hver, som elsker den!

Staal for den, hvis Sjæl kan fatte
 Samlet Bærd af Phoebi Skatte,
 Skjønheds! Sandheds! Glædens Ven!

Selskabsfang

paa Kongens Fødselsdag.

Lad Herman von Bremerne lives,
 Saa stærkt og saa længe de vil,
 Om Staten er syg, eller trives,
 Og Grunden udgrandse dertil!
 Naar Gud giver Staten en Fader,
 Som agter og elsker sit Land,
 Saa, Brødre! lad høie Mullaader
 Velsigne den kronede Mand!

For Østers og for Skampioner,
 Som Andre forðvise saa trygt,
 Og disse høibaarne Patroner
 Jeg har en besynderlig Frygt.
 Maaskee er det Feil i min Hjerne,
 Maaskee i min øvrige Skif —
 Jeg stammer kun: leve hver Stjerne!
 Men mærk, det er ingen Supplik.

Det er et Slags Synd mod Naturen,
 At ønske en Læge Profit;
 Dog, bruges ei Sygdom til Curen,
 Desuden og Doctoren tidt

Gjør vel i at give vor Klode
 Imellem et godt Taxativ, —
 Saa, alle de Sunde til Gode,
 Hver Doctor henleve sit Liv!

Hvad Konen er Manden, hvad Jorden
 Er Luften, og Væna sin D,
 Er Procuratorer for Jorden,
 De derfor ei heller maae døe;
 Saa længe I, kjære Personer,
 Kun skaane vor fattige Kat,
 Saa klemmer de rige Patroner!
 Saa leve hver brav Advocat!

Den Første blandt alle Platoner
 Fordømte af sin Republik,
 Af Frygt for Adagios Toner,
 Den himmelske søde Musik;
 Men siden de Sartiske Triller
 Er vegne for Hjerternes Sang,
 Saa leve hver Sanger og Spiller,
 Som skjønner paa Glassenes Klang!

Man seer vel, nu Konsterne stige,
 Saa mangen et lykkeligt Fjog;
 Dog holde vi med dem, som sige,
 Man stundom bør være lidt klog.
 Til Naade! For megen Sottise
 Er just ikke heller saa ret.
 Vi klinker da: Leve de Bise,
 Hvis Biiisdom tillader dem det!

Skjøndt Eva forførte vor Fader,
 Skjøndt mangen i Egttestabs Ruus
 Slaaer Panden til Skamme — saa lader
 En Kone dog kjønt i et Huus;
 Saa er der og Noget desuden —
 Dg Ingen af os er af Staal:
 Vi kan Jer ei være foruden,
 Dg derfor, I Koner! jer Staal!

Man skulde vel neppe formode,
 At Nogen var saadan en Trolld,
 At ønske den herlige Mode,
 At kysse, var Pokker i Bold —
 Kun Mandfolk at kysse, er vandet;
 Desuden af Tode forbudt;
 Derfor, om nu ikke for andet,
 Saa leve hver elskelig Slut!

Motion, og ei andet, man vinder,
 Saa vidt jeg kan see, ved at slaaes.
 Krig ønske vi kun vore Fiender;
 Men rigtig nok ikke med os!
 Dog, Sikkerhed skader just ikke
 Til Forsvar og Bærn om vor Stat —
 Vi derfor forsigtigen drikke:
 Lev længe Matros og Soldat!

Der var et Slags Folk under Kronen,
 Som, skjøndt de var Danske, som vi,
 Dg vældige Støtter for Thronen,
 Dog sukked' i tungt Slaveri;

Man agted' dem skammelig ringe;
 De leved' utaalelig slet —
 Ha! Brødre! lad Glassene klinge:
 Nu Bonden dog engang skeer Ret.*)

Nu, Venner! Vocalen os vinker!
 Op! fyld den til fuldeste Maal!
 Og drifter og synger og klinker:
 Vor Faders, Kong Christians Skaal!
 Vor Fader, Kong Christian, leve
 Til Trilling-Familiens**) Held!
 Hver Fiende for Faderen bæve,
 Hvis Bøllyst er Børnenes Vel!

*) I Aaret 1784 sang dette Vers saaledes:

Der er et Slags Folk under Kronen,
 Som, skjødt de er' Christians Børn,
 Og Danske, og Støtter for Thronen,
 Og Rigets fornemteste Børn,
 Dog agtes forfærdelig ringe!
 Og leve (Gud bedre det!) slet.
 Ha! Brødre! Lad Glassene klinge:
 Gid Bonden dog engang skeer Ret!

**) Danmark, Norge, Holsteen.

(Koter af Forf.)

Dansk Tranquebar-Vise

med mesopotamisk Omqvæd.

Jeg lever, rolig og munter, her
 Saa luunt i Jordklodens anden Ende;
 Min Flaske halv fun uddrukken er,
 Og nysfens lod jeg min Pibe tænde;
 Og naar jeg drifter, og naar jeg smøger,
 Jeg kjæk med Skjebnens Drkaner spøger —
 Ski=olski=dol!

Og hvorfor skulde jeg plage mig
 Med sorte Griller og mørke Tanker?
 Bor Verden er, som man ta'er den sig;
 Jeg Roser mellem dens Torne santer;
 Og, hvor man vender sig hen paa Jorden,
 Staae begge blandte fra Syd til Norden —
 Skio=po=dol!

Sandt nok! jeg sidder paa denne Knub
 En tyve tredive hundred' Mile
 Fra Kjøbenhavn og den kjære Klub,
 Og kan i Aften derhen ei ile,
 Om mine Ben var end nok saa lange
 Som Laffers øgede tusind' Gange —
 Po=dolski=o;

Men, naar jeg undtager denne Torn,
 Saa seer jeg heller ei mange flere;
 Thi synger jeg, som jeg sang tilforn,
 Min Sjæl i Griller skal ei frepere!
 Bort Livs Rattun overalt er broget,
 Dg, hvor man lever, man savner Noget —
 Dol-ski o = po!

Hvad har man hist, som man her ei har?
 Lidt bedre Smør — det er hele Svien!
 Jeg dette Savn mig saa nær ei ta'er —
 Dg hvad er Smør mod Philosophien?
 Jeg uden Smør vel skal hytte Livet,
 Dg ene dertil blev Mad os givet —
 Emme = ba = si!

Man har en Stjerne — jeg troer Polar —
 I Haletippen af den Bjørnlille,
 Hvorom mig sagde min salig Fa'er,
 At den for Danske staaer altid stille;
 Det gjør mig ondt for den gode Stjerne;
 Den løb, som andre, vel ogsaa gjerne —
 Dp = emme = ba!

Man har for Resten Musik og Sang:
 Jeg troer, man kalder det Operetter;
 Men jeg forstaaer mig kun lidt paa Klang,
 Dg er i Dudeldum = Troen Kjætter,
 For mig maa Pokker ta'e Trille Tralle,
 Daleidi lari, daleidi ralle,
 Klemme = ba = si!

Den Flok af Skjønne, man finder der,
 Jeg her ei heller saa blodig savner;
 Thi, sandt at sige, jeg ikke seer,
 Hvortil den Flok uden Elskov gavner;
 Og Elskov, medens jeg har Forstanden,
 Jeg skyer og frygter, som selve Fanden —
 Basi=ø=po!

Al Jordens Elskov er Skum paa Vand;
 Dens Bølløst opveier ei dens Pine —
 Naar ene dig jeg kun have kan,
 Tilbedte, himmelske Caroline! *)
 Saa har jeg nok, og for andre Smukke
 Jeg ingentid, som en Nar, skal sukke —
 Sio=po=do!

Sti=olsti, dolsti, ø=podol=sti!
 Podolsti=ø=stio, podol, stio:
 Basiopo, dolsti=ø=basi!
 Op emmebasi ø podol stio!
 Lemme basio podolsti, lemme,
 Klemme basio podolsti, klemme —
 Ba=stio=po! **)

*) I Tranquebar skal man have et meget godt Billard.

**) „Det mesopotamiske Sprog er et underligt Sprog!“

Ulysfes hos Holberg.

(Noter af Forf.)

Til Kronprindsen.

(Ved hans Hjemkomst fra Everrig 1788).

Lad Kampens Helt, i Baabens Larm,
 Paa Brødres Liig,
 Sin dyre Krands med blodig Arm
 Tilfægte sig!
 O! snart en Krands, bestænk't med Blod,
 Skal visne hen,
 Naar fredsomt Navn af viis og god
 Staaer lyst igjen.

O! naar Triumphens stolte Fryd
 Om en Tyran
 Bedøver Usles Klagelyd
 I trykte Land,
 Naar om Trophæen samler sig
 En Rest af Folk,
 Mon deres vilde Seiersstrig
 Er Glædens Tolk?

Nei, Jublen i Triumphens Larm
 Med Graad er bland't,
 Trophæen vidner tausé Harm
 Det Blod, som randt;
 Og Folket synger kun af Tvang
 I halve Chor,
 Og deres vilde Jubelsang
 Er ei som vor.

Velkommen til Dit Land igjen,
 Vort Nordens Haab!
 Det glad modtager Fredens Ven
 Med Fryderaab.
 O! Din Triumph er Brødres Lyst
 I Fredens Hegn,
 Og Tillid i hver Borgers Bryst
 Dit Seierstegn.

Bliv hos os længe! stab i Fred,
 Med Bid og Dyd,
 Dit elste Folks Lyksalighed,
 Din egen Fryd!
 Bliv stedse Fredens faste Ven!
 Her virke Du!
 Og naar Du drager ud igjen,
 Kom hjem, som nu!

Misund ei Krigeren sin Krands!
 Tag Fredens hen!
 Ei rødmer den af Blod, som hans,
 Ei visner den.
 I rolig Virksomhed bliv stor
 Og elskelig!
 Og virksom Rolighed i Nord
 Skal signe Dig.

Og Krigens Rædsler skulle flye
 Dit Danmarks Strand;
 Og alle Muser skulle tye
 Til Fredriks Land;

Dg Flids og Helds og Glædens Sang,
 I Fredens Favn,
 Skal tone høit med Jublers Klang
 Dit elskte Navn.

Den rette Biskop.

At ingen Tid og intet Land
 Kan Geistlighed undvære,
 Historien tilfulde kan
 Os lære;
 Men uden Bisp er Geistlighed
 Slet ingen Ting, som hver Mand veed.

Chor.

Nei! uden Bisp er Geistlighed
 Slet ingen Ting, det hver Mand veed.

Man har nu ledt sig blind og ør
 Tretusind Aar og flere,
 Om Bisp der var, som Biskop bør
 At være;
 Omsonst! man hidtil ingen fandt,
 Dg Geistlighed var lutter Tant.

Chor.

Som sagt, man hidtil ingen fandt,
 Dg Geistlighed var lutter Tant.

De gode Franske saae ret godt,
 At det var Fjas i Grunden,
 Og at man havde Troen blot
 I Munden.

De sagde: væk med alt det Paf,
 Hvis Geistlighed er lutter Snak!

Chor.

Ja, væk med alt det Munkepat,
 Hvis Geistlighed er lutter Snak!

Dog slænge bort det skidne Band,
 Er ikke nok alene,
 Naar man saa strax ei have kan
 Det rene.

Det tænkte de for sildig paa,
 Og derfor gaaer det nu, som saa!

Chor.

Ja, man for seent har tænkt derpaa,
 Og derfor gaaer det nu, som saa!

De lod de falske Bisper gaae;
 Men af! hvad hjalp dem dette?
 Da de var ikke sikke paa
 Den rette —

Af! uden al Religion
 Staaer ingen Constitution!

Chor.

Af! uden al Religion,
 Staaer ingen Constitution!

Men vores evig skal bestaae!
 Vi fundet har den rette!
 Vi kunne trygge lade gaae
 De flette —
 O Biskop! i dit Bispedom
 Vi fandt, hvad Frankrig leder om.

Chor.

Ja, Biskop, i dit Bispedom
 Vi fandt, hvad Frankrig leder om.

Gid snart det franske Folk maa see,
 Hvori dets Feil mon stikke!
 Desværre! hidtil kjendte de
 Dig ikke —
 Naar først hos dem, som her, du staaer,
 Den sande Tro de og vel faaer.

Chor.

Naar, Biskop, først du for dem staaer,
 Den sande Tro de sikkert faaer.

Fandens Abestregger.

Biskopsvisse.

Fanden, fra den Tid han drat
 Ned fra Himlen i den Mose,
 Vi, som bedste Verden, rose,
 Baglænds, hov'dfulds, uden Hat;
 Mens han nu, som Amtmand, snyder
 Russer, Tyrker, Preusser, Syder —
 Er vor Herres Abekat.

Da vor Herre sagde: „Lev!“
 Blev hans Bud, til Fryd for Manden,
 Givet samme Stund en Anden:
 Adam favnede sin Ev' —
 Eva knap var ganske færdig,
 Før ved Fuffen, Fanden værdig,
 Dens og dens Zantippe blev.

Da vor Herre sagde: „Døe!“
 Skabte han en venlig Engel,
 Der med omvendt Fakkeltængel
 Pegede paa Glemsels D.
 Fanden gav de nye Tider
 En formavret Grinebider,
 Der nu æder Kjød som Hø.

Til vor Kammers Medicin,
 Til at nære Elskovs Lue,
 Stabte Gud den ædle Drue,
 Saften fra Garonn' og Rhin.
 Fanden vilde kopiere
 Denne Drif, som andet mere;
 Og det blev til — Brændeviin.

„Ingen Bold uhevet see!
 Helte Røvere forjage!“
 Raabte Gud i hine Dage,
 Og nu fik man Mænd at see.
 „Det forstaaer sig, hvert et Rige
 Selv i Fred maa evig frige!“
 Brølte Fanden — stod Armee.

„Raster Aaget! vorder frie!“
 Raabte Herren, til Exempel,
 I sin Almagts Alpetempel,
 Og der blev Nomokratie.
 „Raster Aaget!“ skreg den Anden,
 „Vorder Alle frie, som Fanden!“
 Og hvad fik man? — Anarchie.

„Tal til Tusinde paa Prent!“
 Raabte Herren, — „alle Zoner
 Lytte til din Harpes Toner!“
 Strax fik Verden en Stribent.
 „Jeg vil gjøre ham en Mage,“
 Raabte Fanden; — „opad Dage!“
 Og der stod — en Recensent.

Alt! omsonst man sang og skrev.
 „Man maa buldre høit til Jorden,“
 Raabte Herren, „lyd min Torden!“
 Tord'nen lød; see! Luther blev.
 „Rigtig! man maa bande, brøle!“
 Raabte Fanden i sin Søle,
 Og — Zeloter skreg og skrev.

Biskop! i din røde Glands
 Skjelnes Himlens Trylleries
 Fra den onde Trolds Magier
 Indenrigs og udenlands.
 Alt fra Mest'rens Haand os væger;
 Men for Fust'rens Abstreger
 Har din Dyrker ingen Sands.

Pereat alt Despotie!
 Pereat hver Grinebider!
 Hver en Menneſteberider!
 Hver en laad Parnassets Spi!
 Døe hver tøileløse Bander!
 Falde hver, som frit ei stander:
 Døe for Alting — Anarchie!

Leve hver Mandinde her!
 Leve hver, selv Dødens Engel!
 Blomstre hver en Lilliestængel!
 Leve Musers ædle Hær!
 Leve, hvo misſkjendte bleve!
 Alle Dannegode leve!
 Leve hver, som Liv er værd!

Slutningsfang.

Drikkevise.

For at være som man bør,
 Venner, maa man drikke!
 Bollen reent maa tømmes! før
 Bliver man det ikke —
 Jeg, som Broderparten fik,
 Eder bedst kan raade:
 Vers og Kjærlighed og Drif
 Taaler ingen Maade.

Man maa sige, hvad man vil,
 Edru bør man være;
 Men hvad der nu hører til,
 Vil jeg Eder lære —
 Hver af os var Bollen huld,
 Alle Bollen hulde,
 Jeg er fuld, og du er fuld,
 Vi er Alle fulde.

Har du, som det lader til,
 Broder, tabt Forstanden,
 Og i Aften have vil
 Den igjen i Panden, —
 For du søger den igjen,
 Maa du vide, Kjære,
 Paa hvad Sted du tabte den,
 Og hvor den mon være!

Hver af Eder mærke kan
 Midt i Perialen,
 At jeg kom til min Forstand
 Her et Steds i Salen —
 Mærker nu Moralen min!
 Hvor jeg den har funden,
 Kan enhver og finde sin:
 Dybt paa Bollebunden.

Drifter! øser! skjenker i!
 Drifter Alle! drifter!
 Hisset er den Krog, hvori
 Deserteuren stikker —
 See! her er han! Bollen tom!
 Tralle, ralle, ralle!
 Punschen gik — Forstanden kom —
 Edrue er' vi Alle.

Friheds Kampsang.

Op Brødre! det er Tid at hæve
 Det støvnedtraadte Sandhedsfjold!
 Bldt lyne det, og Mørkets Hære bæve!
 Høit Brødre! Skjold og Arm og Aand sig hæve
 I fulde Kraft mod vore Fienders Bold.

Chor.

Hevn! Hevn over misbrugte Sværd!
 Hevn over Despoternes Hær!
 De frygte! de flye!
 Men Frihedens Sang lyde høit i den vigende Sky.

Alt længe nok — af! alt for længe!
 Laae Jorden sænkt i Slaveri —
 Den hæve sig! den Byrden vidt henflænge!
 Op, op af Dybet, Jord! din Kraft sig trænge!
 Styrt ned igjen i Svælget Tyranni!

Chor.

Hevn! Hevn! over Afgrundens Aand!
 Hevn over Despoternes Baand!
 De zittre! de flye!
 Men Frihedens Sang lyde høit i den vigende Sky!

De haante længe nok, de Stolte,
 De Undertryktes Suf og Taal —
 Vee over dem — de smedte nye Bolte —
 De Sjæle, Ord og Tanker fængslede' holdte —
 Og fuldt er deres Blodmisgjernings Maal!

Chor.

Hevn! Hevn over misbrugte Skjold!
 Hevn over Despoternes Bold!
 De skjælve, de flye!

Men Frihedens Sang lyde høit i den vigende Sky.

De slagted' Millioner Brødre
 I lystanrettet blodig Dyst —
 Vee over dem! I Suf af bange Mødre,
 I Fædres Skrig, i Hyl af faldne Brødre
 De søgte deres Grusomheders Lyst!

Chor.

Hevn! Hevn over misbrugte Spyd!
 Hevn over Despoternes Fryd.
 De bæve, de flye!

Men Frihedens Sang lyde høit i den vigende Sky.

De Kirkens Lygtemænd lod brænde,
 Og fløede Fornuftens Sol —
 O vee dem! vee! — For Jorden trygt at stjænde,
 De slukte hvert et Lys, som Gud lod tænde,
 Og Natten bredte sig fra Pol til Pol.

Chor.

Hevn! Hevn over misbrugte Lyn!
 Hevn over Despoternes Lyn!
 De svinde! de flye!

Men Frihedens Sang lyde høit i den vigende Sky.

Op! det er Tid at sprede Taagen,
 Og splitte Mørkets Slør!
 De see med Skræk, at Himmelen er vaagen;
 At Friheds fulde Sol forjager Taagen!
 At Mennesk'heden evner, hvad den tør!

Chor.

Hevn! Hevn over misbrugte Magt!
 Hevn over Despoters Foragt!
 De falde! de flye!
 Men Frihedens Sang lyde høit i den vigende Sky!

Op! Arm i Arm foreente hæver
 Det broderlige Friheds Skjold!
 Vidt lyne det! Tyranner, bæver! bæver!
 Vor Jord sit Lys, sin Ret, sin Frihed kræver,
 Dybt styrte ned i Svælget eders Bold!

Chor.

Triumph! vor Forløsning er nær!
 Alt viger Despoternes Hær.
 De styrte — de flye!
 Men Frihedens Sang lyder høit i den vigende Sky.

Frihedsolens Opgang.

Triumph! Triumph! See Friheds Sol oprundet!
 Triumph! den straalet alt!
 Triumph! Vor Høitids Hellige har vundet —
 Og Mørkets Hære faldt!

Tutti.

Velkommen, o Sol! i din Glands!
 Vi møde med Sang og med Dands
 Din vinkende Krands!

Omsonst fremvælted' alle Nattens Dampe
 Imod dens lyse Stær!
 See! Frihed seired' i gjentagne Kampe
 Mod Mørkets Slave-Hær!

Tutti.

Velkommen i stigende Glands!
 Vi møde med frydefuld Dands
 Din seirende Krands!

Dens Krigsraab døved' alt dens Fienders Torden
 Med magist Harmonie —
 Dens Seierssang skal vække hele Jorden;
 Snart synger Alt, som vi:

Tutti.

Velkommen i vorende Glands!
 Foreente Nationer i Dands
 Modtage din Krands!

Europa hylde dig, Despoters Bane!
 Din fulde Dag frembrød!
 Hvert ædelt Hjerter sværger alt din Fane,
 Høit: Frihed eller Død!

Tutti.

Velkommen i straalende Glæde!
 Europa med Sang og med Dands
 Modtage din Krands!

Høit, Brødre! himmelhøit lad Sangen lyde,
 Gjenlyde Pol til Pol!
 Foreente Jubelraab Velkommen hyde
 Den feire Friheds Sol!

Tuttissimi.

Velkommen i fuldeste Glæde!
 Al Verden i frydefuld Dands
 Modtager din Krands.

Citherspilleren.

Jeg vandrer fra By og til By
 Paa min Fod, jeg savner ei Binger,
 Med munter Sang i høien Sky
 Jeg vandrer fra By og til By.
 Og knap seer man Morgenens grye,
 Før til Sang alt Citheren klinger;
 Og Koner og Børn om mig tye,
 Og de Piger saa tæt mig omringer.

Og Venfkab og Elskov og Sang
 Er det Maal, hvorefter jeg tragter;
 Mit Hjertes Lyst, min Cithers Klang
 Er Venfkab og Elskov og Sang.
 Og falder da Tiden mig lang,
 Naar jeg seer paa Menneskens Fagter,
 Med Venfkab og Elskov og Sang
 Jeg da dem og al Verden foragter.

Og Kummer ei kommer mig nær,
 For min Sang den hurtigen viger;
 Den Mand, hver Biv og Mø har kjær,
 Ham kommer ei Kummeren nær.
 Thi Glæden er der, hvor jeg er,
 I min Kreds staae smilende Piger;
 Den Sanger, som de have kjær,
 Han er tryk som i Himmelens Riger.

Jeg synger fornøiet og fri
 Om de Ting, som Livet forsøde,
 Om Elskovs Himmels Trylleri,
 Om Vensteb og om Harmonie;
 Og naar min Sangs Melodie
 Faaer et Bryst af Snee til at gløde,
 Saa smelter mit Hjerte deri,
 Og med Lyst i dets Smelten jeg døde.

Af! ei for al Jorderigs Prang,
 For hver Skat, ei selv for en Throne,
 Bortgav jeg dig, min ringe Sang,
 Mit Hjertes og Cithrens Klang!
 Thi hvad er vel Fyrsternes Prang
 Mod din Glands, du Musernes Krone?
 Mod Kys for hver smeltende Sang?
 Og mod Smil for hver smeltende Tone?

Saa seer man med vanlige Gang
 Af een Kreds i en anden mig ile;
 Mig ingen Vei kan falde lang
 Med Vensteb og Elskov og Sang.
 Og standser omsider engang
 Mine Fjed, og jeg segner til Hvile —
 Skal Vensteb og Elskov og Sang
 Om min Grav gjennem Taarer end smile.

Holger Danske.

Lyriske Drama i tre Acter.

Sat i Musik af J. L. Kunzen, og opført første Gang i 1789.

Personerne:

- Holger Danske, Prinds af Danmark, Ridder i
Karl den Stores Tjeneste (Rosing.)
Kerasmin, hans Vaabendraget (Gjelstrup.)
Oberon, Alfernes Konge.
Buurman, Sultan i Babylon (Knudsen.)
Langulaffer, Prinds af Libanon.
Musti.
Bobul, Sultan i Tunis.
Rezia, Sultan Buurmans Datter, Prindsesse i
Babylon (Mad. Bjørn.)
Citania, Sylphernes Dronning, Oberons Ge-
malinde.
Almansaris, Sultaninde i Tunis (Mad. Preisler.)
Marylli, Cinni, City, tre Sylphider.
Harem, i Babylon.
Vagt, i Babylon.
Vagt, i Tunis.
Chor, af Alfer, Sylpher og Sylphider.
Chor, af Tyrker.
Bezirer, Emirer, og andre Babyloniske og Tunesiske Hoffolk,
Gildinger og Slaver.
-

Første Act.

Første Scene.

(Mørk Nat. Stormen hylér langt borte imellem Klipperne. Oberon sidder alene, i en tungsindig Stilling, saaledes, at man kun utydelig kan skimte ham.)

Titania! Titania! —

Echo.

Titania —

Oberon.

O salige bortsvøine Dage!

O! kom igjen Titania! —

Echo.

Titania —

Oberon.

O! bring mig dem igjen tilbage!

Hør, elskelige tabte Mage,

Din Oberons fortvoolte Klage!

Titania! Titania!

Echo.

Titania —

Oberon.

Kom til mit sømme Bryst tilbage!
 Kom, elskelige tabte Mage!
 D! kom og end min bange Klage!
 D! kom igjen, Titania! —

Echo.

Titania —

Oberon.

Men af! kun Echo svarer mig!
 Omsonst din Mages sømme Strig,
 Fortørnede! gjentakke dig;
 Kun Echo dem med Haan gjentage!
 D elskelige tabte Mage —
 Og jeg kan aldrig glemme dig,
 Titania! Titania! —

Echo.

Titania!

Oberon (reiser sig).

Nei! aldrig — aldrig, aldrig meer
 Skal hendes Smil fortrylle mig —
 Af! ingensteds paa Jorden finder jeg
 Den Elsker, til hvis Skjebne min
 Er bunden. Sæler saae mig haabe
 Forgjeves; Sæler hørte mig
 Blandt disse Klipper. Jordens Søn
 Er Ubestandighedens Boldt —
 Og af! blandt alle Støvets Sønner
 Er ikke een bestandig Elsker!
 Af! paa Jorden findes Ingen,
 Ingen, som kan frelse mig!

D! den Helt, hvis faste Hjerte,
 Gjennem Livets Fryd og Smerte,
 Bed en Svadatters Hjerte
 Rnyttets uopløselig,
 Han, til hvem min Skjebne bindes,
 Aldrig, aldrig, aldrig findes —
 Af! paa Jorden findes Ingen
 Trofast og uroffelig,
 Ingen Elsker uden Svig —
 Ingen! ingen! ingen! ingen! —

Echo.

Ingen —

(Det stormer, lyner og tordner endnu skrækkeligere, og i et Skrald forsvinder Alt.)

Anden Scene.

(En dunkel Stov imellem Libanons Bjerge. Alting er stille. **Holger Danste** og **Kerasmin** komme ind paa Skuepladsen; hiin er bevæbnet i Ridderdragt, og denne i en Pels med en Kølle paa Raffen.)

Kerasmin.

Nei, troe mig, bedste Herre! Oberon
 Dpholder sig i denne Stov — og Ingen
 Er kommen ud igjen, som kom derind —
 For Himlens Skyld! —

Holger.

Forsagte Kerasmin!

Du viste dig saa tapper nys — og nu —
 Her er jo stille som i Paradiis.

Kerasmin.

Desværre! Hvad Alarm er gyselig
 Som denne Stilhed? — See! —

Holger.

Jeg Intet seer.

Kom, følg mig, gamle Fjante!

Kerasmin.

Herre! nei!

For Deres egen Skyld, og ei for min,
Flye dette Sted!

Holger.

Du sagde jo, det var

Den næste Vei til Babylon?

Kerasmin.

Af! did

Vi aldrig komme seent nok — Herre! hør
Mit Raad, min Bøn —

Holger.

Dg du kan troe, at jeg,

Som gaaer til Babylon, for Keiser Karl
At hente Sultan Buurmans Skjæg, at jeg,
Som vove skal at kysse ved hans Side
Hans Datter — skulde zittre for en Skov,
Fordi du siger mig, der spøger — Nei!
Lie med dit Raad! mig skrækker ingen Ting;
Hvis du mig ei tør følge, vel! saa bliv!
Jeg gaaer alene —

Kerasmin.

Nei! til Helved selv

Jeg fulgte Dem. Men lad os hvile lidt!
Den Kamp mod Røverne, kun to mod tyve,
Har mattet os.

(De satte sig, hver paa sin Stub; medens Holger er fordybet i Tanker, bliver Kerasmin ved)

Hvor gyseligt! hvor stille!

Tillad mig, Herre! dog at synge. Sang
 Dog lindrer lidt min Angst — den Bane har
 Jeg høvt fra Buggen. Tor jeg?

Holger.

Syng! ja syng
 Syng! jeg er selv en Ven af Sang i Skove.

Kerasmin.

De Spøgelse dandsed' ved Midienat
 Om Urjan,
 Og Bjerg og Dal og Sump og Krat
 Stod lyst i Brand.

De Tord'ner rullede' i Natten hen
 Om Urjan,
 Og Alting blev saa fort igjen,
 Som slutte Brand.

Men kjæk Ridder Oller i Skoven reed
 I fuld Galop,
 Og sporede rast sin Hest afsted,
 Hop! hop! hop! hop!

De Spøgelse dandsede ham imod,
 Og Gjorden brast —
 Og Hesten skummed', skjælv og stod,
 Som naglet fast.

Ridder Oller svang sig af Hesten ned
 Da gled hans Fod —
 Og Oller mærked', at den gled
 I levret Blod.

De Tord'ner rullede i røde Lyn
 Om Urian —
 Og flux stod Alt for Dllers Syn
 Rundt om i Brand.

Bag Flammerne saaes en blodig Hær
 Af Djæule staae —
 Og Dller med sit dragne Sværd
 Gik løs derpaa.

Men Urian fnysende mod ham treen:
 „Hvad gjør du her?“
 Og Dller og hans Hest blev Steen —
 Nu staae de der.

(Det lyner.)

Den Urian er Oberon, som boer
 I denne Skov! I troe mig, Herre! See
 De Støtter hist! Enhver af dem var før
 En tapper Ridder — Skjælv for Dllers Skjebne!

Holger.

Trods Urian — og Oberon — og Satan —
 Jeg gaacr! mit Hjerte kjender ingen Frygt.

Rera s min.

Hvad nytter Mod i Kamp mod Spøgelsler?
 (De reise sig.)

Mig tusind blanke Spyd ei skrække;
 For ingen Fiender flygter jeg;
 Med Skjold man kan mod dem sig dække,
 Med Sværd man kan dem Halsen knække;
 Men imod Satan er jeg feig.

(Det lyner bestandig stærkere og stærkere, medens denne Duet varer).

Holger.

Mig alle Jordens Spyd ei skræffe,
 Og hele Helved trodser jeg;
 Mod Aander man sig ei kan dække,
 Man Aander ei kan Halsen knække;
 Men man behøver det og ei.

Kerasmin.

Naar man et Spyd i Satan stikker,
 Der flyder ikke mindste Draabe Blod —

Holger.

Om al sin Hær han mod mig stikker,
 Jeg trodser den paa stadig Fod.

Kerasmin.

Med tusind Stik, med tusind Stød,
 Man faaer paa Spøgelses ei Død.

Holger.

Med tusind Stik, med tusind Stød,
 Gjør Spøgelses os ingen Nød.

Kerasmin.

Med tusind Stik, med tusind Stød —

Holger.

Trods alle Stik, trods alle Stød —

Kerasmin.

Man faaer paa Spøgelses ei Død.

Holger.

De gjør os sikkert ingen Nød.

Kerasmin.

Holger.

Med tusind Stik, med tusind Stød, Man faaer paa Spøgelses ei Død.	Trods alle Stik, trods alle Stød, De gjør os sikkert ingen Nød.
--	--

Begge.

Ei tusind blanke Spyd os skræffe,
 For ingen fiendtlig Hær vi flye;

Med Skjold man kan mod dem sig dække,
 Med Sværd man kan dem Halsen knække,
 H. Dg Satan selv vi ikke flye.
 K. Men Satan burde vi dog flye.

(Det lyner usædvanlig stærkt, og idet de syngte de sidste Linier, høres et stråleligt
 Lørdenskralb. De gaae ind i Skoven. Lørdenen vedbærer, Stormene tube, Lø-
 verne brøle, og hele Skoven dundrer af hule Gøer.)

Kerasmin (gittrende).

Det er ham! det er ham!
 Lad os flye! lad os flye!

Holger.

At flye er en Glam,
 Dg kun den bør vi flye.

(Midt imellem den rædsomme Bragen, Tuben og Brølen høres langt borte af v. til
 en sød og behagelig Lyd.)

Kerasmin.

Det er ham! lad os flye!

Holger.

Hør! himmelske Toner
 Fra Cedrenes Kroner!

Kerasmin.

Det er ham! lad os flye!

Holger.

Iffun Flugt bør vi flye —
 Hør! himmelske Toner
 Fra Cedrenes Kroner!
 De lyde paany!

Kerasmin.

Det er ham! lad os flye!
 De tryllende Toner
 Fra Cedrenes Kroner
 Meer end Alt vi maa flye!

Holger.

D! salige Toner!
 D himmelske Lyd
 Fra Cedrenes Kroner!
 Du tryller med Fryd!

Kerasmin.

D! lokkende Toner!
 D! stoffende Lyd
 Fra Cedrenes Kroner!
 Kun Gift er din Fryd!

Holger.

D! salige Toner!
 D! listige Lyd
 Fra Cedrenes Kroner!
 Du tryller med Fryd!

Kerasmin.

D! lokkende Toner!
 D! stoffende Lyd
 Fra Cedrenes Kroner!
 Kun Gift er din Fryd!

(Den behagelige Lyd nærmer sig. Lørdenen ophører, og Alting bliver stille. De-
 r on skimtes af og til i Baggrunden. Man hører kun hans Stemme:)

Min Holger! min Ven!

(Holger vil hen imod Stemmen; men Kerasmin trækker ham af alle Kræfter
 tilbage.)

Holger.

Kun Ridningen frygter!

Kerasmin,

(som trækker ham omkring, medens Lørdenen forfølger dem.)

U! hvor vil De hen?

Stemmen.

Min Holger! du flygter?

Du flyer for din Ven!

Holger.

Slip! Ridningen frygter —

Kerasmin.

U! hvor vil De hen?

Stemmen.

Kom igjen! kom igjen!

Holger (slider sig løs fra Herasmin).
 Kun Niddingen flygter —
 Jeg iler derhen.

Tredie Scene.

(Oberon, med et Horn i en Guldkjæbe om Skulderen og en Lillestav i Haanden, er imidlertid kommen hen i Forgrunden. Alting bliver atter stille. Holger styrter ned paa sit ene Kne for ham.)

Oberon.

Velkommen! unge Helt! velkommen her
 Til Oberon, som skønner Mod og Dyd,
 Og elsker dem, som Mod og Dyd udøve!

(Han berører ham med sin Lillestav, og reiser ham op.)

Chor af usynlige Aander.

Lastens feige Sønner

Flye fra dette Sted.

Aanders Konge lønner

Dyd og Tapperhed.

Oberon.

Jeg kjender dig, min Holger! Fra din Bugge
 Jeg kjendte dig og yndte dig, og glad
 Jeg saae dig vore frem i Mod og Styrke,
 Dmgjerdet af Uskyldighed og Sundhed!
 Min Hjælp og Held skal følge dig, saalænge
 Du bli'er den rene Dyd, som hidtil, tro!

Chor af usynlige Aander.

Aanders Konge skønner

Dyd og Tapperhed;

Oberon belønner

Keen Uskyldighed.

Rerasmin (Kjælvende og sagte.)

Den Djævel smiler som en Lysets Engel,
Dg præker som en Erkebisp.

Oberon.

Jeg veed, du dræbte Karls forvorne Søn
Af Baade — veed det Eventyr, som Karl
Dig derfor paalagt har. Til Babylon
Du gaaer at hente Sultan Buurmans Stjæg,
Karls grumme Brede dermed at forsone.
Men min Beskyttelse skal følge dig
Igjennem alle Farer,
Dg jeg — og du — skal blive lykkelig,
Hvis stedse du din rene Sjæl bevarer,
Trods alle hildende Belysters Snarer,
Hvis ei — maa jeg, og Held, og Alt forlade dig.

(I det han siger det sidste, triller en Taare ned paa hans Kinder.)

Chor af Manderne.

Manders Konge stjonner
Keen Ufskyldighed;
Oberon belønner
Tro Bestandighed.

Holger.

Du tryller mig, udødelige Ven!
I salig Tillids Belyst. See! mit Hjerte,
Min hele Sjæl er i din milde Haand.
Hvor stjon er Dyden i sin egen Glands!
Men af! hvor himmelft yndig er dens Smil
Fra dine Læber! Ukjendt Jld
Alt flammer i mit tillidsfulde Bryst.
En uvant Glæde nærmer sig mit Hjerte!
Hvor elsker jeg dig, salige Beskytter!

Al! aldrig — aldrig — aldrig skal min Sjæl
Forglemme dit og Dydens Bud! —

Oberon.

Omfavn mig!

Vær stærk! vær fast! vær Helt, min Ven, i Prøven!
Dig venter større Fryd og større Farer,
Vær stærk! vær fast! vær Helt! vær tro til Døden!

Ukjendt Salighed dit Hjerte bier;
Elfskovs lette, lyse Tryllerier
Vinke dig til Jordens Himmel ind.
Men bevar din Sjæl ved fremmed Skimmer,
At den aldrig i Bøllystens Glimmer
Bli'er for Dydens Himmelstraaler blind.

Chor af usynlige Aander:
Aanders Konge skjønner
Keen Uskyldighed;
Aanders Konge lønner
Dydig Kjærlighed.

Oberon (til Kerasmin).

Men Kerasmin! — hvad Dødt har Oberon
Dig gjort, hvorfor du flygter ham? Endnu
Du zitterer for mig? — Vel! saa dands,
Til Straf for den og dine Ungdoms — Synder!

(Han blæser i Hornet.)

Kerasmin (Sjælvende).

Al! spar mig — naadigste Hr. Urian!
Jeg er en gammel Mand,
Som ikke dandsse kan —
Hvad nu?

(Han begynder at hoppe.)

Hu! hu! hu! hu!
Au! au! hop! hop! puh! puh!

Hop!

Hop! hop!

Af! af! spa — spar! naa — naa —

Naa — naa — dig — ste — He — Herr!

Herr — U — saa — saa — saa! saa!

Herr — Urian! jeg — er —

En — ga — ga — ga — ga — gar

(Han danser lystig om.)

Sa! sa!

Ah!

(Han tumler ubemattet omkulsb.)

Dberon (til Holger.)

Modtag af Dberon, min ædle Holger!

Et Tegn i denne Gave paa hans Benstab:

Den største Skat i Tryllerigets Gjemmer

Jeg skjenker dig i dette Horn —

(Han hænger det om hans Skuldre.)

Dg mærk!

Saa snart du aander sagte kun deri,

Naa hver, som ei blev stedste Dyden tro,

Hver Hykler, Ridding, hver, som Last besmitter,

Umiddelbar omkring dig alle dansse.

Men kun i største Nød du stærkt deri

Naa støde! Da forstaaer jeg, at du kalder;

Dg i et Dieblif jeg hos dig staaer!

(Til Kerasmin).

Staae op igjen, og vær fra denne Dag

For paanødt Dansen frei! miskjend ei meer

Den Dberon, som elsker alle Brave!

Dvæg dig ved denne Drif! og til Erindring

Modtag dens udtømmelige Gjemsel.

(Han giver ham et Bæger.)

Kerasmin (som har drukket.)

Nu staaer min Tillid som et Fjeld! Dg nu

Til evig Tid jeg gjerne blev her! af!
 Hvor styrked', hvor oplived denne Drif!

Oberon.

Bær tro! min Helt! og glem mig ei! Kun frem!
 Kun ligefrem! og Held skal krone dig!

Chor af usynlige Aander.

Mildt til Dydens Sønner

Smiler Himlen ned.

Aanders Konge lønner

Keen Ustyldighed.

(Under dette Chor forsvinder Oberon; det bliver lys Dag.)

Fjerde Scene.

Holger.

Han svandt! han svandt!

Rerasmin.

Han svandt! han svandt!

Holger.

En Zephyr luster,

Og Lilier duster,

Hvor han forsvandt!

Rerasmin.

Han svandt! han svandt!

Holger.

Til Babylon!

Rerasmin.

Til Babylon!

Holger.

Trods alle Farer!

Trods alle Snarer!

Til Babylon!

Kerasmin.
 Til Babylon!
 Holger.
 Kun frem! kun frem!
 Kerasmin.
 Kun ligefrem!
 Holger.
 Dyd skal ledsage
 Sin Ven tilbage
 Til ønskte Hjem!
 Kerasmin.
 Til ønskte Hjem!
 Dyd skal ledsage
 Sin Ven tilbage! —
 Kun ligefrem!
 Begge.
 Kun frem! kun frem!
 Dyd skal ledsage
 Sin Ven tilbage
 Til ønskte Hjem!
 (De forsvinde i Ekoven.)

Femte Scene.

(Prindsesse **Nezias** Sovagemak. Hun ligger i let Morgendragt paa en Sopha, urolig slumrende.)

D Fryd! — ukjendte Kildren i mit Bryst! —

Guddommelige Straale! midt i Natten! —

D Glands, som Allahs Glands!

— Hvad nærmer sig

Fra Vesten? — D! mit Hjerte kjender dig!

Min Helt! min Ven! min Engel! min Beskytter!

(Hun slumrer hen igjen.)

D! Morgenrøde! lyse Glimt af Haab! —
 Flye, sorte, blodige Barbar! o flye!
 Flye mørke Brudgom for min Engels Glands! —
 Han er min Brudgom, han, den ædle, høie,
 Den skjønne, blide Helt, som straalers hist!
 Min Morgenrøde straalers nu fra Besten —
 D! Glimt af Salighed! — men af! — hvor er jeg?

(Hun farer, bestyrtset ov.)

Hvi svandt det? Smil! o smil igjen, min Lyst! —
 D! søde Drøm! o kom igjen tilbage! —

(Hun vil slumre hen, men farer urolig op igjen.)

Nei! nei! den flyer! jeg seer ham ikke meer!
 Jeg saae ham rank og herlig som en Engel —
 D! mon han vilde frelse Rezia? —
 Hvor ædel, mild og venlig var hans Mine! —
 D! mon han vilde frelse Rezia?

Men vee mig, vee mig! — Intet mig kan redde!

Allt rasle Tænkerne, som vente mig! —

(Man hører udenfor høitids Musik af Trommer, Trompeter, Cymbler og Basuner.)

I Dag, ulykkelige Rezia!

Din Haand skal gives bort — og af! dit Hjerte briste —

Den rædselsfulde Time nærmer sig —

(Stød i Trompeterne)

Snart skal du i forhadte Arme

Fortvivle, falme, segne, døe! —

(Hun falder hen, men løfter sig op igjen med et Smil.)

Dg dog! hvi kommer stedse Haab og Fryd

Tilbage til mit Hjerte? Søde Lillid!

Hvad trøster mig? hvad føler jeg? hvor er jeg?

Min Sjæl forvildes af dunkle Tænker

I Frygt og Haab mellem Lval og Lyst,

Min Barm sig hæver, mit Hjerte banker,

Dg Sukke quæle mit spændte Bryst —

Men o! den kilbrer, den søde Smerte!
 Og Belyst slynger sig om mit Hjerte,
 Og Frygten smiler i Haabets Favn —
 O Sjæl! hvi raver du vildt i Tanker?
 O Hjerte! sig mig, hvorfor du banker?
 Hvad kan du haabe? hvad er dit Savn? —
 Nu styrker Tillid igjen mit Hjerte,
 Du svandt i Belyst, o søde Smerte!
 Min Angest slumrer i Haabets Favn.

(Marmen af Høitids Musslen tager til, og Dækket falder.)

Anden Act.

Første Scene.

(En stor og prægtig Sal paa Sultanens Slot i Bagdad. Taffelet er dækket i en Halvcirkel. Adskillige Emirer, Bezirer og andre Hof-folk komme Par og Par ind paa Stuepladsen, midt imellem dem **Sultanen, Mezia og Langulaffer.**)

Tyrkiske Sangere.

Med trefold Ild
 Straal lys og mild,
 O Sol! paa denne store Dag!
 Hver dunkel Sky
 Fra Himlen flye!
 Fra Syd til Nord
 Den hele Jord,
 Hvor Buurmans Scepter-Bælde groer,
 Gjen smile Himlens Velbehag!

Chor af Sangere, Slaver og Hoffolk.
 Fra Syd til Nord
 Den hele Jord,
 Hvor Buurmans Scepter-Bælde groer,
 Gjensmile Himlens Velbehag!

Sangere og Slaver.

(S det Sultanen gaaer forbi.)

Vi styrte ned,
 O Sultan! for din Herlighed.
 O! smil til dine Slaver blidt!
 Bort Blod, vort Liv, vort Alt er dit!
 Selv Mandens Sang
 Ved Himles Harpers høie Klang
 Forkynde svagt
 Din Krones Pragt,
 Og umodstaaelig er din Magt.

Chor.

Selv Himles Harpers høie Klang
 Forkynde svagt
 Hans Krones Pragt,
 Og umodstaaelig er hans Magt.

Sangerne.

(S det Langulaffer og Rezia gaae forbi.)

Vi styrte ned
 Paa Lilier i dine Fjed.
 O Rezia! hvor du fremgaaer,
 Rundtom et Paradiis opstaaer —

En af Sangerne.

Med meer, end Solens Middags Ild,

En anden.

Med meer, end Maanens Midnat-Glands

Den første.

Dplive hendes Dines Smil.

Den anden.

Fortryller hendes Blik hver Sands.

Alle Sangerne.

O Rezia! hvor du fremgaaer,
Rundtom et Paradiis opstaaer!
Dg stærk og kjæf,
Til Christnes Skræk,
Du, Langulaffer, stor og viis,
Skal værne vores Paradiis!

Chor.

Urokket, kjæf,
Til Fienders Skræk,
Du, Langulaffer! stor og viis,
Skal værne vores Paradiis.

(De sætte sig.)

Sangerne.

Rundtom er Lyst,
Dg Glæden throner i hvert Bryst.
Vor Jubels Echo tabe sig
I Christne Hundes fjerne Skrig!
Paa denne Dag
Run Vesten høre Tordenflag!
Men glad, hvor Buurmans Bælde groer,
Den hele Jord
Fra Syd til Nord
Gjensmile Himlens Velbehag!

Almindeligt Chor.

Hvor Buurmans Scepter-Bælde groer,
Den hele Jord
Fra Syd til Nord
Gjensmile Himlens Velbehag!

Anden Scene.

Fest-Musik.

(Overst lige for Tilskuerne sees Sultan **Burman** med Prindsessen **Mezia** paa sin høire og Prindsen af **Libanon** paa sin venstre Side. I Forgrunden staaer **Mufti**. Rundt omkring staae Musikanter, sorte Gildinger og andre Slaver. Den høitidelige Musik afbrydes af)

En Herold.

Libanons kronede Ceder i Dag
Forenes med Ostens kronede Palme.

En Sanger.

Held den kronede Libanons Ceder!
Held den Palme, som Osten beundrer!
Allah velsigne dem! Allah!

Mufti.

Allah velsigne dem! Allah!

Allah! Allah! Allah!

Alle Sangere, Gildinger og Slaver.

Allah velsigne dem! Allah!

Allah! Allah! Allah!

Mufti.

O! Allahs ene, mægtige Prophet!
See, Mahomet! med Velbehag det Baand,
Som sammenbinder Mod og Indighed!
Velsign den tappre Helt,
Som seired' over hiin den grumme Løve!
Velsign den yndige Heltinde,
Som seired' over Lovens Overvinder!

Held og Ære, Magt og Seier

Vorde dig, tilbedte Par!

Al den Lykke, Jorden eier,

Al den Belyst, Himlen har!

Toner, Sahras Sønner! toner,
Toner Ostens Millioner:

Længe leve dette Par!

Chor.

Toner, Sahras Sønner, toner!
Toner Ostens Millioner:

Længe leve dette Par!

En Sanger.

Wiisdom, Mod og Vælde pryder
Allahs og Prophetens Ben;
Høit vor Sultans Ære lyder
Indtil Jordens Ender hen.

Toner, Ostens Myriader:

Rezias tilbedte Fader

Stige seent til Himmelen!

Chor.

Toner, Ostens Myriader:

Rezias tilbedte Fader

Stige seent til Himmelen!

En anden Sanger.

Solen ei saa skjon fremiler,
Som vor skjonne Rezia;
Du, som blid om Thronen smiler,
Sildig ile du herfra!

Straal os længe Lys og Barme,
Salig i din Brudgoms Arme,
Bellystmilde Rezia!

Chor.

Straal os længe Lys og Barme,
Salig i din Brudgoms Arme,
Bellystmilde Rezia!

En anden.

Længe Sarahs Sønner sukted'
 Under hint Uhyres Harm;
 Helten kom, og Løven bukked'
 For hans feiervante Arm.
 Langulaffer længe leve!
 Seent til Paradiis han svæve
 Fra sin Bruds fortjente Barm!

Chor.

Langulaffer længe leve!
 Seent til Paradiis han svæve
 Fra sin Bruds fortjente Barm!
 Mufti og de tre Sangere.
 Held og Ære, Magt og Seier
 Vorde dig, tilbedte Par!
 Al den Lykke, Jorden eier!
 Al den Belyst, Himlen har!
 Toner, Østens Millioner!
 Høit gjenlyde Vestens Zoner:
 Længe leve dette Par!

Chor.

Toner, Østens Millioner!
 Høit gjenlyde — — —

Tredie Scene.

(**Holger**, i prægtig tyrkisk Dragt, med et Sværd ved Siden og Hornet om Skuldrene, kommer pludselig ind; **Kerasmin** følger ham. Sangen afbrydes midt i Choret; de Spillende snige sig efterhaanden bort, og Musikken ophører. Alle blive opmærksomme, undtagen **Mezia**, som bestandig i det forrige Optrin har siddet ganske stille fordybet i Tanter. **Langulaffer** bliver især kjendelig bestyrftet. **Holger** bukker sig tre Gange for Sultanen, medens de andre reise sig med en forvirret Mumlen.)

Holger.

Dig, Sultan Buurman! sender Bestens Keiser
 Bed mig sin Hilsen. Som hans Sendebud,
 Jeg fordrer taus Dpmærksomhed. Mit Navn
 Er Holger, Danmark er mit Fødeland —
 Til Danmarks Krone fødtes jeg — og Orlog
 Var altid Danmarks Sønners Skole. Tidt
 Mit ridderlige Sværd mod Christnes Fiender
 For Keiser Karls og Kirkens Vre lynte —
 Du fjender mig! —

Sultanen.

Jeg fjender dig —

Rezia (slaaer Vinene op.)

O! Allah!

Adskillige Emirer og andre Tyrker.
 Vi kjende dig! vi kjende — Holger Danske!

(hvilstende og skjælvende)

Holger Danske! — Holger Danske! —

Holger Danske! —

Rezia.

O! Himmel! det er ham!

Holger.

O Fryd! o! det er hende! —

Sultanen.

Hvad Erinde hidbringer dig?

Holger.

En Lok,

O Sultan! af dit Skjæg forlanger Karl —

(Han nærmer sig til Rezia, omfavner og kysser hende)

Og dette — af! forlanger Holgers Hjerte —

(Han vender sig til Sultanen)

Din Svigersøn, o Sultan! er en Ridding,

Dg ikke Støvet af din Datters Fødder værd!

(Han vender sig til Langulaffer)

Kjend, Ridding! her i mig den, som dig frelst
 I Flugten for den Løve, jeg betvang!
 Kjend mig, du lønned' med at byde Gift,
 Da heed af Kampen, jeg dit Bæger modtog
 I Busten, hvor du feig dig skjulte! Flye!
 Den Eddergift, som flyder i dit Blod,
 Skal ei besmitte Holgers Sværd!

(Han jager Langulaffer ud, iler hen til Rezia, og bortslænger sit Sværd.)

Sultanen.

(Springer op, stamper og brøler.)

Dp! Dp!

Ha! Slaver! griber denne Hund! D! Spot!

Ha! griber ham! —

Holger.

(henrykt i Rezias Arme, medens Sablerne blinke rundt omkring ham.)

Min Drom! mit Syn! min Engel! —

Rezia (paa samme Tid).

Min Brudgom! —

Emirer og Slaver.

(Stormende omkring dem med udtrukne Sabler.)

Ha! Forvorne!

Kerasmin.

(løber til og støder i Hornet.)

Sultanen.

Støder! dræber! —

(Emirerne og Slaverne begynde at hoppe uordentlig imellem hinanden med blinkende Sabler. Holger og Rezia staae henrykte i hinandens Arme. Kerasmin ved deres Side.)

Holger (giver hende sin Ring.)

Min Brud! —

Rezia (giver ham sin.)

Min Brudgom! —

Fjerde Scene.

(Det hele Harem og Haremsvogterne strømme ind ved Alarmen, og blande sig i Dansen, i det de raabe):

Mahomet!

Kerasmin.

Ha! Iystig!

(Han giver sig til at spille paa en Bas, som han finder, og synger, medens de danser.)

Spring om! spring om! tralla la la!

Hop! hop! hop! hop!

Hei! Iystig! Alle, heisa sa!

Sving om din Krop,

Du gamle Sultan Buusbaba!

Du, tykke Muf!

Strig, til du bliver hæs: sa sa!

Uf! uf! uf! uf!

Spring, til du trimler om! ha ha!

Puf! puf! puf! puf!

Hei! Iystig Alle! meer endnu!

Herom! herom!

Herop igjen! hvad? trimler du?

Trommelom! trommelom!

Trommelom! trommelom! trommelom! trommelom!

Femte Scene.

(Bagten kommer ind med Spyd og Sabler, men henrives af det almindelige Dandseraferi. **Languaffer** lister sig ind bag efter dem, men nødes og til at danser. **Kerasmin** udtrykker sin Fornøielse ved at efterabe de Dansendes Gebærder.)

Sultanen.

(som med Mufli er tumlet om paa en Sopya.)

D! Mahomet! jeg døer —

Musti.

Uf! uf! —

Kerasmin.

Hei! lystig!

Hei! lystig Alle! fleer endnu!

Kom! kom! kom! kom!

Herop igjen! hvad trimler du?

Trommelom! trommelom!

Trommelom! trommelom! trommelom! trommelom!

Trommelom! trommelom!

Sjette Scene.

(Urtegaardsmænd, Gartnerdreng, Koffe, Jøder, Dervischer og andre i forskjellige Dragter klædte Personer komme til, og hvirvles ligeledes ind i Dandsen. Adskillige Dandsere ere allerede faldne om. De svingle, mattes og tumle omkuld efterhaanden alle.)

Holger (til Rezia.)

Jeg har dig, Elfte! —

Sultanen.

Ha!

Rezia (til Holger.)

Jeg har min Holger!

Sultanen (fnysende.)

Ha! Slaver! knuser —

Musti.

Uf! uf! uf!

(De ere Alle omtumlede. Holger overlader Rezia til Kerasmins Beskottelse, giver ham Hornet, og kaster sig ned paa det ene Knæ for Sultanen. Han klipper en Lol af hans Stjæg; men Langulaffer, som hidtil ikke er bleven bemærket af ham, lister sig krobende bag ved ham med sin Dolk for at stikke ham. De Andre røre sig. Kerasmin seer det og støder af alle Kræfter i Hornet.)

Rezia (i det Kerasmin blæser.)

— Forræder! —

Syvende Scene.

(Storm, Torden, Lynild og skræffelige Brag forkynde Aandernes Komme. Oberon med sit Følge lader sig pludseligen see. Han svinger sin Liliestav mod de henfaldne Tyrker, medens Holger er paa hans ene og Rezia paa hans anden Side, med Kerasmin bag ved dem.)

Forsvinder! Forsvinder,

For Oberons Harm!

Sylpherne.

Forsvinder! Forsvinder!

(De Dødsfaldne flye zittrende bort.)

Oberon

(til Holger og Rezia, i det han omfavner dem.)

Men elskede Par! vær du tryk ved min Arm!

Holger.

Min Skytsgud! —

Rezia.

O! min Holgers Engel!

Kerasmin.

Frels os!

Holger.

Bevar mig Hende!

Rezia.

O beskyrm mig Ham!

Sylpherne.

Rastens feige Sønner

fly fra dette Sted.

Aandens Konge lønner

Dyd og Tapperhed.

Oberon.

Eder vente nye Farer!

Holger.

Rjærlighed skal trodse hver!

Rezia.

Oberon os jo bevarer!

Kerasmin.

Seieren alt vunden er!

Holger.

Rezia! i dine Arme —

Rezia.

Holger! ved dit elskte Bryst —

Holger.

Sufer Fryd i Modgangs Larme.

Rezia.

Smiler Skjebnens Harm i Lyst.

Oberon.

Held ustandset skal ledsage,
Seier stedse krone Dyd.

Kerasmin.

Jeg skal følge dem, og smage
Dobbelt Fryd i deres Fryd.

Holger og Rezia.

Hvor vor Skjebne hen os fører,
Følger jeg min Elskte glad —

Holger.

Jeg er din —

Rezia.

Jeg dig tilhører —

Begge.

Aldrig skal vi skilles ad!

Oberon.

Men hvad Eder end skal ramme,
 Skjønne, skyldfrie, elskte To!
 Bliver Dyds og Elfskøvs Flamme
 Ewig, ewig, ewig troe!

Oberon.	Holger og Rezia.	Kerasmin.
Men hvad Eder end skal ramme,	Men hvad os endog skal ramme,	Men hvad dem endog skal ramme,
Skjønne, skyldfrie, elskte To!	Stulle stedse dog vi To	Stulle disse elskte To
Bliver Dyds og Elfskøvs Flamme	Blive Dyds og Elfskøvs Flamme	Blive Dyds og Elfskøvs Flamme
Ewig, ewig, ewig troe.	Ewig, ewig, ewig troe.	Ewig, ewig, ewig tro.

Chor af Sylpher.

(medens Oberon fører dem bort.)

Landens Konge skjønner
 Dyd og Tapperhed;
 Oberon belønner
 Trofast Kjærlighed.

(Dækket falder.)

Credie Act.

Første Scene.

(**Titania** alene, henkastet paa en Klippe i en gyfelig Fjeldbegn. Det er mørk Nat omkring hende. Hun er klædt i Sorgens egen Dragt, og Haaret flager hende vildt om Skuldrene. Det lyner. Man hører Havet bruse mellem hule Bindstøb, og langt borte rullende Torden.)

Tord'ner brage, Havet bruser,
 Torden bæver, Stormen suser,
 Nat er Alt indhyllet i —

Af! men Fryd i Skyen brager,
 Venlig vrede Bølge brusar,
 Hvirvelstormen liflig susar,
 Mod den Dval, som Hjertet nager,
 Mod de Suk, som Brystet hæver,
 Mod min Længsels Raseri —
 Mindre bange Jorden bæver,
 End min smertefyldte Barm!
 Oberon! dit Savn, min Smerte
 Snart vil knuse dette Hjerter!
 O! før sidste Gang det bæver,
 Kom tilbage i min Arm!

Dog, spæde Glimt af Haab! Titania
 Skal om og kjælen nære dig! o! Fryd!
 Med denne Rosenknop mit spæde Glimt
 Maaskee skal aabnes snart til modent Haab!
 Ja! den Fortvovlte haaber! hør det Himmel!
 Titania vil haabe! —

(Hun vil reise sig, men falder pludselig tilbage.)

Men o Skræk!

O! Skræk! — o Holger! flye! flye, Rezia —
 See! Belyst vinker til sin falske Himmel,
 See! Døden truer med sin falske Rædsel
 De nylig Frelste! — Skræk! hvad tør jeg haabe? —
 Omsonst maaskee min Dmhu frelste begge,
 Da i hinandens Favn de vented' Døden
 Imellem Havets Bølger — Strid, o! strid,
 Min Holger! strid og vind! — og, Rezia!
 Vær stærk! —

O! Salighed! ifald de vandt,

O! jeg vil haabe dig! — Flye! Nat og Torden!
 I Storme tier! Hav! hold op at bruse!

(Hun reiser sig og staaer i glimrende sneehvid Dragt med grønt Bælte,
 grønne Sløffer og en grøn Krone paa Hovedet.)

Det blive Dag omkring mig!

(Skuepladsen bliver pludselig lys, og Alt er stille.)

Hører! hører!

Marylli! Linni! Tity!

Anden Scene.

(De tre **Sylphider**, klædte i hvid let Gratiédragt med sorte Bælte og
 Bæand, fremstyre paa hendes Bink, og kaste sig ned for hende.)

Alle Tre.

Milde Dronning!

Titania.

Hvor var du?

Den første.

Jeg usynlig stod paa Bredden
 Af Tunis Kyst, da Favn i Favn en Bølge
 Halvdøde dem og Kerasmin slog op
 Paa Sandet. Rezia blev revet bort
 Af Holgers Arm — Han reiste sig, og streg.
 Og faldt igjen tilbage.

Titania.

Hvor var du?

Den anden.

I Sultanindens Have. Jeg ham saae
 Forvirret, uden Hornet, uden Bæanden,
 Forklædt, som Gartner, Morgenrøden møde
 Med Blomster i en Blomsterkury.

Titania.

O Stræk! —

Og hvor var du?

Den tredie.

Hos Rezia; hun sad
 I Bobuls prægtigste Gemak! og græd —
 Den yndige! hvor var hun himmelsk skøn!
 Jeg græd med hende —

Titania.

Himmel! styrk dem begge!
 I Dag er Provens Dag! mit Hjerte zitterer!

Zitterer sagte, gyldne Strænge!
 Bæver som mit Bryst!
 Bæver længe —
 Fæstlig Eder gjennemtrænge
 Angst og Dval og Haab og Lyft!

Staaer ei Helten kjæd i Faren,
 Trylles han deri,
 Seer ei Snaren,
 Dørvinder han ei Faren,
 Er mit Haab, er Alt forbi —

La'er den Skjønne sig forblinde;
 Bli'er i Proven svag
 Min Heltinde,
 Haabets sidste Glimt da svinde
 Fra min Sjæl paa denne Dag —

O! men staae de fast i Faren,
 Trylles ei deri,
 Undflyes Snaren,
 Dørvinde begge Faren,
 Er min Frygt, min Dval forbi!

Da skal Oberon forføre
 Sin Titania!
 Begges Throne
 Da med varigt Held skal krone
 Holger og hans Rezia!

Chor

(af de tre og andre usete Sylphider, i det de forsvinde.)

Da skal Oberon forføre
 Sin Titania!
 Begges Throner
 Da med evigt Held skal krone
 Holger og hans Rezia!

Tredie Scene.

(En prægtig Pavillon i Sultanindens Have i Tunis. Det er i Dagsbrækningen. Sultaninde **Almansaris** ligger skjedesløst henkæstet paa en Sopha. Hendes opvartende Slavinder staar, opmærksomme paa hendes Blik, omkring hende.)

Almansaris.

O! Længsel! hvilken Marter! o hvor langsomt,
 Hvor dræbende, hvor tungt er hvert Minut! —
 Hvor bliver han? — Slavinder! iler! flyver
 Og bringer mig —

(De styrte Alle mod Udgangen af Pavillonen.)

Dog, nei dog! — Stille! Stille! —
 Slavinder! muntre mig!

To Slavinder.

Vor Dronning!

Almansaris.

Lier!

Hvor tung er Luften! kjøler mig! — min Cithar!

(De bringe hende Citharen.)

Hvor saae du ham? hvor er han? — Tys — min Cithar
 Min Cithar hid! — jeg har den! af! hvor Luften
 Er qvælende! — jeg dør! —

Men skulde Hasfan
 Ei bringe Blomster hid? den unge Slave?
 Hvor bier han? — Seer om han kommer!

(Slavinderne ile ud i Haven.)

Himmel!

Hvor venter jeg! hvor længes jeg! hvor frygter . . .

Fjerde Scene.

(**Holger**, klædt som Gartner, kommer forvildet ind imellem Slavinderne med en Blomsterkurv, seer sig forvirret om, uden at blive **Almansaris** vaer.)

Hvor er hun? hvor? min Rezia?

(Han bemærker Sultaninden.)

O! Himmel!

Almansaris.

(til Slavinderne.)

Forsvinder!

Femte Scene.

(Slavinderne ere borte. **Holger** staaer bestyrtset, fatter sig, og ned-sætter knælende Kurven for Sultanindens Fødder.)

Almansaris.

Hvi saa frygtsom, skjønne Hasfan?

Kæf mig en Rose! — Reis dig! nærm dig!

(Hun tager Rosen af hans Haand, og sætter den paa sit Bryst.)

Sæt dig

Her ved min Side!

(Hun tager hans Haand, og trækker ham til sig paa Sophaen.)

Hasfan! — hvi saa frygtsom?

Glem Slaven! — Her er Glædens Tempel! Haasjan! —
 Og jeg vil glemme Dronningen! — Min Gitte
 Din Sorg skal bysfe hen —

Bæver, gyldne Strænge! bæver!
 Skjelver! zitterer! triller! bæver,
 Som Zelides Sang!
 Ensom, længselsfuld og bange
 Sang Zelide;
 Dunkle Gange,
 Mellem Rattergalers Sange
 Gjentog hendes Harpes Klang:

„Elstovs vellystfulde Smerte,
 „Elstovs smertefulde Lyst
 „Kæser i mit kjælne Hjerter —
 „Bæver, kjælne Strænge! bæver!
 „Bæver! bæver!
 „Elstovs Belyst, Elstovs Smerte,
 „Frygt og Haab og Dval og Lyst
 „Smertes, tryller, tynger, hæver
 „Mit beflemte Bryst.

„Deel min Lyst! o! deel min Smerte!
 „Stynd dig i min Arm!
 „Zelis! Zelis!
 „Stynd dig til mit omme Hjerter!
 „O! det banker! o! det bæver!
 „Deel den Smerte,
 „Deel den Belyst, som det hæver!
 „Deel den, Elstte! ved min Barm!

„Zelis kom — den Haarde, Grumme

„Gif Zelide kold forbi —

„Lundens Sangere blev' stumme —

„Taus blev hendes Melodie.“

Tier! kjæle Strænge! tier!

Tier! svage Harmonier!

Tie, min Cithar! tie!

Harpen gled af hendes Hænder:

„Zelis! Zelis! o jeg brænder!

„D! mit hele Hjerte brænder!“

Tie, min Cithar! tie!

Hassan! Hassan! o jeg brænder!

D! jeg dør i dine Hænder!

(Hun synker hen i Holgers Arme.)

Holger (reiser sig).

Trods hildende Snarer,

Trods Belystis forførende Mine,

Trods tusinde Farer

Min Sang kun skal tone Palmine!

Mit frydløse Hjerte

Den Indiges himmelfste Mine

Lyksalighed lærte;

Dg evig jeg elsker Palmine!

Fra Pol og til Pol

Den undrende Sol

Seer Intet saa skjønt som Palmine.

Hvad Stræf er tilbage?

D! Død kan min Jammer kun ende!

Min Belyst er Plage,

Dg Livet er Død uden hende.

Trods hildende Snarer,
 Trods Belysts forførende Mine,
 Trods tusinde Farer,
 Trods ventende Marter og Pine,
 I Medgang og Nød,
 I Liv og i Død
 Jeg ene skal elske Palmine!

Almansaris,

(hvis Fortvielse er stegen, medens han sang, farer forvildet op.)

Fordømte! — Bagt! bortfør ham! langsomt svinde
 Hans sorte Liv i Baalets Flamme! —

(Bagten springer frem og fører ham bort.)

Sjette Scene.

Almansaris (alene).

Marter!

Ha! meer end Helveds Marter! — Hevn og Elskov
 Fortærer mig! — Nu dør han! o! mit Hjerter
 Vil briste! o! det bløder! o! jeg rev ham
 Fra dette Hjerter! Hassan! Hassan! Hassan!
 Usalige! — nu brænder han! — Tilbage!
 Tilbage Slaver! Grumme! Baalets Flamme
 Nu slutte reent mit sidste Haab — o! Pine!

Meer end Baalets Flamme brænde

I min piinte Barm.

Flye mig, Billed! flye mig Tante!

Hjerter brist! hold op at banke!

Skjul min Elskov! skjul min Harm!

O! jeg seer dem Baalet tænde!

Meer end Baalets Flamme brænde

I min piinte Barm.

Red ham! Red ham! Om tilbage!

D han kommer ei tilbage!

Kommer aldrig meer igjen! —

D! jeg seer dem Baalet tænde!

D! jeg hører Flammen brage!

D! hvor flyer, hvor flyer jeg hen?

(Hun styrter fortvivlet ud af Skuepladsen.)

Syvende Scene.

(Sultan **Bobul** paa sin Throne, omgivet af Emirer og Slaver.)

Bobul.

Forkynder det i hele Tunis høit:

„Saa straffer Bobul den, som Harems Dronning

„Foroven nærmer sig!“

(I det Slaverne ile bort, styrter Rezia ind med flagrende Loffer, i prægtig Morgen-
dragt, og kaster sig ned for Sultanens Fødder.)

D! Sultan! frels ham!

D! frels ham! milde Sultan! frels min Holger!

Han døer! han døer! han døer uskyldig —

Bobul.

Fat dig!

Staae op! hvad bad Palmine vel, som Bobul

Ei vilde give? Tryllerinde! —

Rezia.

Hasfan —

Min Hasfan — kun min Hasfans Liv!

Bobul (besværet).

Din Hasfan?

Den unge Slave, som har nylig vovet

At overraske Sultaninden? Hasfan?

Du raser! han maa døe! —

Rezia.

Han døer uskyldig!

Bobul.

Hvad gaaer hans Liv dig an? forklar dig! —

Rezia.

Sultan!

Hans Liv er mit! jeg er hans Brud —

Bobul.

Forvovne!

Det vover du at sige mig? — Han døe!

Tredobbelt døe han nu! Din Graad er spildt!

Rezia (kaster sig atter ned for ham.).

O! tilgiv ham! o! tilgiv!

Kun mod mig din Brede brænde!

Lad mit Liv, mit Blod den ende —

O! men spar min Hassans Liv!

Bobul.

Belan! det er i dine Hænder! — Engel!

Bær min! og deel mit Rige! deel min Bælde!

(Idet han springer ned af Thronen.)

Bær min — i dette Dieblif! —

Rezia

(som river sig løs af hans Arme.)

Tyran!

Affskyelige Barbar! o! heller Død

Og Helvedsqual med ham, end Liv med dig —

O Døden os forener! —

Bobul.

Bel da! døe!

Paa Baalet! griber, Slaver! — vilde Flammer

Fortære denne Rasende!

(De gribe hende og fore hende bort.)

Rezia.

(Ibet hun hensegner i deres Arme.)

Min Holger! —

Bobul (som styrter ud.)

Ha! de skal see hinanden brænde! —

Ottende Scene.

(Mørkt og stummelt Fængsel.)

Holger (i Lænker.)

Rezia! Rezia!

Lyden af dit Navn forsøder

Smerten af mit Savn!

Lindret Holgers Hjerter bløder,

Rezia! Rezia!

Bed dit elskte Navn!

Alt! Oberon! hvor er din Hjælp? Forladt

Af dig! forladt af Alt! og stilt fra hende

O! hvad er hendes Skjebne! — vee mig! vee mig!

Jeg ulyksalige!

(Ibet han udstøder dette, styrter Almanfari's, fulgt af to Slavinder med Lys, ind i Fængselet.)

Niende Scene.

Almanfari's.

Endnu lykkelig,

Skald du vil! Tilbedte, grumme Hasfan!

Almanfari's dig skjenker Frihed, Livet,

Sin Haand og Bobuls Throne. Vær lykkelig

Dg gjør mig lykkelig! Mig Alting lyder —

Dg, naar du vil, er din Forfølgers Hoved
 For dine Fødder! Endnu, sidste Gang,
 Endnu, min Hassan — glem Palmine!

Holger.

Hun er mig meer end Frihed, meer end Livet,
 Meer end din Haand med alle Jordens Kroner!

Almansaris.

Saa døe da! døe da!

Holger.

Bel!

Almansaris.

For en Slavinde,

Som spotter dig i Bobuls Arm! —

Holger.

Ha! Slange!

Din Gift er spildt! jeg valler ei! —

Almansaris

(idet hun styrter ned for hans Fødder).

Jeg elsker,

Jeg brænder, jeg tilbeder dig —

Holger.

Forgjeves!

Jeg døer for Dyden og Palmine!

Almansaris.

Til Baalet, Slaver, uden Ophold! —

(Han gribes af den fremspringende Vagt og føres bort.)

Tiende Scene.

Almansaris (alene).

Døe da!

Saa døe da! døe! — Forsvind i tifold Marter!

Og, naar du krymper dig i vilde Smerter,
 Og raser mellem Ruerne, og vridder
 Dig som en Drm, og langsomt piint udstøder
 Dit sidste Suk — o Belyst! søde Belyst!
 Du kjoler mig! du lindrer mig! du kildrer
 Med meer end Elskovs Fryd! — O, jeg er rolig!
 Jeg er lykkelig, jeg! Triumph! Triumph!
 Nu zitterer han! nu snøe sig Baalets Flamme
 Om den Forpiintes Ledemod! Triumph!
 Nu brænder han! nu gisper han! nu brister
 Det sorte Hjerter! — Ha! jeg leer deraf!
 Jeg døer i Latter! — glem ei Dyden, Edle!
 Glem ei Palmene! —

(Hun kaster sig hen paa hans Leie; men farer op igjen.)

Nei! o nei! o flye mig!

O flye mig, brændende Gestalt! bort! bort! hvor er jeg?
 Usalige! hvad har jeg gjort? — o vee mig!
 Jeg elsker ham endnu — o Hassan! Hassan! —

(Hun styrter ud af Fængselet.)

Ellevte Scene.

(En stor Plads i Tunis. **Holger** og **Rezia** staae lænkede med Baalet omkring dem. Bagt af Sorte med Fakler. Folket stimler til fra alle Kanter.)

Holger.

Min Rezia!

Rezia.

Min Holger!

Holger.

O Dval!

Rezia.

O! Fryd!

Holger.

Du døer —

Rezia.

Jeg døer —

Holger.

Du døer for mig!

Rezia.

Jeg døer med dig!

Holger.

O bittere Dval! du døer for mig!

Rezia.

O søde Fryd! jeg døer med dig!

Holger.

Min Rezia!

Rezia.

Min Holger!

Chor af Bagten.

Rykker an! rykker an!

Rezia.

O! Dval!

Holger.

O Fryd!

Rezia.

Du døer —

Holger.

Jeg døer —

Rezia.

Du døer for mig!

Holger.

Jeg døer med dig!

Holger.

Du døer for mig!
O Helvede!

Rezia.

Jeg døer for dig!
O Himmerig!

Holger.

Min Rezia!

Rezia.

Min Holger!

Holger.

O! Skrækken svinder ved dit Smil!
Og Smerten smelter hen i Lyst!

Rezia.

Dit ædle Blik, dit Dines Ild
Opflammer Tillid i mit Bryst!

Holger.

Vi sees igjen! —

Rezia.

I Himmelen.

Holger.

O! snart formørkes dette Smil!

Rezia.

Snart slukkes dine Dines Ild!

Holger.

Vi sees igjen. —

Rezia.

I Himmelen!

Holger.

Vi sees —

Rezia.

Igen —

Begge.

Vi sees igjen,

I Himmelen!

Chor af Bagten.

Rykker an! rykker an!

Holger.

Jeg er glad!

Rezia.

Mig Skræk ei rører!

Begge.

D med dig hvor doer jeg glad!

Holger.

Jeg er din —

Rezia.

Jeg dig tilhører!

Begge.

Døden os ei skiller ad.

Holger.

Vi sees igjen —

Rezia.

I Himmelen!

Chor af Bagten.

Tænder an! tænder an!

Stifter Baalet i Brand!

(De sorte Slaver nærme sig med brandende Faller og stikke Baalet an. Det blusser op; men slukkes pludselig i et skrækeligt Tordenstralb. Baalet forsvinder. Holger og Rezia staae frie, løslatte af deres Lænker, ved hinandens Side. Holger har Hornet om sine Skuldre. De Sorte vige tilbage, ibet de raabe:)

Skræk!

Holger.

Oberon!

Rezia.

Af! Oberon!

Alle Slaverne og Bagten.

D Skræk!

Tolste Scene.

Sultan Bobul,

(som styrter ind fra den ene Side af Skuepladsen.)

Pardon!

Sultaninde Almanfari,

(som styrter ind fra den anden Side.)

Pardon!

Holger.

Foragtelige! føler

Min hele Hevn —

(Han støder i Hornet.)

Kerasmin,

(som pludselig stormer ind til Holger.)

O Herre! bedste Herre!

Oberon,

(bag paa Skuepladsen, nærmende sig til Holger.)

Triumph!

Titania,

(ligeledes, nærmende sig Rezia.)

Triumph!

Holger (omfavnende Rezia.)

Min Rezia!

Rezia (i hans Arme.)

Min Holger!

(Alle de andre begynde at danske. Bobul svinger om med Almanfari, som forgievs strider imod. Vagten, de sorte Slaver, Brimmelen af Pøbel, Mandspersoner og Fruentimmer, Alting, unbtagen de fire Elskende og Kerasmin, danser.)

Oberon

(til Holger, omfavnende Titania.)

Dig fylder jeg hende!

Titania

(til Rezia, i Oberons Arme.)

Dig fylder jeg ham!

Holger (til Oberon, omfavnende Rezia.)

Du skjenkte mig hende!

Rezia (til Titania.)

Du skjenkte mig ham!

Kerasmin.

O Fryd! o Fryd!

Hop! hop! hop! hop!

Farvel vor Nød!

Farvel o Død!

De frelste bleve!

De leve, leve!

O Fryd! o Fryd!

Hop! hop! hop! hop!

(De Dandsende udmattes efterhaanden. Oberon svinger sin Liljestav imod dem, og raaber:)

Forsvinder! forsvinder!

For Oberons Harm!

Titania.

Forsvinder! forsvinder!

Chor af Alfer og Sylpher,

(som komme dandsende ind.)

Forsvinder! forsvinder!

For { Oberons } Harm!
 { Titanias }

(Barbarerne forsvinde af Stuepladsen.)

Oberon,

(medens Sylphiderne franske Holger og Rezia.)

Nyd, elskte Par! den Løn, som Dyden vinder,

Uroffret, varig, evig, uden Hinder,

I Elskovs rene Himmel Arm i Arm!

Titania.

Fra denne Dag skal ingen Sky den dække,

Med evig nye Smil dens Sol skal vække

Forynget Fryd i Eders skyldfrie Barm!

Chor
af Alfes, Sylphes, og alle de Dyrige paa
Skuepladsen.

Alfes Konge	}	stjønner
Sylphes Dronning		
Keen Uskyldighed;		
Sylphes Dronning	}	lønner
Alfes Konge		
Dydig Kjærlighed!		

Anmærkninger

til andet Bind.

1. **Lyriske Digte.** Saavel ved den ældre som ved denne Udgave af J. Baggensens danske Værker har man søgt at ordne de lyriske Digte systematisk og chronologisk saaledes, at Digte af forskjelligt Indhold og fra forskjellige Perioder ikke unødvendigen blandedes imellem hverandre. I denne Udgave har Udg. imidlertid forsaavidt afvejet fra Ordningen i den ældre, at den chronologiske Orden ogsaa i sin mindre Detail er bleven underordnet den systematiske. Da flere ældre lyriske Digte ere blevne omarbejdede ved en sildigere Udgave, er det ei heller vel muligt at følge en streng chronologisk Orden med dem alle. Og naar derfor Tiden er angiven, i hvilken en Samling af Digte i det Hele taget ere fremstaaede, viger deres indbyrdes chronologiske Ordning for Afrundingen af den hele Gruppe. Heri har Udg. ogsaa for en Deel fulgt det Exempel, Forf. selv har givet ved Udgaven af det i 1801 udkomne Bind „Lyriske Digte“. Medens derfor i den ældre Udgave de meddeelte „Hymner, Oder og Elegier“, i en muligst streng chronologisk Orden, ere blandede imellem hverandre, saa ere de i denne Udgave grupperede mere systematisk.

2. Hymner og Odeer, S. 1. Med disse begynde de Yriske Digte, ligesom i Forf.'s egen Udgave fra 1801; og ligesom i denne anføres Hymnerne først, og iblandt disse Hymnen: Den eneste Gud, endskjøndt denne først er digtet imellem 1787 og 1789, og saaledes noget yngre end enkelte af de paafølgende Digte.

3. Sjælens Høisang, S. 7. Ideen til denne Hymne blev udkastet paa Digterens første Alpevandring i 1789, og udvikledes senere fuldstændigere paa Tydsk i Digtet „An Gott“ (See: J. Baggesens Poetische Werke in deutscher Sprache, 2ter Theil.)

4. Christi Død, S. 8. Denne Hymne er som et Dramatorium sat i Musik af Capelmester Schulz og opført i Slotskirken første Gang i 1792. Hymnens særskilte Aftryk er ledsaget af Forf.'s danske Oversættelse af det latinske Motetto: Kyrie eleison.

5. Skabningens Halleluja, S. 13. Oversat af Forf. paa Tydsk (See: J. B.'s poetische Werke, 2ter Th.), og componeret af Capelmester Kunzen. Ved det tydske Digts Udgave i 1803, har Forf. tilføjet den Bemærkning: „Halleluja bruges af Digtere og Componister med Tonefaldet snart paa den anden og snart paa den tredje Stavelse. Dette sidste er vel det rigtigste, men da det er mindre velklingende, har Forf. i Almindelighed lagt Tonefaldet paa den anden Stavelse.“

6. Danmarks Lovsang, S. 19. Digtet oprindeligen som „Lovsang til Kongen for Bøndernes Frihed“; sat i Musik af Capelmester Schulz og opført i Slotskirken første Gang d. 3die Febr. 1793, i Anledning af Kongens Fødselsdag.

7. Andagtshymne, S. 25. Til denne Hymne er Ideen, ifølge Forfatterens egen Bemærkning, tagen i 1789 af

Ramlers Rhapsodie: „Allgemeines Gebet“; men i 1802 har Digteren i Paris, uden at have Ramlers Original ved Haanden, omplantet Hymnen paany i det tydske Sprog („Andachtshymne“, Poet. W., 2ter Th.), tildeels for at see, hvor nær han kunde komme den tydske Original ad denne Omvei.

8. *Ludvigslund, S. 30. Digteren har saaledes benævnt Trolleborg, hvor han i 1787 digtede den meddeelte Ode, der tidligere havde hiin og senere denne Overskrift.

9. Revolutionen, S. 43. Denne Ode har Forf. ogsaa i 1793 digtet paa Tydsk (See: Poet. W. 2ter Th.), og Udg. antager, at den tydske Digtning er den ældre.

10. Hellebeks Harpe, S. 45. Ogsaa denne Ode er tillige digtet paa Tydsk (See: Poet. W., 2ter Th.); men begge Digtninger kunne betragtes som originale. Til det tydske Digt har Forfatteren i 1803 bemærket iblandt Mere: Landgodset Hellebek, beliggende paa Sjællands yderst romantiske Nordkyst, har sit Navn efter Bakken Hela, der har været indviet til Dødens Gudinde. Dets fortræffelige Besidder vilde høist sandsynligen være bleven en stor Digter, hvis han havde tilladt sig at følge Musernes Bink, hvilket han, „liig Solon“, kun havde gjort i enkelte Momenter af sin tidligste Ungdom. Liig Athenienseren „Cekrops“ borthængte han sin Harpe, for, som Statsmand, ganske at hellige sig Statens Tjeneste.

11. Til mit Fædreland, S. 48. Denne Digtning er fra 1796, og dens første Overskrift: Danmark (Gjensyn og Tilbageblik).

* „Barndoms Uskyld.“ Forfatteren har senere brugt Udtrykket „Forbums Uskyld“, men Udg. har beholdt det ældre.

* „Heloises Lund,“ S. 49. Denne Skildres af Rousseau som en af de meest fortryllende.

12. *Primula*, S. 51. Digtet allerede 1782 og saaledes det ældste Digt iblandt de erotiske Sange og Elegier, hvilke Udg. har troet at burde adskille fra de meddeelte Hymner og Oder.

13. *Idealia*, S. 60. Ogsaa dette Digt er et af Forf.s ældste. Han har i 1809 oversat det paa Tydsk: „*Dieine Göttin*“, og i Udgaven af hans tydske Værker (5ter Theil) er det optaget som Indledning til en Samling af erotiske Digte: „*Legte Dichterliebe*“; hvilken Cyclus isvrigt først er digtet i 1823.

14. *Lycas til Lycilis*, S. 68. Digtet 1785 og meddeelt efter den ældre Udgave. Det er nemlig saavel ved de danske Værkers ældre Udgave, som ved denne, oversæet, at dette Digt er udkommen paany i 1801 under Overskrift „*Bønhørelsen*“ og helliget Fanny. Noget senere er det oversat paa Tydsk (: „*Liebetrunkenheit*“, Poet. W., 2ter Th.)

15. *Til Amor*, S. 71. I Udgaven 1786: „*Seiladsen*“.

* „*Luftens*“ — — — Ældre Variant: „*Tempes*“ — — —

16. *Trosten*, S. 72. Digtet 1788.

* „*Bished*“ — — — En tidligere Variant er „*Tante*“, men Udg. har foretrukket det ældre Udtryk.

17. *Elegier til Seline*, S. 83. Disse ere fremstillede som et samlet Heelt, saaledes som dette allerede er steet i de danske Værkers ældre Udgave med Digtene til Nanna, og i de tydske Værker med den Samling af Digte, der have til Overskrift: „*Legte Dichterliebe*“.

18. *Digtekonstens Uudfangelse*, S. 114. Med dette Digt har Udg. begyndt den Samling af erotiske Digte, der ere helligede Palmine, men iblandt hvilke nogle enkelte oprindelige henhøre til en tidligere Periode, navnlig: „*Helbredelsen*“ (1786) og „*Skilsmissen*“ (1788), og ifkun ere gjengivne senere i

en nyere, forbedret Udgave. Det sidstnævnte Digt har Forf. i 1797 ogsaa gjengivet paa Tydsk i Hexametre (See: Poet. W., 2ter Th.)

19. Flyvedigte af blandet Indhold, S. 137. De under denne Overskrift meddeelte Poesier ere fornemmeligen saadanne mindre Digte, der ved en given Anledning ere rettede til enkelte bestemte, sædvanligen navngivne Personer; hvilke Digte i den ældre Udgave vare blandede imellem Hymner, Oder og Elegier.

20. Den brave Digter, S. 150. Tilregnet Pastor og senere Biskop Victor Kristian Hjort, Fader til Forf. af de fra Trylleharpens Procedure bekjendte „Tolv Paragrapher.“

21. Roserne, S. 160. Af denne Romance, som er digtet paa Trolleborg i 1787, har Forf. i 1823 oversat de tvende sidste Vers paa Tydsk: „Die wefkenden Röschen,“ og tilføjet dem tvende nye: „Als sie wieder aufblühten.“ (See: Poet. W., 5ter Th.)

22. Viser og Sange, S. 197. I en af Forf. 1799 nedskreven Fortegnelse over hans Digterarbejder har han under denne Overskrift anført de Poesier, der her ere meddeelte: og af denne Grund ere Digtene: „Da jeg var lille“, — „Morgensang“ o. fl. meddeelte iblandt: Viser og Sange, istedetfor i den ældre Udgave iblandt Hymner, Oder og Elegier.

De i den ældre Udgaves 3die og 7de Bind meddeelte Sange: „Afskedsvisse“, „Min Sang om min Veninde“, „Friheds Kampsang“, „Friheds solens Dpgang“ og „Githerspilleren“ ere, af Hensyn til den chronologiske Orden, optagne allerede i dette Bind.

23. Da jeg var lille, S. 200. Om denne Digtning findes udførlige Bemærkninger i J. Baggesens Biographie. I Bind. Tillæg VI. En tydsk Oversættelse („Meine Kindheit“) findes i „Poet. Werke, 2ter Th.“)

24. Den rette Biskop, S. 234 og Slutningsfang S. 240, ere ligeledes begge oversatte af Forf. paa Tydsk. See: "Der ächte Bischoff" og "Kauschlied" i "Poet. W. 2ter Th."

25. Frihedssolens Dypgang, S. 245, er af Forf. udarbejdet paa Tydsk og udgivet i 1803 som en Frihedshymne: "Der jüngste Tag (Nach Gott weiß wie vielen Jahrhunderten zu singen)"; see Poet. W. 2ter Th; men i 1813 omarbejdet paany og fordeelt i særskilte Aftryk, under Overskrift: "der erwachte Tag. Auferstehungshymne an Alexander." (See: "Poet. W. 5ter Th.").

26. Holger Danske, S. 249. I den ældre Udgave af de danske Værker findes kun optagne sex Digte af dette lyriske Drama, hvorimod det i denne Udgave meddeles heelt. Thi vel har Forfatteren selv benævnt dette Drama kun et Forsøg; men da det har erholdt en litterair-historisk Berømtthed og desforuden er saare rigt paa lyriske Skjønheder, har Udg. troet at burde meddele det i sin Heelhed.

27. Videre og tildeels fuldstændigere Oplysninger om flere af de meddelte Digte findes i J. Baggensens Biographie, der tilføjede er et Supplement til Digterens danske og tydske Værker.

28. Flere Digte, som ere optagne i den ældre Udgaves andet Bind, findes ikke i dette; men disse ville blive meddelte i de paafølgende Bind, der, hver de ifølge en formeentlig bedre Ordning høre hen.

Am

